

Giới thiệu Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi

Truyện Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi của nhà văn Nam Cung Dao được đánh giá là tác phẩm xuyên không nhẹ nhàng, tình cảm, lôi cuốn người đọc.

Chuyện bắt đầu bằng hình ảnh một đám cưới, trong đó tân lang có dáng vẻ khôi ngô tuấn tú. Tân nương tài sắc vẹn toàn tính tình lại thiện lương ôn nhu, người gặp người thích.

Một đạo thánh chỉ ban hôn, hai con người vốn không có quan hệ gì từ nay về sau lại ràng buộc lẫn nhau. Chuyện tình rồi sẽ ra sao? Mời các bạn đón xem để tìm câu trả lời nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: HÔN LỄ

Trời tờ mờ sớm, hơi lạnh còn vẫn vương đâu đây, những giọt sương long lanh còn đọng trên từng cành cây kẽ lá, ấy vậy mà một góc của kinh thành đã ồn ào náo nhiệt, tiếng kèn, tiếng pháo chúc mừng inh ỏi, náo rộn cả lên mà nguyên nhân chính là hôm nay chính là ngày thất vương gia thành thân.

Nói đến thất vương gia thì tồn không biết bao nhiêu giấy mực mới nói hết về y. Người này cùng với đương kim thánh thượng đồng phụ đồng mẫu, lại là đương triều thân vương, quyền khuynh hướng dã, có thể nói là dưới một người trên vạn người. Hơn thế nữa nghe đồn thất vương gia dung mạo tuấn mỹ bức người, một nam nhân ưu tú, có tài có phú, có quyền có năng lực như y nói đúng ra chính là đức lang quân vô cùng như ý của mọi thiếu nữ, nhưng nguyên nhân vì có gì hơn hai mươi tuổi vị thất vương gia này mới thành thân.

Nghe đồn, thất vương gia mặc dù là thân vương, ân sủng không ngừng tăng, lại nắm trong tay binh quyền triều đình nhưng tính tình lại vô cùng quái đản. Đó là khuôn mặt lúc nào cũng hi hoan vui mừng nhưng lại thích sát người. Nghĩ mà xem, một kẻ dùng khuôn mặt tươi cười mà giết người thì có bao nhiêu kinh khủng? vui cũng cười, buồn cũng cười, sinh khí cũng cười, tức giận cũng cười. ... nói chung tính cách vô cùng khủng bố, ngay cả đương kim thánh thượng cũng không sao tiếp xúc quá gần với vị 'khủng bố' vương gia này. Chưa từng có ai, có gì có thể khiến cho cảm xúc của y thay đổi.

Cho nên dù thất vương gia có bao nhiêu ưu tú, cũng không có ai dám đến cửa cầu hôn, bởi lẽ chẳng ai muốn nữ nhi của mình vô duyên vô cớ chết một cách đáng thương đâu.

Hai mươi ba tuổi, hoàng tộc con cháu ai nấy cũng đều làm phụ thân, duy chỉ có thất vương gia vẫn độc lai độc vãng, thái hậu rất là lo lắng về việc này cho nên ra sức khuyên nhủ hoàng thượng ban hôn cho thất vương gia, cuối cùng nữ tử được sự ưu ái mà ban hôn cho vị vương gia đáng thương của chúng ta chính là tam tiểu thư Vân Tiểu Khuynh của Vân thượng thư.

Chính vì lý do đó, mà có buổi hôn lễ diễn ra như ngày hôm nay. ...

"Vương gia, vương gia.... Tân nương đến rồi..." vị quân gia vô cùng trung thành của vương phủ vội chạy vào thông báo với thất vương gia. Cách cửa khẽ mở, từ trong căn phòng hoa lệ, nam nhân hi phục như máu bước ra, đi theo sau còn có hai hắc y nam tử, mặt mày lãnh mỵ, ẩn hiện quý mị sát khí.

"Sờ thúc, cần gì phải vội hả như vậy?" hi phục nam tử cười cười, nhún nhún vai. Nếu không phải hoàng huynh 'đau khổ khóc lóc' cầu xin thì hắn cũng không thành thân a. Nghĩ mà xem, đang sống tự do một cách tự tại như vậy, lại đi lấy một nữ nhân về nhà quản mình, thật khó chịu mà.

"Vương gia...." Trung niên quân gia thở dài, làm sao mà không vội cho được, nữ chủ nhân tương lai của vương phủ a.

"Ai...! thôi đi..." hi phục nam tử đậm cười, xoay người bước về phía trước cổng, dù gì sớm hay muộn cũng phải lấy vương phi thôi. Người nào cũng vậy, nghe nói vị tân vương phi này tính tình ôn nhu thiện lương, am hiểu ý người chắc cũng không khiến cho người ta chán ghét.

Tiếng ồn ào náo nhiệt bên tai khiến cho nàng khẽ nhíu mày, có chuyện gì mà ồn ào quá vậy?

Hàng mi dài cong cong như cánh quạt nhỏ khẽ lung lay, hàng mi thanh tú một thoáng nhắm lại, một lát sau đôi con ngươi khẽ mở, nhận nhặt sương mù, đôi con ngươi mênh mông thâm trầm mang một chút gì đó u uẩn man mác khiến cho người ta dễ dàng sa vào cái bẫy mênh mông đó, đó là một đôi con ngươi vô cùng xinh đẹp.

Vân Tiểu Khuynh đôi con ngươi một thoáng gọn sáng, chuyện gì đang xảy ra? Nàng nhớ hôm qua bỗng dưng hứng thú muốn đi leo núi, sau đó.... Sau đó.... Bão tuyết xảy ra, tuyết trắng xóa phủ đầy cả thiên địa, và rồi.... tất cả chìm trong bóng tối. Như vậy tại sao giờ khắc này nàng lại ngồi ở đây?

Căn phòng hoa lệ, hi phục rực lửa, đầu đội mũ phượng....

Nàng. Thành thân?

Lại thành thân với phong cách hết sức cổ đại này?

Vân Tiểu Khuynh buồn bực thở dài, chết tiết! sao xuyên đến nơi nào không xuyên mà lại chui vào thân xác của tân nương tử vậy? vậy còn linh hồn thật sự của thân xác này chui vào ngõ nào rồi?

Thôi đi! Ký tắc an chi, nàng không có dư lực để nghĩ nhiều như vậy, được đến đâu hay đến đó, cùng lắm thì chết lần nữa, nói không chừng có thể quay về hiện đại không chừng

Đang trong lúc suy tính hết sức vớ vẩn thì bên ngoài tiếng náo nhiệt dần dần lan đến, hình như là.. nháo động phòng? Nhưng bên ngoài hình như có ai nói gì đó mà một lát sau, tiếng ồn dần dần lắng đi, Vân Tiểu Khuynh nhàn nhạp nhạp, nàng không thích ồn ào, cũng may bọn họ thức thời đúng lúc. Cánh cửa lại lần nữa mở ra, một người từ từ tiến vào phòng

Là tân lang? lão công của tân nương tử đi? Chắc bây giờ đến lúc nhắc khăn voan? Vân Tiểu Khuynh nghĩ nghĩ, uh! Dù gì nàng đã chiếm thân xác của lão bà người ta, thôi thì cứ hoàn thành nghi thức coi như tạ một phần tội với tân lang đi, đằng nào cũng đã lỡ rồi

Sao còn chưa nhắc khăn voan a, nam nhân này không phải là đang thẹn thùng đó chứ? Nghe nói người cổ đại rất hàm xúc dễ ngượng ngùng?!

Được rồi, ta nhần.. ta nhần...! Vân Tiểu Khuynh nghiêng răng nghiêng lợi, nam nhân chết tiết kia đứng đó cả tiếng đồng hồ, người không mệt, bốn cô nương cũng mệt rồi, không chờ nữa. Đang định tự tức là hạnh phúc nhắc khăn lên thì nam nhân kia cuối cùng cũng hành động, nhắc lên khăn voan

Khuôn mặt nhỏ nhắn trái xoan, làn da tuyệt đẹp như mỹ ngọc, mi mục thanh tú, anh hồng môi anh đào, nữ tử chừng mười bảy mười tám, dung mạo khuynh thành khuynh quốc, tuyệt sắc chỉ tư. Hàn Kỳ một thoáng tán thưởng

Trước mặt nàng, nam tử tuổi chừng đôi mươi, mày kiếm mắt sáng, bạc thần tà mị, một thân hi phục rực rỡ chói mắt càng khiến cho y tăng thêm một phần yêu nghiệt, quả như thiên hạ đồn đãi, thất vương gia hàn kỳ dung mạo tuấn mỹ dị thường. Vân Tiểu Khuynh nhìn y một lát, gật gật đầu sau đó đứng dậy. Nam nhân này không sai, gương mặt quả thật rất đẹp, coi như tạm thời sống chung với hắn cũng không đến nỗi buồn chán, con người luôn thiên về cái đẹp, không phải sao?

Hàn Kỳ hết sức nghi hoặc nhìn nữ tử trước mặt, thái độ lãnh đạm, nhàn nhạp, nhìn hắn như nhìn người đứng qua đường, nàng chính là trong truyền thuyết thiện lương ôn nhu am hiểu ý người... tam tiểu thư của Vân thượng thư?

Vân Tiểu Khuynh hết sức tự nhiên đứng dậy, sau đó tự nhiên ngồi xuống bàn trang điểm, lúi lét đồng trang sức đồ sộ ra khỏi mái tóc của mình, người cổ đại đúng là phiền, tóc không những dài nặng đầu mà còn thích cắm những vật dư thừa vào trong tóc, khiến cho cổ của nàng muốn gãy. Sau khi lúi lét hết không còn chút đồ dư thừa nào, Vân Tiểu Khuynh cúi luôn hi phục lộng lẫy xa hoa vứt ở một bên, chỉ còn lại lớp y phục màu trắng nhẹ nhàng, lại dùng khăn ẩm tắm nước lau mặt sạch sẽ, nàng ghét mùi son phấn. Hành động vô cùng lưu loát và hết sức tự nhiên

Nhìn lại bản thân mình, một thân quần áo mặc dù hơi bịt kín một chút nhưng lại nhẹ nhàng thanh thoát, gương mặt sạch sẽ không dính chút phấn son, một đầu ô phát dài đến thắt lưng xỏa nhẹ nhàng, thật thoải mái, gật gật đầu. Uh! Vậy mới là ok thôi.

Ngẩng đầu nhìn hi phục nam tử nhìn mình đắm chiêu suy nghĩ, Vân Tiểu Khuynh nhú nhú mày, có cần nói cho hắn biết mình không phải là ‘lão bà’ của hắn không, tự dung chiếm thân xác người ta rồi khiến hắn mất quyền lợi ôm lão bà, tính ra nàng cũng cảm thấy thật có lỗi. Nhưng mà nàng cũng không cố ý a. Có chuyện gì thì mai nói vậy, dù gì hôm nay nàng đã chết rồi, dường như linh hồn cũng thể xác chưa dung hợp hoàn toàn cho nên nàng cảm thấy làm việc gì cũng như cố hết sức

“Cái kia... uh...! Người.” mà hắn gọi là gì nhỉ? Vân Tiểu Khuynh buồn bực.

‘Cuối cùng thì cũng đề ý đến hắn sao?’ Hàn Kỳ nhìn Vân Tiểu Khuynh, như đợi nàng nói cho hết lời

“Thôi đi, ta mệt rồi...” Vân Tiểu Khuynh lên tiếng, leo lên giường, trùm chăn lại, nhìn Hàn Kỳ một lát, lại nói: “tôi ngủ đừng dành chỗ với ta, ta sợ lạnh, còn chuyện gì... thì mai nói”. Nói xong, xê người vào một chút, nhắm mắt lại, nàng thực sự... rất mệt nha.

Lần đầu tiên Hàn Kỳ cảm thấy thế nào là uất ức đến nỗi không nói thành lời. Nguyên một đám quạ đen không biết từ đâu đến bay xung quanh đầu của hắn. Hàn Kỳ cảm thấy dở khóc dở cười, hắn... là ‘tiểu diện ma vương’, nàng không sợ sao? hay là chỉ giả vờ? nhưng mà hơi thờ ơ đều đều cho thấy nàng đã sớm vào giấc ngủ, không lẽ mệt đến thế sao? nữ tử này đúng là kì lạ thật

Hầu hết nữ nhân nhìn thấy gương mặt của hắn, đa số đều kinh ngạc hoặc thẹn thùng cúi đầu, còn nàng chỉ liếc sơ như nhìn ‘hàng hóa’ rồi nhàn nhạp gật đầu, trước mặt hắn hành động rất tự nhiên, không một tia e ngại, quá mức tự tại không giống như là tiểu thư khuê các, càng không giống như thái độ hào phóng của giang hồ hiệp nữ. Nàng đích thật là tam tiểu thư của Vân thượng thư??

Lại còn nói không được dành chỗ nữa chứ? Nữ nhân này không biết mình là đang chung phòng với một nam nhân sao? lại là trượng phu của nàng? Mà đêm động phòng hoa chúc của bọn họ.....?????

A... hoàng huynh a! huynh kiếm đâu ra mà đưa cho đệ nữ tử kì lạ này chứ?? Hàn Kỳ cười giễu

“Lạnh...” Người trên giường nhú mi rên rỉ, ôm chặt lấy chăn, như là chưa đủ ấm áp nên cứ hướng về nơi có nguồn nhiệt lượng lớn hơn nữa. Hàn Kỳ

đang mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, bỗng dừng nghe tiếng rên khê, một thoáng giật mình, chưa kịp định thần lại thì đã thấy một khối thân thể dán sát lại gần mình

Cứng đơ! Đây là tình trạng lúc này của Hàn Kỳ, cả người y căng cứng không dám cử động một động dù là nhỏ nhất. Chưa từng có ai, chưa từng có người nào gần y như lúc này, hầu như cả người nữ tử nằm trọn trong lòng của y. Mùi hương thanh lãnh thoang thoang như là lãnh hương đào hoa cứ vương vấn nơi chóp mũi, da thịt mềm mại nhưng lại lạnh như băng như một khối mỹ ngọc, không hiểu vì có gì chán ghét cảm xúc khi tiếp xúc quá gần đối với người khác như y thì giờ khắc này đây y lại không thấy có chút phản cảm nào, lại nhân nhậ... thích một chút

Như một ma chướng, như một cái bẫy, một mê hoặc chết người... vô thức y đưa tay ôm lấy nữ tử bên cạnh mình vào lòng. Đây là một cái bẫy, một cái bẫy... lí trí của y lớn tiếng cảnh báo nhưng giờ khắc này vô dụng, tất cả chỉ là mê hoặc, là mê hoặc... rồi không biết từ lúc nào, y chìm vào giấc ngủ không hay

Một đêm vô mộng.....

Vài ánh nến len lỏi nghịch ngợm chiếu qua khe cửa, ánh sáng nhân nhậ nhưng cũng đủ khiến cho người trên giường khẽ nhủu mày. Hàng mi dài khẽ nhấp nháy rồi mở ra, như là chưa kịp thích ứng với ánh sáng, khẽ nhắm lại lần nữa rồi mở hẳn

Mắt đối mặt, mắt đối mắt, mũi đối mũi, miệng kề sát miết, cả người của nàng hầu như ghé sát vào nam tử trên giường, tư thế của hai người giờ khắc này đây hết sức... khụ! Ái muội

Vân Tiểu Khuynh nhìn kỹ nam tử trước mặt, tối qua nàng mệt mỏi cho nên không dư hơi để chú ý đến hán, giờ khắc này trời sáng, lại gần như vậy, dĩ nhiên là thời cơ cũng như cơ hội hết sức thích hợp để mà đánh giá ‘lão công’ của mình

Làn da thật tốt, không thua gì nữ tử, à không có đôi khi là hơn cả nữ nhân đấy chứ, trắng nõn không chút tỳ vết, lỗ chân lông cũng không thấy. Nam nhân cần gì da tốt như vậy a. Chân mày đậm vừa phải, điển hình cho mày kiếm, khiến cho gương mặt của hán hình thành nên loại khí phách không giản tự uy. Mắt vì đang ngủ cho nên nhắm nghiền, không rõ, nhưng hàng mi tốt lắm xem, dài mà còn cong cong, đẹp tuyệt trần. Sóng mũi cao thẳng tắp khiến cho ngũ quan càng thêm rõ nét, bạc mũi tà mị, khi cười nhìn rất giống như đang câu dẫn người khác. Uh! Nói tóm lại nam nhân này chính là điển hình yêu nghiệt, thông sát nam nữ

Thật ra thì Hàn Kỳ từ lúc Vân Tiểu Khuynh tỉnh thì hán cũng tỉnh rồi, nhưng mà lại giả vờ ngủ để xem tiểu nữ nhân kia khi thức dậy thấy tình cảnh ‘ái muội’ của hai người bọn họ thì có cảm giác như thế nào, nhưng mà rất tiếc, chẳng có cảnh la hét hay thẹn thùng như trong tưởng tượng của hán cả, mà hán cảm thấy nữ nhân rất là chăm chú nhìn gương mặt hán, cẩn thận đánh giá như là đang xem xét một món hàng rất có giá trị vậy. Chính vì vậy mà cái cảm giác quái dị tập kích lên mọi cơ quan thần kinh của hán, không thể giả vờ được nữa, cho nên hán mở mắt, tỉnh ngủ

Đôi con ngươi một mảnh thâm trầm, mệnh mạng không biết nó sâu bao nhiêu, cũng không biết nó rộng như thế nào, đôi con ngươi một thoáng lơ đãng nhưng mang theo khí chất sát phạt quyết đoán. Ấy là đôi mắt của bậc vương giả. Vân Tiểu Khuynh âm thầm tán thưởng, nam nhân như vậy, trên thế gian này ít ai có được khí chất đó

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: TA KHÔNG PHẢI LÃO BÀ CỦA NGƯỜI!

“Ngươi ôm đủ không?” Vân Tiểu Khuynh nhìn lại tình trạng của hai người, rồi lên tiếng nhìn Hàn Kỳ, mặc dù nàng không ghét cái ôm của hán, nhưng cứ như vậy nàng không dậy được a, nàng đói, hôm qua dường như nàng chưa ăn cái gì

Như một bản năng, Hàn Kỳ buông tay ra, rồi lại trân trân nhìn nữ tử trước mặt, dường như mỗi khi đối mặt với nữ tử này, hán sẽ rơi vào thế bị động, vì hành động của nàng hết sức quái dị khiến cho hán rất khó đoán trước mà ứng phó

Vân Tiểu Khuynh xuống giường, nhìn nhìn chiếc giường hoa lệ, tấm trải đệm trắng tinh, hơi lộn xộn một chút nhưng mà hoàn toàn rất mới, đôi con ngươi của nàng nhìn chăm chăm vào nơi đó, hồn lại đang vật vờ suy tư. Im lặng khiến cho Hàn Kỳ nghi hoặc, tấm trải giường đó có gì thú vị khiến cho nàng lại chăm chú đến vậy? cho nên hán cũng theo tầm mắt của nàng nhìn lại, nhìn nhìn... ta nhìn cho kĩ. ^^

Vân Tiểu Khuynh đột ngột xoay người, chạy đến bàn trang điểm, lấy cái kéo nhỏ đến trước mặt Hàn Kỳ

Làm gì nha? Không phải tức giận vì mình ôm nàng ngủ cho nên dùng kéo ‘ám hại’ hán đó chứ. Nhưng mà tối qua rõ ràng là nàng chui vào lòng hán trước mà. Thất vương gia nhìn chăm chăm cái kéo, hết sức nghi hoặc

“Ngươi... không sợ đau đi?” Bỗng dưng Vân Tiểu Khuynh hỏi như vậy

Không... hàn kỳ lắc lắc đầu, lời chưa kịp dứt thì đã thấy ngón tay của mình bị mũi kéo sắc nhọn đâm sọt qua, Vân Tiểu Khuynh nhanh như chớp, lấy

ngón tay của hắn ấn ấn trên tấm đệm trái giường, vết máu đỏ tươi lan vài chấm trên tấm trái giường trắng tinh. Một thoáng hải lòng nhìn về thành quả của mình, Vân Tiểu Khuynh gật gật đầu, nhìn kĩ miệng vết thương của Hàn Kỳ, thấy nó vẫn còn chảy máu, một thoáng nhăn mày, nàng hình như ra tay hơi nặng, không nghĩ nhiều đưa luôn ngón tay của hắn vào miệng của mình, khẽ liếm

Trên thế gian này không ai có thể khiến cho hắn biến sắc mặt của mình trừ nữ tử trước mặt, này là điều chắc chắn khó có thể thay đổi. Từ tối hôm qua đến giờ nàng đã khiến cho hắn lộn xộn cảm xúc đến ba lần, nữ nhân này không biết hành động của mình là hết sức ái muội hay sao chứ, đã vậy còn nhìn hắn với ánh mắt rất chi là lãnh đạm, khiến cho hắn cảm thấy bản thân mình chính là sắc ma chuyển thế vậy. Hắn từ trước đến nay luôn thanh tâm quả dục nha!

Khoang miệng ấm nóng không giống như cơ thể lạnh như băng của nàng, môi anh đào mềm mại, đầu lưỡi ướt ái đang hết sức liếm vết thương của hắn. Bỗng dưng hắn có xúc động muốn nhắm nháp đôi môi tuyệt đẹp kia.

Vân Tiểu Khuynh cảm thấy ngón tay của hắn không còn chảy máu nữa, một thoáng hải lòng, bàn tay trắng nõn đưa lên, bôi ít thuốc vào tay của hắn, sau đó để xuống, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắn, người này sao vậy, tự dưng ngơ ngác ngác nhìn nàng làm gì, không phải hắn sợ máu cho nên choáng váng đấy chứ?

“Uy! Ngươi có ổn không.” Vân Tiểu Khuynh quơ quơ tay trước mặt hắn, Hàn Kỳ sức tỉnh, giương mi nhìn nàng, tự tiểu phi tiểu, như muốn vấn : “ làm vậy là có ý gì?”

Vân Tiểu Khuynh nhú mày, chỉ chỉ vào vết máu trên tấm đệm trái giường, lên tiếng : “ huyết xử nữ” Rồi chỉ chỉ vào tay hắn, nhẹ giọng nói : “ ta sợ đau”. Ý là ta sợ đau cho nên mới dùng huyết của ngươi nha. Hàn Kỳ hết chỗ nói rồi, lần đầu tiên hắn gặp một nữ nhân kì lạ như nàng. Chưa kịp lên tiếng hỏi, thì nữ nhân trước mặt y đã mở miệng nói tiếp :

“ Ta không phải là lão bà của ngươi”

“ Lão bà?” Hàn Kỳ nghi hoặc, là cái gì vậy? Vân Tiểu Khuynh buồn bực, nàng quên mất cổ đại là gì có cách xưng hô này, bèn đáp : “ lão bà chính là nương tử, ta không phải nương tử của ngươi”

Tuyệt đối là hắn nghe lầm. Đúng vậy! Hàn Kỳ tự huyền hoặc bản thân mình thế, nữ tử này là đang nói chuyện gì vậy

“ Có thể nói ngươi không tin, ta thật không phải thê tử của ngươi...” Vân Tiểu Khuynh lắc đầu thờ dãi : “ ta cũng không rõ sao mình lại ở đây, ta chỉ nhớ ta bị rơi từ núi tuyết xuống... sau đó khi tỉnh dậy đã thấy mình đã ở trong thân xác này rồi”

“ Ý ngươi nói là... hoá chuyển linh hồn...” Hàn Kỳ nhíu mi. Trên đời thật sự có chuyện quỷ dị này sao? nhưng mà quả thật tính cách nữ nhân này không giống như là một tiểu thư con nhà quan lại

“ Đúng vậy! ta cũng không biết linh hồn thật sự của thân xác này chạy đi đâu rồi, tạm thời có lẽ ta sẽ ở trong thân xác này, chiếm thân thể của nương tử ngươi thật xin lỗi, nếu có cơ hội hoàn lại ngay lập tức ta sẽ trả...” Vân Tiểu Khuynh thật sự chân thành nói : “VẬY NÊN TA KHÔNG PHẢI LÀ NƯƠNG TỬ CỦA NGƯỜI, NGƯỜI CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ TƯỚNG CÔNG CỦA TA, HAI CHÚNG TA KHÔNG QUEN BIẾT”

“ Không quen biết?” dù là sự thật nhưng lại nghe đích thân nữ tử này nói ra Hàn Kỳ bất giác cảm thấy khó chịu vô cùng, y nghiêng răng nghiêng lợi : “ nữ nhân vô lương tâm, chúng ta đã bái đường thành thân, tam lạp thiên địa, há có thể nói ba từ không quen biết là phải bỏ tất cả sao??”

“ Nhưng mà người bái đường với ngươi là nàng nha...” Vân Tiểu Khuynh chỉ chỉ gương mặt của mình, nàng chỉ nhập xác khi mà bước vào phòng tân nương mà thôi, cho nên ta và ngươi không có bái đường, lạp thiên địa, cha mẹ hay đối bái gì hết a

“ Nhưng giờ ngươi chính là nàng, mà nàng cũng chính là ngươi...” Hàn Kỳ không phục, nếu để cho người ta nhìn thấy cảnh thế gian kính sợ tiểu diện vương gia lại lộ tư thái trẻ con ôn ào với một nữ tử từ cái cảm giác gì nhỉ, chắc chắn là há hốc mồm kinh ngạc mất thôi

“ Không liên quan...” Vân Tiểu Khuynh cau mày, nàng cảm thấy linh hồn của chủ nhân thân xác này chỉ là quanh quẩn đầu đây, mà linh hồn của nàng hoàn toàn không có cách nào dung hợp với cái thân xác này được, cho nên có lẽ không lâu sau nàng sẽ biến mất hoặc trở lại với thân xác của chính mình, có lẽ đi...

“ Không tranh cãi nữa...” Vân Tiểu Khuynh đưa tay xoa mi tâm, vẻ mặt mệt mỏi, linh hồn không dung nhập hoàn toàn với cơ thể khiến cho nàng rất dễ đuối sức. Thấy nữ tử trước mặt mình vẻ mặt mệt mỏi, không hiểu vì sao hắn cảm thấy lòng của mình một thoáng chặt lại, nhưng rất nhanh cái cảm xúc kì lạ không tên đó biến mất. Bất chợt thanh âm cũng nhu lại, hắn hỏi : “ ngươi... sao vậy??”

“ Không có gì là hơi đối mà thôi” Vân Tiểu Khuynh nhàn nhạt nói, nhìn hắn một chút lại vấn : “ đúng rồi... ngươi tên gì, còn nữa... ‘ta’ tên gì??”

Hàn Kỳ nghe vậy, bật cười lên tiếng : “ vậy ngươi tên là gì?” Nữ nhân này thật là... đáng yêu! Hàn Kỳ bỗng dưng cảm thấy có nồng đậm hứng thú với nữ nhân lãnh đạm như nước trước mặt mình. Dù gì cuộc sống của hắn hiện giờ thật nhàm chán không phải sao, có nữ tử kì lạ như vậy làm bạn bên mình, cũng không sai!

“ Vân Tiểu Khuynh...” nàng trả lời, nam nhân này...

“ Vân Tiểu Khuynh... vẫn vậy như yên, tiểu phù dung, khuynh thành khuynh quốc... ân! Tên rất hay...” Hàn Kỳ đậm cười

“ Ngươi là tam tiểu thư của nhị phẩm thượng thư Vân Phàm, tên gọi Vân Tiểu Khuynh còn ta là thất vương gia Đông Li quốc, Lăng Hàn vương gia Hàn

Kỳ...” Hàn Kỳ cười cười trả lời : “ xem ra tên của ngươi cũng gần giống với tên của tam tiểu thư”

“Thất vương gia? Con cháu hoàng tộc! phiền phức...!” Vân Tiểu Khuynh lần bầm, tuy nói rất nhỏ nhưng với kẻ có nội công thâm hậu như Hàn Kỳ, một chữ cũng không bỏ sót, đáy mắt một thoáng kinh ngạc nhìn về nữ tử trước mặt

Vân Tiểu Khuynh trời sinh lãnh đạm, vô tâm, cho nên đối với bất cứ mọi chuyện dù là lớn hay nhỏ cũng rất bình tĩnh giải quyết mọi việc, nhưng mà tình cảnh lúc này của nàng quả thật khiến cho Vân Tiểu Khuynh rất buồn bực

Tại sao không là một nhà bình thường, hoặc là quan lại tầm tầm cũng được, sao nhất thiết phải là đế vương gia a, lắm quy tắc lại còn dễ mất đầu. Nàng tuy không sợ chết nhưng lại sợ đau, lỡ có dấn tội với ai đó trong hoàng tộc có khi lại bị chịu cực hình.... Ai! Nói chung là nàng không thích cái vị trí này chút nào, hi vọng vị tam tiểu thư kia nhanh chóng quay về thân xác của mình đi, nàng cũng đỡ suy nghĩ nhiều mấy vấn đề vớ vẩn này

“Ngươi quyền lực có bao nhiêu?” Vân Tiểu Khuynh lại đặt câu hỏi. Mặc dù đang đói bụng nhưng mà nàng nhất thiết phải hỏi cho kĩ, dù gì cô đại không như hiện đại, mạng người như là cỏ rác a.

“Quyền lực?” Hàn Kỳ nghi hoặc nhìn nàng, nàng lại nhìn hấn đợi câu trả lời, hai người bốn mắt nhìn nhau, lập lòe tia chớp...+_+

“Đúng vậy, giả sử như gặp phải hoàng đế, ta có nhất thiết phải quỳ không, lại như gặp các lão bà của hoàng đế thì có nhất thiết phải hành động lễ phép không? Lại tỷ như nếu như ta có dấn tội ai, ngươi có thể giúp ta được bao nhiêu??” Vân Tiểu Khuynh liên tục đặt câu hỏi. Hàn Kỳ nghe vậy, dở khóc dở cười, tiểu nữ nhân này là đang suy nghĩ vấn đề gì vậy trời, nghĩ thì nghĩ vậy thôi cũng không nói thành tiếng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ‘mong chờ’ nhìn mình, Hàn Kỳ cũng không nhẫn tâm cự tuyệt, bèn nói : “ ta không can hành lễ với hoàng huynh, cho nên ngươi cũng không nhất thiết. Uh! Các vị nương nương thì nếu ngươi không thích ứng phó thì cũng đừng đi quản. Trừ phi ngươi làm những chuyện trời đất khó dung tha, thì không có ai có thể đứng đến ngươi dù chỉ là một sợi tóc” . Hấn có tư bản bảo vệ nàng an toàn, nữ nhân của hấn hấn không bảo vệ thì ai bảo vệ? ách! Nữ nhân... của hấn..? từ này... uh! Hấn thích

“Chuyện trời đất khó dung?” Vân Tiểu Khuynh giương mi : “ giết người, cướp của, hay là cướp sắc....”

Hàn Kỳ đầu đầy hắc tuyến, cái đầu nhỏ của nữ nhân này rốt cuộc chứa những gì vậy a, thật là...., y thở dài lên tiếng : “ trừ phi ngươi hồng hạnh ra tường, còn lại dù ngươi có làm chuyện gì ta cũng sẽ đảm bảo ngươi an toàn”

“Hồng hạnh ra tường?” Vân Tiểu Khuynh nhìn Hàn Kỳ một lát sau, trầm ngâm một lát sau, tưởng chừng Hàn Kỳ đầu óc muốn bung lên, mới nghiêng đầu nhìn hấn : “ hồng hạnh ra tường? trừ phi có nam nhân đẹp hơn ngươi, ta còn có thể suy nghĩ” . Nàng thích ngắm mỹ nhân, bất kể nam hay nữ, nam nhân này là mỹ nam đẹp nhất trong nhiều năm qua nàng từng nhìn thấy, nếu như còn nam nhân nào khác đẹp hơn hấn, nàng không cam đoan có thể nhìn người kia vài lần hay không. Dù sao cái đẹp là điều mà nàng hướng đến.

“Ý nàng nói là nếu có nam nhân tuấn mỹ hơn ta, nàng sẽ thích hấn?” bốc khói, bốc khói rồi, đầu của hấn thật sự có khói bay là tả xung quanh rồi. Nữ nhân đáng giận, thật đáng giận. Mà còn đáng giận hơn nữa chính là lời nói nhẹ nhàng băng quơ của nàng có thể khiến hấn dễ dàng tức giận.

“Thích?” Vân Tiểu Khuynh lại nghĩ một lát, lắc lắc đầu, nàng sẽ không dễ dàng thích một người như vậy. Thấy Vân Tiểu Khuynh lắc đầu, sắc mặt của Hàn Kỳ hơi hòa hoãn đôi chút

“Hàn Kỳ...” Vân Tiểu Khuynh gọi hấn

“Àn...” Hàn Kỳ gật đầu, không sai! Thanh âm của nàng tốt lắm nghe, hấn thích cái cảm giác nàng gọi tên hấn, nhưng mà ‘Hàn Kỳ’, cảm thấy thật xa lạ, bèn lên tiếng : “ gọi ta là Kỳ!” Vân Tiểu Khuynh nhủ nhủ mày, lại nói : “ vương gia! Ta đói”. Nàng hết sức rồi, ăn uống trước nói sau

“Người đâu...” Hàn Kỳ lên tiếng, thanh âm trầm thấp khàn khàn, âm điệu không lãnh cũng không ôn nhuận, vô hình lại mang theo cảm giác áp bách uy nghiêm

“Vương gia” Bên ngoài hai gã nô tỳ lên tiếng đáp trả

“Vào hầu hạ vương phi...” Hàn Kỳ phân phó. Hai gã nô tỳ cung kính đáp “ là” sau đó đẩy cửa bước vào, trên tay cầm theo chậu nước ấm

“Vương gia, vương phi...” hai gã nô tỳ cung kính hành lễ, sau đó động tác lưu loát hầu hạ Vân Tiểu Khuynh rửa mặt, thay xiêm y, Vân Tiểu Khuynh cũng an nhàn để cho hai người đó hầu hạ, nàng là người thích hưởng thụ, cho nên việc gì không cần làm nàng cũng lười quản, hơn thế nữa quần áo cổ đại tầng tầng lớp lớp nàng cũng không biết cách vận nha.

Bên cạnh Hàn Kỳ tự túc thay đồ, hấn vốn không thích người khác đụng chạm vào mình, nhất là nữ nhân cho nên những việc như quần áo, rửa mặt, hấn điều tự mình đảm đương. Nữ nhân duy nhất tiếp xúc thân mật với Hàn Kỳ duy độc chỉ có Vân Tiểu Khuynh mà thôi

Thất vương gia xưa nay tính tình quái đản vô cùng, mặc dù đối ai cũng tươi cười như hoa nhưng tính cách hi nộ vô thường, lại không thích ngồi cùng bàn hay dùng chung đồ ăn với ai, độc lai độc vãng, cho nên yến tiệc trong cung, mười trận thì hiếm lắm một trận y mới có mặt, vậy mới nói tính tình của y khiến cho người ta không khỏi nơm nớp lo sợ vì ai biết được, lỡ có dấn tội với y mà không biết thì thảm vô cùng a. Nhưng mà hôm nay điều quái lại chính là vương gia cùng với vương phi dùng chung đồ ăn sáng, xem ra vương gia đối với vương phi có chút đặc biệt à nhà, chính vì lẽ đó mà địa vị của Vân Tiểu Khuynh bỗng chốc bay lên cao trong vương phủ, mà nguyên nhân lại hết sức lằng xẹt >_<

Nhìn bàn đồ ăn tùm lùm món ăn, Vân Tiểu Khuynh cảm thấy buồn bực, chỉ có hai người mà lượng thức ăn đến mười người đúng là lãng phí. Nàng thích hưởng thụ nhưng cũng không đồng nghĩa với việc hoang phí, Vân Tiểu Khuynh nhủ nhủ mày, miệng mân lên. Hàn Kỳ để ý, mỗi khi Vân Tiểu Khuynh

không thích thì sẽ nhúu mày, mân môi.

“Sao vậy, không hợp ý của nàng sao?” y lên tiếng dò hỏi, thanh âm nhỏ nhẹ nhưng lại khiến cho mấy gã sai vặt gần đó không rét mà run

“Lăng phí...” Vân Tiểu Khuynh nói : “từ nay về sau mỗi bữa sáng chỉ cần làm ba đến bốn đạo đồ ăn thì được”

“Ách!” Hàn Kỳ ngẩng ra, cười cười, sau đó nhìn sang bên cạnh đầu bếp vương phủ : “nghe vương phi nói gì sao?” thanh âm thường thường, không ra hi giận nhưng cũng khiến cho đầu bếp đỏ mặt hộc hộc, vội vàng gật đầu, cung kính đáp “là”

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: TÂY NOÃN CÁC

Vân Tiểu Khuynh tự múc cho mình một chén cháo, uống một ngụm, mùi vị đặc biệt thơm, hạt gạo không cứng cũng không quá mềm, vị ngọt còn lưu lại nơi khoang miệng, kích thích vị giác của nàng. Đầu bếp tay nghề không tệ.

Hành động của Vân Tiểu Khuynh khiến cho mấy gã nô tỳ cùng sai vặt đứng bên cạnh lắp bắp kinh hãi, vương gia chưa động đũa mà vương phi đã dùng đồ ăn trước, như vậy là bất kính a...! lại nhìn sang vương gia, cũng không có thái độ gì tức giận, cứ yên lặng nhìn vương phi dùng thức ăn. Quái tai! Hôm nay trời đúng là hạ hồng vũ

Uống hết một chén cháo, ăn thêm hai cái bánh bao, một đĩa rau, lại thêm một ít đồ ăn mặn, Vân Tiểu Khuynh vừa lòng đặt chén xuống. Hàn Kỳ tìm tìm nhìn Vân Tiểu Khuynh ăn thức ăn, nghi hoặc, nàng nhỏ như vậy lại dùng nhiều thức ăn như thế, không đau bụng sao??

“Đầu bếp?” Vân Tiểu Khuynh ngẩng đầu vấn. Trung niên đầu bếp bước ra, thân hình một thoáng lung lay, lại chuyển gì nữa a, vương phi không phải ăn rất ngon miệng sao, lại lời hần ra làm gì, nhìn ánh mắt của vương gia hần cảm thấy chân tay mềm nhũn, ô...ô... vương phi đại nhân đại lượng làm ơn tha cho tiểu nhân một con đường sống đi. Đầu bếp trong lòng khóc thét, nhưng vẫn hết sức cung kính cúi chào Vân Tiểu Khuynh

“Lần sau làm đồ ăn cay thêm chút nữa, ta thích đồ cay...” Vân Tiểu Khuynh nhàn nhạt phân phó. Đầu bếp giật mình, ngẩng đầu nhìn Vân Tiểu Khuynh sau đó lại nhìn sang vương gia, thấy vương gia tươi cười sáng lạng, đầu bếp nhanh chóng cúi đầu xuống, mỗi khi vương gia cười như vậy tức là trong lòng không vui nha, ô...ô... hần chỉ mới nhìn vương phi một chút mà thôi, vương gia thật là tiểu nhân. Dĩ nhiên đây cũng chỉ là suy nghĩ, hần trừ phi có mười cái mạng nếu không cũng không dám nói

“Nhưng là.. vương gia... ngài không phải không thích đồ cay sao??” đầu bếp mặc dù sợ hãi nhưng vẫn nói ra suy nghĩ của mình. Vân Tiểu Khuynh nghe vậy, quay sang nhìn Hàn Kỳ một lát, lại nghĩ thêm một chút, bèn nói : “từ mai về sau, ta và vương gia không dùng chung đồ ăn sáng, à.. không dùng chung bữa ăn”. Nàng chính là thích ăn cay, vì hần mà hi sinh khẩu vị của mình, không có chuyện đó đâu!!

“Không được...” Hàn Kỳ không hơn giận nhúu mày, tiểu nữ nhân này đúng là muốn chọc tức hần sao chứ. Có biết bao nhiêu người muốn cùng bàn dùng bữa với hần, mà nàng lại từ chối. Hừ hừ!!... đáng giận

Đầu bếp lúng túng, vậy thì nghe theo ai nha, đầu bếp trong lòng ai oán

“Ta thích ăn cay...” Vân Tiểu Khuynh nhúu mày, không thỏa hiệp

Hàn Kỳ buồn bực

“Ta thích ăn cay...” Thanh âm không kiên nhẫn.

“Được được, cứ làm theo vương phi, nàng thích dùng gì thì làm như vậy...” Hàn Kỳ lắc đầu thỏa hiệp, thôi đi! Ăn cay thôi mà, hần không tin mình không ăn được. Đầu bếp nói ‘là’ sau đó cáo lui

Hô! Vương gia quả thực sủng vương phi nha! Tất cả mọi người đều âm thầm suy nghĩ. Xem ra sau này nhất định phải hảo hảo mà hầu hạ vương phi, nếu không vương gia sẽ tức giận, mà vương gia tức giận hậu quả sẽ thật nghiêm trọng đó!

Ăn xong, đương nhiên là phải đi lại để cho tiêu thực, cho nên Vân Tiểu Khuynh không nhanh không chậm đi dạo quanh vương phủ, sẵn tiện ngắm nhìn cảnh vật nơi đây, mà thất vương gia của chúng ta cũng lờ mờ đi theo bên cạnh

“Ngươi đi theo ta làm gì...” Vân Tiểu Khuynh nghi hoặc, hẳn là vương gia, không cần làm việc hay sao?

“Đương nhiên là bồi nương tử đi dạo nha...” Hàn Kỳ mỉa mai hoặc cười, phao cho Vân Tiểu Khuynh một cái mị nhãn. Vân Tiểu Khuynh nhìn hẳn, sau đó bước đi, để lại thanh âm lẳng đặng : “đừng nhìn ta với ánh mắt như vậy, thật kinh khủng”

Hàn kỳ :+_+.....!?!?!?

Thất vương phủ diện tích rất rộng, có thể nói sau hoàng cung thì nơi này hoa lệ nhất, đồ sộ nhất. Trung tâm là Trung Uyển các, bốn hướng còn lại phân thành Đông Hoàn các, Tây Noãn các, Nam Li các cùng Bắc Hoàng các. Trung Uyển các là chỗ ở của vương gia, Đông Hoàn là dành cho gia quyến, Tây Noãn dành cho thiếp thất, Nam Li là dành cho khách, còn lại bắc hoàng là nơi ở của nô tỳ cùng gã sai vặt... của vương phủ. Xung quanh cảnh trí đẹp tuyệt vời, thiên nhiên xen kẽ, cỏ thụ xanh bóng, hồ cá rộng lớn, ao sen Rất thanh nhã nhưng không thiếu phần đồ sộ, ‘tôn quý, thanh lịch’ chính là bốn từ dùng để miêu tả về Lăng Hàn vương phủ này

Vân Tiểu Khuynh rất thích Tây Noãn Các, bởi vì nơi đây thật yên lặng, rất đơn giản nhưng cũng lộng lẫy, bao bọc vài dãy nhà tinh xảo là gần trăm gốc đào thụ, bên cạnh lại có hồ sen khá rộng, dùng thuyền con bơi ra giữ hồ mà nằm ngủ, lại có hương sen quần quýt, cái cảm giác này không phải rất tuyệt sao?

Trong các loài hoa, nàng yêu nhất là đào hoa, đào hoa điểm lệ, một trời hồng hoa rơi là tả, thật điểm mỹ. Khi hoa khai rực rỡ đến ngất ngây, khi hoa tàn, điều linh nhưng lại mang một sắc thái thâm mỹ, rất đẹp, rất trong trẻo, cũng rất... cô đơn...

Hương đào hoa thanh lãnh, nhuộm thấm lòng người... Vân Tiểu Khuynh một thoáng si mê nhìn gốc đào hoa vườn mình sừng sững

Hàn kỳ xưa nay không đụng nữ nhân, ngay cả một nha đầu ẩm giường cũng không có cho nên đừng nói là thiếp thất, vì vậy Tây Noãn các không có một ai, Vân Tiểu Khuynh cảm thấy chuyện đi lần này đến cô đại thật không sai, ước mơ có thể sở hữu một mảnh đào lâm của nàng bây giờ đã thành hiện thực rồi

“Hàn Kỳ...” Vân Tiểu Khuynh lên tiếng. Hàn Kỳ đáp : “ngạ!” Đáng giận! chỉ khi nào nàng có yêu cầu mới lên tiếng gọi tên hẳn. Càng đáng buồn hơn nữa chính là hẳn không thể không đáp ứng nàng.

“Ta muốn ở Tây Noãn các...” âm thanh kiên định, quyết tuyệt

“Không được...” Hàn Kỳ nhú mày, nơi đây là dành cho thiếp thất. Ách! Mặc dù hẳn không có ý định cưới thiếp nhưng mà nếu như nàng ở chỗ này thì nhất định sẽ bị người khác soi mói, hẳn không thích như vậy

“Vì sao?” Vân Tiểu Khuynh hỏi lại

“Nơi đây là dành cho thiếp thất, sùon phi...” Hàn Kỳ lên tiếng, muốn nhìn biểu hiện của nàng, nhưng rất tiếc hẳn lại thất vọng vì nữ nhân kia nhú nhú mày, nói với hẳn rằng : “vậy vương phi chỗ ở chỗ nào??”

“Đương nhiên là Trung Uyển các...” hẳn nhanh miệng nói. Thông thường là ở Đông Hoàn các nhưng mà hẳn luyến tiếc rồi, mặc dù có chút mất mặt nhưng mà hẳn thừa nhận hẳn thích cảm giác ôm nàng đi ngủ nha. Chưa có bao giờ hẳn lại ngủ ngon giấc như hôm qua, dường như nữ nhân này có mị lực khiến hẳn rất an tâm

“Vậy ta đối với các nàng...” Vân Tiểu Khuynh nghi nghi rồi lại nói

“Không được...” âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi, nữ nhân này là đồ ngọc hay sao chứ, dám đẩy trọng phụ của mình cho nữ nhân khác, mặc dù là chưa có, à bọn họ cũng chưa là vợ chồng đích thực, nhưng mà... dù gì cũng không nên có ý nghĩ như vậy a, Hàn Kỳ buồn bực

“Vì cái gì không được??” Vân Tiểu Khuynh lại hỏi lại

“Nơi đó chỉ là nơi của vương phi và vương gia mà thôi...” hẳn kiên nhẫn giải thích

“Vậy thì ngươi tước danh hiệu vương phi của ta đi, để ta là sùon phi hay thiếp thất là được rồi...” Vân Tiểu Khuynh không sao cả nói, chỉ là danh hiệu mà thôi, hơn thế nữa dù gì hẳn và nàng cũng chỉ là hữu danh vô thực

“Ngươi... ngươi... chẳng lẽ bản vương lại không bằng Tây Noãn các...” Hàn Kỳ hẳn tức chết rồi, nữ nhân này dám coi hẳn không bằng cái tòa nhà đáng ghét kia sao. Rất đả thương người, Vân Tiểu Khuynh giương mi nhìn hẳn, gật gật đầu. Đúng vậy, ngươi dù có đẹp mặt nhưng nhìn hoài cũng ngán, sao bằng cả trăm gốc đào thụ ở đây! nếu biết suy nghĩ trong lòng của Vân Tiểu Khuynh, Hàn Kỳ nhất định hẳn sẽ sùi bọt mép mất thôi, ôi! Đáng thương vương gia của chúng ta.

“Danh hiệu vương phi không thể tước là tước được, trừ phi ngươi phạm đại sai!” Hàn Kỳ uể oải lên tiếng, nữ nhân này thật sự có bản lĩnh khí hẳn tức chết

“Phạm đại sai? Vậy ta đây hồng hạnh ra tường thì có phải là phạm đại sai??” Vân Tiểu Khuynh đáp lại

“Nghĩ cũng đừng nghĩ...” Hàn Kỳ lớn tiếng quát. A...aa..a hẳn tức chết!! nữ nhân đáng giận, nàng nhất định là khắc tinh lão thiên gia phải xuống làm khó dễ hẳn

“Vậy thì.. vô phép vô tắc, ức hiếp người khác...” Vân Tiểu Khuynh thấy hấn sắp tức chết, bèn nhanh chóng chuyển sang đề nghị khác

“Vân Tiểu Khuynh...” Hàn Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi, nữ nhân này không từ bỏ ý đồ đó không được sao, nàng rốt cuộc là thích cái gì ở Tây Noãn Các

“Ân...” Vân Tiểu Khuynh không kiên nhẫn giương mi, nam nhân này thật phiền phức, cái này không được, cái kia cũng không được, hấn chính là muốn làm khó nàng mà

“Tây Noãn Các đó làm sao đẹp bằng Trung Uyển các” Hàn Kỳ hỏi

“Ta thích đào thụ...” Vân Tiểu Khuynh không suy nghĩ nhiều liền đáp

“Cứ như vậy?” Hàn Kỳ chưng hửng, nàng chỉ vì thích đào thụ mà đến Tây Noãn Các, không thèm trụ Trung Uyển, lại sẵn sàng đem hấn ‘vứt’ cho người khác chỉ cần đến Tây Noãn?? Ân... hừ hừ,,!! Hấn nhất định phải đem đồng đào thụ đó đốt thành tro, hừ hừ..!! hấn tuyệt đối không thừa nhận là hấn cảm thấy ghen tỵ với đám cây đào thụ đó, nhất định là không có chuyện đó, là vì nàng làm hấn cảm thấy tức giận thôi.

Mặc dù rất uất ức nhưng thất vương gia cuối cùng cũng thỏa hiệp yêu cầu ‘bé nhỏ’ của vương phi của hấn. Tây noãn các từ rày về sau trở thành nơi trú ngụ của vương phi, toàn quyền vương phi sử dụng, không có sự cho phép của vương phi không ai được phép bước vào kể cả là vương gia.

Hàn Kỳ oán hận nhìn đám người nô nức chuyển đồ đạc của Vân Tiểu Khuynh đến Tây Noãn Các, đáng giận, hấn còn muốn ôm nàng để đi ngủ, vậy là từ bây giờ hấn muốn ôm nàng ngủ thì phải có sự cho phép của nàng sao? nào có cái lí lẽ hoang đường đó, tức chết hấn mà. Không được, hấn phải đòi lại quyền lợi, hấn nhất định phải trọng chấn phu cương. Cho nên thất vương gia hùng hùng hổ hổ chạy đến Tây Noãn Các, đá tung phòng của Vân Tiểu Khuynh, bước vào và ngay lập tức hấn đứng hình

Sau tấm rèm che mỏng manh như ẩn như hiện dáng người nữ tử thướt tha yêu kiều, một cơn gió nghịch ngợm đi ngang qua, hất tung mảnh hoàng lụa, hé mở cảnh vật bên trong

Ôn tuyền lượn lờ bốc khói như mơ như thật, nữ tử làn da trắng nõn nhiễm tảo phấn hồng, một đầu ô phát rủ xuống qua đôi vai gầy, xòa lên tấm tung ngọc trắng muốt, một vài giọt nước lăn dài từ cổ xuống duyên dáng xương quai xanh, nữ tử hai mắt khép hờ, như là đang ngủ yên, hưởng thụ dòng ôn tuyền ôn nhu vuốt ve lấy cơ thể mình

‘Mê hoặc, cái này tuyệt đối là một mê hoặc...’ Hàn Kỳ lẩm nhẩm, nhưng là cơ thể của y như bị một nguồn ma lực bí ẩn nào đó dẫn dắt, y vô thức bước lại gần, đôi con ngươi gắt gao nhìn nhân ảnh nọ, không hề chớp mắt dù chỉ là một chút. Đến khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn một cái vron tay, Hàn Kỳ mới sực tỉnh, hô hấp dồn dập, cũng không biết là nước của ôn tuyền nóng làm cho hấn đỏ mặt hay là bản thân hấn thấy thẹn thùng nữa. Một mặt thì muốn ngay lập tức bước khỏi căn phòng trần đây dụ dỗ này, một mặt lại luyến tiếc nhìn hình ảnh duy nữ trước mắt

“Ân...” Vân Tiểu Khuynh than nhẹ. Thật tốt! ôn tuyền a, cái này trong hiện đại chính là truyền thuyết nha, cổ đại đúng là tốt thật, cái gì cũng tinh khiết, không như mấy ngàn năm sau, cái gì cũng ô nhiễm

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: ĐỒNG GIƯỜNG CỘNG CHẨM

Tiếng than nhẹ của nữ tử như một lực đạo mạnh mẽ đánh cái rằm vào lí trí của Hàn Kỳ, khiến cho Hàn Kỳ cảm thấy đầu óc giờ khắc này đây trở nên loạn thành một đoàn. Hấn luôn tự chủ tốt lắm, có lần hoàng huynh thiết kế cho hấn dùng mị dược, một nữ tử trần truồng trước mặt hấn, hấn cũng có thể tự chủ vượt qua được, nhưng giờ khắc này đây hấn cảm thấy trước nữ tử này, hai tiếng tự chủ đối với hấn thật sự quá xa vời

“Tiểu Hồng! giúp ta chà lưng...” thanh âm trầm thấp, mị hoặc mang theo ba phần gợi cảm, bốn phần câu nhân còn lại ba phần lãnh thanh. Hàn Kỳ oán giận, nữ tử này sao lại... mê người đến như vậy chứ.

“Tiểu Hồng...” đợi kêu lần thứ hai, Vân Tiểu Khuynh thanh âm có chút không kiên nhẫn, định quay đầu lại thì một cái khăn xoa xoa lên lưng của nàng, lực đạo vừa phải, không mạnh cũng không nhẹ, vô cùng thoải mái khiến cho Vân Tiểu Khuynh vừa với tỉnh ngủ lại có dấu hiệu lơ mơ đôi mắt, khẽ nhắm mắt... Tiểu Hồng tay nghề tốt thật, lực đạo rất chính xác, huyết khẩu ấn cũng rất chuẩn, bàn tay tuy hơi to một tý, à hơi thô một tý nhưng mà nói chung cũng không sai

A.. khoan! Tay của nữ nhân sao vừa thô lại to được, Vân Tiểu Khuynh xoay người, nhìn nhìn nam nhân sau lưng mình, nhúu mi, môi mần lên, rất là không hài lòng, chẳng phải nơi đây là của nàng sao, không có sự cho phép của nàng sao hấn lại chui vào đây. Vân Tiểu Khuynh rất là không vui, cau mày vắn : “tại sao ngươi vào đây? Tiểu Hồng đâu???”

“Ha .. hầu hạ nương tử tắm chính là bổn phận của vi phu nha...” Hàn Kỳ cười gượng, hết sức xấu hổ. Nữ nhân này rốt cuộc có phải là nữ tử không vậy, đối diện với nam nhân trước mặt mình, mà còn một bộ dáng xuân quang vô hạn ấy vậy mà mặt không đỏ, tim không đập nhanh sao? hần là nam tử cũng cảm thấy dị thường đập mạnh nha, nếu không phải tự chủ của hần tốt lắm thì trên má cũng đã đỏ rồi

Vân Tiểu Khuynh hồ nghi nhìn hần, làm gì có chuyện đó, chẳng phải nam tử cổ đại chủ nghĩa rất cao sao? làm gì có chuyện hầu hạ nữ nhân, nữ nhân không hầu hạ nam tử đã may rồi. Nam nhân này tưởng rằng không biết chắc, Vân Tiểu Khuynh híp mắt nhìn nam tử trước mặt, như muốn xem âm mưu đích thực của hần ta

“Nương tử a, mau tắm tắm đi thôi, ngâm nước lâu không tốt...” Hàn Kỳ gãi gãi đầu, nhanh chóng chuyển đề tài. Vân Tiểu Khuynh xoay lưng lại, tựa vào thành hồ, lại nhắm mắt, như chờ nam nhân tiếp tục hầu hạ mình tắm rửa. Hừ hừ! chẳng phải ngươi thích hầu hạ ta tắm rửa sao, ta cho ngươi hầu hạ đủ. Ân! Hừ... đừng tưởng là ta không biết mục đích của ngươi.

Hàn Kỳ ngâm đắng nuốt cay tiếp tục công tác, haiz! Nếu để cho hoàng huynh biết được chuyện này nhất định sẽ cười đến chết đi sống lại, đường đường là thân vương của Đông Li hoàng triều lại đích thân hầu hạ lão bà đại nhân tắm rửa, mà chỉ có thể nhìn chứ không thể làm gì, haizz... đúng là một công tác ngọt ngào tra tấn mà

“Ân...umh.. thật thoải mái...” Vân Tiểu khuynh lim dim mắt, khẽ rên rỉ. Thanh âm trầm thấp khàn khàn, lại mang chút gì đó mỉa mai hoặc khiến cho Hàn Kỳ đứng hình, ôi! Nữ nhân này nhất định là cố ý, cố ý a. Hần cảm thấy cả người khô nóng cả lên, miệng khô lưỡi khô, hần... muốn uống nước

“Ân... Hừ...” thanh âm tiếp tục mỉa mai. Hàn Kỳ không nhìn, không thể nhìn được nữa, hần dừng lại động tác, đứng lên nhìn nữ tử trước mặt, hai mắt cơ hồ nổi lên tơ máu, hô hấp dồn dập

“Sao không tiếp tục?” Vân Tiểu Khuynh mở mắt, ngẩng đầu, nhú nhú mày nhìn hần, đang thật thoải mái nha

“Cái kia, nương tử, vi phu bỗng dưng nhớ có việc cần làm, ha ha... nương tử từ từ tắm, à không nhớ tắm nhanh chứ nếu không sẽ bị ốm...” nói xong, vút khăn qua một bên, chạy lảo đảo ra khỏi phòng, bóng lưng giống như chạy trời chết

Kì thật Vân Tiểu Khuynh không có tư tâm làm khó hần, là vì hần xoa bóp rất tốt cho nên nàng mới cảm thấy thoải mái thôi, chứ không có ý gì đâu, nhưng nhìn bóng lưng chạy trời chết cùng với thanh âm khàn đặc đầy dục vọng của hần, Vân Tiểu Khuynh ngẩn ra, vô thức trên mong cong cong tiểu dung tuyệt đẹp

Như phù dung rực nở, như là mẫu đơn nở rộ, như là tuyết liên xòe cánh trong đêm tuyết, chỉ là một nét cười thoáng qua nhưng lại mỹ đến chói mắt, tiểu dung khuynh thế này rất tiếc Hàn Kỳ hần không thấy được, nếu không chắc chắn sẽ có trò hay để nhìn a

Lê Ngạn nhìn thấy bóng người trước Trung Uyển các, nghi hoặc tiến đến gần, ai dám to gan đến gần nơi ở của vương gia??

Hàn Kỳ bung luôn một thùng nước lạnh dội vào người, trời đã cuối thu, khí trời đã chuyển lạnh, cho nên một thùng nước lạnh giờ khắc này đối với một ngọn lửa như hần quả thật rất thích hợp, nhưng mà vì cố gì càng dội càng cảm thấy khô nóng thấy này, Hàn Kỳ khóc không ra nước mắt

“Vương.. vương gia??” Lê Ngạn kinh ngạc nhìn vị chủ tử anh minh thần võ của hần, vương gia đây là đang làm gì a? nhưng mà nhìn thấy sắc mặt dục cầu bất mãn của vương gia, lê ngạn ngẩn ra, sau đó như hiểu được, âm thầm xoay người bước đi, để lại bóng lưng run rẩy cho Hàn Kỳ

“Câm miệng, Lê Ngạn...” Hàn Kỳ quát lớn, thanh âm khàn đặc

“Là.. vương gia...” Lê Ngạn nhẫn cười, cung kính đáp, sau đó dùng khinh công chạy trời chết, hần... phải kiếm nơi nào không có người để cười cho thoải mái nha, nếu không hần sẽ bị ghen đến nội thương mất

Oa ha ha,... Vương gia tuần mỹ, anh minh của bọn họ lại bị vương phi khiến cho dục hòa đốt người nhưng lại không thể làm được gì ngoài việc xối nước lạnh, hắc hắc.... hần nhất định phải đem việc này nói cho Lê Duyệt nghe mới được, ha ha...

“Vương phi, vương gia mời người ra ngoài đại sảnh dùng cơm...” Tiểu Hồng thông báo. Tiểu Hồng cùng với Tiểu Họa là gã hầu môn nha hoàn của Vân Tiểu Khuynh. Tiểu Hồng thông minh lanh lợi, Tiểu Họa trầm tĩnh ít nói. Vân Tiểu Khuynh rất thích hai tiểu cô nương nhỏ hơn mình ba tuổi này, cả hai đều là tiểu mỹ nhân, một cái lanh lợi mỹ nhân, một cái ôn nhu mỹ nhân, Vân Tiểu Khuynh điều thích

“Ân...” Vân Tiểu Khuynh gật gật đầu, đứng dậy bước ra khỏi phòng, theo sau là Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa

Vừa mới bước ra khỏi cửa thì Hàn Kỳ lại từ bên ngoài bước vào, tiến đến cùng đứng bên cạnh Vân Tiểu Khuynh, lộ ra tiểu dung tuần mỹ, lên tiếng : “nương tử! vi phu đến đưa ngươi đi dùng thiện.”

“Chẳng phải đã thông báo rồi sao...” Vân Tiểu Khuynh nghi hoặc nhìn hần, hần lại bày trò gì nữa đây

“Hắc hắc.... Hầu hạ nương tử cơm nước đến tận miệng là chức trách của vi phu...” Hàn Kỳ rất là tự nhiên thông báo. Hần không tin là hần không thu phục được nàng, hừ hừ! nữ nhân đáng giận khiến cho hần đầu óc cả ngày toàn là nghĩ về nàng, trong khi đó nàng lại rất thoải mái không hề nghĩ đến hần dù chỉ là một chút, thật không công bình

“Ngươi... cười thật khó coi...” Vân Tiểu Khuynh nhìn hần rồi chậm rãi nói, không muốn cười thì đừng miễn cưỡng như vậy, nàng cũng không ép hần cười nha!

Hàn Kỳ : “...+_+...”

Hiệp n lần... thất vương gia đến cuối cùng điều thua dưới trướng của vương phi!!

Bàn ăn thật rộng nhưng chỉ có hai người ngồi, thông thường bữa tối của vương gia ít nhất cũng hơn mười loại món ăn, nhưng theo ý kiến của vương phi, thì bây giờ mỗi bữa ăn chỉ từ ba đến năm món. Cho nên trước mặt của hai người cũng chỉ có năm món ăn, nhưng rất tinh xảo, bày biện tỷ mỉ, hương vị thơm phức, nghe thôi cũng đủ kích thích vị giác rồi

Vân Tiểu Khuynh uống một ngụm chúc, rồi như nhớ đến cái gì, lại vắn : “ chúng ta không cần đến hoàng cung hoặc về nhà ‘mẹ đẻ’ để lại mặt sao??”

Hàn Kỳ nhìn Vân Tiểu Khuynh, tủm tỉm cười : “ đương nhiên là đi a, ngày mai chúng ta về hoàng cung rồi chiều chúng ta ghé qua nhà Vân thượng thư!”

“Nương tử! nàng không ăn tôm sao?” Hàn Kỳ chỉ chỉ đĩa tôm trước mặt, món ăn nào nàng cũng dùng qua duy độc lại để món này lại. Vân Tiểu Khuynh nghe vậy, bèn nói : “ bóc vỏ tôm! Thật phiền phức...!” Hàn Kỳ đầu đầy hắc tuyến, để đôi đũa xuống dưới, xắn ống tay áo lên, rồi bắt đầu công cuộc : lột vỏ tôm

Đĩa tôm đầy tràn chẳng mấy chốc hết sạch, vỏ tôm để lại còn ruột tôm dĩ nhiên là chui vào bụng của Vân Tiểu Khuynh. Bọn hạ nhân bên cạnh chính là tròn mắt nhìn động tác của vương gia, không thốt thành lời. Xong, xong rồi! vương gia của bọn họ chính là bị vương phi nô dịch gặt gao rồi. Hôm qua hầu hạ vương phi tắm rửa, hôm nay lại hầu hạ vương phi bóc tôm, a ,a.. vương gia anh minh thần võ của bọn họ chạy đi đâu rồi nha

Đêm

Tây Noãn các

Như hôm trước

Cuộc trình diễn lại tiếp tục

“Hàn Kỳ, nơi của ngươi không phải là Trung Uyển sao, sao lại đến đây giành chỗ ngủ của ta??” Thanh âm rất thiếu kiên nhẫn, Vân Tiểu Khuynh cau mày nhìn nam tử mặt dày mày dạn ôm gối đứng trước mặt mình

“Nương tử à! Không lẽ chúng ta mới tân hôn, nàng đành lòng để cho vi phu độc thủ không thê sao??” Hàn Kỳ yêu mị cười, đôi hoa đào nhãn chớp chớp rất chi là động lòng người... Nếu như hắn là nữ nhân thì nam nhân nhất định sẽ quý gồi dưới chân hắn nhưng đáng này hắn là nam nhân, hơn thế nữa lại là nam nhân người đời rất kính sợ thì lại là một phen phong vị khác a...

“Ta không phải là nương tử của ngươi...” Vân Tiểu Khuynh mồm miệng, rất là không đồng ý, nàng đã nói bao nhiêu lần rồi a

“Nhưng chúng ta đã bái đường thành thân...” Hàn Kỳ tiếp tục lưu manh xấu lắm

“Không phải ta mà là nàng!” Vân Tiểu Khuynh cường điệu chỉ chỉ vào gương mặt của mình

“Nhưng bây giờ nàng chính là nương tử thôi...” Hàn Kỳ cười meo meo, nói rất có lý

“Rốt cuộc ngươi muốn cái gì?!” Vân Tiểu Khuynh buồn bực, nàng buồn ngủ mà cái tên này cứ làm phiền, từ ngày vào cái thân xác này, sức khỏe của nàng yếu hẳn đi, một ngày ngủ ít nhất cũng phải mười canh giờ mới đủ sức, lại không thể hoạt động quá mạnh quá nhanh sẽ rất dễ choáng váng đầu óc, nhưng hần lúc nào cũng phiền nàng về cái việc đi ngủ này.

“Uhm! Làm ám lô cho nương tử chính là thiên chức của vi phu nha!” Hàn Kỳ rất nghiêm túc nói. Thái độ như là làm đại sự, mặt mày vô cùng nghiêm chỉnh khiến cho Vân Tiểu Khuynh nghĩ mình có phải là làm sai không nữa. Thật ra ngủ chung với hắn cũng không sai, thân hình của hắn đặc biệt ấm, cái ôm rất ấm áp, rất... kiên cường, nàng sẽ ngủ rất tốt, nhưng mà hắn và nàng không quen biết nha, đại khái chính là người xa lạ, nàng đã chiếm thân xác của ‘nàng’ lại đồng giường cộng chăn với lão công của ‘nàng’ như vậy thật sự rất áy náy nha!

“Nương tử, ngủ thôi, ngày mai chúng ta còn phải đến bái kiến hoàng huynh nữa mà...” Hàn Kỳ sử dụng chiêu bài cuối cùng chính là ‘làm nũng’ hắn biết Vân Tiểu Khuynh trời không sợ, đất không sợ chính là sợ nam nhân làm nũng nha, hắc hắc... cho nên nương tử đáng yêu à, nàng nhất định sẽ không thoát khỏi tay của vi phu đâu

Cuối cùng Vân Tiểu Khuynh buông vũ khí đầu hàng, leo lên giường ngủ

Hàn Kỳ mỉm cười, rất là mãn nguyện ôm chặt lấy Vân Tiểu Khuynh, đầu cọ cọ vào cổ của nàng, hít nhẹ lãnh hương thâm đượm, mùi vị của riêng nàng, rất lãnh cũng thật dịu dàng...

Hắn chính là yêu thích cái cảm giác này, thật yên tĩnh, thanh thản đến kì lạ. Nữ tử ngủ say, dung nhan như thiên sứ, điềm tĩnh dịu dàng khác hẳn vẻ lãnh đạm khiến cho hắn tức chết như lúc ban ngày. Nhưng mà dù là ban ngày hay ban đêm, dù là khi nàng lãnh đạm đến lãnh khốc, dù là nàng yên tĩnh đến ôn nhuận... hắn điều cảm thấy... thích

Đặt nhẹ một nụ hôn vào vầng trán của nàng, thật ôn nhu, Hàn Kỳ khe khẽ cười : ‘lão bà! Ngủ ngon’

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: LẠI MẶT

Hoàng cung

Không hổ là ‘hoàng’ cung, vì đi đến đâu cũng thấy màu vàng. Từ xa nhìn lại nó như một khối vàng rỗng không lồ, vàng đến chói lọi, mà bước vào thì càng thêm sắc sò. Vân Tiếu Khuynh vẫn không hiểu, rốt cuộc màu vàng có gì đẹp mà từ bao đời nay các bậc vua chúa chỉ dùng màu này làm đại biểu của hoàng gia?

Cung vàng đình ngọc, mái ngói lưu ly, cột rồng chạm khắc long phượng, vân vù phú quý, xa hoa lộng lẫy, phú quý bức người, uy nghiêm tôn quý. Hoàng cung đúng là đủ xa hoang, đủ cầu kì. Vân Tiếu Khuynh giương mi đánh giá kiến trúc cùng cảnh vật nơi đây

“Nương tử thấy hứng thú với hoàng cung...” Hàn Kỳ lên tiếng vấn. Rất ít điều gì khiến cho nương tử nhà hắn cảm thấy có hứng thú a. Đúng là kiểm niềm vui để bồi nấng đúng là còn khó hơn cả việc đánh giấc.

“Không!” Ngắn gọn, súc tích, không suy nghĩ nhiều, vân tiếu khuynh học ra một từ duy nhất. Nàng chỉ muốn xem thử kiến trúc cung đình có giống với mấy cái cung đình trong phim trường mà tí vì thường hay chiếu hay không thôi. Quả nhiên phong độ là nhất thời mà đẳng cấp là mãi mãi a.!

“Nga..!” Hàn Kỳ phiết miệng, nương tử thật là khó chiều chuộng

Ngự thư phòng

“Lão thất đến rồi sao, mau đến đây?” Nam nhân tuổi chừng ba mươi, mặt mày có bốn phần giống Hàn Kỳ, hoàng bào cao quý, thêu hoàng long uốn lượn, uy nghiêm bức người, song ánh mắt tràn đầy cơ trí cùng giảo hoạt, nhìn đến nam nhân này, Vân Tiếu Khuynh nghĩ ngay đến con hồ ly tinh. Thông minh, giảo hoạt, cơ trí...âm hiểm!

“Nương tử, ngồi...” Hàn Kỳ không thèm liếc nhìn đương kim đệ hạ dù chỉ là một chút, mà nịnh nọt cười nhìn Vân Tiếu Khuynh, dẫn nàng ngồi xuống ghế. Sau đó ngẩng đầu, tươi cười hô hai tiếng: “hoàng huynh!”

Đương kim thánh thượng – Hàn Dạ, năm nay ba mươi tuổi, đăng cơ từ lúc hai mươi tuổi, đến bây giờ cũng đã được mười năm, trị vì có cách, làm cho Đông Li mỗi ngày một phát triển, dân chúng ca tụng công đức, kính ngưỡng xưng hai tiếng ‘minh quân’. Hàn Dạ làm người giảo hoạt cơ trí, lại duy độc sùng nịnh với đệ đệ đồng phụ đồng mẫu của mình – Hàn Kỳ. Phải nói là ân sủng không dứt, nhiều thần tử khuyên can như vậy sẽ khiến cho thất vương gia dễ dàng tạo phản, nhưng đệ điều mỉm cười lắc đầu, lên tiếng: “thất đệ dù có phản bội người trong thiên hạ nhất định sẽ không phản bội trẫm, huống chi đệ ấy... không có hứng thú với cái ngôi bề nhễ thiên hạ này”

Quả nhiên Hàn Dạ nói không có sai, có Hàn Kỳ làm thân vương, chỉ trong vòng năm năm, thù trong giặc ngoài đều bị hàn kỳ dễ dàng dẹp loạn, công lao hiển hách, binh quyền toàn bộ nằm trong tay của hắn, nhưng đệ vương rất yên tâm, không một câu oán thán

Điều duy nhất mà Hàn Dạ làm trái ý với Hàn Kỳ chính là quyết liệt ban hôn cho hắn, nhưng dường như quyết định của hắn cũng không tệ thì phải. Nhìn đệ đệ về mặt tươi sáng lấy lòng nữ tử kia, Hàn Dạ cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, may mà đệ đệ thích nếu không chắc chắn hắn sẽ bị báo thù nha! Mà đệ đệ ra tay hắn nhất định sẽ rất thâm...+_+

“Ha ha, vị này chính là tam tiểu thư của Vân thượng thư đi, đệ muội quả thật là dung nhan chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn a, thất đệ chính là có phúc...” Hoàng thượng xấu hổ lên tiếng

“Ân! hừ...” Hàn Kỳ nhú nhú mày, rất là không vui. Nương tử của hắn dĩ nhiên là đẹp rồi nhưng mà cũng không cần hoàng huynh lên tiếng khen ngợi, hắn tự biết là đủ rồi. Vân Tiếu Khuynh có hứng thú nhìn vị hoàng đế trước mặt

Ân! Ngoại hình, tốt! thuộc dạng mỹ nam anh tuấn, ngọc thụ lâm phong. Tính cách giảo hoạt như hồ ly, uh! Cũng không sai, đôi con ngươi sáng quắc ẩn hiện cơ trí, dễ dàng nhìn thấu người khác, nam nhân này đúng là sinh ra để quân lâm thiên hạ, khí chất lo lắng uy nghiêm nhưng một cái liếc mắt đủ để cho người ta sinh ra cảm giác kính ngưỡng. Uhm!... đang định đánh giá tiếp thì trước mặt bóng tối như ập đến, có một bàn tay chặn ngang trước mặt nàng, theo đó là thanh âm oán giận của người nào đó: “nương tử, hoàng huynh không có đẹp bằng ta, cho nên đừng nhìn nữa...”

Tức thời hoàng đế khóe miệng run rẩy, mà vân tiếu khuynh vút cho hắn một ánh mắt rất chi là khinh bỉ, nam nhân này đúng là gốc đến hết thuốc chữa

“Khụ! Khụ...” vì nhần cười quá khó khăn cho nên thánh thượng cố nén lại bằng cách ho lên vài tiếng, che dấu sự thất thố của mình. Oa ha ha.. đệ đệ của hắn từ bao giờ lại có mặt đáng yêu như vậy a. Mà nữ nhân này chính là tam tiểu thư ôn nhu thiện lương am hiểu ý người sao, nữ tử này khuynh thành khuynh quốc dung nhan, nhưng sóng mắt lãnh đạm một mảnh trong suốt vĩnh không thấy đáy khiến cho hắn cũng không thể nhìn được bản thân của nàng. Tình tình thì... ách! Tuy không nói là không ôn nhu nhưng cũng không thuộc tuýp người ôn nhuận như ngọc nha. Xem ra, tin đồn chính là không thể tin được

“Hoàng huynh...” Hàn Kỳ tức giận khề quát, chết tiệt, hần sao lại dờ cái trò trẻ con đó trước mặt hoàng huynh chứ. Cũng tại nữ nhân này hết, khi không lại nhìn chằm chằm hoàng huynh của hần làm gì khiến cho hần quên mất chuyện đang đứng ở ngự thư phòng mà nói bậy nói bạ chứ, thật là mất mặt mà

“Hàn Kỳ...” Vân Tiểu Khuynh buồn bực, hai huynh đệ nhà này đúng là hết nói nôi, huynh trưởng sợ đệ đệ...>”

“Ân!” Hàn Kỳ không được tự nhiên quay quay đầu nhìn chỗ khác, cố kiềm chế không nhìn về phía nàng, nhưng đôi tai vẫn vểnh lên để nghe xem nàng nói gì

“Ta muốn đi dạo hoàng cung, không cần ngại bồi...” nói xong đứng dậy, rất tự nhiên xoay người bước đi, hoàn toàn không thương tiếc vứt lại Hàn Kỳ đứng một mình

“Nương tử, nhưng vì phu muốn bồi nha, nàng xem hoàng cung lớn như vậy, nàng nhất định sẽ bị lạc cho xem...” Hàn Kỳ nhanh chóng nắm lại tay của Vân Tiểu Khuynh nói.

“Hàn Kỳ, ta không phải là trẻ con...” Vân Tiểu Khuynh nhú nhú mi

“Ách! Ta biết...” Hàn Kỳ đáp

“Cho nên ta không có đi lạc...” Vân Tiểu Khuynh bỏ ra tay hần, không lưu tình chút nào bước đi

Hàn Kỳ: “....=’=....”

“Lão thất, đừng nhìn nữa nha, đệ muội đã đi rồi...” hoàng đế hảo tâm nhắc nhở đổi lại là ánh mắt oán hận của thất vương gia cùng nụ cười rạn rở đến chết người. Hoàng thượng kéo kéo khóe miệng, đưa tay lau lau mồ hôi hột trên trán, cười gượng: “thất đệ, hắc hắc... xem ra đệ rất vừa lòng với vương phi”

Hàn Kỳ mím môi không nói, hừ hừ! đừng tưởng là giúp hần một chút mà tỏ vẻ đắc ý như vậy

“Haiz! Đệ muội thật xinh đẹp nha, lão thất biết không, trước đệ có mấy vị công tử của mấy vị quan đại thần thỉnh chỉ mong trăm ban hôn cho mà đối tượng lại là đệ muội nha”

Mỗ nam nhếch nhếch khóe môi, nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt tóe lửa

“Uhm! Còn có cửu đệ cùng bát đệ cũng rất là ‘ái mộ’ tam tiểu thư tài năng hơn người nha!” Hoàng đế như có như không vắn, cười trộm, ha ha... xem ra phen này đệ đệ có người trị được nha. Chỉ cần hần bắt lấy đệ muội, không tin lão thất không khuất phục dưới chân của hần nha, hắc hắc... nghĩ đến nhiều năm đệ đệ khiến hần lo lắng đứng ngồi không yên, lần này phải nhân cơ hội báo thù

Mỗ nam nghe vậy, lỗ mũi đã bắt đầu hừ ra khói

Đáng giận nữ nhân, chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, hèn gì lúc nào cũng đòi hồng hạnh ra tường. Mà đối tượng dường như không chỉ có một người, đáng giận! đáng giận. ...

Lần này là Vân Tiểu Khuynh bị oan nha, nàng mới đến cổ đại có bốn ngày a, chưa từng bước ra vương phủ nữa bước, vậy thì kiếm đầu hoa nguyệt mà trêu ghẹo nha, vương gia à, ngài đứng là ăn dấm chua hết sức bậy bạ, hèn gì vương phi kêu ngài là ngu ngốc là đúng à+_+

“Hành! Bọn họ dám đụng đến vương phi của bốn vương nhất định sẽ không sống toàn thây.....” mỗ nam gằn từng tiếng, nhìn vào hoàng thượng mà cứ như nhìn vào ‘tình địch’ hai mắt đỏ đậm, như muốn giết người

Không ổn! Đùa quá lớn, một khi thất đệ tức giận thì gặp thần sát thần ngũ phạt diệt phận a, mà hần không là thần phạt chỉ là hoàng đế nha. Hàn Dạ kêu khổ đúng là tự hại mình, bèn cười làm lành: “ha ha.. lão thất, đương nhiên là làm sao có ai dám đụng đến vương phi của đệ nha”. Ân hừ! nữ nhân của ‘tiểu diện ma vương’ mà cũng dám đụng đến quả thật người đó muốn cáo biệt thế giới đáng yêu này rồi

Chẳng phải ngự hoa viên là hoa gì cũng có sao? sao lại duy độc thiếu đào hoa thể này? Vân Tiểu Khuynh nhú mi

Trời cuối thu, không khí se lạnh, ánh mặt trời chỉ nhàn nhạt xuyên qua tán lá phản chiếu trên mặt đất những hình thù xinh động. Bạch y nữ tử, xiêm y theo gió phiêu dật, những đường thêu kim tuyến trên áo theo ánh mặt trời mà lấp lờ ánh sáng, ba ngàn tóc đen tùy ý phi vũ trong gió, trên đầu, không trang sức châu sai quý báu, chỉ có một thẳng ti kết màu trắng buộc lên nhánh tóc đen huyền, rủ xuống bay trong gió, tạo nên những đường cong tuyệt đẹp. Gương mặt thanh lệ tuyệt trần, ngũ quan tinh xảo như điêu khắc, đôi thủy mâu trong suốt lạnh thanh, nhỏ xinh cánh mũi, anh đào đôi môi, giai nhân tuyệt thế, di thể mà độc lập, nhất cổ khuynh nhân quốc nhị tiểu khuynh nhân thành

Đang suy nghĩ xuất thần thì bên góc ngự hoa viên kia lại xuất hiện thanh âm khiến cho nàng không thể không chú ý, định xoay người bước đi thì lơ đãng một cái liếc mắt khiến cho Vân Tiểu Khuynh đứng yên ngay tại chỗ

Nhân sinh dù có lãnh tình đến như thế nào thì mỗi người đều có mỗi chấp niệm của riêng mình. Vân Tiểu Khuynh cũng vậy

Tiểu hài tử nhỏ xinh lúc nào cũng đi theo nàng, luôn nở nụ cười thật to nhìn nàng, luôn bám lấy nàng làm nũng, xấu lắm với nàng... Nhưng cũng là ràng

bước huyết mạch duy nhất với nàng-Vân Tiểu Phong

Đã bao nhiêu lâu rồi mới nhìn thấy được gương mặt trẻ thơ bé con ấy, bao nhiêu rồi những cảm xúc không sao không chế được mới trỗi dậy trong nàng

Mười năm, hơn mười năm rồi, kể từ vụ tai nạn giao thông đó xảy ra, nàng không còn nhìn thấy gương mặt đáng yêu như thiên thần đó nữa, cứ tưởng mọi kỷ niệm, mọi kỉ ức cứ theo thời gian rồi trôi vào quên lãng ấy vậy mà hôm nay thôi, một thoáng liếc sơ là bao kỉ niệm thời ấu thơ chọt lùa về, không sao ngăn cản được nữa

“Phong nhi!” Âm thanh khô khốc, đôi con ngươi một thoáng ngẩn ngơ....

Tiểu hài tử nhỏ xíu như mới bốn năm tuổi, thật gầy nhưng gương mặt tròn tròn bầu bĩnh, đôi con ngươi đen láy thơ ngây nhưng tràn ngập quật cường, cái môi nhỏ lúc nào cũng thích mím lấy tỏ vẻ người lớn.... Vân Tiểu Khuynh nhân nhật cười, hài tử này thật sự rất giống Vân Tiểu Phong – đệ đệ của nàng, cho nên nàng không thể không can thiệp

“Dừng tay!” Vân Tiểu Khuynh đậm mặt lên tiếng, thanh âm không ra hi giận, khiến cho đám trẻ đánh nháo nhào dừng lại, gương mặt nhìn về phía bạch y nữ tử trước mặt

Trong đám hài tử lớn nhất cũng khoảng mười tuổi, có ba phần giống hoàng thượng, nhưng con mắt kiêu ngạo, tự cho là đúng, điển hình của việc nuông chiều thái quá của các bậc phụ mẫu, vài đứa trẻ còn lại cũng là ham vui bu theo, nhưng ít ra đôi con ngươi còn rất trong suốt, ân! Có thể hảo giáo dục lại, mà tiểu hài tử giống Phong nhi lại đang bị đè xuống mặt đất, lại quật cường nâng đầu, chống lại đám hài tử. Có lẽ đám hài tử này chính là hoàng tôn hoàng tử đi, lại điển hình huynh đệ bất nạt nhau? Nhìn kỹ mới thấy tiểu hài tử kia lại có hai phần giống thánh thượng, đôi mắt.. rất giống

“Ngươi là ai lại dám xen vào việc của bốn hoàng tử...” hài tử cầm đầu đám nhóc còn lại, kiêu ngạo vắn. Vân Tiểu Khuynh một thoáng nhăn mi, hài tử này... nàng không thích. Cũng không nghĩ nhiều, nâng dậy tiểu hài tử nằm trên đất, động tác mềm nhẹ chính chu lại xiêm y, tiểu hài tử thấy vậy một thoáng kinh ngạc

Chưa từng có ai đối xử với nó ôn nhu như vậy ngoại trừ mẫu thân của nó ! bỗng chốc tiểu hài tử cảm giác muốn nhào vào nữ tử trước mặt mình khóc thật lớn. Hài tử chính là như vậy, càng quật cường thì càng yếu ớt. Dừng cứng đối hần, hần sẽ càng quật hơn, nhưng khi có một người ôn nhu mềm nhẹ đối hần, hần lại dễ dàng muốn khóc, ấy là nghịch lý, nhưng cũng là quy tắc hài hòa

Vân Tiểu Khuynh nhẹ giọng nói : “ cùng là huynh đệ với nhau, sao lại có thể động tay động chân?” Thanh âm không lớn không nhỏ nhưng bắt giác hình thành thiên thành khí chất, khiến cho mấy hài tử lúng túng cúi đầu

Cầm đầu đám hài tử, hài tử lớn nhất hừ lạnh, khinh thường lên tiếng : “ hần không xứng làm huynh đệ với chúng ta, hần là nghiệt chủng”

“Nghiệt chủng? uh! Hài tử của bệ hạ là nghiệt chủng, vậy bệ hạ là gì vậy?” Vân Tiểu Khuynh không nhanh không chậm nói, hài tử kia đứng miệng, mặt hồng lên phần nộ : “ hừ! hần là do tiểu cung nữ lợi dụng lúc phụ hoàng uống say câu dẫn kết quả”

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: HÀN PHONG

Tiểu hài tử phần nộ nhìn ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hài tử kia, Vân Tiểu Khuynh vỗ vỗ vai nó một chút, lãnh đạm nhìn hài tử kia quát : “ câm miệng! chuyện của người lớn trẻ con không nên xía vào”. Hừ! nói hoàng thượng nhân cơ hội làm bậy với cung nữ thì nàng còn tin tưởng hơn là cung nữ câu dẫn hoàng thượng, nam nhân có muốn thì nữ nhân mới là được, hừ! nam nhân đều không là thứ tốt, làm mà không dám nhận

“Ngươi dám hung ta, người đâu mau bắt nữ nhân này lại đánh cho bốn hoàng tử...” hài tử kia phần nộ quát lớn. Hần từ nhỏ đến lớn điều bị mọi người phùng trong lòng bàn tay, lần đầu tiên có người dám mắng hần, nhất định phải đánh cho hả giận. Bọn thái giám tuân mệnh, chuẩn bị ra tay thì thanh âm trầm thấp ầm ầm tức giận vọng lại, khiến cho bọn thái giám run rẩy cơ hồ muốn té trên mặt đất

“ Các ngươi muốn làm gì với vương phi của bốn vương a”

Trong quan niệm của bọn thái giám cùng tất cả những người trong cung thì người đáng sợ nhất không phải là hoàng thượng uy nghiêm của bọn hần, không phải là mặt lạnh từ vương gia của bọn hần mà là tiểu diện vương gia Hàn Kỳ này. Cho nên thà dặt tội với hoàng thượng còn hơn dặt tội với thất vương gia chính là tôn chỉ của tất cả người trong cung, nhưng mà hôm nay bọn hần lại chuẩn bị ra tay với ân yếm vương phi của vương gia. Ô..ô.. bọn hần muốn chết nha. Nghe đồn vương gia chỉ mới lấy có vương phi có bốn ngày thôi mà ân sủng không ngừng, nghe nói vương phi nói một vương gia không dám nói hai, vương phi nói mặt trời mọc hướng tây thì vương gia tuyệt đối cho mặt trời chính mà hướng tây, cho nên trong cung lại đồn rằng, thôi thà cứ dặt tội với vương gia cũng đừng nên dặt tội với thất vương phi, nhưng mà hôm nay bọn hần. A...a..a bọn hần không cần sống à nha...

“Hoàng.. hoàng thúc...” hài tử kia cúi đầu kính sợ, hoàng thúc là người nó sợ nhất nha, còn đáng sợ hơn cả phụ hoàng

“Uh! Đại hoàng tử, người dường như bất mãn với vương phi của bổn vương?” Hàn Kỳ thiêu mi nhìn về phía đại hoàng tử. Đại hoàng tử hoảng sợ, lùi ra sau mấy bước, lên tiếng: “là tiểu cháu không có mắt... mong.. hoàng thân tha lỗi...!”

“Ân! Từ nay về sau đừng ức hiếp huynh đệ, biết không?” Vân Tiểu Khuynh nói. Đại hoàng tử nghiêm túc gật đầu, Vân Tiểu Khuynh quơ quơ tay, coi như xong, nàng không muốn so đo với tiểu hài tử

“Cái kia... hoàng thúc, tiểu cháu cáo lui...” kính sợ thanh âm nhìn về phía Hàn Kỳ. Hàn Kỳ mỉm cười thân thiết: “ân, đại hoàng tử đi thôi”

Đại hoàng tử như trút gánh nặng ngàn cân, thở phào nhẹ nhõm sau đó lật đặt chạy đi. Đám hài tử còn lại lủi rủ chào hỏi hai tiếng ‘hoàng thúc, hoàng thân’ rồi xoay người chạy đi theo đại hoàng tử

“Nương tử! không sao chứ?” Hàn Kỳ nắm lấy tay của Vân Tiểu Khuynh, đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới, nhìn qua nhìn lại mới cảm thấy an tâm, cúi đầu thấy trong tay nàng còn cầm lấy tay của một tiểu hài tử nữa, không hề giận hờn. Nàng còn chưa có chủ động nắm tay hắn đâu (Dao Dao : trời ơi! Huynh sao mà hẹp hòi thế không biết >”

“Không sao...” Vân Tiểu Khuynh lắc lắc đầu, cúi xuống phủ bụi còn vương trên áo tiểu hài tử, thấy một đạo vết máu còn lưu lại nơi cánh tay nhỏ xinh ấy, Vân Tiểu Khuynh đôi con ngươi chợt lóe đau lòng, rất nhanh nhưng Hàn Kỳ sững sờ, đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng có biểu lộ khác ngoài vẻ mặt lãnh đạm hàng ngày, nhưng không phải vì hắn mà là vì tiểu hài tử kia, Hàn Kỳ buồn bực, tổng không thể nói là hắn lại đi ăn dấm chua với tiểu hài tử đi

Tiểu hài tử im lặng theo Vân Tiểu Khuynh bước vào đình nhỏ trong ngự hoa viên, ngoan ngoãn để cho nàng giúp nó băng bó vết thương. Nữ tử tuy gương mặt điềm tĩnh không gọn sóng nhưng động tác rất ôn nhu khiến cho tiểu hài tử mới năm tuổi khắc sâu ký ức ấy vào lòng, dù sau này trưởng thành trở thành một trong những nhân vật tiếng tăm nhất trong vũ đài lịch sử sau này, thì hình ảnh này nó vẫn không sao quên được

“Ngươi tên gì?” Vân Tiểu Khuynh đậm cười, vuốt ve mái tóc của tiểu hài tử, nhẹ giọng vấn. Tiểu hài tử nhỏ giọng đáp: “Hàn Phong...”

“Hàn Phong!!.. Phong nhi...” Vân Tiểu Khuynh thì thầm, đây cũng là một loại duyên sao? bỗng dưng khoe miệng nhếch lên độ cong hoàn mỹ, chỉ cười thoáng qua nhưng cũng đủ cho Hàn Kỳ ngẩn ngơ, tâm dường như đập nhanh hơn thì phải!

“Phong nhi! Rảnh thì đến Lăng Hàn vương phủ làm khách đi...” Vân Tiểu Khuynh trước khi ra về, lại ôn nhu xoa xoa đầu tiểu hài tử mà nói như thế

Hàn Phong quay đầu nhìn Hàn Kỳ, lại nhìn Vân Tiểu Khuynh, gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “là! Phong nhi nhất định đến”

“Ngao! Về đi thôi, đừng để mẫu thân chờ...” Vân Tiểu Khuynh phát phát tay, ra hiệu cho tiểu hài tử

Tiểu hài tử gật gật đầu, xoay người bước đi, nhưng một lát sau nó quay đầu lại, nhìn thấy bóng lưng của bạch y nữ tử dần khuất, đôi con ngươi nhảy nhót sung sướng, sau đó điềm nhiên xoay người, bước về phía một góc hoàng cung, có mẫu thân ôn nhu chờ trước cửa. Dù tất cả mọi người đều nói mẫu thân không biết liêm sỉ câu dẫn phụ hoàng, nhưng trong lòng hắn, mẫu thân là nữ nhân tốt nhất, ôn nhu nhất... và còn cả hoàng thân nữa.

“Hàn Kỳ, giúp ta chuyển lại với hoàng thượng một câu...” Vân Tiểu Khuynh vừa đi vừa nói, đôi con ngươi một mảnh trong suốt

“Ngà! Nương tử có chuyện gì cứ nói, vì phụ nhất định không chối từ...” Hàn Kỳ mỉm cười lên tiếng

Vân Tiểu Khuynh liếc y một cái, sau đó nói: “dám làm thì dám nhận, dù có chuyện gì xảy ra thì hài tử, chúng quy là vô tội!” nói xong phát tay áo, đi nhanh hơn về phía trước. Hàn Kỳ sờ sờ mũi, lão bà! nàng hình như giận cá chém thớt nha, vì phụ không có tội gì hết mà...!!!

Nhưng dù gì lời của lão bà đối với hắn giờ khắc này đã là thánh chỉ, cho nên hắn cấp tốc viết một bức thư đưa cho thái giám đem đến cho hoàng thượng, còn hắn thì nhanh chóng đuổi theo đuôi nương tử đi thôi!

Thất vương gia cùng thất vương phi bước ra khỏi cung, ngày hôm sau hoàng thượng hạ ba đạo thánh chỉ. Thứ nhất phong Liễu Như Nguyệt, mẫu thân của ngũ hoàng tử Hàn Phong làm Liễu quý nhân. Trụ Như Nguyệt điện, ban cho hoàng kim ba vạn lượng, cùng với mười nô tỳ thái giám. Đạo thứ hai thánh chỉ, ngũ hoàng tử năm tuổi, đã đủ tuổi đến trường, bắt đầu ngày mai theo các hoàng tử khác đến phủ tử học tập. Đạo thứ ba thánh chỉ, đại hoàng tử bắt nạt huynh đệ, gây tổn thương đến tình huynh đệ hoàng thất, phạt quỳ trước bài vị tổ tông một ngày, Đức phi dạy con không nghiêm, phạt điện bích tư quá một tháng. Ba đạo thánh chỉ vừa ra, hậu cung náo loạn

Khi nghe được tin tức này, Vân Tiểu Khuynh đang ở vân phủ, cười nhạt. Hàn Kỳ đứng bên cạnh, cảm thấy thế sự vô thường, lão bà chính là lợi hại nhất a, một câu nói khiến cho hoàng huynh hạ liên tiếp ba đạo thánh chỉ, thật là cao tay!

“Vương gia... lão gia cho mời ngài cùng vương phi qua đại sảnh dùng thiện...” Tiểu Hồng bẩm báo. Vân Tiểu Khuynh gật đầu, bảo Tiểu Hồng lui xuống, ngắm nhìn hồ cá, đàn cá chép đỏ uốn lượn bay lên đón mồi, tại nền những đường cong duyên dáng tuyệt đẹp. Một làn gió mát bay ngang qua, thổi bay vài sợi tóc của nàng, chạm nhẹ vào vùng cổ của Hàn Kỳ, lòng của y chợt ngửa như có ai đó dùng lông chim cong cong nó vậy...

“Hàn Kỳ! nghe nói tam tiểu thư của Vân thượng thư không được sủng?” Vân Tiểu Khuynh như có như không nói

“Uh! Theo điều tra là như vậy... hình như vì tiểu thiếp sơ sinh, tính tình kiêu ngạo cho nên dễ bị khi dễ...” Hàn Kỳ nhìn sắc mặt của Vân Tiểu Khuynh, cười cười nói:

“Mẫu thân của Vân Tiểu Khuynh đã từ...” đậm mạc thanh âm

“Ân... khó sinh mà chết, nghe nói Vân Phàm có tình cảm rất tốt với mẹ ruột của Vân Tiểu Khuynh, nhưng vì sinh hài tử mà từ, cho nên Vân Tiểu Khuynh bị giận chó đánh mèo thôi”. Hàn Kỳ đáp

“Vậy sao?!” Vân Tiểu Khuynh nhọt nhọt cười, đôi con ngươi nhộn nhạo gọn sóng, nhưng chỉ một thoáng lướt qua, rất nhanh lại trở về vẻ tĩnh lặng như nước

“Trong nhà của Vân Phàm, tất cả là có mấy từ mấy nữ?” một đạo mồi đồ ăn rơi xuống hồ, đàn cá chép nhanh chóng đón lấy. Hàn Kỳ nhìn tiểu nữ từ trước mặt, dịu dàng cười : “ Vân Phàm có năm nữ nhi nhưng không có từ. Đại tiểu thư Vân Tiểu Tuyết, là phu nhân của trạng nguyên năm vừa rồi, nhị tiểu thư Vân Tiểu Nhiễm mười chín tuổi, vị hôn phu là kinh thành đô đốc Trần Lộc. Tứ tiểu thư Vân Tiểu Duyên cùng ngũ tiểu thư Vân Tiểu Thụy là đôi song sinh nữ, năm nay vừa tròn mười sáu”

“Uhm! Xem ra người tìm hiểu thật kỹ...” Vân Tiểu Khuynh lên tiếng. Hàn Kỳ nín nọt : “ đương nhiên a! tìm hiểu tin tức kỹ để cho lão bà dễ ứng phó với bọn họ thôi” Vân Tiểu Khuynh nhàn nhạt nhìn hắn, sau đó xoay người bước về phía đại sảnh, nam nhân này nhất định là kẻ ngốc cho nên mấy vị tiểu thư kia với trốn nạn mà đẩy ‘nàng’ ra làm vật thay thế! Uhm.. nhất định là vậy. Bất quá không sao, nam nhân ngốc một chút mới đáng yêu thôi.

Trên bàn ăn, mỗi người một chỗ, mỗi người một suy nghĩ khác nhau, không khí hết sức là ngưng trọng

Ngồi ở chủ vị dĩ nhiên là Hàn Kỳ, bên cạnh là Vân Tiểu Khuynh, còn lại mọi người cứ theo thứ tự mà sắp xếp. Vân thượng thư Vân Phàm ánh mắt phức tạp nhìn tam nữ nhi của mình, hôm nay nữ nhi này không giống với thường ngày, mặt này hình thành nên một loại khí phách cự nhân ở ngoài ngàn dặm. Đối với nữ nhi này, hắn cũng không biết nên đối thế nào cho phải, nhiều năm như vậy lãnh lạc nàng, hắn cảm thấy có lỗi nhưng quả thật nữ nhi rất giống nàng ấy, khiến cho mỗi lần hắn thấy nữ nhi đều nhớ lại nàng ấy, hắn... không dám đối mặt

Vân Tiểu Khuynh nhàn nhã dùng đồ ăn, không để ý đến tầm mắt của ‘thân nhân’. Một thoáng nhíu mày, khẩu vị thức ăn này đa số không hợp với nàng, cho nên nàng cũng không hứng thú nhiều lắm. Hàn Kỳ sao lại không biết Vân Tiểu Khuynh nghĩ gì, hắn đậm cười, lên tiếng : “ gọi đầu bếp đem lên vài đạo thức ăn, vị cay chút, vương phi của bốn vương thích dùng đồ cay...”

Vân Phàm giật mình, sau đó sai gã sai vặt đứng gần đó đi làm, nhưng mà lại bị Vân Tiểu Khuynh ngăn lại : “ không cần!” Hàn Kỳ nghiêng nghiêng đầu nhìn nàng, chẳng phải nàng cảm thấy ăn không ngon sao? Vân Tiểu Khuynh lãnh đạm trả lời : “ không cần, rất phiền!” Hàn Kỳ nghe vậy, một thoáng run rẩy khóe miệng, nữ tử này..! haizz!!

Gã sai vặt cũng không biết nghe theo ai, đứng gần ra một chỗ, Hàn Kỳ thấy vậy rất là buồn bực, lên tiếng : “ không nghe vương phi nói gì sao”

“ Là...” gã sai vặt gật đầu, cung kính, khom người quay về chỗ cũ. Mọi người ngưng ngưng tiếp tục dùng thiện, nhưng mỗi người lại tồn tại suy nghĩ cũng tư tâm khác nhau

Vân Phàm một thoáng giật mình, dường như tam nữ nhi rất được vương gia coi trọng, như vậy cũng tốt, mong rằng sau này nàng sẽ sống vui vẻ, hắn sẽ cảm thấy bớt có lỗi hơn, Tiểu Uyên trên trời có linh thiên cũng vui mừng

Đại phu nhân của Vân Phàm âm thầm kinh hãi, nghe đồn thất vương gia tính tình hi nộ vô thường, giết người như chơi cho nên nàng mới để cho Vân Tiểu Khuynh gần bên đó, không ngờ lại được vương gia ân sủng như vậy, vậy... nàng ta sẽ không trả thù nàng đó chứ, đại phu nhân toát mồ hôi, đôi con ngươi một thoáng kinh sợ

Nhị tiểu thư Vân Tiểu Nhiễm ngưng ngưng cúi đầu, bộ dáng rất chỉ là e thẹn, không ngờ thất vương gia lại tuấn mỹ như vậy, nghĩ đến bộ dạng tầm thường của vị hôn phu của mình, Vân Tiểu Nhiễm âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt một thoáng liếc qua Vân Tiểu Khuynh, ghen tỵ vô cùng, tiểu tiện nhân kia không ngờ nhân họa đắc phúc, có trọng phu là vương gia tôn quý, mà vương gia lại có vẻ rất yêu chiều nàng, Vân Tiểu Nhiễm âm thầm hối hận, không nên tin vào lời đồn mà bỏ đi mối lương duyên tốt như vậy nha

Còn tứ tiểu thư Vân Tiểu Duyên cùng ngũ tiểu thư Vân Tiểu Thụy dè dặt nhìn Vân Tiểu Khuynh, các nàng cảm thấy tam tỷ hôm nay thật khác thường, không giống vẻ nhu nhược như thường ngày, hôm nay tam tỷ không những đẹp hơn mà khí chất tựa hồ cũng thay đổi, trở nên... mê hoặc. Vân Tiểu Thụy trộm liếc sang Hàn Kỳ, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra tam tỷ có vẻ sống rất tốt, các nàng cũng không cần lo lắng cho tam tỷ

Vân Tiểu Khuynh tuy bình thần dùng bữa nhưng vẫn tinh tế phát hiện các đạo ánh mắt âm thầm nhìn mình, hàng mi thanh tú một thoáng khẽ chau, nàng ghét nhất chính là đang dùng bữa mà có người cứ nhìn mà đánh giá nàng, cảm giác khẩu vị dường như mất đi. Vân Tiểu Khuynh đặt đũa xuống, ngẩng đầu lướt ngang nhìn các thành viên trong gia đình vân phàm, đôi con ngươi nhàn nhạt lãnh đạm

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: BỆNH!

Vân Phàm năm nay chắc cũng hơn bốn mươi, lúc trẻ nhất định nam nhân này là mỹ nam tử cho nên bây giờ bộ dáng cũng là trung niên anh tuấn đại thúc, Vân Tiểu Khuynh mặc dù không thích nam nhân này, nhưng ấn tượng không sai, khí chất thư sinh nho nhã, song ánh mắt sáng như ẩn như hiện cơ trí hơn người, chỉ là đầu một nửa tóc bạc khiến cho quanh thân của y như u uẩn tang thương qua bao năm tháng, nam nhân này nhất định đã gặp rất nhiều thăng trầm trong cuộc đời. Đại phu nhân mặt mày xinh đẹp, dù tuổi đã gần bốn mươi nhưng ung dung hoa quý, chỉ là Vân Tiểu Khuynh không có chút hảo cảm gì với nữ nhân này, còn các ‘tỳ muội’ của nàng. Cũng đều thuộc dạng tiểu mỹ nhân, mỗi người một khí chất, Vân Tiểu Nhiễm đẹp theo kiểu diễm mỹ, trong khi đó Vân Tiểu Duyên cùng Vân Tiểu Thụy thuộc dạng khả ái lạ lỵ. Mỹ nhân thì nàng thích nhìn, nhưng mà mỹ nhân có ác ý với nàng, Vân Tiểu Khuynh nghĩ nên tránh thì tốt hơn, nàng ghét phiền phức...

“Nương tử, không dùng bữa nữa sao?” Hàn Kỳ nhỏ giọng nhắc nhở. Vân Tiểu Khuynh liếc mắt nhìn hắn, âm thầm buồn bực, cổ đại đúng là mỹ nhân như mây, đi đâu cũng thấy, nam nhân trên danh nghĩa ‘lão công’ của nàng cũng chính là một đại mỹ nam đó thôi. Vân Tiểu Khuynh nhún nhún mày, lắc đầu, sau đó đứng dậy bước ra khỏi bàn ăn, đi về phía hậu viện, chung quy là nàng ghét dùng bữa có nhiều người

Hàn Kỳ thở dài, ném luôn đĩa xuống, bước đi theo Vân Tiểu Khuynh, tiểu nữ nhân này rốt cuộc trong đầu của nàng là chứa những gì nữa, hắn mãi mãi cũng không bao giờ hiểu cái cách mà nàng suy nghĩ, cũng như cách ứng phó mọi chuyện của nàng. Nàng không thích phiền phức, nhưng lại hay hành động khiến cho người ta hiểu lầm, nàng rất tinh tế nhưng đôi khi ứng xử như là tiểu hài tử, tùy tâm tùy ý, không thêm để ý trước sau. Nương tử nha! Nàng có biết như vậy là dễ đắc tội với người khác lắm đó, cũng may vì phu quyền cao chức trọng nếu không nàng sẽ ‘thảm’ rồi, cho nên nương tử nhất định phải có vị phu đi theo bên cạnh mới an toàn nha!

“Lão gia, vương phi... dường như rất kỳ lạ...” đại phu nhân nhỏ giọng lên tiếng, dù khuôn mặt rất giống nhưng tính cách hoàn toàn trái ngược, không lẽ bao lâu nay nữ tử kia chính là đầu bản chất của mình sao? hay là giả vờ để dọa bọn họ

Vân Phàm lắc đầu, một thoáng suy tư

“Mai chúng ta về vương phủ...” Vân Tiểu Khuynh lên tiếng

“Nương tử muốn là được” Hàn Kỳ gật đầu, dù gì hắn cũng không thích ở đây, nhất là nhị tiểu thư kia cứ hay dùng vẻ mặt mê gái nhìn hắn khiến cho hắn nổi hết da gà, lại nhìn sang Vân Tiểu Khuynh, gật gật đầu, chỉ có nương tử là đẹp nhất

“Hàn kỳ, tối nay ngủ trên ghế đi...” Vân Tiểu Khuynh nhìn chiếc giường sau đó nói với Hàn Kỳ như vậy

Hàn Kỳ oán giận, không đồng ý : “ vì sao a?” Vân Tiểu Khuynh nhàn nhạt đáp : “ giường quá nhỏ”

“Nương tử! giường này không nhỏ, đủ cho hai người nằm nha...” Hàn Kỳ tranh thủ quyền lợi. Vân Tiểu Khuynh không đồng ý, lại nói : “ nhỏ hơn giường ở Tây Noãn Các”. Hàn Kỳ nghe thế, bật cười : “ lão bà! Là vì vương phủ giàu có hơn Vân phủ a”. Vân Tiểu Khuynh hồ nghi nhìn hắn, cái này bộ có liên quan sao

“Lão bà, ngủ thôi, ngủ sớm mai chúng ta về sớm...” Hàn Kỳ lời kéo Vân Tiểu Khuynh lên giường, mà Vân Tiểu Khuynh cũng thuận thế leo lên, mặc kệ! dù gì có nam nhân này ngủ chung làm ấm lòng cho nàng cũng tốt, thói quen là một điều đáng sợ nha, mới có mấy bữa mà nàng lại cảm thấy quen với cái ôm ấm áp của hắn rồi, Vân Tiểu Khuynh nhún nhún mi, như vậy... dường như không ổn cho lắm

“Nương tử, vì sao đến tối chân tay của nàng lại lạnh như vậy?” Hàn Kỳ tò mò hỏi, nương tử của hắn bình thường cơ thể đã lạnh rồi, đến tối lại dường như lạnh hơn, không khác gì một khối băng

“Trời sinh...” Vân Tiểu Khuynh đáp, sau đó nhắm mắt lại, đầu vùi trong ngực hắn, ngủ! Hàn Kỳ thấy vậy, cười khế, ôm chặt lấy Vân Tiểu Khuynh, một tay ôn nhu vỗ vỗ lưng cho nàng, chẳng mấy chốc tiếng thở đều đều vang lên, Hàn Kỳ phát hiện, dường như nương tử của hắn rất thích ngủ, mỗi ngày ngủ ít nhất cũng mười canh giờ nha

Hàn Kỳ, chính bản thân y cũng phát hiện, dạo gần đây, trên gương mặt của mình, nhợt nhạt xuất hiện nhiều lắm cảm xúc khác trước mặt Vân Tiểu Khuynh, và tiểu dung trên môi trở nên chân thật hơn lúc bao giờ hết

Hai người bọn họ, mỗi rằng buộc đến một cách bất ngờ, và diễn ra như một điều tự nhiên, dường như vô hình khoảng cách giữa hai người này một lúc một ngắn đi, mà ngay chính cả hai cũng không phát hiện

Có lẽ là vì trời sinh Vân Tiểu Khuynh quá lãnh đạm, cho nên nàng không chú ý. Mà cũng có lẽ thất vương gia Hàn Kỳ, đã quen làm chuyện gì cũng một mình, độc lại độc vắng, ấy vậy mà hôm nay lại có một người bên cạnh, cùng ăn cùng ngủ, như là một cái gì đó thật mới mẻ, cho nên hắn không nhận thấy được, chỉ có đơn giản vài ngày, bản thân lại sinh ra cảm giác thanh thản khi ở gần với một nữ tử khác

Có lẽ Hàn Kỳ lần đầu tiên gặp Vân Tiểu Khuynh, nữ tử kì lạ này, cũng có lẽ vì Vân Tiểu Khuynh đơn thuần chỉ là một lũ cô hồn đến từ dị thế, cho nên Hàn Kỳ cảm thấy có hứng thú chẳng?

Cái cảm giác sùng một người, tốt lắm, cho nên hắn vui vẻ đi sùng Vân Tiểu Khuynh, như vậy hắn cũng cảm thấy vui vẻ, cho nên hắn cũng không tự hỏi, vì có gì lại tìm mọi cách để sùng nữ tử tên gọi Vân Tiểu Khuynh kia?!

Hắn không biết, không thêm để ý, cũng không phát hiện...

Để rồi, mỗi ngày một chút, mỗi ngày một tí, cái thứ tình cảm ấy rất từ tốn, rất nhẹ nhàng len lỏi vào lòng hắn, thấm đượm từng chút vào tâm của hắn

Và rồi thật lâu sau đó , giật mình chợt nhận ra, nguyên lai hân đã yêu từ lúc nào.....

Thu qua đông đến xuân sắp về, một quy luật thiên nhiên từ thuở ngàn năm, không ai không gì có thể thay đổi được. Thu đã qua, cái không khí se lạnh mang theo hương vị thiên nhiên tươi ngọt đó, vội vàng đi và nàng tiên mùa đông hồi hã thể chỗ, tuyết rơi trắng xóa khắp mặt đất, cảnh khô trụi lụi, những gốc cổ thụ trăm năm vuron mình đứng sừng sững trong tuyết, không lá không hoa, chỉ có những cành cây đen sẫm vuron mình trong gió, trắng cùng đen , đối lập nhưng lại làm nổi trội lên vẻ đặc sắc của nhau.

Mùa đông đến, Đông Li quốc đặc biệt lạnh hơn so với các quốc gia khác

Và đông đến, vương phủ lại càng thêm hồi hã so với các nơi khác, là vì vương phi của bọn họ ngã bệnh

Vân Tiểu Khuynh nằm trên giường, cả thân hình lạnh cóng, nàng buồn bực, cơ thể này càng ngày càng khó không chế, có đôi khi nàng chỉ nằm im một chỗ, không sao cử động được, có lẽ linh hồn của chủ nhân cơ thể này sắp quay về chăng? Nhưng mà ngoài cảm giác hơi mệt cùng lạnh lẽo một chút quá thật Vân Tiểu Khuynh cảm thấy rất bình thường

Mới đó mà nàng đã đến cổ đại được gần hai tháng rồi, quả thật trời cao đối với nàng không tẻ, nơi này tốt lắm, nàng cũng đã quen với cách sinh hoạt cùng không khí nơi đây. Không có bóng điện thì nền cũng không sao, không có ti vi máy tính thì ngồi ngắm đào thụ, hay chèo thuyền ra hồ sen, câu cá... cũng không sai! Vân Tiểu Khuynh nằm trên giường, một thoáng nhắm mắt, hình như đến cổ đại hai tháng rồi mà nàng còn chưa ra ngoài nha?! Cũng tại tên vương gia ngốc đó, suốt ngày cứ cuốn lấy nàng, khiến cho nàng không có thời gian nghĩ đến việc ra ngoài xem phong cảnh cùng nhìn xem chút mỹ thực đường phố cổ đại như thế nào, nhất định qua mùa đông này nàng phải đi xem mới được

Đương phố cổ đại, chợ xá, phong cảnh bên ngoài, các tửu lâu.... Kỹ viện... ần! Nhất định phải đi thử, đã mắc công đến cổ đại một chuyến, nhân cơ hội chủ nhân của thân thể thật sự này còn chưa về, nàng phải tận dụng cho khỏi hối tiếc sau này, không phải sao?

“Nương tử, nàng đang nghĩ gì mà xuất thần vậy...” bỗng một thanh âm xen vào, cắt ngang suy nghĩ của Vân Tiểu Khuynh, Vân Tiểu Khuynh giương mi nhìn nam nhân trước mặt, chẳng phải hân thượng triều sao, sao sớm vậy đã về rồi. Như là hiểu được suy nghĩ của Vân Tiểu Khuynh, Hân Kỳ đậm cười, đáp : “vi phu lo lắng nương tử ở nhà buồn cho nên tranh thủ về sớm nha!”

Vân Tiểu Khuynh nhún nhún vai, lên tiếng : “ta không buồn, có tiểu Hồng cùng tiểu Họa bên cạnh, người có thể đi đâu tùy thích, không cần bồi ta”. Hân Kỳ nghe vậy, hết sức buồn bực, đáng giận nữ nhân! Hân đã nói vậy, ít ra nàng phải tỏ vẻ cảm động một chút chứ, đằng này lúc nào cũng vậy, chỉ có hân là sốt ruột nàng, lo lắng cho nàng, còn nàng lúc nào đối hân cũng điềm nhiên nhàn nhạt, có cũng được mà không có cũng chẳng sao vậy, Hân Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi, nữ nhân này nhất định là không có tim mà!

“Nương tử, chẳng nhẽ nàng không nhớ vi phu sao??” Hân Kỳ cười cười, tỏ vẻ hết sức ‘quyến rũ’ nhìn Vân Tiểu Khuynh. Vân Tiểu Khuynh nhìn hân một lát, lại nghĩ thêm một chút, rồi nhiu mày đáp : “không!” Hân ngay nào cũng đến diện kiến nhìn nàng, ngày nào cũng lấy cớ leo lên giường ôm nàng ngủ, ngày nào cũng gặp mà nhớ cái nỗi gì? Hân Kỳ đầu đầy hắc tuyến, thôi được rồi, hân chịu thua nha! Nữ nhân này chính là vô tình, nhưng vô tình thì vô tình miễn là hân thích là được rồi

“Nương tử, không sao cả, chỉ cần vi phu nhớ nương tử là được rồi nha!” Hân Kỳ cười rục rờ, để lộ hàm răng, hai má lún đồng tiền in hằn lên má, hết sức nắng, như là ánh dương quang, vô hạn ấm áp, hân lấy hai tay cọ xát, để độ ẩm tăng cao rồi cầm lấy tay nàng, sưởi ấm. Vân Tiểu Khuynh một thoáng hạ mi mắt, hàng mi cong cong thật dài che đi đôi con ngươi lãnh bạc của mình, mặc cho hân muốn làm gì thì làm

“Nương tử, sao nàng lại lạnh như vậy chứ, trong phòng rất ấm áp mà” hân đã cho người đem bốn chậu than lớn đặt trong phòng rồi, nhìn nương tử trên người một đồng chân mền, chính hân cũng cảm thấy trở nên nóng hơn, nhưng vì cơ thể của nàng lại lạnh như băng vậy. Vân Tiểu Khuynh mím môi, nhẹ giọng nói : “không sao!”

Hân Kỳ một thoáng nhắm mắt, rõ ràng thái y nói cơ thể của nương tử rất tốt nhưng vì cơ gi lại lạnh như băng cùng với có vẻ rất yếu sức, đông đến nương tử dường như ngủ càng nhiều hơn, mỗi ngày có khi lên đến mười lăm canh giờ. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?? Hân Kỳ y không biết rằng, Vân Tiểu Khuynh chẳng qua chỉ là một lũ cô hồn từ dị thể vô duyên vô cớ sống trong cơ thể của Vân Tiểu Khuynh, mà rõ ràng linh hồn của Vân Tiểu Khuynh không có chết, cũng chỉ quanh quẩn đầu đây, hơn thế nữa linh hồn của Vân Tiểu Khuynh không có cách nào hoàn toàn dung hợp với cơ thể này cho nên sức khỏe của nàng không bao giờ có thể như người bình thường được. Vân Tiểu Khuynh không muốn nói cho hân biết, bởi lẽ chuyện này hân cũng không cần biết, là nàng tự tiện chiếm lấy thân thể lão bà của hân, cho nên lời hứa lúc trước, nếu có cơ hội hoàn lại, nàng nhất định trả lại cho hân toàn vẹn một Vân Tiểu Khuynh

Vậy hỏi nàng - Vân Tiểu Khuynh có thấy luyến tiếc không? Nếu nói có cũng đúng là không có cũng không sai, chưa từng có nam nhân nào đối tốt với nàng như vậy, cũng chưa từng có ai vô điều kiện sủng nịnh nàng, bao dung nàng như hân, cho nên vân tiểu khuynh vẫn thấy có chút luyến tiếc hân, từ người xa lạ vô duyên vô cớ đột nhiên lại trở nên thân thiết, rồi vô duyên vô cớ lúc nào cũng ngọt ngào xưng hô nàng hai tiếng ‘nương tử’, hân... là nam nhân đầu tiên khiến cho nàng không sao chán ghét được

Có lẽ là vì hân mặt dày mày dạn, hùng hổ nói làm ấm lô cho nàng, nhưng tối nào cũng nửa đêm thức dậy xem nàng có lạnh không

Có lẽ hân không thích ăn cay, nhưng vì nàng dù cay đến cháy cổ họng vẫn cười tươi rục rờ

Có lẽ là vì dù không nói nhiều, nhưng lại vô hình chung luôn luôn quan tâm đến nàng, khiến cho kẻ lạnh đậm như nàng cũng cảm thấy nhàn nhạt ấm áp

Cũng như là.... Hôm nay hân có việc nhưng sợ nàng lạnh cho nên cố giải quyết thật nhanh, về nhà là chạy đến làm ấm lô cho nàng, ôm chặt lấy nàng...

Vân Tiểu Khuynh chợt nhận ra, thói quen nằm trong vòng tay của hắn khiến nàng cảm thấy quyến luyến đến kì lạ

Không giống cảm giác, ngấm mùi dấm hoa đào bay bay trong gió, không giống như là nằm trên thuyền giữa hồ sen

Rất kỳ lạ, rất mê hoặc... nhưng nàng lại rất thích

“Hàn Kỳ...” Vân Tiểu Khuynh lên tiếng, nhìn nam nhân nằm bên cạnh mình

“Ấn?” thanh âm lười biếng mang theo chút tà mị, mùa đông mà cứ nằm thế này ôm lấy lão bà để ngủ chính là tuyệt nhất nha, bây giờ hắn đã hiểu cái cảm giác nhuyễn ngọc ôn hương ấy rồi.

“Sao lại đối tốt với ta như vậy...” Vân Tiểu Khuynh nói, dù sao thì nàng cũng rất muốn biết, trên thế gian này làm gì có chuyện gì miễn phí không phải sao?

“Vì là nương tử thôi...” Hàn Kỳ không suy nghĩ nhiều đáp, là nương tử của ta cho nên ta sủng, ta đối tốt thôi, có gì không đúng sao??

“Uhm!” Vân Tiểu Khuynh gật gù đầu, thì ra là vậy, nam nhân này cũng thật có trách nhiệm với gia đình của mình

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: TÂM!

“Nương tử, có gì không ổn sao?” Hàn Kỳ nghi hoặc

Vân Tiểu Khuynh lắc lắc đầu : “không có gì, nguoi đứng là người tốt”

Hàn Kỳ mỉm cười : “đương nhiên rồi, vì phu không tốt sao xứng với nương tử nha”. Vân Tiểu Khuynh vút cho hắn cái ánh mắt xem thường, rồi nhắm mắt lại, nam nhân này đúng là càng ngày càng ngốc. Hàn Kỳ khe khẽ cười, kéo tấm chăn lên bao kín cả thân hình nữ tử.

Hắn mà là người tốt sao? nếu như nàng biết hắn là ác ma, người đời kính sợ gọi là ‘tiểu diện ma vương’, vậy thì nàng có còn nói như vậy nữa không?

Đối tốt với nàng... hắn cũng không biết, nó giống như là một điều thú vị rồi thói quen và bây giờ như là một điều hiển nhiên vậy.

Nhưng mà một khi nàng biết rõ hắn chính là kẻ thế gian e ngại, giết người như ngóe! Vậy... nàng có hay không sợ hãi hắn, thậm chí là chán ghét hắn??

Hàn Kỳ đôi con ngươi bỗng chốc liếm đi ý cười, nhìn nữ tử nằm trong vòng tay của mình, ánh mắt thâm trầm như đáy biển, sâu vô hạn

Nàng.. sẽ sợ hắn sao??

Hắn tự hỏi, bỗng chốc cảm thấy nhói lòng...

Nữ tử dùng ánh mắt kinh sợ hay là chán ghét nhìn hắn, mới nghĩ đến đây vô có hắn có cảm giác như bị hàng vạn con côn trùng cắn xé tâm của mình, vô cùng nhức nhối

Bàn tay vô thức nắm chặt, một góc chăn bị hắn dùng sức như muốn nát ra, vỡ vụn, Hàn Kỳ giật mình, thả lỏng tay ra, đôi con ngươi phức tạp nhìn Vân Tiểu Khuynh, khe khẽ thở dài, nữ tử này... dường như ngày càng tác động nhiều đến cảm xúc của hắn

Mặc dù Hàn Kỳ hắn không ghét mùa đông, nhưng mà nhìn thấy nương tử yêu dấu của hắn bị khí trời giá rét hành hạ, Hàn Kỳ hắn liền không thích mùa đông, cuối đông, không khí đã lạnh càng thêm lạnh, Vân Tiểu Khuynh hầu như cả ngày trên giường, trùm mền chăn kín ngắt, com nước tận miệng, mà ngâm ôn tuyền cũng không có dám ngâm lâu, chỉ cần chịu lạnh một chút thì ngày hôm sau thể nào cũng phát sốt, hoặc chân tay đông lạnh, chỉ nằm trên giường

Hàn Kỳ không biết cách nào để cho nương tử của hắn đỡ lạnh bớt, cho nên hắn rất là phần nộ

Lão thái y đã khám thật kỹ, ngài cũng không rõ vì sao, rõ ràng cơ thể của thất vương phi rất khỏe mạnh, nhưng vì có gì thân nhiệt lại kém như vậy a? cho nên hắn cũng không dám kê đơn thuốc bậy bạ, sợ chẳng may có gì xảy ra thì chắc chắn con thịnh nộ của thất vương gia hắn sẽ chịu không nổi nha

Hàn Kỳ rất buồn bực, cho nên hắn cũng vút luôn việc thượng triều, cả ngày xoay quanh Vân Tiểu Khuynh mà di chuyển, làm ám lộ di động cho nàng, dù gì thân nhiệt của Hàn Kỳ khá cao, có lẽ là ảnh hưởng từ nội công của hắn luyện đi. Nhìn Vân Tiểu Khuynh sắc mặt lúc nào cũng trắng bệch, một bộ bệnh trạng suy yếu, Hàn Kỳ luôn cảm thấy một nỗi kinh hoàng từ đáy lòng bốc lên, như là mãnh thú vậy, có thể kích phát bất cứ giá nào

Vân Tiểu Khuynh thấy hần mặt mày nhả nhỏ, sốt sắng lo lắng như vậy, cảm thấy có chút không đành lòng, bệnh của nàng dù là thần tiên cũng thúc thủ vô sách a, hần cần chi phải phiền lòng vãn vơ như vậy chứ, thật là!

“Hàn Kỳ, không cần lo, qua mùa đông này thì ta sẽ khỏe thôi...” Vân Tiểu Khuynh đậm cười, khoe môi cong lên nét cười yếu ớt, làn môi nhợt nhạt thiếu huyết sắc, khuôn mặt thanh tú điềm tĩnh khiến cho nàng mang theo sắc thái bệnh mỹ nhân, bộ dáng liễu nhược khiến cho người ta muốn bảo bọc nâng niu. Bình thường nếu mỹ nữ lão bà mỉm cười nhẹ nhàng với hần như vậy, hần kỳ sẽ cảm thấy rất là vui vẻ, nhưng hôm nay bệnh trạng vô cơ này của Vân Tiểu Khuynh khiến cho Hàn Kỳ rất sầu lo, muốn cười cũng không cười nổi

“Chẳng lẽ không có cách nào khiến cho cơ thể nàng ấm lên chút nào sao?” cơ thể của nương tử lạnh như băng, không có chút nhiệt độ nào của người sống, nếu như không phải Vân Tiểu Khuynh mở mắt nhìn y thì Hàn Kỳ cứ ngỡ đó là một cái xác không hồn nha. Phi! Phi...!! Hần nghĩ vớ vẩn gì vậy, sao lại nói lão bà của mình là cái xác không hồn chứ thật là....

Khoan đã! Cái xác... không hồn? Hàn Kỳ đôi con ngươi một thoáng kinh hoảng, nếu như lời nương tử nói thì, nàng ấy chỉ là một lũ cô hồn bám vào thân xác này, như vậy...

“Nương tử,... có phải là vì cơ thể này cùng linh hồn của nàng,...?!” Nói đến đây Hàn Kỳ cũng không dám nghĩ tiếp nữa, y lo lắng nhìn nữ nhân nằm trước mặt mình

Vân Tiểu Khuynh không ngờ hần lại đoán ra điều này, nàng đậm cười: “chẳng phải ta nói rồi sao, ta cũng không rõ vì sao vô duyên vô cớ lại đến nơi này, cho nên cũng có một ngày không chừng vô duyên vô cớ sẽ biến mất nha...”

“Không, không được...” Hàn Kỳ gặng nhẹ, đôi con ngươi rét đậm thất thố cùng lướt qua kính sợ. Vân Tiểu Khuynh nghi hoặc nhìn y, làm gì phải tức giận như vậy nha, nàng đi thì không chừng lão bà thật sự của hần sẽ quay lại, khi đó hần có thể cùng lão bà của mình đoàn tụ rồi

Hàn Kỳ giật mình, ngơ ngẩn nhìn đôi con ngươi đậm mạc nhàn nhạt nghi hoặc của Vân Tiểu Khuynh, khoe môi bất giác cong lên nụ cười khổ, nữ nhân này đúng là.... Quá ngốc mà!! Chẳng lẽ nàng sẽ không luyến tiếc hần dù chỉ là một chút sao chứ?!

“Nương tử! nàng đành lòng bỏ lại ta mà đi sao chứ...” Bỗng dưng hàn kỳ tủm tỉm cười, cười một cách vô tâm không phé, hần rất muốn hỏi, nếu có sự lựa chọn, nàng có hay không sẽ bỏ lại hần mà đi?

Vân Tiểu Khuynh nhìn hần, đôi con ngươi một thoáng là lạ, bèn nói: “Hàn Kỳ! ngươi bị sao vậy?!” rõ ràng lại cười nhưng lại mang theo gì đó cô đơn cùng sợ hãi, rốt cuộc là ngươi sợ cái gì, vì có gì lại cô đơn đâu?? Hàn Kỳ không trả lời, mà nhìn thật sâu vào đôi mắt của Vân Tiểu Khuynh, hai tay bao bọc lấy đôi tay nhỏ nhắn của nàng, hốt nhiên thanh âm của hần trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết: “nương tử! trả lời ta”

Vân Tiểu Khuynh thấy hần thay đổi sắc mặt liên tục, một thoáng buồn bực, nam nhân này càng ngày càng quái đản, nhưng thấy hần rất mong chờ câu trả lời, nàng nhúm mày, suy nghĩ một lát, lại nói: “có lẽ, dù gì là ta chiếm lấy cơ thể của ‘nàng’”. Hàn Kỳ nghe vậy, sảo thâm cười, đôi con ngươi một thoáng âm trầm, y hỏi: “nương tử, chẳng lẽ... nàng.. không luyến tiếc ta... dù chỉ là một chút thôi sao??”

Vân Tiểu Khuynh nghe hần hỏi như vậy, một thoáng ngẩn ngơ

Luyến tiếc?!.. chắc là có.... Nhìn hần vẻ mặt tràn đầy hi vọng nhìn nàng, Vân Tiểu Khuynh lại không biết làm sao thốt nên thành lời, nam nhân này....hần.. thích nàng sao??

“Hàn Kỳ!...” Vân Tiểu Khuynh lên tiếng, thanh âm một thoáng hạ xuống, nhẹ như mây bay, lâng lâng như một cơn gió, rất dịu nhẹ, rất ôn nhuận nhưng lại mang theo hàng ngàn mũi kim... dễ dàng làm cho lòng của hần, đón đau...

“Hàn kỳ! ngươi... đừng bao giờ.. thích ta, có biết không?!” Ta chỉ là một lũ cô hồn tình cờ đi lạc dị giới này mà thôi, đến không ai biết, mà chẳng lúc nào hay sẽ biến mất

“Ha ha...!! nương tử nói cái gì nha, sao ta lại thích nàng kia được...” Hàn Kỳ vô tâm không phé cười, cười mà lòng đau quá, nữ tử này lúc nào cũng vậy, chỉ cần nhẹ nhàng buông quơ vài câu nói đơn giản điều có thể khiến cho tâm tư của hần rối loạn, không sao khôi phục bình tĩnh được nữa

“Vậy thì tốt...!!” Vân Tiểu Khuynh thấy vẻ mặt cười cợt như hằng ngày của y, cảm thấy một thoáng yên tâm, khẽ nhắm mắt, cơn buồn ngủ bất chợt đến, mi mắt nặng trĩu nàng không sao có thể tỉnh táo được nữa, hơi thở dần dần nhẹ lại, điều điều, chớp mũi nhỏ xinh phập phồng, làn môi nhợt nhạt thiếu huyết sắc giãn ra, khoe môi còn vương vấn đầu dây nét thanh thần an tường

Nhìn nữ tử an tường vào giấc ngủ, Hàn Kỳ si ngốc nhìn nhân ảnh trước mặt, đáy mắt ôn nhu như nước, y cười khổ

Nàng... vẫn lãnh đạm, vẫn vô tâm như vậy

Nàng... dường như chưa từng thích hần dù một chút

Nhưng hần lại...

Tựa hồ... động tâm với nàng

Mới đầu là cảm thấy thú vị cho nên giữ bên cạnh, sau này lại thích cái cảm giác dung túng nàng, sủng nịnh nàng cho nên hần tìm mọi cách sủng ái, lúc sau

đường như là một thói quen, một thói quen đáng sợ

Thói quen nhìn thấy nàng, thói quen ôm lấy nàng, thói quen dung túng nàng, thói quen tham luyến nàng, thói quen bị nàng chọc tức....

Đường đường là tiểu diện ma vương, người gặp người sợ ấy vậy mà lại thúc thủ vô sách với một nữ tử yếu đuối

Đưa tay ôn nhu vuốt lọn tóc dài của Vân Tiểu Khuynh, y khe khẽ cười : “ nương tử, nàng vĩnh viễn không đi được đâu nha, nàng mãi mãi là vương phi của bốn vương, mãi mãi đều là!”

“Vương gia, không biết hôm nay đến thăm lão nạp hay là còn có chuyện gì muốn biết?” trụ trì Hoàng Phổ tự năm nay đã gần trăm tuổi, mặt này tiên phong đạo cốt, chòm râu trắng phơ, dù đã cao tuổi nhưng thần vận hầy còn tinh tường lắm, đặc biệt hai con ngươi sáng rực, tinh quang tựa như có thể nhìn thấu nhân tình thế thái, hồng trần phồn hoa chốn thế gian này vậy

“Trụ trì, năm xưa còn nhớ ngài đã từng nói với bốn vương, năm hai mươi bốn tuổi bốn vương sẽ gặp một kiếp nạn, rồi cuộc kiếp nạn bốn vương gặp phải là gì?” Hàn Kỳ hóp nhẹ một ngụm trà, rồi ngẩng đầu nhìn vị trụ trì hoàng phổ tự lên tiếng hỏi

“Vương gia, là họa không phải là phúc, mà là phúc cũng không khỏi có họa, mệnh ta do ta định không do trời, còn nhớ khi lão nạp nói với ngài như vậy, ngài đã trả lời như thế” Trụ trì vuốt nhẹ chòm râu, ôn hòa mỉm cười

Hàn Kỳ cười nhẹ, vân đạm phong khinh, như một con gió nhẹ phớt qua, lãnh tĩnh vô tình, y than nhẹ : “ trụ trì, nếu không phải vương tử nàng ấy, bốn vương cũng sẽ không mất thời gian đến đây”. Nếu như kiếp nạn kia không liên quan đến Vân Tiểu Khuynh, y cũng không cần quá quan tâm

“Vương gia, thiên cơ bất khả lộ, lão nạp chỉ có thể nói cho ngài, kiếp nạn mà ngài gặp phải, chính là vương một chữ tình...” trụ trì khe thờ dài, khuôn mặt tưởng chừng như vô hi vô bi ấy chợt lóe cảm giác bi ai. Hàn Kỳ nghe vậy, một thoáng sững người, y nhìn lão trụ trì thật lâu, sau đó nhẹ giọng ní non : “ vậy rồi cuộc là duyên hay là ... nghiệt!”

Lão trụ trì lắc đầu thờ dài, thanh âm như sương khói, phiêu miểu trên không trung rồi như vân vụ tan đi : “ là duyên hay nghiệt, âu cũng là kiếp số”

Hàn Kỳ nhếch môi cười khẽ, đôi con ngươi khẽ nhắm lại, hàng mi dài một thoáng run rẩy, y im lặng không nói, cảm giác.... Đây y không thích chút nào, không thể nằm trong lòng bàn tay khiến cho y cảm thấy lo lắng, cảm thấy thất thố

Hoàng Phổ tự lúc nào cũng tập nập hương khói, dù là ngày lễ hay những ngày bình thường, hương khói lúc nào cũng lượn lờ khắp chùa, khiến cho người ta cảm giác như mơ như ảo. Không khí thanh tịnh của chùa khiến cho con người bất giác thanh thản khi vào đây

Trụ trì đã đi từ lúc nào không hay, Hàn Kỳ y vẫn ngồi một mình dưới tán đình nhỏ trong vườn cây của chùa, ánh mắt xa xăm nhìn về khói hương của Hoàng Phổ tự, một thoáng mộng lung

Y khe khẽ thờ dài, quanh thân bỗng dựng toát ra không khí tịch mịch, không nói nên lời

“Lão thất, đệ muội sức khỏe như thế nào rồi...” Đông Li đế vương, Hàn Dạ lên tiếng vấn, bắt đầu từ lúc mùa đông bắt đầu, tình tình của lão thất không những hi vọng vô thường mà càng thêm can rở quái đản hết chịu nổi, cứ vài hôm là có vài vị lão thần vào nhà lao tham quan vài bữa vì lí do hết sức ‘lãng xẹt’ là thất vương gia cảm thấy không vui, mà vì sao thất vương gia cảm thấy không vui? Chính là vì vương phi bị ốm!?

Suốt ba tháng đông lạnh lẽo này, bệnh tình của thất vương phi cứ lên xuống thất thường, và dĩ nhiên tâm tình của thất vương gia càng thêm bất ổn định, cho nên vì hạnh phúc của các vị đại thần, vì đề cho hoàng cung tránh việc gà bay chó chạy, vấn đề hàng đầu cần giải quyết chính là làm cách nào khiến cho thất vương phi hết bệnh, đó mới là thượng sách

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: HOA TUYẾT YÊN

Hàn Kỳ mi gian nặng trĩu ưu sầu, nương tử nói chỉ cần qua mùa đông, sức khỏe sẽ tốt lên, vậy là còn hơn mười ngày nữa không chừng nàng ấy sẽ khỏe lại, Hàn Kỳ thờ dài, ngẩng đầu nhìn đương kim thánh thượng, thanh âm ừ rừ : “ hoàng huynh, làm như thế nào để mùa đông không còn tồn tại nha!”

Hoàng đế đầu đầy hắc tuyến, hần cảm thấy tà hoàng đệ cứ như trước đây, vô tâm không phé, cười cọt suốt ngày còn hơn là dùng bộ mặt ừ rừ như vậy, hỏi hần mấy cái vấn đề ‘kinh tởm’ như thế

“Lão thất, nghe nói Nam Vân quốc, bốn mùa ẩm áp, không phân rõ xuân hạ thu đông...” hoàng đế đề nghị

“Đúng nha! Có lẽ mùa đông năm sau bốn vương sẽ đem nương tử đến Nam Vân du ngoạn...” Hàn Kỳ gật gật đầu, hẳn làm sao lại quên mất, Nam Vân quốc bốn mùa ấm áp nhĩ, có lẽ ở đó nương tử sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều

“Lão thất nha! Đệ là thân vương...” hoàng đế hạo tâm nhắc nhở, có thân vương nào lại chạy ra khỏi kinh thành đến nước khác du ngoạn vài tháng đâu? Công việc để ai giải quyết nha. Hàn Kỳ nghe vậy, nhú mi nhìn hoàng đế, cười cợt : “hoàng huynh! Đành phiền huynh một mình chăm chỉ vậy”

Hoàng đế :?!!!

Tây Noãn các

Những hàng đào thụ qua mùa đông, bỗng trở nên xơ xác tiêu điều, những cành cây đen sẫm vươn mình trong tuyết, rất kiên cường!

Hồ sen theo cái lạnh cũng trở nên nửa đóng băng, băng dần dần rặng, hồ nước bênh bồng như trôi như nổi lộp bộp mỏng

Những cơn gió cuối mùa đông, mang theo chút gì đó điều linh, phờ phạc, thổi ngang qua Tây Noãn, rét lạnh

Bên trong thì hoàn toàn ngược lại, không khí vô cùng ấm áp, bước chân vào cánh cửa Tây Noãn, đã cảm nhận được hơi nóng hầm hập của than lửa liên tục tỏa nhiệt.

Vân Tiểu Khuynh đầu tựa vào thành giường, tấm áo lông thật dày bao bọc lấy cả cơ thể nàng, khẽ lim dim mắt, thần thái hết sức an tường. Mùa đông sắp qua, xuân lại đến, nàng có thể nhìn thấy, đào hoa nở rộ....., chắc chắn rất đẹp

Bỗng một bàn tay đặt lên vai của nàng, Vân Tiểu Khuynh khẽ mở mắt, nhìn nam nhân đứng trước mặt mình, nghi hoặc : “Hàn Kỳ! không phải người đã đi rồi sao?” nghe nói hẳn phải xuống Hà Châu để công tác mà

“Nương tử, dường như rất mong vị phu sẽ đi xa nhà ??” Hàn Kỳ phiết miệng, rất là không vui. Nữ nhân này không thể làm bộ yêu thương nhưng nhớ hẳn dù là một chút cũng không được sao a, thật là!

“Cũng vậy!” Vân Tiểu Khuynh như có như không đáp, hẳn ở cũng thế mà không ở cũng vậy, không ảnh hưởng gì nhiều lắm

“Thật dã thương người nha, nương tử thật vô tình!” Hàn Kỳ oán giận, nhưng động tác lại vô cùng mềm nhẹ cúi xuống, chà xát lòng bàn tay, bao bọc lấy đôi tay nhỏ bé nhưng lạnh như băng của nữ tử

Vân Tiểu Khuynh không thèm đáp lại, mức độ ‘mặt dày’ của nam nhân này đã lên đến cực hạn rồi, dù nói gì cũng vậy thôi

“Nương tử, hơn mười ngày nữa là tân niên nha, khi đó nương tử muốn làm gì?” Hàn Kỳ ngồi xuống bên cạnh Vân Tiểu Khuynh, một tay ôm lấy tay nàng, tay còn lại sửa sang lại mái tóc đen nhánh của nàng, y khẽ mỉm cười rồi hỏi Vân Tiểu Khuynh. Vân Tiểu Khuynh ngáp nhẹ một cái, lấy tay dụi dụi mắt, môi anh đào khẽ mấp mí, bộ dáng như vừa mới tỉnh ngủ, rất là đáng yêu! Hàn Kỳ thích nhất chính là lúc nhìn thấy bộ dạng của Vân Tiểu Khuynh sau khi vừa tỉnh ngủ, ngây thơ mang theo biếng nhác, rất mị nhân

“Bình thường người làm gì?” Vân Tiểu Khuynh hỏi lại, tân niên nếu như ở hiện đại thì nàng sẽ đi du lịch, còn cổ đại thì nàng cũng không rõ, dù gì cũng đến cổ đại mới hơn ba tháng

“Trong cung có tổ chức yến tiệc, sau đó về vương phủ ăn bánh trôi, xem yên hoa..?!” Hàn Kỳ nghĩ nghĩ rồi nói như vậy, mặc dù hẳn không thích yến tiệc nhưng đây là bắt buộc, hoàng huynh sống chết lôi hẳn đi, hẳn cũng khó chối từ. Còn ăn bánh trôi là bị Sở thúc ‘ép buộc’, xem yên hoa... là vì ai đó bán sẵn trên bầu trời cho nên hẳn mới xem ké thôi, nói chung đối với hẳn tân niên cũng như ngày bình thường thôi. Nhưng bây giờ thì khác, đây là tân niên đầu tiên nàng và hẳn cùng nhau vượt qua nha, cho nên nhất định phải làm chút gì đó đáng nhớ

“Vậy thì chúng ta vào cung tham dự yến tiệc, sau đó về vương phủ ăn bánh trôi, sau đó xem yên hoa, cũng không sai!” Vân Tiểu Khuynh đáp. Nàng muốn vào cung để xem Phong nhĩ, mấy tháng không gặp nàng cảm thấy có chút tương niệm, bánh trôi?! nghe có vẻ ngon đó, nàng cũng muốn ăn thử, còn xem yên hoa, có lẽ không rục rở như ở hiện đại, nhưng không chừng lại mang phong vị khác

“Nương tử muốn tham gia yến tiệc? hẳn nghĩ nàng sẽ từ chối chứ?!” Hàn Kỳ một thoáng nghi hoặc, nhưng nghĩ đến cái gì, sau đó không nói nữa. Nhất định là vì tiểu tử kia a! đáng giận, tiểu hài tử kia có gì đặc biệt mà khiến nương tử chú ý như vậy nha!

“Sao vậy, người không tham gia sao?” Vân Tiểu Khuynh nhú nhú mày nhìn hẳn. Hàn Kỳ cười cười, tà mị nói : “sao lại không tham gia nha, nương tử đi đâu, đương nhiên vị phu phải đi theo phụng bồi rồi”

“Yến tiệc có rất nhiều người tham gia?” Vân Tiểu Khuynh lại hỏi. Hàn Kỳ gật đầu : “tất cả gia quyến của hoàng tộc đều tham gia cùng với quan lại...”

“Thật phiền phức!” Vân Tiểu Khuynh mấp miệng, đôi con ngươi một thoáng buồn bực, hoàng cung đúng là đủ xa hoa, đủ phí phạm. Hàn Kỳ nghe vậy, cười cười : “hi hi! Vị phu cũng cảm thấy như vậy”. Ôn ào, vô bổ, rất lãng phí + _ +

“Thông thường có những gì?” Vân Tiểu Khuynh thuận tiện tựa vào lồng ngực của hẳn, tay chân như dán vào người của Hàn Kỳ, nam nhân này thân thể đúng là ấm áp thật, khiến cho nàng cứ muốn ở luôn trong đó. Hàn Kỳ thuận theo, đỡ lấy, ôm lấy Vân Tiểu Khuynh vào trong lòng, dùng chân bồng trùn lên cả người nàng, tiểu nữ nhân này cơ thể không phải bình thường lạnh nha

“Yến tiệc, thì có ca múa, thì thổi tài năng.. rồi dùng thiện... chắc là như vậy!” Hàn Kỳ nghĩ nghĩ rồi đáp

“Có lẽ là vậy?!” Vân Tiểu Khuynh giương mi nhìn hắn, Hàn Kỳ xấu hổ sờ sờ cái mũi, ngượng ngùng lên tiếng : “ta chỉ tham gia một chút rồi trốn về a!”
hắn chính là không chịu được không khí náo nhiệt tung bừng thái quá ở nơi đó thôi.

“Vô trách nhiệm!” Vân Tiểu Khuynh nhắm mắt lại rồi phán cho hắn một câu như vậy, Hàn Kỳ chỉ còn biết dở khóc dở cười. Hàn Kỳ nhìn Vân Tiểu Khuynh yên tĩnh trong lòng mình, một thoáng nhăn mày, dường như vài ngày nữa lão thái bà quay về, không biết có làm khó dễ cho nương tử không nữa, ai...!!

“Nương tử?!” Hàn Kỳ khẽ lay. Vân Tiểu Khuynh hơi thở điều điều, dường như lại tiếp tục ngủ. Hàn Kỳ khe khẽ cười, khẽ hôn một chút má của nữ tử, khóe môi cong cong tiêu dung

Nương tử, ngủ ngon!

Lấy Đại Khánh làm trung tâm, bốn hướng còn lại phân thành Đông Li, Tây Hàn, Nam Vân, Bắc Hạ. Hàn Phong đại lục với năm nước lớn cùng hàng trăm nước nhỏ cùng bộ tộc nhỏ phụ thuộc, thế cân bằng gần ba trăm năm nay vẫn giữ nguyên. Chiến tranh giữa các nước không phải là không có, nhưng chưa có cuộc chiến nào đủ lớn để phân chia lại địa giới Hàn Phong đại lục cả

Nằm giáp giữa Đông Li quốc và Bắc Hạ hoàng triều, là dãy Thanh La. Dãy núi cao vạn trượng, cây cối um tùm, xanh tươi mát mẻ, nhưng lại có ít ai dám đến đây. Nghe nói năm xưa có một vị cao nhân đến đây ẩn cư, cho nên xung quanh trăm dặm dãy Thanh La này điều bày ngũ hành bát quái trận, nếu chẳng may có người lạc vào thì khó mà thoát được, rất nhiều cao thủ võ lâm, nhiều người tò mò mà đến, kết quả là chưa có một ai có thể quay về được, cho nên một đồn mười, mười đồn thành một trăm. kết quả là hơn bốn năm nay, không có ai dám bén mảng đến gần dãy Thanh La này

Dãy núi khá cao, đứng từ dưới nhìn lên, cảm giác như nó muốn chọc trời vậy, bạch vân uốn lượn, mơ hồ như thật, mang cảm giác thần tiên, nơi đây nhất định là thế ngoại đào nguyên

Quả thật không sai, Thanh La khung cảnh xinh đẹp, là một trong những mỹ cảnh hùng vĩ tráng lệ nhất đại lục. Trên là vân vụ uốn lượn, dưới là cỏ thụ um tùm, hàng ngàn loại thảo dược quý hiếm, tất cả các loại hoa muôn màu khoe sắc, đẹp tuyệt trần, sâu trong lòng Thanh La, một thác nước hùng vĩ đổ ầm ầm từ trên cao xuống, như là nước từ trên trời rơi xuống vậy, đẹp tuyệt luân, cảnh vật diễm lệ đến như vậy, rất tiếc ít có ai có thể đích thân nhìn thấy

Nhưng ít có ai cũng không có nghĩa là không có ai, từ trong đám hoa cỏ xanh tươi, như ẩn như hiện vạc áo của một người

Ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu sáng, những đường nét vàng xinh đẹp chiếu thẳng, xuyên qua không trung, tạo nên những đường vàng óng ả, phảng phất chiếu nhẹ lên mái tóc đen huyền của người kia

Một bàn tay đưa lên, hất mái tóc đen huyền của mình sang một bên, để lộ một bên gương mặt trắng nõn thanh tú

Hồng y thiếu nữ ngẩng đầu, đôi con ngươi bị ánh mặt trời chiếu vào khiến cho nàng cảm thấy khó chịu, đưa tay che lên trước mặt, xoay người tránh đi ánh dương quang

Ba ngàn tóc đen được quấn nhẹ bởi một thanh bích ngọc trầm, hồng y diễm lệ, chỉ nhìn sơ qua hình dáng của thiếu nữ cũng có thể đoán được đó là một mỹ nhân

“Tuyệt Yên!” Từ đâu vọng lại thanh âm của một lão giả, hồng y thiếu nữ chợt quay đầu lại để lộ dung nhan thanh lệ xinh đẹp

Ôn nhuận như khối tuyết ngọc, thanh thuần tựa đoá u lan chính là hình dung về hồng y thiếu nữ này. Thiếu nữ cũng khoảng mười chín đôi mươi, ngũ quan đẹp như họa, mẫu quang tựa làn thu thủy, mi mục thanh tú, môi hồng chum chím, khá lắm mười phần mỹ nhân bại hoại

“Sư phụ!” Thiếu nữ mỉm cười, thanh âm ôn nhu, nữ tử này nhất định rất dịu dàng cho nên khí chất mới ôn hòa như vậy. Bạch y lão giả, mày phát phi dương, chắc tuổi cũng hơn bán trăm, da dẻ hồng hào, tóc đã bạc gần hết nhưng tinh thần rất tỉnh táo

“Tuyệt Yên, con đến đây cũng được ba năm rồi đúng không?” Lão giả mỉm cười, ngồi xuống tảng đá gần đó, vẫy vẫy tiểu đệ tử, bảo thiếu nữ lại gần. Thiếu nữ theo lời lão giả, tiến lại ngồi đối diện cùng lão, thái độ cung kính, chăm chú lắng nghe

“Là, sư phụ, đồ nhi đến nơi đây đã được ba năm bốn tháng...” hồng y thiếu nữ, Hoa Tuyết Yên đậm cười, đôi con ngươi nhàn nhạt u sầu

“Tuyệt yên, nhớ nhà sao?!” lão giả ôn nhu xoa xoa đầu thiếu nữ

“Àn...” Hoa Tuyết Yên gật đầu. Sao lại không nhớ?! Không biết phụ mẫu của nàng như thế nào rồi, còn huynh ấy.. ra sao? có hay không còn nhớ đến nàng?!

“Tuyệt Yên, độc trên người của con đã giải gần hết, chỉ cần uống thuốc đúng giờ thì thêm một vài tháng nữa sẽ hoàn toàn khỏi hẳn” lão giả lên tiếng

“Thật sao, sư phụ!” Hoa Tuyết Yên kinh hi nhìn bạch y lão giả. Nàng cứ tưởng cổ độc trong người mình thêm vài năm nữa mới hoàn toàn chữa hết nha, còn một vài tháng nữa là nàng có thể hoàn toàn khỏe mạnh, như vậy là có thể trở về gặp huynh ấy rồi!

“Đúng vậy..” bạch y lão giả gật gật đầu, nhìn tiểu đồ nhi của mình vui vẻ như vậy, một thoáng đau đầu, ý trung nhân của đồ nhi hình như ba năm trước bị mất trí nhớ, nếu như Tuyết Yên biết được, không biết sẽ đau lòng ra sao đây, đứa nhỏ này đáng yêu lương thiện, hi vọng cuộc sống sẽ hạnh phúc

Hoa Tuyết Yên khe khẽ cười, đôi con ngươi sáng ngời vui sướng, huynh nhất định đang chờ ta đúng không? Yên Nhi sắp về rồi, từ rày về sau, chúng ta vĩnh không xa nhau nữa. Thiếu nữ đẹp tuyệt trần, cười rạng rỡ, rất rạng ngời, rất ôn nhu khiến cho người ta bất giác cảm thấy ấm lòng. ...

“Tham kiến thái hoàng thái hậu, thiên tuế, thiên thiên tuế...” tất cả bá quan hàng loạt quỳ xuống, cung kính trước xa giá trước mặt. Từ bên trong xa giá, một cánh tay giơ ra, gã thái giám đưa tay cẩn thận nâng người trong xa giá xuống

Quần áo quý giá đẹp đẽ, lão phụ nhân tuổi tác cũng hơn bảy mươi nhưng bảo dưỡng tốt lắm, mái tóc điểm bạc phong sương, đầu cắm phượng sai, cốt cách tôn quý ung dung, đôi con ngươi sáng quắc, không gian tự uy, nữ nhân này quanh thân tỏa khí chất uy nghiêm vô thượng

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãng Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: THÁI HOÀNG THÁI HẬU

“Hoàng tử mẫu, người đã về rồi...” đương kim thánh thượng tươi cười, nhanh chân đến đỡ thái hoàng thái hậu, trên môi thường trực nụ cười. Thái hoàng thái hậu thấy y, đôi con ngươi sắc bén, một thoáng hòa hoãn, nhu hòa hơn, nàng gật gật đầu, lên tiếng: “đứng dậy hết đi”

“Là...” tất cả quan lại đứng dậy, cung kính khom người

Từng là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, Thương Lan Tuyết mười lăm tuổi tiến cung, hai mươi tuổi được phong trở thành Thương phi, hai mươi ba tuổi trở thành hoàng hậu. Từ một nữ tử con nhà thương nhân bình thường, chỉ có vài năm, bằng tài sắc của mình, Thương Lan Tuyết nhanh chóng trở thành nữ nhân đứng đầu thiên hạ, được đế vương lúc bấy giờ rất là sủng ái. Tuy nhà mẹ đẻ không có thế lực, nhưng ân sủng của tiên hoàng dành cho Thương Lan Tuyết ngày càng tăng, cơ hồ ba ngàn sủng ái vu một thân, và hoàng tử của nàng cũng nghiễm nhiên trở thành thái tử kế vị, cũng tức là phụ hoàng của Hàn Dạ cùng Hàn Kỳ. Theo tuổi tác ngày càng tăng, địa vị trong cung của vị thái hoàng thái hậu này ngày càng tăng, có thể nói có ảnh hưởng nhất định đến địa vị trong triều

Nhìn một lượt các vị vương gia cùng quan lại, thái hoàng thái hậu một thoáng nhăn mi, thanh âm uy nghiêm vấn hoàng đế: “sao không thấy thất tôn nhi?” Hoàng đế một bên giúp đỡ dìu thái hoàng thái hậu, nghe vậy cười khò, hần đã nhắc nhở thất đệ nhất định phải đến vậy mà tên gốc đó cũng bỏ lỡ buổi hôm nay, nhất định phải chọc cho hoàng nãi nãi tức giận thì thất đệ mới hài lòng sao chứ? Thật là

“Nãi nãi, người cũng biết thất đệ không thích tụ họp đông đúc mà...” Hàn Dạ nhẹ giọng than thở, haiz! Đừng tưởng làm đế vương là sướng nha, cũng nhiều khó khăn lắm đó, nhất là khi ứng phó với khó tính thái hậu cùng một vị tiểu diện vương gia. Thái hoàng thái hậu nghe vậy, không hờn giận lên tiếng: “chẳng lẽ bốn cung không đủ tư cách để cho thất tôn nhi ra đón hay sao?”

Hoàng đế khoe miệng run rẩy, không lên tiếng.! hoàng nãi nãi đúng là ‘rất thương yêu’ lão thất a. Có chuyện gì cũng lôi thất đệ vào được, nghĩ thì nghĩ vậy chứ không dám nói thành tiếng. Thái hoàng thái hậu thấy hoàng thượng yên lặng, cũng không muốn làm khó, không lên tiếng, từ từ bước về phía cung điện, mi gian phảng phất một thoáng ưu sầu

Lãng Hàn vương phi

Đang ngồi trong thư phòng, Hàn Kỳ hít xì một cái, đưa tay nhu nhu cái mũi, không biết ai đang nhắc đến hần nữa. ...

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xuân sắp về, không khí dịu đi, dù còn se se lạnh nhưng cũng đỡ hơn tháng trước nhiều lắm

Sắc trời không tươi sáng nhưng cũng không quá u tối, lại càng khiến cho tâm trạng người ta dễ dàng ủ dột

Chắc giờ này lão thái bà cũng về đến cung điện rồi! Hàn Kỳ khe khẽ thờ dài, một thoáng nhăn mi

“Vương phi giờ này đang làm gì?” Hàn Kỳ lên tiếng, dường như đang nói với không khí, nếu có người nhìn nhất định khẳng định đầu óc của hần có vấn đề

“Bẩm vương gia, vương phi giờ này đang ở trong tiểu đình, tại Đông Hoàn các...” thanh âm quý mị lạnh lẽo, trong một góc tối của thư phòng vọng lại.

Hàn Kỳ nghe được đáp án, đặt sổ sách trong tay xuống, đứng dậy, sửa sang lại quần áo, bước ra khỏi thư phòng. Nương tử đến Đông Hoàn các làm gì a?!

Tuy Đông Hoàn các không như Tây Ngã có đào thụ, có hồ sen nhưng nơi đây kiến trúc đặc biệt đẹp, nhất là dòng tiểu kiều nho nhỏ uốn lượn khắp dãy núi giả trong Đông Hoàn, hòn non bộ đồ sộ, một màu xanh tươi mát bao phủ khắp Đông Hoàn các. Phong cách kiến trúc thanh nhã, cách đó không xa,

có một tiểu đình, ngồi trong tiểu đình ngắm cảnh vật ở Đông Hoàn cũng không sai, hơn thế nữa Đông Hoàn có đặc biệt nhiều trúc, cùng cỏ lau, tổ hợp này chả hài hòa nhưng lại mang đến cho người xem một cảm xúc thật đặc biệt. Một cơn gió cuối đông vô tình đi ngang qua, hàng trăm cây trúc lay động trong gió, tạo nên những khúc thanh âm êm đềm, cỏ lau lay ngã, tường chừng sẽ bay đi mất nhưng lại quạt cuồng nghiêng đảo trong gió, từng cánh hoa lau bay là tả khắp không trung, một màu xám trắng tựa như bột công anh, không điểm lệ như đào hoa nhưng lại đậm đậm như thu cúc

Bên trong tiểu đình, hai chậu thang lớn thổi nóng hằm hập

Vân Tiểu Khuynh ngồi trên ghế, trước mặt là một chiếc bàn đá, xúc cảm lạnh lẽo khiến cho nàng một thoáng nhăn mi, thấm áo choàng lông dày kín ấm áp bao bọc lấy cả thân hình gầy yếu, sắc mặt so với nhiều hôm trước tốt hơn rất nhiều, hai gò má nhàn nhạt ửng hồng, thêm một ít huyết sắc, môi anh đào không trắng bệch như lúc trước mà bây giờ đã hồng hào hơn

Đôi con ngươi vẫn lãnh đạm vô hi vô bi như vậy, nhìn về một phía chân trời, xa xăm như là một thoáng mộng lung, mê hoặc

Hàn Kỳ hần phát hiện, nương tử của hắn mỗi khi ngồi một mình rất thích ngắm người, tựa như là đang nghĩ một điều gì đó quan trọng lắm vậy. Mà dường như nương tử cũng rất ít có hứng thú cái gì, không có thú vui gì nhiều như các nữ tử khác, không cảm kỳ thư họa cũng không vũ đạo lòng thương, không thêu thùa hay nấu nướng gì cả. Dường như nương tử thích nhất là ngủ, sau đó là dùng thức ăn cay, sau đó chính là ngăn người một chỗ nha. Có lẽ đối với người khác, như vậy một nữ tử thật là nhàm chán, nhưng là hắn cảm thấy như vậy thật thú vị, thật đáng yêu. Hắn có thể một mình đứng từ xa, nhìn nàng cả ngày mà không hề cảm thấy chán. Haiz! Thật ra thì hắn cảm thấy, mình còn nhàm chán hơn cả nương tử à nha!

Bước nhanh về phía tiểu đình, Hàn Kỳ ngồi xuống đối diện cùng Vân Tiểu Khuynh, lên tiếng : “ nương tử! nàng đang nghĩ gì vậy?”

Vân Tiểu Khuynh không đáp, thu hồi ánh mắt nhìn về phía chân trời, giương mi nhìn hắn, rồi cứ như vậy yên lặng nhìn hắn, thời gian cứ như thế im lặng trôi đi. Hàn Kỳ bị Vân Tiểu Khuynh nhìn như thế trực tiếp, cảm thấy có chút.. ách! Ngượng ngùng, y cười hi hi : “ nương tử, vì phụ biết mình tuân mệnh hơn người nhưng mà nương tử nhìn lâu như vậy vì phụ sẽ cảm thấy ngượng ngùng nha”. Vân Tiểu Khuynh nháy nháy mắt, nắm úp sấp trên bàn đá, hơi lạnh của bàn tập kích lên vùng da của nàng, một thoáng rét run, nhưng Vân Tiểu Khuynh không có ý định ngồi dậy, nàng áp đầu của mình vào cánh tay, tư thế hơi cúi xuống nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về khuôn mặt của Hàn Kỳ, như là có hứng thú nồng đậm với dung nhan đó lắm vậy

Hàn Kỳ có cảm giác, khuôn mặt của mình như là một đạo phong cảnh, mà nương tử thì đang chăm chú ngắm nhìn. Nhưng mà rốt cuộc thì hắn cũng không phải là phong cảnh, hắn là nhân, cho nên có cảm xúc, bị nữ tử không kiên nhẫn gì nhìn chăm chú, lại là nữ tử mình động tâm, cho nên thất vọng của chúng ta cảm thấy tim đập hạo nhanh, có cảm giác như muốn chạy ra khỏi lồng ngực của hắn

Hàn Kỳ một thoáng ngượng ngùng, sờ sờ cái mũi, rồi lên tiếng : “ khụ! Nương tử nàng không đói sao?” hắn phải tìm chuyện gì để nói chứ cứ yên lặng như thế này tâm của hắn sẽ vì đập quá độ mà suy yếu mất. Vân Tiểu Khuynh lắc lắc đầu, khàn khàn lên tiếng : “ chúng ta mới dùng bữa trưa mà! Người quên nhanh vậy?!” Hàn Kỳ dở khóc dở cười, nữ nhân này đúng là trung thực với bản thân thật

“ Nương tử để vì phụ gọt trái cây cho nương tử nha?!” Hàn Kỳ cầm một con dao, tay còn lại cầm trái táo, quơ quơ trước mặt Vân Tiểu Khuynh. Một cao thủ võ lâm như hắn không ngờ lại có một ngày cầm dao nhỏ gọt trái cây, mà còn gọt cho nữ tử Đúng là..?!! khó ai tin.

Vân Tiểu Khuynh hạ mi mắt, nhìn trái táo, rồi nhìn tay hắn cầm dao, một thoáng nghi ngờ, với cái cách cầm dao ngược như vậy của hắn, hắn có thể cắt trái cây được sao? nhưng cũng không nhiều lời, Vân Tiểu Khuynh gật đầu, thật ra thì nàng thích cảm y một trái gặm nhấm, nhưng mà nếu hắn thích thì cứ để hắn gọt đi. Dù sao đây cũng là táo của hắn mà!

Hàn Kỳ từ từ cười, đao pháp thuần thục nhanh như mây bay, có cảm giác hắn cắt táo như một nghệ thuật vậy, lớp vỏ không dày không mỏng từ từ rớt ra, để lộ lớp thịt táo, đến khi cắt hết trái táo, lớp vỏ vẫn không đứt đoạn, Vân Tiểu Khuynh kinh ngạc, không ngờ hắn cắt trái cây cũng điêu luyện như vậy, có lẽ thường ngày chăm chỉ luyện tập đi!

Hàn Kỳ cắt quả táo làm năm, để trên đĩa, Vân Tiểu Khuynh cầm lên ăn, táo cổ đại tốt lắm ăn, ngọt thanh tự nhiên, hương vị tươi mát, ngọt lành không như táo ở hiện đại, bị phun thuốc quá nhiều, ăn nghe hương vị kì lạ, lại còn có cảm giác không an toàn nữa chứ! Hàn Kỳ ngồi đối diện, nhìn Vân Tiểu Khuynh cầm cùi gặm táo, ánh mắt không còn chăm chú nhìn gương mặt hắn nữa, tự dưng lại cảm thấy buồn bực. Nương tử mỗi khi ăn thì luôn tập trung cao độ, không thể thêm nhìn mọi thứ xung quanh, nhìn làn môi anh đào khép mở, còn dính lại chút nước táo, bóng loáng, thật xinh đẹp, Hàn Kỳ hai mắt đắm đắm nhìn vào đôi môi xinh đẹp, hảo muốn hôn một chút nha.

Hắn với nương tử đồng giường cộng chằm mấy tháng nay nhưng chưa có hành vi nào thật sự thân mật cả, nhiều lắm là hắn tranh thủ lúc nàng ngủ trộm hương một chút thôi, toàn là thân thân hai má với cái trán, có duy nhất một lần là hôn nhẹ môi anh đào xinh đẹp... Hàn Kỳ cảm thấy thật uất ức, rõ ràng là thế tử của mình nhưng lại không dám động tay động chân, vì nương tử sẽ tức giận, mà nương tử tức giận hậu quả sẽ thật nghiêm trọng a!

Có lẽ là quá chú ý đến người đối diện, mà vị thất vương gia của chúng ta, rất là không cẩn thận, mũi dao vô tình xoẹt ngang ngón tay một chút, một giọt máu đỏ tươi theo vết thương trào ra, hình thành giọt rơi nhẹ xuống mặt bàn. Vân Tiểu Khuynh ngẩng đầu, giương mắt nhìn hắn, Hàn Kỳ xấu hổ cười, rút tay lại nhưng Vân Tiểu Khuynh nhanh hơn nắm lấy đầu ngón tay bị thương của hắn, một thoáng nhăn mi, sau đó không suy nghĩ nhiều lại cho vào trong miệng, khẽ liếm

Đây là lần thứ hai Vân Tiểu Khuynh chủ động cầm tay của Hàn Kỳ, lần thứ nhất là nàng cắt tay hắn, còn bây giờ là hắn tự cắt tay mình. Hàn Kỳ giật mình nhìn hành động lưu loát của Vân Tiểu Khuynh, tâm đập liên hồi, hình như nương tử có thói quen như vậy nha. Vân Tiểu Khuynh cảm thấy máu không còn chảy nữa mới hài lòng buông miệng, nhìn làn môi mềm lạnh lạnh nhưng đầu lưỡi ấm nóng của Vân Tiểu Khuynh, Hàn Kỳ tuyền tiết, hai mắt thâm trầm không đáy

“ Hậu đậu!” nhưng rất nhanh, Vân Tiểu Khuynh phun ra hai chữ, hoàn toàn dập tắt ám hỏa trong người hắn, Hàn Kỳ khe khẽ cười, đầu ngón tay còn lại, nhẹ nhàng mon trón ngón tay bị thương của mình, trên tay còn vương lại hơi ấm của nàng. Bỗng dưng không khí giữa hai người trở nên vị diệu, ấm áp

mông lung, lưu chuyển luân ý

“Cảm ơn nương tử...” Hàn Kỳ dơ đầu ngón tay, từng từng cười nhìn Vân Tiểu Khuynh. Vân Tiểu Khuynh nhàn nhạt lên tiếng : “thôi quen!” Hàn Kỳ gật gật đầu, nhưng mà như nghĩ đến cái gì, hần nhủ mảy, lên tiếng : “nương tử! nàng chỉ có thể làm như thế này giúp ta thôi nha, không được như thế đối với người khác!” Nghĩ đến việc nàng như thế đối với nam nhân khác, à nữ nhân.. nói chung là đối ai cũng không được, hần sẽ cảm thấy tức giận đó. Được rồi! hần thừa nhận là hần sẽ ghen + _+

Vân Tiểu Khuynh nghe vậy, hàng mi thanh tú khẽ chau... , không trả lời

“Nương tử...” đáng thương thanh âm, Hàn Kỳ hề hề oán giận, như là đang lặng lẽ lên án Vân Tiểu Khuynh. Vân Tiểu Khuynh giương mi, nhìn về mặt của hần như vậy, vô có lòng lặng lẽ dâng lên chút gì đó kì lạ, một cảm giác hết sức quái dị! không nghĩ nhiều như vậy, Vân Tiểu Khuynh thờ dãi, lên tiếng : “uhm!” Cũng không biết, trong đó bao hàm chút bất đắc dĩ, cũng như là nhận mệnh. Hàn Kỳ giao hoạt cười, như là một lão thủ trộm đồ thành công, vô cùng đắc ý. Nương tử, nàng không biết sao, dạo gần đây nàng dường như ít từ chối ta nha !!

“Nương tử, ta vẫn thắc mắc, hình dáng thật sự của nàng như thế nào?...” Hàn Kỳ nhẹ cười, bộ dáng ngoan bảo bảo, tò mò nhìn Vân Tiểu Khuynh. Đôi con ngươi lóe lóe sáng, Vân Tiểu Khuynh cũng không chú đến thái độ của hần, nàng nghĩ một chút, sau đó đáp : “cũng không có gì đặc biệt”. Hàn Kỳ không vui, nàng như là có lệ hần vậy : “nhưng mà như thế nào thôi! Nương tử, nói thôi...” thanh âm kéo dài, như là đang làm nũng.

Vân Tiểu Khuynh buông hai tay đầu hàng, trả lời : “giống Vân Tiểu Khuynh bảy phần. Có điều đôi mắt của ta là mắt phượng, hẹp dài, trên trán có một vết bớt như đóa hồng liên, yêu điểm...”

Thật ra, nếu như Vân Tiểu Khuynh dung mạo bệ nguyệt tu hoa khuynh thành khuynh quốc thì dung mạo thật sự của Vân Tiểu Khuynh chính là hơn một phần sắc xảo. Ngũ quan như là tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ nhất của thượng thiên, chân mày cong cong như hàng liễu, tràn đầy phong tình, đôi phượng mầu lãnh đạm lơ đãng sắc bén, mâu quang một mảnh sương hàn, như một hồ sâu câu hồn người khác, sóng mũi cao thẳng, thanh thanh tú tú. Làn môi anh đào mọng nước, đẹp tuyệt trần. Ở hiện đại không biết bao nhiêu nam nhân đổ trước dung mạo khuynh thế ấy, chỉ có điều trời sinh lãnh bạc, Vân Tiểu Khuynh vô hình tạo nên loại khí chất cự nhân ngăn đậm, cho nên dù dung mạo có đẹp như thế nào, cũng rất ít nam nhân dám tiếp xúc với nàng

Chẳng qua cơ duyên xảo ngộ, linh hồn vượt vạn năm thời không đến đây, gặp phải vị thất vương gia lưu manh mặt dày này, Vân Tiểu Khuynh cũng là lần đầu tiên thật sự thân cận với một nam nhân như vậy

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: NAM NHÂN NHƯ QUẦN ÁO

“Thật ra, nương tử cũng thật có duyên với vị tam tiểu thư nha! Không những tên gần giống mà dung mạo cũng có thất bát phân giống nhau...” Hàn Kỳ đậm cười. Hần chính là nói nương tử và tam tiểu thư, chính là trong lòng hần, nương tử duy nhất chính là có một, là nàng – Vân Tiểu Khuynh mà thôi. Chứ không phải là tam tiểu thư Vân thượng thư Vân Tiểu Khuynh. Có lẽ với nữ nhân khác sẽ dễ dàng nhận ra tâm ý của hần, nhưng tiếc thay, Vân Tiểu Khuynh không là nữ nhân thường tình, mà là một nữ tử vô cùng lãnh đạm, tình thương vô cùng thấp nha. Xem ra thất vương gia của chúng ta phải còn cố gắng thêm nhiều nữa!

“Có lẽ vậy...” Vân Tiểu Khuynh gật đầu. Nàng không tin hai chữ kiếp số hay duyên phận nhưng mà chính nàng lại gặp được nó, thế gian này đúng là huyền bí, nhân sinh không bao giờ có thể nắm bắt hay tìm hiểu hết được nó, chuyện tưởng chừng chỉ là truyền thuyết, nhưng lại có thật, vượt thời gian, xuyên thời không, một thế giới hoàn toàn không có trong lịch sử?! những điều này là trí tưởng tượng, là ước mơ của nhân loại không ngờ có một ngày chính nàng lại là người trải qua.

“Nương tử! thế giới của nương tử, có giống như ở đây không?!” Hàn Kỳ tiếp tục tò mò. Vân Tiểu Khuynh lại đáp : “không có! Nơi đó thuộc chế độ ngang hàng, nam nữ bình đẳng, có hàng trăm quốc gia, không có giang hồ, cũng không có khinh công hay võ công cao cường như ở đây”

“Vậy.... có có hoàng đế hay vương gia gì không...?” Tiếp tục hỏi

“Không có, người đứng đầu một nước là tổng thống hoặc chủ tịch, là do người dân bầu ra, nếu làm không tốt thì sẽ bị mất chức, thậm chí bị cắt chức, tìm người thích hợp lên thay thế...” Vân Tiểu Khuynh không nặng không nhẹ nói

Hàn Kỳ khoe miệng run rẩy, trên đời có chuyện như thế sao. Vân Tiểu Khuynh lại nói tiếp : “ở đó, nam nữ quyền lợi ngang nhau, xã hội một vợ một chồng, nếu trái quy định sẽ bị bỏ tù, cũng giống như hoàng đế nơi đây, nếu có ba ngàn nữ nhân nhất định bị cảnh sát tổng tù chung thân”

“Nương tử! thật sự...” Hàn Kỳ kéo kéo khoe miệng

“Đúng vậy...” Vân Tiểu Khuynh gật gật đầu

“Nữ nhân cũng giống như nam tử, quyền lợi ngang nhau sao?!” Hàn Kỳ khó có thể tin. Vân Tiểu Khuynh liếc mắt hần một cái, không mặn không nhạt, lên tiếng: “đổi với nữ nhân, nam nhân chính là quần áo, chán rồi thì vứt, kiếm người khác lên thay! Lão công tốt thì phải nghe lời lão bà, lão bà nói một tuyệt đối không nói hai, tiền bạc phải để cho lão bà giữ, không được tàng trữ!.....”

“Nương tử....” Hàn Kỳ phiết miệng: “nương tử sẽ không chán vì phu, coi vì phu như là quần áo rồi vứt bỏ đấy chứ?!” Không ngờ thế giới của nương tử chính là như vậy nha, thật kì lạ... nhưng mà cũng không sai, tính tình của nương tử quái lạ như vậy thì nơi đó chắc cũng không kém

Vân Tiểu Khuynh nhàm chán liếc hần một cái, đã nói bao nhiêu lần nàng không phải là nương tử của hần, nam nhân này trí nhớ kém thật

“Nương tử,...!” thanh âm hề hề đáng thương

“Sẽ không!” Vân Tiểu Khuynh lên tiếng, dù gì thì Vân Tiểu Khuynh là nữ nhân cổ đại, chắc sẽ tam tòng tứ đức không vứt bỏ hần đâu

“Hắc hắc...” Hàn Kỳ được câu trả lời vừa lòng, cười cười, như là nhớ đến điều gì, vội vàng đứng dậy xoay người đi về phía Trung Uyển các

“Ngươi đi đâu vậy?!” Vân Tiểu Khuynh kì lạ hỏi hần

“Nương tử chẳng phải nói tướng công tốt chính là giao hết tài sản cho nàng sao, ta đi lấy tài sản của ta...” nói đoạn nhanh chóng bước đi, Vân Tiểu Khuynh chưa kịp lên tiếng, bóng lưng của hần đã khuất dần trong tầm mắt của nàng

Đã bảo ta không phải là nương tử của ngươi, muốn giao cứ chờ Vân Tiểu Khuynh thực sự trở về rồi hãy giao, nam nhân này là ngu ngốc hay là thật sự không hiểu nàng nói gì?!!

Một lát sau, Hàn Kỳ cầm trên tay một cái hộp gỗ đặt xuống bàn, đưa cho Vân Tiểu Khuynh, cười cười: “nương tử! đây là toàn bộ tài sản của ta nha, địa khế, danh sách tài bảo trong phủ, tiền gởi ngân hàng tư nhân, cửa hàng....cùng với nhiều sinh ý khác trên danh nghĩa của ta... tất cả đều ở đây..!”

“À...! Còn cái này nữa” Hàn Kỳ lấy ra trong lòng khối mộc bài, đưa cho Vân Tiểu Khuynh, nhỏ giọng nói: “đây là binh quyền của Đông Li, thuộc bộ phận quản hạt của vi phu, giao cho nương tử, nương tử nhất định phải bảo vệ cho tốt nha!” Vân Tiểu Khuynh đôi con ngươi mở lớn nhìn nam nhân cười cười rục rịch như ánh dương quang nhìn mình, nàng mở miệng, thanh âm bỗng dừng trở nên khô khốc: “ngươi không sợ.... ta bán đứng ngươi sao?!”

Hàn Kỳ nghe vậy, một thoáng sững sốt, nhưng rất nhanh nụ cười vô tâm không phé như thường ngày lại vang lên, y nói: “cho nên nương tử đừng có bán đứng vi phu nha, vi phu sẽ chết đó, nương tử đành lòng sao?!” huông chi.... nếu nương tử muốn dù là tính mạng vi phu cũng không tiếc, một khối mộc bài binh quyền thì có là gì?! Vân Tiểu Khuynh nghiêm túc nhìn hần, hàng mi dài khẽ chau, thanh âm dè dặt thương ân hận: “Hàn Kỳ, ngươi đừng có nói bậy bạ”. Cái gì mà sinh với tử! hần không biết quý trọng sinh mệnh của mình một chút sao?! Vân Tiểu Khuynh nàng tuyệt đối không chấp nhận, khi nghe nói hần..., tử, tâm của nàng một thoáng ben nhọn đón đau, chẳng qua chỉ là.... không thích thôi!!

“Ta không thích quản mấy cái thứ này, ngươi cầm về đi...” Vân Tiểu Khuynh xoay hộp gỗ cùng mộc bài đưa về cho hần, nàng không có hứng thú với mấy cái này. Hàn Kỳ không đồng ý, đưa ngược lại cho Vân Tiểu Khuynh, lại nói: “nương tử, vi phu chỉ muốn làm một tướng công tốt thôi, chẳng lẽ nương tử lại không cho vi phu cơ hội này?!”

“Hàn Kỳ, ngươi rốt cuộc là đùa giỡn cái gì xiếc? là ngươi đùa giỡn ta hay là không chịu hiểu, nương tử của ngươi là Vân Tiểu Khuynh chứ không phải là ta, Vân Tiểu Khuynh, ngươi có hiểu hay không?” Lần đầu tiên Vân Tiểu Khuynh phần nộ, lớn tiếng quát, Hàn Kỳ ngẩn ra, thu lại nét cười trên gương mặt, y nhìn Vân Tiểu Khuynh, thật sâu, lên tiếng: “nương tử, chẳng lẽ nàng không hiểu vì sao ta không gọi tên ‘nàng’ mà là gọi là nương tử sao?!”

Đôi con ngươi của Hàn Kỳ một thoáng mất mát, Vân Tiểu Khuynh sững sờ: “ngươi...” lời muốn nói cũng không thoát thành lời.... nghẹn cứng nơi cổ họng! Hàn Kỳ hai tay nắm chặt lấy đôi tay của Vân Tiểu Khuynh, gằn từng tiếng, kiên định mà quyết tuyệt: “vương phi của bổn vương duy độc chi là nàng, nương tử của vi phu cũng duy độc mình nàng – Vân Tiểu Khuynh mà thôi! Là Vân Tiểu Khuynh chứ không phải là Vân Tiểu Khuynh, là một lũ cô hồn đến từ dị thế chứ không phải là tam tiểu thư của Vân thượng thư. Nương tử, chẳng lẽ lòng của ta nàng không hiểu?!”

“Chẳng phải ta đã nói ta không thể thích ngươi sao?!” Mãi một lát sau vân tiểu khuynh thở dài nhìn hần

Hàn Kỳ đạm mạc cười: “không sao! chỉ cần ta thích nàng là đủ rồi”

“Rồi có một ngày ta sẽ đi...” Vân Tiểu Khuynh nhẹ nhàng nhún mày...

Y đưa tay vuốt nhẹ lên hàng mi thanh tú kia, khe khẽ cười: “không sao! ta nhất định có cách tìm được nàng”

“Ta có gì tốt?! không thông minh, không tinh thông cảm kỳ thư họa, không giỏi võ cũng không hiểu văn...” Vân Tiểu Khuynh nhàn nhạt vấn, rất là khó hiểu

“Vì là nương tử, cho nên cái gì cũng tốt...” Hàn Kỳ cười yếu ớt, vân đạm phong khinh

“Hàn kỳ...” thanh âm lãnh mạc

“ Ần...” giọng điệu vui mừng

“ Ngươi... là một tên ngốc”

“ Ầch!.. nương tử, không chê vì phu chứ”

“ Bất quá, nam nhân ngốc một chút cũng rất đáng yêu”

“ Đa tạ nương tử khen ngợi!...”

Vân Tiểu Khuynh đầu hàng chịu thua, nam nhân lưu manh vô sỉ này chính là khắc tinh của nàng, chắc là vậy! haizzz... Thôi đi, ký tắc an chi, đến đâu hay đến đó đi, nếu quả thật cả đời nàng ở trong cơ thể này, làm vương phi của hắn cũng không sai. Còn nếu có một ngày nàng biến mất, chính chủ trở lại, ‘nàng’ cũng có thể ở bên hắn cả đời thôi, nam nhân chẳng phải rất dễ quên sao, hắn sẽ không khó quá... Không đau lòng... đúng không?!!!

Thật sự không đau lòng chứ?! Vân Tiểu Khuynh, nữ nhân này quả thật rất đậm mật, đậm mật đến lãnh khốc, cho nên nàng không bao giờ biết được, nỗi đau của người ở lại thống khổ đến nhường nào, chưa từng gặp cho nên không hiểu, không rõ, cho nên xem nhẹ!

Đề rồi, tình càng đậm càng sâu, khi rời đi để lại muôn vàn luyến tiếc, hàng vạn si niệm, lúc ấy Vân Tiểu Khuynh chợt hiểu

Tình một chữ có biết bao nhiêu đón, bao nhiêu đau, bao nhiêu cay đắng, chua chát cũng nhiều lắm ấm áp cùng ngọt ngào!!! Một khi ném thư, quyền luyến... hóa thành chấp niệm!

Phượng nghi cung

Xa hoa lộng lẫy

Không khí uy nghiêm, tôn quý

Lấy phượng hoàng làm biểu tượng, cột đỉnh đều khắc phượng hoàng, đồ vật trong phượng nghi cung, đa số đều có hình loài đều trong truyền thuyết này

Ngồi ở chủ vị, thái hoàng thái hậu, ung dung cao quý, mỗi giờ tay nhắc chân trần đầy khí phách hoàng gia

“ Hoàng tổ mẫu, người có chuyện gì muốn nói với trẫm sao?!” đương kim thánh thượng ôn hòa mỉm cười, hỏi

“ Hoàng thượng, nghe nói thất tôn nhi lấy vương phi, điều này có thật hay không?!” Thái hoàng thái hậu lên tiếng, thanh âm không ra hi giận

“ Đúng vậy, là trẫm ban hôn cho thất đệ cùng tiểu thư của Vân thượng thư...” Hàn Dạ gật đầu

“ Hoàng thượng, đại sự lớn như vậy tại sao lại không nói cho bản cung biết?!” thái hoàng thái hậu một thoáng nhíu mày, mi gian nhàn nhạt phản nộ. Hoàng đế thấy vậy, vội vàng giải thích : “ hoàng tổ mẫu, người đừng hiểu lầm, là do trẫm không muốn quấy rầy hoàng tổ mẫu đang vì Đông Li cầu phúc thôi”

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: TÂN NIÊN

“ Hoàng thượng, không phải bản cung có ý trách người” Thái hoàng thái hậu thở dài : “ vậy thất tôn nhi đối với chuyện đó có ý kiến gì?!” Hoàng đế mỉm cười, bỗng nhớ đến thái độ của lão thất đối với thất vương phi, không khỏi run rẩy khóe miệng, nhưng vẫn nghiêm túc đáp lời thái hoàng thái hậu : “ thất đệ với thất vương phi tình cảm tốt lắm”. Tổng không thể nói là thất đệ đơn phương yêu mến đi, như vậy thật mất mặt nha >”

“ Thật sao?!” thái hoàng thái hậu hồ nghi : “ chẳng phải thất tôn nhi ái mộ Hoa tiểu thư của Hoa thừa tướng sao?!” ba năm trước nàng lên tiếng phản đối, thất tôn nhi chết sống phi Khanh không cưới, nhưng sau này Hoa tiểu thư vô tình cứu nàng một mạng, từ đó nàng cũng không nói gì nữa. Nhưng mà dường như vị Hoa tiểu thư đó...

“ Hoàng tổ mẫu, thất đệ đã mất trí nhớ...” hoàng đế thở dài, không muốn nhắc lại chuyện này. Thái hoàng thái hậu than nhẹ : “ vậy nếu như Hoa tiểu thư kia trở về, khi ấy thất tôn nhi lại sẽ làm sao?!” dù gì tiểu cô nương đó cũng đã từng cứu nàng một mạng, tính tình cũng tốt lắm.

“ Cùng lắm thì lấy Hoa tiểu thư làm sủng phi, hoàng tổ mẫu, thất đệ nhất định sẽ giải quyết việc này ổn thỏa, hoàng tổ mẫu đừng lo lắng!” đế vương nhún

nhún vai. Nữ nhân thôi, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình, huống chi lão thất lại là đương triều thân vương, quyền khuynh hướng đã

“Haiz! Cũng mong là vậy...” thái hoàng thái hậu nhàn nhạt lo âu, chỉ là nàng cảm thấy mọi chuyện không dễ dàng giải quyết như vậy thôi! Để vương thấy thái hoàng thái hậu thỏa thuận, cũng không nói nữa. Bỗng nhớ lại ba năm trước đây, lão thất cũng đã từng có hảo cảm với nữ nhi của Hoa thừa tướng, nhưng là đơn thuần chỉ là có hảo cảm mà thôi. Hơn ai hết, Hàn Dạ hẳn hiểu rõ, thất đệ có bao nhiêu lãnh tính. Hoa Tuyết Yên cùng thất đệ lớn lên cùng nhau, cảm tình thanh mai trúc mã, khi ấy thất đệ cũng đến tuổi lập phi, cho nên Hoa Tuyết Yên là người thích hợp nhất. Hơn thế nữa, quan trọng là hoàng tổ mẫu phản đối kịch liệt, càng khiến cho lão thất mới phi khanh không cưới (khụ! Thái hoàng thái hậu và thất vương gia luôn đối nghịch với nhau)

So với tình trạng bây giờ của thất đệ, hẳn thấy cảm tình của đệ ấy dành cho vương phi của mình, không chỉ đơn thuần là hảo cảm, là thích... mà là đã yêu rồi.....!!

Hàn Dạ nhàn nhạt thờ dài, chỉ mong thất đệ đừng để lỡ hạnh phúc của mình. Hẳn không có phước như thất đệ, có thể có được người mà mình yêu mến, hẳn là để vương, bắt đắ dĩ nhiều lắm, chữ tình cũng là một thứ gì đó quá xa xỉ đối hẳn, cho nên chỉ cần là ý kiến của thất đệ, hẳn điều ủng hộ!! nhưng là, hoàng tổ mẫu cũng thuộc dạng người cố chấp, khó đây...!!!

“Tiểu Hồng, có nhất thiết phải mang cái này đi không?!” Vân Tiểu Khuynh nhú nhú mày, nhìn mái tóc của mình qua gương, tràn đầy buồn bực. Ba ngàn thanh ti tùy ý xóa dài, phần trên được quấn bởi bốn chi ngọc trâm, vài sợi thẳng ti kết lấp la lấp lánh kéo quanh trên tóc, rất cầu kỳ, rất phiền phức và cũng rất nặng đầu! chỉ là dự yến tiệc tân niên thôi mà, có nhất thiết phải rực rỡ đến như thế?!

“Không đâu vương phi, đây là đơn giản nhất rồi nha, yến tiệc nhiều nữ tử như vậy, nhất định bọn họ sẽ cố sức trang điểm lộng lẫy, vương phi ngài nhất định phải nổi bật hơn bọn họ mới được!” tiểu Hồng chu môi, rất là không đồng ý. Vương phi chính là quá đậm mực rồi, ít khi thấy người đội trang sức, hiếm lắm mới có cơ hội này nâng đương nhiên là phải thi triển tay nghề của mình rồi.

Xem đi, vương phi bình thường đã rất đẹp rồi, bây giờ chỉ cần thay đổi kiểu tóc, điểm thêm một chút phấn son, một thân bạch y như ngọc, dung nhan khuynh thành khuynh quốc, ít ai có thể so được nha

Vân Tiểu Khuynh nghe vậy, một thoáng nghi hoặc : “ nổi bật hơn họ để làm chi?!” Tiểu Hồng chống cằm, cười cười, hai má lún đồng tiền cười rộ lên, tặng một phần đáng yêu : “ vì người là thất vương phi nha, vương gia xuất sắc như vậy, sẽ có rất nhiều nữ tử dòm ngó, nhưng nhìn vương phi xinh đẹp như vậy, bọn họ sẽ biết khó mà lui!”

“Nhàm chán!” Vân Tiểu Khuynh mân miêng, người cổ đại suy nghĩ đúng thật ngây thơ.

“Nương tử, chúng ta đi thôi...” từ bên ngoài, Hàn Kỳ bước vào, khoe môi còn vương vẩn nét cười còn sót lại. Bước vào phòng, nhìn thấy Vân Tiểu Khuynh, Hàn Kỳ đôi con ngươi còn thêm rực sáng. Nương tử thật xinh đẹp nha!

Hàn Kỳ hôm nay, một thân trường bào của vương gia, màu đỏ sẫm tôn quý, áo thêu hùng ưng, ung dung tôn quý hình thành nên một loại khí phách vương giả. Một đầu tóc đen dùng quan sai buộc lại, bạc môi tà mị, sóng mũi thẳng tắp, mi tiêm thật dài đôi con ngươi sáng quắc thâm trầm tựa hải, đôi mày kiếm đương cương, dung mạo tuấn mỹ vô trù, khoe miệng tự tiểu phi tiểu, một thân hồng y như lửa, hẳn như là một yêu nghiệt, một yêu nghiệt vì mê đảo chúng sinh mà tồn tại

Vân Tiểu Khuynh nhìn hẳn, gật gật đầu, nam nhân này càng ngày càng đẹp, đúng là càng nhìn càng không thấy chán.

“Thế nào! Nương tử rất hài lòng với khuôn mặt của vi phu đúng không?!” Thấy Vân Tiểu Khuynh nhìn hẳn, Hàn Kỳ cười rộ lên, dung mạo càng thêm bắt mắt. Vân Tiểu Khuynh khinh bỉ nhìn hẳn, dung mạo rất là đẹp chỉ có điều thân kinh có vấn đề.

“Nương tử, chúng ta đi thôi, có lẽ hoàng huynh đang chờ...” Hàn Kỳ lấy chiếc áo khoác, choàng lên người Vân Tiểu Khuynh, tay nắm lấy tay của nàng, chậm chậm bước đi, Vân Tiểu Khuynh mặc hẳn làm gì thì làm

“Hàn Kỳ!” Vân Tiểu Khuynh lên tiếng

“Nương tử có chuyện gì cứ nói...” Hàn Kỳ sáng lạng cười

“Gia quyến của hoàng thượng, tất cả mọi người đều tham dự đúng không?” Vân Tiểu Khuynh hỏi, Hàn Kỳ gật đầu!

“Ta muốn ngồi cùng ngũ hoàng tử...” Vân Tiểu Khuynh đề nghị

“Không được...” Hàn Kỳ không đồng ý. Hừ! lại là tên tiểu thí hài đó, nương tử dường như quan tâm nó hơn là hẳn thì phải, lúc nào cũng nhắc đến nó. Vân Tiểu Khuynh nghiêng đầu nhìn hẳn, vắn : “ vì sao?” Hàn Kỳ đỡ Vân Tiểu Khuynh lên xe ngựa, mình cũng ngồi lên, phất tay ra hiệu cho thuộc hạ khởi hành, mới đậm mực đáp : “ nương tử thì phải ngồi chung với vi phu nha”, thanh âm oán giận : “ nương tử! chẳng lẽ không muốn ngồi cùng vi phu dùng một bữa cơm tất niên”

Vân Tiểu Khuynh nhìn thấy bộ mặt ai oán của Hàn Kỳ, một thoáng buồn bực, bắt đắ dĩ lên tiếng : “ vậy thì chỗ ngồi của chúng ta gần với chỗ ngồi của Phong nhi là được!” Hàn Kỳ thỏa hiệp thờ dài, nhưng vẫn không vui nhìn Vân Tiểu Khuynh, than ngắn thờ dài : “ nương tử bắt công nha, tại sao gọi tên nhóc đó bằng tên thân mật như vậy, trong khi đó nàng chưa từng gọi ta như thế”

“Kỳ nhi?!” Vân Tiểu Khuynh kéo kéo khoe miệng, nam nhân này không thấy nó rất buồn cười sao.

“Ách! Nương tử, chỉ cần xưng ‘Kỳ’ là được!” Hàn Kỳ khoe môi một thoáng run rẩy, Kỳ nhi? Nếu để cho người khác nghe được, anh danh của hẳn

nhất định hủy trong khoảnh khắc mắt. Vân Tiểu Khuynh không thèm nói nữa, khẽ nhắm mắt, nam tử này đúng là rắc rối, chỉ là một cái tên mà cũng lăm chuyện cả lên

“Nương tử...” Hàn Kỳ kéo dài thanh âm, rất là bất mãn

Vân Tiểu Khuynh : “.....”

“Nương tử, gọi một tiếng thôi...” Mỗ nam mặt dày làm nũng

Vân Tiểu Khuynh : “.....”

“Nương tử...” Hàn Kỳ rất là ai ai oán oán, Vân Tiểu Khuynh cảm thấy đầu mình có một con quạ đen đang bay qua bay lại, mở mắt giương mi nhìn Hàn Kỳ : “ vương gia hoặc Hàn Kỳ, chọn một trong hai!”

Hàn Kỳ phiết phiết miệng, nhỏ giọng thăm oán : “Nương tử thật keo kiệt!”

“ Ân...” Vân Tiểu Khuynh tà liếc mắt hấn một cái

“ Hắc hắc! không có gì, vì phu rất là yêu mến nương tử gọi là ‘Hàn Kỳ’ ha ha...” Hàn Kỳ tủm tủm cười. Rồi có một ngày hấn nhất định khiến nàng gọi tên hấn một cách thân mật nha, không sao, thời gian còn dài, hấn chờ!!

Hoàng cung yến tiệc, đương nhiên là đủ xa hoa, đủ lộng lẫy rồi. Dù gì cũng là tân niên, một năm mới có một lần. Thời gian yến tiệc chưa bắt đầu, hầu hết các quan lại cùng gia quyến đã tập trung đầy đủ, ngự hoa viên, nơi diễn ra yến tiệc nhất thời người đông như trẩy hội. Mọi người hi hi chúc mừng tân niên, các công tử quan lại thì hào phóng tụ hội lại nói chuyện với nhau, còn các vị thiên kim tiểu thư ai nấy đều dè dặt đánh giá yến tiệc, mặt đỏ hồng khi chẳng may tầm mắt rơi trúng vào như ý lang quân, haiz! Đúng là mỗi người mỗi kiểu...

Thời gian yến tiệc sắp bắt đầu, hầu hết mọi người đều tập trung đầy đủ, các vị phi tần của hoàng thượng dẫn theo hoàng tử công chúa, cũng đã bắt đầu lác đác xuất hiện, các vị vương gia cùng vương phi đã có mặt gần như hầu hết....

“Thất vương gia cùng thất vương phi đến...” một đạo thanh âm tiêm té của gã thái giám vang lên, mọi người đang ồn ào náo nhiệt, một thoáng dừng lại, ánh mắt đồng loạt tập trung về phía ngoài, hi vọng được diện kiến nhân vật thần bí nhất hoàng cung này

Sở dĩ thần bí, là vì sao?!

Thất vương gia xưa nay nổi danh ‘tiểu diện ma vương’, thích độc lai độc vãng, hầu hết yến tiệc trong hoàng cung ít khi tham dự, mà có tham dự cũng chỉ đến một chút rồi ra về lúc nào không ai hay. Cho nên những người thực sự diện kiến vị thất vương gia hi hi vô thường này, ngoại trừ các triều thần ra, thì con số cũng không nhiều. Còn thất vương phi lại càng có ít người có thể gặp được, thất vương thi đôi với bọn quan lại trong triều chính là một nhân vật hết sức ‘khủng bố’ vì ba tháng mùa đông vừa rồi, vì nữ tử này đổ bệnh, thất vương gia không vui cho nên hầu hết các đại thần ai nấy đều lần lượt đến nhà lao dạo chơi vài hôm, vì lí do rất đơn giản, chính là rất vô tình dặt tội vương gia nhà. Còn các vị phi tần cũng như vài vị vương phi cũng như gia quyến của các quan lại khác, ai nấy cũng đều tò mò rất cuộc thất vương phi có gì hơn người lại khiến cho tiểu diện vương gia sùng ái hết mực như vậy?! từ ngày lấy vương phi, dường như các lời đồn về vị ‘tiểu diện ma vương’ này ít hấn đi, đơn giản là vì vương gia suốt ngày xoay quanh vương phi mà chuyển, còn gì thời gian mà làm náo loạn thiên hạ

Cho đến khi đạo bóng người dần dần tiến vào, mọi người hầu như đều cổ hết sức mở mắt thật to để xem thử mị lực của nữ tử thần bí này, cũng như vậy mà sự chú ý dành cho thất vương gia, giảm đi nha ==”=

Một hồng y như lửa, một bạch y trắng tuyết, hảo một đôi bích nhân...

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: THẤT VƯƠNG PHI

Nghe thiên hạ đồn đại, thất vương gia dung mạo tuấn mỹ dị thường, đôi hoa đào mắt câu hồn người, tiểu dung trên môi không giảm, sở hoặc thể nhân, quả thật tin đồn không sai, có lẽ trong tất cả con cháu hoàng tộc, không ai có được dung mạo yêu nghiệt như nam tử này, tất cả các nữ tử, thiên kim tiểu thư con nhà quan lại, bất giác ai nấy đều mặt đỏ tim đập không thôi. Dù nghe nói vương gia giết người như góe, tàn bạo bất nhân nhưng giờ khắc này, nhìn thấy dung mạo ấy, khí phách ngang tàng hơn người ấy, bọn họ cảm thấy, dẫu sa đoạ cũng là cam tâm tình nguyện

Nghe đồn, tam tiểu thư của Vân thượng thư, dung mạo khuynh thành khuynh quốc, tính tình thiện lương am hiểu ý người, nhưng có lẽ lời đồn đôi khi là

không nên tin hoàn toàn nha. Dung mạo của bạch y nữ tử này quả thật đủ sức khuynh đảo thế nhân, một thân bạch y như tuyết, nhìn chẳng khác nào tiên tử lạc hạ phàm trần. Chỉ là sóng mắt lãnh đạm vô tâm vô cầu, hình thành nên một loại khí phách đậm đặc, khiến cho người ta khó có thể sở sảng được. Một tiểu diện vương gia lúc nào cũng cười cợt, một vương phi đậm đặc đến lãnh tình! Cặp đôi này.. quả thật tuyệt phối à nha ^^

“Hàn Kỳ...” Vân Tiểu Khuynh một thoáng nhú mày, đôi con ngươi quét ngang nhìn tất cả những người đang đánh giá nàng. Ánh mắt đậm đặc, một thoáng lãnh thanh khiến cho bất giác những ánh mắt làm càn thu lại, ai nấy đều cúi đầu lo cho riêng bản thân mình

“Sao vậy nương tử!” Hàn Kỳ tự tiểu phi tiểu

“Chúng ta có gì lạ sao?!” Vân Tiểu Khuynh nhàn nhạt hỏi

“Ách! Sao nương tử lại nói vậy?!” Hàn Kỳ khó hiểu

“Vì có gì bọn họ lại nhìn chúng ta...” Vân Tiểu Khuynh nói ra sự thật.

“Ha ha, là vì nương tử xinh đẹp nha” Hàn Kỳ tự hào nói, nương tử của hắn đương nhiên là xinh đẹp nhất. Nhưng mà hắn có chút không thích kẻ khác ngắm nàng, nương tử của hắn, mình hắn ngắm là đủ rồi!

“Ngươi cũng rất đẹp!” Vân Tiểu Khuynh gật gật đầu, âm thanh nhàn nhạt tán thưởng, trong tất cả các nam nhân ở đây, hắn chính là yêu nghiệt nhất

“Hắc! đa tạ nương tử thưởng thức...” Hàn Kỳ đỏ mồm hôi hột, nương tử nói chuyện thật thẳng thắn

Vân Tiểu Khuynh ánh mắt đảo qua chỗ gia quyến của hoàng đế, mâu quang dừng lại chỗ vắng vẻ một góc, thanh y nữ tử cùng với tiểu hài tử dường như bị cô lập, đứng một bên, trông hết sức tịch mịch. Vân Tiểu Khuynh bất giác thở dài, để vương gia! Tội đa tình cũng tới vô tình.

Vân Tiểu Khuynh bước đến chỗ ngồi của Liễu Như Nguyệt cùng Hàn Phong, ngồi xuống bên cạnh, Hàn Kỳ đương nhiên là bước theo, ngồi xuống bên cạnh. Tiểu hài tử thấy Vân Tiểu Khuynh, một thoáng vui mừng, nhỏ giọng gọi : “hoàng thẩm”, thanh âm ngọt ngào trĩu nặng của tiểu hài tử khiến cho Vân Tiểu Khuynh khe khẽ cười, một thoáng ôn nhu say lòng người.

Hàn Kỳ gật gật đầu nhìn Liễu Như Nguyệt, hô hai tiếng : “hoàng tẩu” Liễu Như Nguyệt giật mình, cúi đầu. Liễu Như Nguyệt vốn là cung nữ bên cạnh Đức phi, chẳng may một lần vô tình Hàn Dạ say rượu làm càn, cũng sau lần đó tiểu cô nương mới mười sáu tuổi này trở thành mẫu thân, chịu biết bao nhiêu sỉ nhục cùng khinh bỉ của người khác, nhưng vẫn kiên cường sống tiếp, chăm sóc cho Hàn Phong. Tuy không xinh đẹp tuyệt trần, nhưng cũng khá thanh tú, vẻ ngoài nhu nhược, nhưng nội tâm tràn ngập quyết cường, nữ tử như vậy, đáng nên được tôn trọng. So với các nữ nhân khác chỉ biết tràn ngập ghen tỵ, tranh giành ân sủng, Hàn Kỳ cảm thấy, hai tiếng hoàng tẩu này xưng hô cũng không sai

Có thể được thất vương gia đánh giá cao, trên thế gian này rất hiếm, hầu hết các nữ nhân của hoàng đế, chưa có ai, có người nào mà Hàn Kỳ xưng hô hai tiếng ‘hoàng tẩu’ cả dù là chính cung hoàng hậu hắn cũng chỉ lễ phép nói một tiếng “nương nương” cho nên Liễu Như Nguyệt được Hàn Kỳ xưng hô như vậy, một thoáng giật mình. Các vị nương nương bên kia nghe được, âm thầm cảm hận nhìn Liễu Như Nguyệt, khá lắm một nữ tử chẳng qua được quân vương ân sủng một đêm từ một nô tỳ thấp kém đã trở thành một Liễu quý nhân, lại được thất vương gia tôn trọng, không biết khuôn mặt bình thường đó lại có mưu ma chước quỷ gì khiến cho hai nam nhân đứng đầu thiên hạ kia lại để mắt đến?!

“Phong nhi! Đạo này sao rồi...” Vân Tiểu Khuynh nhẹ giọng vấn tiểu hài tử. Mới có hơn ba tháng, hài tử này dường như lớn hơn một chút, thân hình cũng cường tráng lên, không gầy yếu như lúc trước nữa, đôi con ngươi linh động sáng ngời linh khí khiến cho người ta dễ dàng hảo cảm

“Hoàng thẩm, Phong nhi rất hảo...” tiểu hài tử cười rộ lên, rất là đáng yêu. Bây giờ tốt lắm, nó có thể được đến trường, cơm ngày đủ ba bữa, mẫu phi cũng không còn vất vả như trước, các vị hoàng huynh tuy không thích nó nhưng cũng không có dễ dàng bắt nạt nó như trước. Hơn nữa phụ tử đánh giá nó rất cao, phụ hoàng cũng từng khen nó vài lần... như vậy tốt lắm

“Hoàng thẩm sức khỏe như thế nào, nghe nói hoàng thẩm bị ốm...” tiểu hài tử lên tiếng, thanh âm ngập ngừng. Nó rất muốn đến thăm hoàng thẩm, nhưng mà không biết làm cách nào để ra cung được cả. Vân Tiểu Khuynh thấy tiểu hài tử một thoáng lo lắng, cảm thấy ấm lòng, xoa xoa đầu tiểu hài tử, nói : “không có gì, hoàng thẩm tốt lắm”. Ngang đầu nhìn Liễu Như Nguyệt, Vân Tiểu Khuynh gật đầu, nữ tử chỉ mới hai mốt tuổi nhưng ánh mắt tràn đầy mệt mỏi, như là trải qua nhiều thăng trầm, có lẽ nếu không phải vì cốt nhục bản thân, nữ tử ấy đã sớm buông tha trần thế đi.

“Nương nương...” Vân Tiểu Khuynh đậm cười : “người đã mệt rồi, đôi khi cần nghỉ ngơi một chút, mới có sức đương đầu tiếp, vì người mà mình trân trọng nhất...” Liễu Như Nguyệt nhìn bạch y nữ tử ngồi bên cạnh mình, há miệng thờ dốt, bất giác khóe mắt một thoáng cay cay, rừ xuống mi mắt, che đi hơi sưng còn đọng lại trong mắt, Liễu Như Nguyệt cười nhẹ

Chưa từng có ai nói với nàng như vậy, mới lần đầu gặp thoáng qua thôi, ấy vậy mà nữ tử kia có thể nhẹ nhàng cùng một câu nói băng quơ dờ đi lớp mặt nạ nàng tồn công tồn sức đắp lên bao nhiêu năm

Mệt mỏi?! sao lại không mệt, chẳng qua là cần rằng chịu đựng, cho nên mới chết lặng không còn cảm giác thôi

Gia đình vì nghèo khổ mà bán nàng vào cung làm nô tỳ, không sao nàng nhận mệnh, dù gì tiểu đệ là nam nhi, quan trọng hơn nàng

Vào trong cung, chịu mọi ức hiếp, ghê lạnh, không sao! vì nàng rất thật thà, không uyển chuyển trong giao tiếp, cho nên mọi người chán ghét, nàng nhận mệnh

Bệ hạ say rượu đối nàng, nàng chỉ là một nữ nhân bé nhỏ, không có sức chống cự, nàng nhận mệnh

Người trong cung nói nàng vô sỉ, ghê lạnh, đánh chửi nàng, vì cốt nhục, nàng nhẫn!

Nàng cũng không rõ, nàng rốt cuộc sai ở đâu, để bị hành hạ giày vò đến như vậy, nhưng mà ôm hài tử bé nhỏ vào lòng, nàng cảm thấy cuộc sống không chỉ đơn thuần là tuyệt vọng, mà còn nhiều điều khác, vì hài tử, nàng nhẫn! tiếp tục sống

Người đời nói nàng vô liêm sỉ, nói nàng là hồ li tinh, nói nàng nhưng có ai biết nàng mệt chết đi được, nàng tạo cho mình lớp mặt nạ lãnh mạc xa cách với mọi người, bảo vệ hài tử của mình... cứ như vậy, mười sáu tuổi còn lắm trẻ con bỗng chốc phải đương đầu nhiều như vậy, nàng học xong trường thành, học xong cách bảo vệ mình cùng hài tử của mình

Có lẽ nữ tử này nói đúng, có lẽ nàng cần nghỉ ngơi một chút, mới có sức bảo vệ hài tử của mình, không phải sao?!

“Hoàng thượng giá lâm”

“Thái hoàng thái hậu, thái hậu giá lâm”

“Hoàng hậu giá lâm....”

Vài đạo thanh âm liên tiếp vọng lại, tất cả mọi người dừng mọi hoạt động cung kính quỳ xuống hành lễ : “hoàng thượng vạn tuế, thái hoàng thái hậu thiên tuế.....”

“Miễn lễ....” long bào quý khí, đế vương mỗi giờ tay nhắc chân đều tràn ngập khí chất quân lâm thiên hạ. Tất cả các mọi người nói tạ ơn rồi đứng lên. Đế vương ngồi lên ngai vàng, bên cạnh là thái hoàng thái hậu, thái hậu, hoàng hậu... rồi lần lượt xếp bậc các vị phi tử theo cấp bậc

“Hôm nay là tân niên, mọi người cứ thoải mái, cùng vui, chúc mừng Đông Li ta lại thêm một tuổi...” hoàng đế hô to, thanh âm vang vọng, uy nghiêm

“Là, bệ hạ....” mọi người đáp lại. Thế là yến tiệc chính thức bắt đầu

Âm nhạc vang lên, đoàn vũ nữ nhảy múa, rục rờ lộng lẫy

Mọi người thưởng thức yến tiệc, chăm chú nhìn vũ nữ nhảy múa. Không khí hết sức tung bừng náo nhiệt

Ngồi trên cao, thái hoàng thái hậu nhìn nữ tử bên cạnh Hàn Kỳ, một thoáng nhăn mi, nàng nghiêng đầu nhìn đế vương, lại vấn : “nữ nhân kia chính là thất vương phi?!” Dung mạo rất đẹp nhưng tính cách không quá lành bạc đi, nàng thật không thích. Đế vương gật đầu, đệ muội vẫn như vậy a, dù ở trong đám đông ồn ào náo nhiệt nhưng quanh thân vẫn toát ra không khí yên tĩnh đến kì lạ, chỉ cần nhìn một chút, lòng bỗng dưng thanh thản lại, có chăng là vì như thế thất đệ với quyền uyển với nữ tử này đến như vậy

“Xem ra thất tôn nhi rất hài lòng với vị vương phi này...” thái hoàng thái hậu đạm mạc lên tiếng. Nhìn thái độ cũng biết, chỉ là nàng không ngờ, mới có mấy tháng mà thất tôn nhi lại động tâm với nữ tử kia, nhìn ánh mắt nhu tình nồng đậm kia, lúc trước đối với Hoa Tuyết Yên cũng chưa đến mức như vậy! thái hoàng thái hậu khe khẽ thở dài...

“Nương tử! sao không dùng thiện nha...” Hàn Kỳ lay lay nhẹ Vân Tiểu Khuynh, nương tử cứ nhìn đám vũ nữ, bọn họ có gì hay đâu! Vân Tiểu Khuynh không quay lại nhìn hần, âm thanh lãnh thanh : “ta đang xem”. Hàn Kỳ nghi hoặc : “xem gì nha!”

“Mỹ nữ...” Vân Tiểu Khuynh vẫn đạm phong khinh phun ra mấy chữ! Hàn Kỳ đầu đầy hắc tuyến, đám vũ nữ kia múa tuy đặc sắc một chút nhưng cũng làm gì hay đến mức nương tử nhìn chăm chăm người ta. Mỹ nhân! Nương tử, chính nàng cũng là một đại mỹ nhân thôi, tốt hơn là vẽ soi gương nhìn bản thân mình

“Nương tử, đừng nhìn nữa, bọn họ đâu có đẹp...” Hàn Kỳ oán giận lên tiếng, Vân Tiểu Khuynh nhú nhú mày, nhìn về phía Hàn Kỳ, lại nói : “Hàn Kỳ! người rất ồn ào”. Nói xong quay đầu lại, tiếp tục công trình chiêm ngưỡng mỹ nhân. Cô đại thôi! Quả thật là địa nhân linh kiệt, người đẹp còn nhiều hơn cả rau quả nữa, từ ngày đến cổ đại, cứ đến đâu nàng cũng thấy mỹ nhân, đúng là nhiều như mây. Nội cái yến tiệc này thôi, hơn phân nửa là nữ tử, trong đó cứ mười người lại có năm sáu người là mỹ nữ rồi. Hàn Kỳ nghe Vân Tiểu Khuynh nói thế, lập tức cảm miệng, hần mà ồn ào sao?! nương tử thật là quá đáng, hần cũng đẹp vậy, đẹp hơn đám đó nhiều vì cơ gì nương tử không nhìn hần a. Hàn Kỳ mất đẹp trùng trùng nhìn đám vũ nữ, khiến cho mấy nữ tử đang múa một thoáng rùng mình. Khí trời đã chuyển xuân, sao mà còn lạnh như vậy nha!

“Bệ hạ, nô tỳ cùng với các vị tỷ muội cũng luyện tập một khúc, hi vọng sang năm nước ta càng thêm thái bình thịnh thế...” Từ trong đám phi tần của hoàng đế, một hoàng y nữ tử bước ra, dung mạo xinh đẹp, mị nhãn như tơ, thân hình thướt tha yêu kiều, phong vân thành thực mị hoặc, nữ nhân này chính là Đức phi, một trong tứ đại phi tử được hoàng đế sủng ái nhất

“Đức phi có tâm...” Hoàng đế vuốt cằm, gật gật đầu

Đức phi, Nghi phi, Thục phi cùng Lan phi cúi đầu hành lễ, sau đó bỗng dưng nhớ đến cái gì, ngẩng đầu mỉm cười, nhẹ giọng lên tiếng : “bệ hạ! nô tỳ nghe nói thất vương phi thông minh hơn người, mười lăm tuổi đã nổi danh là kinh thành đệ nhất tài nữ, cảm kỳ thư họa không gì không thông, chẳng hay có hay không sẵn lòng vì nô tỳ gảy một khúc...”

Hoàng đế chần chờ nhìn sang Hàn Kỳ, Hàn Kỳ lạnh lùng cười, ánh mắt một thoáng lạnh như băng, Đức phi âm thầm kinh hãi

“Ta sẽ không đàn...” Vân Tiểu Khuynh lên tiếng. Nàng đâu có biết chơi mấy cái thứ đàn cổ đó, tài nữ là Vân Tiểu Khuynh chứ không phải nàng nha.

Đức phi thấy Vân Tiểu Khuynh thẳng thắn từ chối mình, cảm thấy bức tức cho rằng nàng ta đang xem thường mình, đã lơ leo lên lưng cọt, không thể xuống được, Đức phi ôn nhu cười, nhẹ giọng nói : “ chẳng lẽ bốn cung không đáng để cho thất vương phi đàn một khúc sao?!”

Vân Tiểu Khuynh nhủ mi, miệng mân lên, buồn bức, nữ tử này không nghe là nàng không biết đàn hay sao chứ?!

Nghi phi chen vào, giải tỏa không khí xấu hổ, bèn nói : “ thất vương phi vừa mới ốm dậy, có lẽ sức khỏe còn không tốt, tỷ tỷ đừng hiểu lầm, nghe nói Liễu quý nhân cũng có cảm nghệ không sai, sao không đàn một khúc cùng vui”

Liễu Như Nguyệt sắc mặt một thoáng trắng bệch, nhưng rất nhanh định thần lại, nàng cười khỏ, nàng vốn xuất thân là nô tỳ, làm gì biết mấy cái thú chơi thanh tao đó, Nghi phi đây là cố ý làm xấu mặt nàng thôi! Vân Tiểu Khuynh nghiêng đầu, nhìn thấy sắc mặt của Liễu Như Nguyệt cùng ánh mắt phẫn nộ ẩn nhẫn quật cường của tiểu hải tử, khe khẽ thở dài, là tội gì đâu?!

“ Vậy thì tiểu nữ tử bêu xấu vậy....” Vân Tiểu Khuynh đậm mặt lên tiếng. Đức phi có chút không hồn giận, Nghi phi có chút ngượng ngừng, giương như vị thất vương phi này khá dễ ý đến Liễu Như Nguyệt

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: MỘT KHÚC CẦM ‘KINH’ THIÊN HẠ

“ Ha hả, thất vương phi đàn cầm, trầm nhất định sẽ hết sức lắng nghe...” hoàng đế cười lớn, phá ngang không khí ngưng trọng ở dưới, Hàn Dạ âm thầm buồn bức, nhìn thất đệ ân ân tức giận, hẳn cũng không biết làm gì cho đúng, mấy nữ tử kia đúng là phiền phức, không giúp hẳn thì thôi, lại hay gây chuyện tâm phào, làm hoàng đế thật khó, làm hoàng đế tốt lại càng khó nha!!

Một gã nô tỳ đem cầm đưa đến cho Vân Tiểu Khuynh, Vân Tiểu Khuynh nhìn nhìn cầm một chút, rồi nghiêng đầu nhìn sang Hàn Kỳ, nhún nhún vai, trên môi lộ ra chút trò đùa nghịch, xứng thượng dung nhan như ngọc, tăng thêm vài phần đáng yêu, bông chóc Hàn Kỳ ngây người. Nương tử tính tình lãnh đạm, đôi khi lộ chút trẻ con nghịch ngợm, vô thức có chút giao hoạt, mỗi một mặt đều cuốn hút Hàn Kỳ đến kì lạ, nữ tử này quả thật ăn hẳn gấc gao mà ^^

“ Tangg....gggggggggg.....”

Âm thanh như một đạo thanh âm chói tai xuyên qua trong óc của mọi người nơi đây, vài khúc đứt đoạn tạp âm quả thật như ma âm tẩy não.... Chưa từng có khúc nhạc nào kinh khủng đến như vậy....

Vân Tiểu Khuynh gõ gõ dây đàn, một thoáng nhủ mảy... Âm thanh thật khó nghe!!

Hàn Kỳ run rẩy khóe miệng, đôi con ngươi ẩn nhẫn ý cười... nương tử đánh đàn! Cũng thật đặc biệt nha. Hoàng đế thì vô cùng buồn bức, nghe nói tam tiểu thư Vân Tiểu Khuynh cảm âm đặc biệt hơn người a, xem ra đồn đại đôi khi chính là không nên tin, hoàng đế lắc lắc đầu. Thái hoàng thái hậu một thoáng tức giận, thất tôn nhi vương phi chính là như vậy?! thật khiến cho nàng quá thất vọng, mỗi người một suy nghĩ....

“ Thất vương phi, đây là đang đùa với bốn cung?!” Đức phi ẩn nhẫn tức giận, khe khẽ cười. Vân Tiểu Khuynh liếc nàng một cái, ánh mắt nhàn nhạt lạnh lùng, lên tiếng : “ ta đã nói là sẽ không đàn. Là các ngươi muốn nghe cho nên ta mới đánh thôi!”

“ Tam tiểu thư của Vân thượng thư tính thông cảm kỳ thư họa, xem ra chỉ là lời đồn a...” đầu đó vọng lên thanh âm, mọi người xì xầm bàn tán, Vân Tiểu Khuynh im lặng, không thèm lên tiếng, không liên quan đến nàng!

“ Các ngươi có ý kiến gì với vương phi của bốn vương sao?!” Hàn Kỳ khàn khàn lên tiếng, trên môi tiểu dung càng thêm rạng rỡ, các quan lại âm thầm lau mồ hôi hột, tất cả thanh âm như đình chỉ, im bặt, ngay cả tiếng động nhỏ nhất cũng dễ dàng nghe được

Tiểu diện vương gia, mỗi khi cười lộ lên rực rỡ, chính là đang thực sự tức giận nha!

“ Hàn Kỳ...” Vân Tiểu Khuynh lên tiếng, đôi con ngươi khẽ lay động, chút gì đó tình cảm phức tạp len lỏi qua tâm của nàng

“ Ân! Nương tử cứ nói...” Hàn Kỳ quay đầu nhìn Vân Tiểu Khuynh, tiểu dung dịu dàng như nước, quan lại âm thầm kinh hãi, thì ra tiểu diện ma vương cũng có nụ cười ôn nhu thật lòng như vậy, đúng là chuyện lạ à nha. Hàn Kỳ quét sơ đám người xung quanh, mọi người giật mình cúi đầu, thanh âm lại đi lên, hầu hết phần ai tự nảy lo, bọn họ chính là không dám nhạ cho thất vương gia tức giận thôi! Hậu quả thật khó gánh vác

“ Ta làm ngươi... xấu mặt?!” Vân Tiểu Khuynh như có như không vấn. Hàn Kỳ nghe vậy, nghiêm túc nhủ mảy : “ đối với vi phu! Nương tử chính là thông minh nhất a, làm gì có chuyện xấu mặt!!” Vân Tiểu Khuynh mím môi, quay đầu lại phía trước không nhìn hẳn, Hàn Kỳ âm thầm buồn bức, nương

tử lại dở trò gì nữa rồi?!

“Hàn kỳ, người thật tốt...” lát sau, Vân Tiểu Khuynh thanh âm vang lên, Hàn Kỳ giật mình, sau đó ha hả cười: “cho nên nương tử cũng nên đối với vi phu tốt chút nha!” Vân Tiểu Khuynh nhú nhú mi, lại hỏi: “chẳng lẽ ta đối người không tốt sao?” Hàn Kỳ ngượng ngừng cười, tay sờ sờ mũi: “nương tử đối vi phu rất tốt! nhưng tốt thêm một chút lại càng tốt.”

Vân Tiểu Khuynh nghiêm túc suy nghĩ rồi gật đầu: “Hàn Kỳ, lát nữa quay về vương phủ, ta làm bánh trôi cho người ăn”. Hẳn đối tốt với nàng như vậy, nàng cũng nên đối với hần tốt thêm chút, như vậy cũng không sai. Hàn Kỳ nghe thế, một thoáng mừng rỡ, nhưng ý cười trên môi chưa kịp dẫn ra, lại nghe Vân Tiểu Khuynh nói tiếp: “chính là ta không biết làm bánh trôi nha!” Hàn Kỳ dở khóc dở cười, nữ nhân này a...

“Cho nên...” Vân Tiểu Khuynh lấy tay chia chia ống tay áo của Hàn Kỳ, Hàn Kỳ quay lại đối diện nhìn nàng, Vân Tiểu Khuynh mỉm cười: “cho nên... chúng ta cùng làm, thế nào?!”

Sóng mát bình thường lãnh đạm nay bớt đi ba phần đạm mạc, thêm chút gì đó ôn nhuận dịu dàng, môi anh đào xinh đẹp hé mở, tiểu dung rục rờ rạng ngời nụ cười từ tận chân tâm, rạng rỡ như ánh ban mai, mê hoặc nhân thế

Nhất tiểu nghiêng thành, nhị tiểu nghiêng quốc, có chăng những từ ngữ ấy xuất hiện chính là dành cho nữ tử này?!

Hàn Kỳ cảm thấy chưa bao giờ tâm của mình loạn nhịp đến như vậy, âm thanh náo nhiệt của yến tiệc dường như không vọng lại chút nào đến nơi đây, chỉ còn có hần và nàng... bất giác khóe môi của hần cũng cong lên tiểu dung rục rờ

Yến tiệc tan rã, mọi người ai về nhà nấy...

Nhưng mà sau đêm hôm nay, sẽ có rất nhiều việc, nhiều chuyện xảy ra, tỷ như

Thất vương gia hình tượng bỗng trở nên lớn lao hơn bao giờ hết, trở thành đối tượng thăm mếu của biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ. Nam nhân quyền khuynh thiên hạ, dung mạo lại tuấn mỹ hơn người, hơn thế nữa đối với âu yếm nữ nhân lại vô cùng ôn nhu, bảo sao không khiến cho các nữ tử trẻ tuổi mặt đỏ tim đập sao được?! nhiều người âm thầm ân hận, lúc trước không nên vì lời đồn mà bỏ lỡ mối lương duyên tốt đẹp với vương gia, nếu không bây giờ có lẽ nữ nhân được vương gia sủng ái chính là bản thân rồi

Thất vương phi xinh đẹp nhưng tính cách hết sức quái đản, lại không có tài năng, mọi người cảm thấy vương phi chính là không xứng với vương gia, nhưng không ai dám nói nhiều, vì chỉ nhìn thái độ thôi cũng thấy vương gia đối vương phi, đúng là sủng lên tận trời a

Lại tỷ như... Chà! Rất nhiều rất nhiều chuyện thôi....!!! Thôi cứ từ từ mà mới tiếp vậy (^.^)

Tối hôm đó

Tại phòng bếp vương phủ

“Nương tử, bánh trôi chính là như vậy nha!” Hàn Kỳ đưa mẫu bánh ra trước mặt Vân Tiểu Khuynh. Vân Tiểu Khuynh nhìn nhìn rồi làm theo một cái y hệt

“Nương tử, xong rồi bỏ vào lồng hấp là được...” Hàn Kỳ tiếp tục chỉ đạo. Vân Tiểu Khuynh nghe theo, vớt hết đồng bánh mà hai người vừa mới làm được cho vào nồi hấp

Một lát sau...

“Thật khó ăn...” Vân Tiểu Khuynh nhú mi, ghé bô nhìn đồng bánh trôi trên bàn

“Hi hi! Nương tử mới làm lần đầu được như vậy đã là rất tốt rồi a...” Hàn Kỳ lấy bánh cho vào trong miệng, từ từ nhắm nháp. Vân Tiểu Khuynh nhìn hần, cảm thấy khó hiểu, rất khó ăn mà hần lại ăn nhiều như vậy, vị giác có vấn đề sao? với cái này thì Hàn Kỳ chỉ còn biết lắc đầu vì nương tử khó hiểu phong tình của mình thôi!

Hàn Kỳ nuốt xuống miếng bánh cuối cùng, khe khẽ cười: “nương tử! nàng nhớ hàng năm làm bánh trôi cho ta nha!” Vân Tiểu Khuynh giương mi nhìn hần, đạm mạc trả lời: “ta làm không tốt ăn, để đầu bếp vương phủ làm ngon hơn”

“Không được, nương tử làm chính là ngon nhất...” Hàn Kỳ cố chấp.

Vân Tiểu Khuynh thấy hần như vậy, thờ dài gật đầu, Hàn Kỳ như nhận được món quà rất quý vậy, y cười rộ lên, để lộ hàm răng trắng, tiểu dung rục rờ pha chút ngây thơ của hài tử, rất rạng ngời, một cảm giác hạnh phúc như đang lan tỏa trong lồng hần, ảnh hưởng đến Vân Tiểu Khuynh, vô thức Vân Tiểu Khuynh cũng khẽ nhếch môi, cười yếu ớt

Nương tử! mỗi năm nàng đều làm bánh trôi cho ta, tức là.... Một đời nhất thế... thậm chí là cả đời kiếp kiếp, nàng... có hiểu không?! Mà không hiểu cũng không sao, chỉ cần ta hiểu là đủ rồi.!!!

“Đừng...!!!” Một đạo thanh âm vang lên, Hàn Kỳ ngược đầu nhìn trời, hàng trăm yên hoa rục rờ trên không trung đẹp đến chói lọi. Y khe khẽ cười: “nương tử! có muốn lên trên kia xem yên hoa không?!” Vân Tiểu Khuynh gật đầu, ngay lập tức thân hình bỗng đứng bị nhấc lên, Hàn Kỳ một tay chèo lái vòng lưng của nàng, chỉ một tý thời gian, đã thấy nàng và hần đứng trên mái ngói vương phủ. Cô đại khinh công chính là rất thuận lợi, Vân Tiểu

Khuyhnh thăm nghĩ ^^

Từng đợt yên hoa phóng trên không trung, đẹp lộng lẫy, đủ màu sắc in trên trời đêm. ...

Vân Tiểu Khuyhnh lặng lẽ nhìn yên hoa bùng nổ trong đêm. Đám yên hoa như đọng lại nơi đôi mắt của nàng, lấp lánh tựa tinh quang. ...

Hàn Kỳ đứng bên cạnh mỉm cười nhìn nữ tử bên cạnh mình, giờ khắc này đây như tĩnh lại, đẹp đến kỳ lạ

Bạch y nữ tử vọng thật sâu trong đáy mắt của hắn, chìm tận sâu trong tâm của hắn, khắc cốt trong lòng hắn, không bao giờ hắn có thể thoát ra được nữa, đó là..... vạn kiếp bất phục

Vân Tiểu Khuyhnh!

Vân vụ như yên (mây như là sương, là khói)

Tiểu tựa phù dung (nụ cười đẹp như hoa phù dung)

Khuyhnh thành khuyhnh quốc...(nghiêng thành nghiêng nước)

Đã sang xuân, khí trời bắt đầu chuyển ấm, vài tia nắng nhẹ nghịch ngợm nhảy nhót khắp nơi

Mùa xuân cũng là mùa đào hoa nở rộ, thời gian mà Vân Tiểu Khuyhnh thích nhất. Đối với loại hoa này, với Vân Tiểu Khuyhnh nó như là một chấp niệm. Nàng cũng không rõ, vì sao bản thân mình lại thích loài hoa này đến vậy, như là khắc ấn trong từng kí ức, có lẽ là một ham mê đặc biệt đi

Tây Noãn các

Đào thụ hàng trăm cây, có những gốc cổ thụ lớn như là cả trăm năm, đào hoa đặc biệt điểm lệ. Những bông hoa rực đỏ, cánh hoa nhẹ nhàng rung rinh trong gió, thật đẹp

Có lẽ mùa đông năm nay của Đông Li hơi lâu, cho nên đào thụ chưa còn nở hoa kịp hết, chỉ thừa sót vài nhánh hoa chớm nở, xong cũng là một phong vị khác

Nằm trên ghế quý phi, Vân Tiểu Khuyhnh lười biếng không muốn cử động, sưởi ấm trong nắng, như là một con mèo biếng nhác. Ba ngàn tóc đen tùy ý xỏa xuống, chảy qua bờ vai thanh mảnh, xỏa khắp ghế. Bạch y trắng muốt không tỳ vết, xiêm y trắng như tuyết, tóc đen nhánh, hai màu đối lập nhau khiến cho người ta từ xa nhìn lại cảm thấy không khỏi kinh diễm

Lác đác vài cánh hoa rơi nhẹ xuống mặt đất, vô tình rơi xuống mái tóc đen huyền, lưu luyến nơi vạt áo trắng muốt ấy, Vân Tiểu Khuyhnh lúc này đây giống như cửu thiên huyền nữ vô tình dạo chơi lạc xuống nhân gian phồn hoa. Không chỉ dung mạo khuyhnh thành khuyhnh quốc mà loại khí chất đậm mực nhưng lại quý dị thu hút cái nhìn của người khác ấy, khiến cho nàng càng thêm hoặch nhân

Hàn Kỳ vừa đến Tây Noãn các chính là nhìn thấy bức mỹ nhân đồ như vậy, y ôn thanh cười khẽ, nương tử lại ngồi một chỗ ngăn người rồi! bước nhẹ về phía Vân Tiểu Khuyhnh, Hàn Kỳ ngồi xổm bên ghế quý phi, cầm đặt trên ghế, gần sát với gương mặt của Vân Tiểu Khuyhnh, hứng thú nhìn nàng, như là đợi xem chừng nào nàng mới phát hiện mình ngay bên cạnh

Chỉ là Hàn Kỳ thiếu kiên nhẫn, lần nào cũng là hắn cúi đầu chịu thua mở miệng trước, thấy Vân Tiểu Khuyhnh vẫn lo ngăn người nhìn về đám đào thụ, Hàn Kỳ nhàn nhạt buồn bực, thanh âm nghĩ hoặc : “nương tử! vì sao lại thích đào hoa đến vậy?!”

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: QUÀ!

Vân Tiểu Khuyhnh không quay đầu lại nhìn hắn, đôi con ngươi vẫn chăm chú nhìn phong cảnh trước mặt, nhẹ giọng đáp : “ người không thấy đào hoa rất đẹp sao?!”

Hàn Kỳ lại nói : “ đúng là đẹp nhưng mà còn có nhiều loại hoa đẹp hơn mà, như là mẫu đơn – vạn hoa chi vương còn diễm hơn nhưng nương tử lại không thèm nhìn chúng dù chỉ một lát, lại duy độc si niệm với mấy gốc đào thụ này!” hắn không có quên, lúc trước chính mà vì mấy gốc cây này mà ‘ném’ hắn cho mấy nữ tử khác nha!

“Khi hoa khai đẹp đến yêu điểm, rất điểm dứa, rất hoặc nhân. Khi hoa tẩn, một trời hoa rơi, điều linh tàn lụi nhưng lại mang gì đó rất thê mỹ... rất tịch tịch...” Có lẽ là đồng cảm chăng, cho nên nàng lại thích loài hoa này đến kỳ lạ

“Tịch tịch sao?!” Hàn Kỳ mê hoặc, nương tử lại suy nghĩ vẫn vơ rồi, hoa mà cũng tịch tịch, cô đơn sao?!

“Nhưng ta lại nghĩ hoa đào vốn rất náo nhiệt chứ, hoa nở vào mùa xuân, vạn vật sinh trưởng, là mùa bắt đầu cho một năm, mọi người bận rộn với những công việc mới...” Hàn Kỳ mỉm cười, vươn tay nhặt lấy cánh hoa còn vương trên mái tóc của Vân Tiểu Khuynh. Vân Tiểu Khuynh nghe y nói vậy, đậm cười, khẽ nhắm mắt...

“Có lẽ đi...” một lát sau, tưởng chừng không ai lên tiếng, Vân Tiểu Khuynh mới nhẹ giọng nỉ non. Chỉ là nàng cảm thấy, dù là một đám đào thụ đứng cạnh nhau, vẫn man mác một cái gì đó rất cô đơn, có lẽ là vì giống... hần chăng! Vân Tiểu Khuynh khẽ mở mắt, ngưng mắt thật sâu nhìn nam tử bên cạnh mình, hần... cũng giống như loài hoa này vậy, vẻ ngoài rất náo nhiệt, nhưng tận sâu bên trong lại rất tịch tịch. Có chăng như vậy, mới khiến nàng chú ý nhiều đến như thế

Không biết từ khi nào bắt đầu, thói quen hần bên cạnh, hần đột ngột xuất hiện, rồi mặt dày vô sỉ gọi nàng hai tiếng ‘nương tử’

Trên thế giới này, đáng sợ nhất không phải là cái gì đó ồn ào rực rỡ như là pháo nổ yên hoa, chói chang chen vào cuộc sống của chúng ta, mà là tế thủy trường lưu, rất đơn giản, rất tử tốn, vô thức xâm lấn vào cuộc sống, vào tâm tư của chúng ta để rồi một ngày quay đầu lại, đã y lại vào nó, khó có thể dứt ra được

Vô thức Vân Tiểu Khuynh vươn tay chạm vào khuôn mặt của Hàn Kỳ, nhẹ nhàng mon trón, mâu quang một mảnh tĩnh lặng

Nàng cũng không rõ, nàng đối hần là cái cảm giác gì nữa?!

Gặp hoài ngại phiền, không gặp lại có chút tưởng niệm!

Nó không giống như cảm tình của nàng đối với đệ đệ của mình, càng không giống cái ‘thích’ đối với mỹ thực, hay là cố chấp đối với mỹ cảnh thế gian

Hần, như một cốc nước ấm, hương vị rất đơn thuần không có gì khiến cho nàng say mê lâng lâng, nhưng lại không thể thiếu

Hay là vì, hần đối nàng tốt quá, sao nàng lại không hiểu, hần dung túng nàng biết bao nhiêu, mặc cho nàng càn quấy như thế nào. Ở thế giới cổ đại này, nếu không phải hần, nàng đã sớm đắc tội với rất nhiều người rồi. Hần biết nàng không thích hành lễ quý lạ, cho nên hần cầu bệ hạ. Hần biết nàng để ý đến tiểu hài tử tên gọi Phong nhị kia, cho nên hần như xa như gần quan tâm đến hài tử đó. Hần biết nàng... nhiều lắm, dường như từ lúc nào, mọi sở thích, mọi thói quen của nàng hần đều nắm rõ trong lòng bàn tay, rồi cứ xoay theo đó mà chuyển...

Nàng... chưa từng thực sự quan tâm đến hần, hần muốn gì, hần nghĩ gì, hần yêu thích cái gì...

Nàng... cũng chưa từng vì hần, làm cái gì cả!

Ích kỷ?!! có lẽ đi, nàng chính là người như vậy, không muốn để ý đến ai cũng không muốn ai để ý đến mình. Nhưng là nam nhân này lại trở thành một ngoại lệ.

“Hàn Kỳ...” Vân Tiểu Khuynh lên tiếng, thanh âm vẫn như thường, lạnh lãnh đậm mạc, dù là đối ai cũng nhàn nhạt như thế. Hàn Kỳ đôi khi hần nghĩ, nương tử của hần, có phải trời sinh vĩnh viễn lạnh nhạt như vậy, mắt lạnh nhìn tất cả, không thêm đoái hoài cũng không muốn quan tâm, hư hư miếu miếu không giống như là con người... có đôi khi hần cảm thấy nàng cách hần thật xa, hần chính là chán ghét cái cảm xúc này, làm cho hần vô cùng bất an

“Nương tử, có chuyện gì nha!” Hàn Kỳ mỉm cười, đáy mắt nhàn nhạt ôn nhu. Vân Tiểu Khuynh chợt nhận ra, ánh mắt của hần nhìn nàng càng ngày càng ấm áp, càng lúc càng ôn nhu như nước, khiến cho nàng cảm thấy... đau lòng. Từ khi nào đối hoa đào hần đó lại thay đổi nhiều đến như vậy?!! lúc đầu nhìn nàng đơn thuần chỉ là thú vị không phải sao?!! rồi dần dần... hóa thành nhu tình như nước. Hàn Kỳ, người biết không, người lại càng như vậy, ta lại càng cảm thấy áy náy...!!

“Có phải là ta rất vô tình..?” Vân Tiểu Khuynh rút tay về, nhẹ giọng vấn. Hàn Kỳ cảm thấy bàn tay lạnh lãnh của Vân Tiểu Khuynh rời khỏi mặt của hần, nhanh chóng đưa tay cầm lấy, bàn tay to của hần nắm chặt lấy bàn tay trắng nõn của Vân Tiểu Khuynh, như là có hứng thú với nó, nhẹ nhàng mon trón. Nghe Vân Tiểu Khuynh hỏi vậy, Hàn Kỳ phiết phiết miệng, rất là oán giận, nói : “đương nhiên, nương tử rất là vô tình nha, đối với vi phu lúc nào cũng đậm mạc như vậy, lại ít khi chủ động yêu thương nhưng nhớ, toàn là vi phu chủ động không à. Nhưng là...”

Hàn Kỳ bỗng nhiên ngừng đầu, cười một cái thật to, tiểu dung rạng ngời hơn bao giờ hết, hần nói : “nhưng là nương tử như vậy, dù là lãnh đậm đến vô tình, dù là rất ít khi quan tâm đến vi phu... vi phu đều cảm thấy thích”. Hàn kỳ kẻ lè : “nương tử lãnh đậm, không sao! vi phu nhiệt tình thêm một chút là được rồi, nương tử không quan tâm đến vi phu, cũng không có gì, vi phu quan tâm đến nương tử là được. Chỉ là...” Hàn Kỳ âm thanh bỗng nhỏ lại, không nói.

Chỉ là... nương tử đừng để vi phu ở lại một mình là được!

Nhưng đó chỉ là lời trong đáy lòng, Hàn Kỳ không hỏi, cũng không có can đảm đi hỏi, hần mỉm cười dịu dàng : “chỉ là nương tử... lâu lâu cũng nên thường cho vi phu chút gì đó nha?!”

Vân Tiểu Khuynh nghe Hàn Kỳ nói vậy, đôi con ngươi một thoáng nhộn nhạo, gọn gọn sóng. Hàng mi mắt thật dài rũ xuống, che đi tầm nhìn của mình, chỉ một lát lại nghiêng đầu nghĩ hoặc nhìn hần, nói : “thương?!” Hàn Kỳ gật gật đầu, mong chờ nhìn Vân Tiểu Khuynh, ánh mắt lạng lạng như là vì sao

lấp lánh nhất trong trời đêm, hân hồ hỏi lên tiếng : “ chính là cái này?!...” Hàn Kỳ cúi đầu xuống, hôn nhẹ một cái vào gò má của Vân Tiểu Khuynh, rồi cười rộ lên như là một con mèo trộm mỗi thành công, rất giáo hoạt!

Vân Tiểu Khuynh nhìn nhìn hân, nhú nhú mày, miệng lại mần lên, như là đang suy nghĩ cái gì đó. Một lát sau nàng nhòm người ngồi đây, hôn hân một cái lên gò má, chớp chớp mắt : “ chính là như thế này?!” Hàn Kỳ không ngờ Vân Tiểu Khuynh lại đột ngột hôn hân như vậy, một thoáng sững sờ, xúc cảm đầu môi của nàng còn lưu lại nơi gò má của hân, tâm hân đập thình thịch, nếu không phải bao nhiêu năm luyện tập mặt không đỏ, tim không đập nhanh, hân nhất định sẽ đỏ mặt đó. Nhưng là vì có gì sau khi hôn hân, nàng lại dùng như vẽ mặt như vậy nhìn hân nha +_+, làm cho hân cảm thấy mình đang dụ dỗ nữ tử nhà lành vậy

Nhưng mà có người nào đó, được một bước lại muốn thêm một bước, được voi lại muốn đòi tiên, cho nên rất là mặt dày chỉ chỉ môi mình mà oán giận : “ nương tử! chỗ này mới đúng nha!” Vân Tiểu Khuynh nhú mày nhìn hân, lấy tay của mình chỉ chỉ vào môi của hân, rồi mở miệng nói : “ không được!” Hàn Kỳ đáng thương hề hề nhìn Vân Tiểu Khuynh, không ngại học hỏi lên tiếng vẫn : “ vì sao a?!”

Vân Tiểu Khuynh lãnh đạm trả lời : “ rất không sạch sẽ!” nước miếng tùm lum thấy mà ghê, nàng mới không có chơi mấy cái trò đó đâu. Lúc trước ở hiện đại, xem mấy bộ phim có mấy cảnh này, Vân Tiểu Khuynh thường rất khó hiểu, nước miếng có gì tốt mà nam nữ chính cứ hay hôn như vậy, không thấy mất vệ sinh sao?! bây giờ nàng nhìn môi của Hàn Kỳ, khê cau mày, tuy môi của hân đẹp lắm, không quá dày cũng không quá mỏng, hồng nhạt... nhưng là tốt nhất là nhìn chứ không nên chạm nếu không ấn tượng sẽ suy giảm không chừng!

Hàn Kỳ hết chỗ nói rồi, nữ nhân này nhất định sinh ra là để chọc tức hân mà, dám nói miệng của hân không sạch sẽ, Hàn Kỳ tràn đầy u oán nhìn Vân Tiểu Khuynh : “ nương tử! nói vậy vi phu sẽ bị tổn thương nha”. Vân Tiểu Khuynh bủ bủ môi, rất là không đồng ý, nàng chính là nói sự thật thôi

“Nương tử...” mỗi nam ai ai oán oán, đáng thương nhìn Vân Tiểu Khuynh, khiến cho nàng cảm giác mình đang vứt một con chó nhỏ vậy, rất tội nghiệp! chỉ có đều rất tiếc Vân Tiểu Khuynh lại không dư lòng thương người, cho nên không thêm đề ý đến Hàn Kỳ, khê nhắm mắt lại. Tai không nghe thấy, mắt không nhìn thì coi như không biết, nam nhân này chính là rất xảo trá, biết nàng sợ nhất chính là hân làm nũng sẽ tước vũ khí đầu hàng cho nên chiều này hân cứ dùng thường xuyên. Chuyện khác thì nàng có thể mất nhắm mắt mở, còn chuyện này chính là không thể được!

Thấy Vân Tiểu Khuynh không thêm đề ý đến hân, Hàn Kỳ oán giận, lại cúi đầu trộm hương thêm vài cái nữa. Ân !hừ, không hôn được miệng thì hân hôn chỗ khác bù lại vậy. Vân Tiểu Khuynh méi mắt khê rung nhưng cũng không mở mắt, mặc cho hân trộm hương vài cái.

“ Đúng rồi, nương tử, vi phu có cái này cho nàng nè!” Sau khi trộm hương thành công, Hàn Kỳ như là nhớ đến cái gì, lấy ra trong lòng một hộp nhỏ đưa cho Vân Tiểu Khuynh, Vân Tiểu Khuynh mở mắt, nghi hoặc nhìn hân. Hàn Kỳ cười cười, mở hộp ra, bên trong là một cây trâm tuyệt đẹp

Cây trâm vừa phải, không quá dài, điêu khắc tinh tế, hình đóa hoa đào, hoa làm từ viên bảo thạch đỏ rực, rất đẹp. Không cầu kỳ nhưng rất sắc xảo, nội chi viên bảo ngọc thôi cũng đoán được giá trị liên thành của thanh ngọc trâm này rồi

Vân Tiểu Khuynh đưa tay sờ sờ thanh trâm, bảo ngọc rất ấm, không lạnh lẽo như các đồ ngọc khí khác, hình thái đóa hoa rất tinh xảo, rất giống thật. Tuy không thích trang sức vật phẩm linh tinh, nhưng Vân Tiểu Khuynh cảm thấy thanh trâm này rất tốt xem, nàng rất thích!

“Nương tử! đây là vi phu tự tay thiết kế đó nha, rồi nhớ thợ hoàn kim của hoàng cung làm ra, như thế nào rất đẹp đúng không?!” Thấy Vân Tiểu Khuynh yêu thích không buông tay, Hàn Kỳ đắc ý cười. Vân Tiểu Khuynh gật đầu, lại nói : “ quả thật rất đẹp. Hàn Kỳ! cảm ơn”. Hàn Kỳ ôn nhu cười, đáy mắt ôn nhu như nước, y nói : “ giữa chúng ta, không cần hai từ cảm ơn! Thay vì nói cảm ơn, nương tử cứ ‘thường’ cho vi phu là được!”

Vân Tiểu Khuynh tà liếc mắt một cái, nam nhân này chính là rất vô si! chỉ là... như vậy cũng rất đáng yêu!

Trong khi đó, tại hoàng cung, lại vang lên thanh âm oán giận của người nào đó : “ chết tiệt! lão thất dám lấy trộm khối hồng ngọc của hân”. Đây là công phẩm của Hồ tộc, giá trị không những liên thành mà còn vô cùng quý hiếm, đồng có thể giữ ấm, hạ giúp thân nhiệt giảm xuống. Chỉ có hai khối, một là hoàng tử mẫu giữ, còn lại hân chính là luyện tiếu không dùng mà giữ lại, không ngờ lão thất lại lấy đi, mà lấy đi thì thôi, lại còn cắt sẽ làm ngọc trâm A ..a.a., làm hoàng đế như hân, đúng là đủ uất ức mà =”=

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: HÂN.... RẤT TỊCH MỊCH!

“ Tiểu họa! vương gia đi đâu rồi...” Vân Tiểu Khuynh đang xem sách, như là nhớ đến chuyện gì, ngừng đầu vấn Tiểu Họa. Tiểu Họa mỉm cười, nhẹ giọng đáp lại : “ vương phi! Vương gia xuống Hà Châu công tác rồi, mai mới quay về, ngài quên sao?!” vương phi a! đây là lần thứ ba trong ngày, ngài hỏi vương gia đây đây!? tiểu Họa trộm cười, có tiến bộ... nếu vương gia biết được, chắc chắn sẽ rất mừng nha!

Vân Tiểu Khuynh một thoáng cau mày, nàng chẳng lẽ trời sinh tự ngược, không gặp hân quấy rầy nàng, nàng lại thấy thiếu thiếu?! Vân Tiểu Khuynh một

thoảng thở dài, không xong rồi, hình như nàng bị trúng độc quá sâu rồi...!!

“Tiểu Họa, sắp xếp đi, chúng ta ra ngoài đi dạo...” Vân Tiểu Khuynh phân phó, đến cổ đại năm tháng rồi mà nàng còn chưa ra khỏi vương phủ, lần này phải tranh thủ hân còn chưa về mà đi mới được, nếu không đợi hân về suốt ngày quán quýt lấy nàng làm cho nàng không còn thời gian nghĩ về chuyện khác, như vậy thật không tốt chút nào!

“Là, vương phi...” tiểu Họa gật đầu, cúi đầu lui xuống

Vân Tiểu Khuynh đặt sách xuống bàn, đứng dậy mở cửa sổ, nhìn mảnh đào lâm phía trước, một thoáng thất thần

Đã là tháng ba mùa xuân, đào hoa đồng loạt nở rộ, điểm lệ tuyệt luân. Thịnh thoảng lại vài cơn gió nghịch ngợm đi qua, cuốn lấy hoa, hoa một thoáng run rẩy trong gió, dường như gió thổi thì gì với hoa, cho nên hoa kia bỗng chốc vỡ ra, rồi từng cánh hoa như tan vào trong gió, lơ đãng giữa không trung, rồi rơi nhẹ, rơi nhẹ xuống mặt đất

Một trời hồng hoa cứ lác đác nhẹ rơi, lành hương thấm đượm say hồn người, Vân Tiểu Khuynh hít nhẹ một hơi, mùi hương hoa đào như vương vấn khắp nơi, rơi nhẹ vào chóp mũi của nàng...

Rồi thì mùa xuân cũng sẽ đi qua, đào hoa cũng tan hết... hè đến, sen trong hồ lại nở, chèo thuyền nhỏ ra giữa hồ, hương sen thấm đượm vào lòng người, ấy cũng là một thú vui tao nhã...

Không biết... nàng còn có cơ hội lại ngắm cảnh đào hoa nở rộ như lúc này nữa không?!

Không biết... nàng có còn cơ hội nhìn thấy, tên ngọc đồ mỗi ngày bẻ một cành đào nhỏ nhỏ để trước đầu giường, mỗi khi mở mắt là thấy hay không?!

Không biết... nàng còn có bao nhiêu thời gian để nhìn thấy nụ cười ấm áp của hân, ánh mắt nhu tình như nước ấy của hân?!

Vân Tiểu Khuynh không muốn lừa mình dối người, nàng hiểu rất rõ, thời gian mình còn tồn tại trong cơ thể này không lâu, nàng vẫn luôn cảm nhận được giao động của linh hồn Vân Tiểu Khuynh như là đang quanh quẩn đâu đây, chỉ chờ thời cơ thích hợp nàng ta sẽ quay về với cơ thể của mình, còn nàng... có lẽ lại là một lũ u hồn trở về với nơi thích hợp của mình

Cơ thể ngày càng khó có thể điều khiển, những cơn choáng váng đầu óc, hay là mệt mỏi, ngày một xuất hiện càng nhiều. Mới đầu là vài tuần một lần, rồi một tuần một lần, rồi vài ngày một lần. Có đôi khi nàng cảm thấy bầu trời tối xầm, không còn nhìn thấy gì được nữa, có đôi khi đang hoạt động bình thường, cơ thể bỗng nhiên đình chỉ, như là bị rút hết sức lực. Vân Tiểu Khuynh cười khổ, thời gian còn lại bao lâu? Một tháng, ba tháng hay là nửa năm...

Hân Kỳ! nếu như ta thật sự rời khỏi, ngươi có thể nhớ ta trong bao lâu, một năm, mười năm hay là cả đời người?!

Là ta quá ích kỷ! biết rõ thời gian không còn nhiều nhưng lại không từ chối cảm tình của ngươi dành cho ta, lại tham luyến sự ấm áp gần gũi đó

Hân Kỳ! gặp được ta, có lẽ chính là kiếp nạn cả đời của ngươi... nhưng là đồng thời, biết không?! Ngươi cũng chính là bi ai lớn nhất của ta

Cứ ngỡ trời sinh chính là lãnh tình! Không ngờ lại gặp được ngươi, khiến cho ta biết ấm áp, biết tưởng niệm còn là... Quuyền luyến, cố chấp...

Yêu sao?! cũng chưa đến mức đó, nhưng là có lẽ là thích đi...

Thích ngươi vòng tay ấm áp, thích ngươi kiên trì cố chấp, thích ngươi sùng nịnh dung túng, thích ngươi làm nũng xấu lắm, thích ngươi... mặt dày vô sỉ...

Lần đầu tiên, lại để ý một người đến như vậy, nhưng lại không cách nào cùng người bên cạnh mãi mãi. Xem ra lời hứa mỗi năm làm bánh treo cho ngươi ăn, xem ra chỉ là hứa xuống rồi...

Vân Tiểu Khuynh nhàn nhạt thở dài, khẽ rũ xuống mi mắt, đôi con ngươi một thoáng ưu sầu...

Một cơn gió vô tình đi ngang qua, thổi bay mái tóc đen nhánh, phấp phới trong gió, bạch y như tuyết không nhiễm bụi trần...

“Các ngươi biết không, nghe nói Hà Châu xảy ra lụt lội, quan viên lại tham ô lương thực khiến cho nạn dân chết đói vô số, hoàng thượng phải thất vương gia xuống đó, chỉ trong vòng một đêm, thất vương gia chính là chém đầu bốn vị quan viên dưới Hà Châu....” trong tửu lâu ồn ào, một gã đại hán lớn tiếng nói, mọi người đều ồ lên, tập trung lắng nghe

Một người khác lại ồn ào lên tiếng: “còn chưa đâu, nghe nói quan lại Hà Châu cấu kết với đạo tặc cướp lương thực, các ngươi có biết hay không Sơn Long trại?! chỉ trong vòng một ngày, thất vương gia đem quân đến đó, đuổi tận giết tuyệt, tuyệt đối không lưu lại một người nào, hơn ba trăm người đó....”

“Thật tàn nhẫn, không hổ là tiểu diện ma vương...” Mọi người trầm trồ, hết sức kính sợ

“Tiểu diện ma vương?!” Một thanh âm lãnh đạm vang lên, chen ngang vào cuộc nói chuyện của mấy hán tử. Mọi người đồng loạt ngo qua, bức bình phong mở ra, ánh mắt của các hán tử mở lớn

Một thanh y mỹ nhân, một tử y mỹ nhân, môi hồng trắng trắng, thập phần xinh đẹp nhưng đều khiến cho bọn họ chú ý chính là nữ tử ngồi trên ghế, một

thân bạch y trắng muốt không nhiễm bụi trần, ba ngàn thanh ti đen dài tùy ý chảy xuôi qua bờ vai, phủ lấp cả phần lưng, hai lọn tóc mai rũ nhẹ về phía trước, tóc không có vớlon bện gì trang sức châu báu, chỉ duy độc một thanh ngọc trâm, đỏ rực như đào hoa. Dung mạo đẹp như họa, mi mục thanh tú, sóng mắt lãnh đạm đến vô tình, hờ hững như là mọi chuyện thế gian không dung nhập vào được đôi đồng tử trong suốt đó, môi anh đào tuyệt đẹp mơn lên thành một đường cong, hàng mi thanh tú một thoáng chau lại.

Đẹp nghiêng thành nghiêng nước! tất cả mọi người đều chung suy nghĩ như vậy, chỉ có điều không ai dám sỗ sàng đánh giá bạch y nữ nhân này, có lẽ bởi vì ánh mắt kia thực sự vô hình chung gây cho người ta cảm giác áp lực không dám nhìn thẳng, tức thời từ lâu tĩnh lặng vô cùng

Từ lâu này tính ra trong kinh thành chỉ là một tửu lâu nhỏ, ít quan lại hay vương công quý tử, các vị thiên kim mỹ nhân ghé thăm, đa số là người lao động, hay các hán tử giang hồ có ai ngờ hôm nay lại xuất hiện nữ tử đẹp như vậy?!

“Tiểu diện ma vương là ai?” Thấy bọn họ không lên tiếng, Vân Tiểu Khuynh hỏi lại. Một gã đại hán trong đó, xấu hổ cười, bỗng dung thanh âm nhỏ lại, nói: “hắc ! cô nương là người từ xa đến ư, cho nên mới không biết nổi danh cả thiên hạ thất vương gia Đông Li quốc cũng chính là ‘tiểu diện ma vương’ a!” cũng không biết vì lý do gì, khi đối diện cùng nữ tử này, khiến cho hán không dám quá sỗ sàng, quá lớn tiếng. Hán tử sờ sờ mũi, rất là không tự nhiên

“Vì sao gọi là tiểu diện ma vương?” Vân Tiểu Khuynh không ngại học hỏi người khác, tiếp tục lên tiếng

“Là vì ngài ấy rất thích cười, nhưng lại giết người vô số kẻ, bất kể là loại người nào” một người lại chen vào, giải thích, ánh mắt không khỏi rớt run, tràn ngập sợ hãi: “có một lần ta chính mắt nhìn thấy thất vương gia, một mình giết chết hơn trăm người, thủ pháp tàn nhẫn, nhân chết không toàn thân nha”. Hán chính là nhìn một lần mà ám ảnh suốt ba năm nay

“Những người đó, chính là đáng chết, không phải sao?” Vân Tiểu Khuynh đậm mặt lên tiếng, mi gian một thoáng phiền não

“Nhưng là rất tàn nhẫn...” gã thư sinh áo xanh bên cạnh phần nộ lên tiếng

Vân Tiểu Khuynh tà liếc mắt một cái, lạnh nhạt mở miệng: “quan lại tham ô, không chém sao làm gương, bọn họ tham ô một khoảng, bá tánh chết vô số kẻ. Đạo tặc hoành hành, giết người vô số, không diệt há chẳng phải người vô tội chết lại càng nhiều, hán tàn nhẫn giết người, chính là muốn cảnh cáo để cho bọn họ sợ mà lui bước...”

“Các ngươi chỉ biết nhìn hán tàn nhẫn lại không nghĩ đến khía cạnh khác, nếu như là nạn dân chết đói là người thân của các ngươi, hay người các ngươi quan tâm bị đạo tặc sát hại... các ngươi sẽ cảm thấy như thế nào”

“Cái người mà các ngươi gọi là ‘tiểu diện ma vương’ ấy, chính là lấy một địch trăm, ra trận giết giặc, bảo vệ biên cương cho các ngươi cuộc sống an bình”

“Cái kẻ giết người như nhóc mà các ngươi sợ hãi ấy, chính là suốt ngày suốt đêm chạy đi khắp nơi để thay để vương đẹp loạn, bình thiên hạ...”

“Hán..., có từng giết người vô tội sao?”

“Hán... có từng vô lý giết người khác sao?”

“Hán... chung quy cũng là người thôi! Cũng có da có thịt, cũng biết đau biết xót, cũng hiểu rõ nhân tình thế thái ảm lạnh ra sao?”

“Hán Kỳ! chung quy là hán... rất tịch mịch!”

“Các ngươi không hiểu... thì đừng dùng ánh mắt sợ hãi, đừng dùng thanh âm như vậy nói về hán...biết không?!” Vân Tiểu Khuynh lạnh nhạt nói, vẫn đậm phong khinh, như là mây bay gió thổi, nhẹ nhàng uyển chuyển nhưng lại đánh thật mạnh vào tâm của người nghe, bọn đại hán hồi nãy bàn tán về Hán Kỳ, một thoáng sững người, xấu hổ nhìn Vân Tiểu Khuynh, chấp tay nói: “cô nương! Là tại hạ... thiên cậ!”

Vân Tiểu Khuynh rũ xuống mi mắt, không đáp, Tiểu Hồng thấy vậy, lạnh lợi kéo qua bức bình phong, ngăn cách thế giới bên ngoài. Lòng khâm phục vô cùng, vương phi chính là lợi hại nhất a! chỉ vài câu nói khiến cho bọn họ im miệng, cam bái hạ phong. Mà anh danh của vương gia, lại càng tốt. Lúc nàng còn ở Vân phủ, nghe thiên hạ đồn đãi, cũng từng rất sợ hãi vương gia, nhưng mà sau này mới biết, vương gia tính tình tốt lắm, sẽ không làm khó dễ hạ nhân, lại yêu thương vương phi như vậy, vương gia chính là một hảo nam nhân a!!

Đám người bên ngoài liếc nhìn nhau, như muốn hỏi, rốt cuộc nữ tử kia là thần thánh phương nào, lại có thể trực tiếp hô tên họ của thất vương gia?! Bỗng một người vỗ ót, rồi khẽ nói nhỏ, thanh âm tràn đầy hưng phấn: “có khi nào đó là... thất vương phi không?! Nghe nói thất vương phi dung mạo khuynh thành khuynh quốc, vương gia khuynh tần sủng ái chỉ vì miệng cười của mỹ nhân, nhưng có lời đồn thất vương phi trời sinh lãnh đạm, vô tâm vô tình, khiến cho người ta rất khó thân thiết nha!” Mọi người thì thầm khẽ bàn tán, xem ra nữ tử khiến cho thất vương gia khuynh tình không đơn giản a, có thể nhìn thất vương gia như vậy....

Ngồi ở một góc vắng, một nam tử trường bào cao quý đẹp đẽ, khí độ phi phàm giờ tay nhắc chân đều tràn ngập khí phách hơn người. Y đậm cười, khẽ nói với hắc y nam tử bên cạnh: “Mạc huynh! Nữ tử kia thật thú vị”. Hắc y nam tử, mặt mày anh tuấn, một đôi ưng mâu sáng quắc như điện, lãnh khốc vô cùng, y nhếch môi cười lạnh: “Nhiên huynh! Với người mỹ nữ nào mà ngươi không có hứng thú?” Nam tử kia nghe vậy, bật cười sang sảng....

Lăng Hàn vương phủ

Tiếng vó ngựa từ đằng xa vọng lại, bụi bay đầy trời, tiếng ngựa hí vang, đến ngay trước vương phủ, người ngồi trên ngựa kéo dài dây cương, tiếng ngựa hí vang, người trên ngựa nhảy xuống, mặt mày tràn đầy mỗi một

“Vương gia đã trở lại...” người gác cổng thấy Hàn Kỳ, cùng kính cúi đầu. Hàn Kỳ phát phát tay, đưa bảo mã cho gã sai vặt, sau đó lật đặt bước vào vương phủ, binh lính canh cửa cười trộm, vương gia chính là tướng vương phi, cho nên mới hồi hả như vậy nha!

Hàn Kỳ nhanh chân bước về Tây Noãn các, nhưng vừa đặt chân đến cổng đã dừng lại, nhìn nhìn thân thể của mình, một thoáng nhăn mi, hẳn vì vội vã làm việc tranh thủ thời gian trở về với nương tử, cho nên chưa kịp tắm rửa, người có mùi rồi. Nương tử yêu sạch sẽ a, như vậy thật không ổn! cho nên Hàn Kỳ lại quay về Trung Uyển các, nên tắm rửa sạch sẽ nói sau

Vân Tiểu Khuynh nghe Tiểu Hồng nói vương gia đã trở về, một thoáng nghi hoặc, theo như nàng tính tình ít nhất chiều nay hẳn mới có thể quay về nha, sao lại về sớm đến như vậy?! tên ngốc này nhất định lại bỏ ăn bỏ ngủ dốc sức làm việc rồi, sức khỏe của mình lại không biết bảo vệ, người này... ai!!...

“Nương tử, vi phu đã về rồi” Lại là thanh âm quen thuộc, nam tử bước vào, mặt mày tươi tắn vô trù, Vân Tiểu Khuynh ngăn ra, nàng bỗng dưng phát hiện, nguyên lai nam tử này chỉ mới đi có năm ngày, mà nàng lại nghĩ đến hẳn nhiều đến như vậy, đây chính là cảm giác tưởng niệm một người sao?!

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: CHỈ CẦN NƯƠNG TỬ Ở! VI PHU KHÔNG TỊCH MỊCH

“Ân, đã trở lại...” Vân Tiểu Khuynh thu hồi suy nghĩ, gật gật đầu.

“Nương tử, có nhớ vi phu?!” Hàn Kỳ cười cười ngồi xuống bên cạnh Vân Tiểu Khuynh, một tay nắm lấy tay nàng, tay còn lại sửa sang lại lọn tóc mai của nàng. Vân Tiểu Khuynh nghe hẳn hỏi như vậy, đậm cười đáp lại: “nhớ một chút”. Hàn Kỳ thụ sủng nhược kinh, nương tử chính là nói... nhớ một chút?! Hàn Kỳ cứ nghĩ Vân Tiểu Khuynh sẽ như thường ngày tà liếc hẳn một cái, sau đó nói: “nhảm chán”. Không ngờ lại trả lời như vậy, Hàn Kỳ ngây ngô cười, một bộ dáng rất là hài lòng, bỗng chốc mấy hôm nay một mối hận như tan biến!

“Ngươi gầy,...!!” Vân Tiểu Khuynh khẽ nhủ mảy, đưa đầu ngón tay chỉ chỉ vào đôi gò má của hẳn. Hàn Kỳ khẽ cười, phao cho Vân Tiểu Khuynh một cái mị nhãn, tao nhã nói: “nương tử, không thấy vi phu càng thêm tươi tắn sao?” Vân Tiểu Khuynh cười khẽ, lắc lắc đầu, lại nói: “Hàn Kỳ! ta không thích nam nhân quá gầy”

Hàn kỳ nghe thế, vội vàng đáp: “nương tử! không được ghét bỏ vi phu đâu đó!” Vân Tiểu Khuynh vút cho hẳn một cái ánh mắt xem thường, nam nhân này lúc nào cũng đùa được

“Hàn Kỳ!” Vân Tiểu Khuynh khẽ nhắm mắt, đầu tựa vào lồng ngực của hẳn, Hàn Kỳ thuận tay ôm lấy thân mình của nàng, nói: “nương tử có gì cứ nói!” Vân Tiểu Khuynh khe khẽ thở dài: “ngươi có hay không... rất tịch mịch!” Hàn Kỳ nghe vậy sững sốt, rồi bật cười: “chỉ cần nương tử vẫn ở bên cạnh vi phu, vi phu sẽ không tịch mịch”. Vân Tiểu Khuynh lặng lẽ không nói, Hàn Kỳ cũng không lên tiếng, mãi một lát sau Hàn Kỳ tưởng Vân Tiểu Khuynh ngủ rồi, thì đậm mặc thanh âm lại vang lên: “ta.. sẽ cố gắng!”

Nếu được! ta sẽ cố gắng ở bên cạnh ngươi, nhiều thêm một chút nữa!!

Sau khi Vân Tiểu Khuynh ngủ trưa, Hàn Kỳ quay về Trung Uyển các, nhìn xem tấu sớ, một lát sau ngẩng đầu quay về phía góc tối thư phòng, nhẹ giọng hỏi: “mấy ngày nay, vương phi làm gì?!”

“Bẩm vương gia, vương phi ở trong phủ như thường ngày, nhưng là hôm qua có ra ngoài dạo chơi”. Quý mị thanh âm, từ trong bóng tối, hắc y ảnh từ đột ngột xuất hiện, báo cáo. Hàn Kỳ sững người, lại vẫn: “vậy... vương phi có nghe nói gì không?!” Hơi thở bất giác rối loạn. Ánh nghĩ một lát, rồi kể lại việc mấy hán tử nói về tiểu diện ma vương như thế nào, vương phi lại nói ra sao... một chữ không dư cũng không thiếu. Hàn Kỳ phát phát tay để cho ánh lui xuống, khe khẽ cười

Nương tử, nàng như vậy! vi phu làm sao có thể không yêu?!

Vân Tiểu Khuynh, người hiểu Hàn Kỳ, duy độc mình nàng!!

Cho nên... Dù chết, ta cũng không buông! Bây giờ cũng vậy, sau này cũng thế, và còn kiếp sau, kiếp sau, ngàn năm vạn năm luân hồi...

Hàn Kỳ, duy độc chỉ yêu Vân Tiểu Khuynh mà thôi!

“Nương tử...!!” lại như thường lệ, mới sáng sớm tại Lăng Hàn vương phủ, lại vang lên thanh âm trầm thấp của nam chủ nhân nơi đây

Vân Tiểu Khuynh đậm mặt nhìn hần, nhẹ giọng phun ra mấy chữ, lại làm cho thất vương gia anh minh của chúng ta đứng hình. Hàn Kỳ hai mắt tròn to nhìn Vân Tiểu Khuynh, lắp bắp : “nương tử! nàng muốn đi... Tủy hoa lâu?!” Nàng có biết nơi đó là chỗ nào không?! Vân Tiểu Khuynh nhú nhú mày, lại nói : “không phải là kỹ viện sao?!” Hàn Kỳ há hốc mồm, buồn bực : “nương tử, đã biết là kỹ viện, nàng lại đến đó làm chi nha”

Vân Tiểu Khuynh giương mi nhìn hần, vẫn đậm phong khinh, lên tiếng : “nghe nói Tủy hoa lâu nổi danh hai đại hoa khôi, một cầm âm một vũ kỹ, hai người một khi hợp tấu chính khiến cho người ta trầm mê không dứt...” Hàn Kỳ gật gật đầu, hần đương nhiên là biết cái này. Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đâu. Vân Tiểu Khuynh thấy hất vè mặt mờ mịt, lại kiên nhẫn giải thích : “ta chính là muốn đi xem bọn họ biểu diễn”

“Không được!” Hàn Kỳ kiên quyết, nói gọn, nương tử của hần đẹp như vậy, bước vào kỹ viện nhất định sẽ bị đám sắc lang trong đó dòm ngó, hần nhất định sẽ tức chết. Vân Tiểu Khuynh nhìn hần, không nói. Hàn Kỳ bị Vân Tiểu Khuynh nhìn chăm chú một lúc như vậy, khóe môi run rẩy, buông tay đầu hàng, thỏa hiệp : “nương tử, nếu muốn xem thì vì phu có thể cho người mời bọn họ đến đây là được!” Vân Tiểu Khuynh lắc đầu, lên tiếng : “nghe nói bọn họ bán nghệ chứ không bán thân!” Hàn Kỳ ngẩn ra, sau đó ha hả cười : “thì vì phu chính là mời bọn họ đến vì nương tử hiến khúc chứ có làm gì đâu mà bán nghệ với bán thân!”

Vân Tiểu Khuynh nhú mày nhìn hần, nam nhân này chính là cố ý móc nghéo lời nói của nàng, ý nàng muốn nói là với các cô nương như vậy, rất quan trọng thanh danh, nếu bước chân vào vương phủ, thanh danh bọn họ sẽ bị bôi xấu, nàng chính là thích ngắm mỹ nhân, chứ không muốn làm chuyện gì ảnh hưởng đến bọn họ a. Cho nên Vân Tiểu Khuynh lắc lắc đầu, cố chấp nói : “ta muốn đến kỹ viện!” Hàn Kỳ thờ dài, thanh âm oán giận : “nương tử sao lại cố chấp như vậy a”. Vân Tiểu Khuynh nghe vậy, đậm cười : “thật ra, ta cũng tò mò kỹ viện chính là nơi như thế nào!” Lúc trước xem phim cổ trang hầu hết đều có cái này, Vân Tiểu Khuynh vẫn luôn nghĩ, nếu có cơ hội nàng sẽ đi xem, bây giờ cơ hội tốt như vậy, không xem thì rất uổng phí nha

“Nhưng là nữ tử thì không được phép vào kỹ viện đâu...” Hàn Kỳ lại tiếp tục khuyên can. Vân Tiểu Khuynh nhún nhún vai : “ta đây đôi nam trang”. Hàn Kỳ lắc lắc đầu : “nương tử! dù đôi nam trang vẫn khiến cho người ta dễ dàng nhận ra nàng là nữ nhân”. Vân Tiểu Khuynh khẽ cau mày, bĩu môi nhìn Hàn Kỳ, người này... sao cái gì cũng không được hết vậy?!

“Hào hào! chỉ cần nương tử vui là được...” thấy Vân Tiểu Khuynh nhú mày, khuôn mặt một thoáng buồn bực, Hàn Kỳ lập tức dơ hai tay đầu hàng. Nương tử chính là nhất, lời của nương tử chính là thánh chỉ, hần hết cách, không thể không nghe

Vân Tiểu Khuynh hài lòng gật đầu, tay vươn lên xoa xoa đầu của hần, cười nhẹ một cái, một thoáng rạng ngời, tựa như hoa khai : “ngoa!” Hàn Kỳ đầu đầy hắc tuyến, nhưng vẫn rất phối hợp, cười cười cúi đầu : “đa tạ nương tử thương thức!”

Tủy hoa lâu

Không hổ là kinh thành đệ nhất kỹ viện, đủ xa hoa, đủ lộng lẫy, đủ... tốn bạc!

Vừa mới bước vào cửa thì mùi son phấn đã ập vào mũi, Vân Tiểu Khuynh khẽ nhú mày, tuy nơi này thanh nhã, mùi son phấn cũng không nặng nề, nhưng mà vẫn khiến cho nàng cảm thấy khó thở. Nhưng là, vì chiêm ngưỡng mỹ nhân, đành nhẫn nại vậy!

“A u! vị gia này hảo tuấn tú nha, lần đầu tiên đến đây đúng không?!” Tú bà thanh âm kiều mị, tuổi đã ba mươi thành thực xinh đẹp, có thể nói là phong tình vạn ứng, chắc chắn mười năm trước cũng là một mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn. Vân Tiểu Khuynh âm thầm đánh giá

“Đúng vậy! chúng ta muốn gặp hai vị hoa khôi ở đây...” đứng bên cạnh Vân Tiểu Khuynh, Hàn Kỳ đưa tay ngăn lại tú bà muốn tiến gần lại Vân Tiểu Khuynh, cười cười lên tiếng

Tú bà âm thầm đánh giá hai nam tử trước mặt, một người trường bào đỏ sẫm, quý khí bức người, một người bạch y trắng tuyết tao nhã như ngọc, dung mạo đều thuộc thượng đẳng, lẫn lộn phong trần bao nhiêu năm nàng chưa từng gặp hai nam tử tương mạo xuất sắc như thế này, đúng là cực phẩm!

“Uy!...” Hàn Kỳ thấy tú bà mắt sáng đánh giá Vân Tiểu Khuynh, cảm thấy buồn bực. Nương tử nữ trang khuynh thành khuynh quốc, vận nam trang lại tao nhã như trich tiên công tử, thật là nam nữ thông sát. Tú bà nghe thanh âm không hồn giận của Hàn Kỳ, xấu hổ cười, vội nói : “công tử! xin thứ lỗi, Tổ Tổ chừng Linh nhi...” Lời chưa kịp dứt thì một tờ ngân phiếu ngàn lượng dơ ra trước mặt tú bà, tú bà hí hí cười, nhận lấy, lại nói : “Tổ Tổ cùng linh nhi! Đương nhiên cảm thấy vinh hạnh hầu hạ hai vị công tử a!” nói xong xoay người vẫy gã nha hoàn, dặn dò vài lời

Gã nha hoàn cung kính cúi đầu nhìn Hàn Kỳ cùng Vân Tiểu Khuynh, nhẹ giọng nói : “nhị vị công tử, xin mời đi theo nô tỳ”. Hàn Kỳ vuốt cằm gật đầu, cùng Vân Tiểu Khuynh sóng bước đi theo tiểu nha hoàn.

Hậu viện của Tủy hoa lâu đặc biệt rộng, đi một lát sau mới đến nơi, tiểu nha hoàn mở cửa cho Vân Tiểu Khuynh cùng Hàn Kỳ, sau đó cáo lui. Hàn Kỳ một thoáng nhăn mi, nhẹ giọng hỏi người bên cạnh : “nương tử! thật sự muốn vào sao”. Vân Tiểu Khuynh tà liếc hần một cái, đáp : “ngươi có thể ở ngoài!” Hàn Kỳ cười cười, không nói, bước vào theo sau Vân Tiểu Khuynh. Nương tử đúng là khác người, nữ nhân khác sợ trượng phu của mình vào kỹ viện còn nàng lại dẫn trượng phu của mình vào kỹ viện.

Bước vào khuê phòng của cặp đôi hoa khôi nổi danh khắp kinh thành này, điều đầu tiên mà Vân Tiểu Khuynh nghĩ đến, đó là thanh như lan, đậm như thu cúc. Lấy màu lam làm chủ đạo, căn phòng không xa hoa rực rỡ như Tủy hoa lâu, lại mang chút gì đó ôn nhu của giang nam, mùi hương thanh nhã nhẹ nhàng tỏa khắp căn phòng, Vân Tiểu Khuynh cảm thấy lập tức có hảo cảm đối với chủ nhân của căn phòng này

Từ bên trong bình phong, bước chân từ từ tiến lại gần giữa phòng, động tác mềm nhẹ, rồi một thanh âm dịu dàng vang lên : “tiểu nữ tử ra mắt nhị vị công tử.”

Tổ Tổ cùng Tổ Linh là cặp tỷ muội song sinh, hai người từ nhỏ thất lạc cha mẹ, sau này bị bọn lừa đảo lừa bán vào kỹ viện, nhờ dung mạo như hoa như

ngọc mới được tú bà để ý đến, đào tạo trở thành hoa khôi, cả hai từ nhỏ rất thông minh, cầm kỳ thư họa, tứ thư ngũ kinh đều thông thuộc, có danh tài nữ. Cùng Vân tam tiểu thư của Vân thượng thư, Hoa đại tiểu thư của hoa thừa tướng, trở thành tứ đại mỹ nhân đồng thời là tứ đại tài nữ của đế đô. Tổ Tổ năm nay mười chín, một thân lam y thanh nhã như nước, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp, đôi thùy mâu câu hồn người, môi hồng chúm chím, mười phần mỹ nhân bại hoại, còn Tổ Linh thường vận hồng y như lửa, kiều diễm diễm dứa, câu nhân mười phần. Hai tỷ muội, một đo một lam, một tính tình như hỏa, một ôn nhuận như nước, rất là được lòng danh nhân tài tử kinh thành, ngày nào cũng có người mộ danh đến thăm, mỗi lần gặp cũng mất vài ngàn lượng! haiz! Đúng là hồng nhan thật sự rất có giá a...

Vân Tiểu Khuynh ngồi xuống bàn, Hàn Kỳ đương nhiên là ngồi theo bên cạnh, Vân Tiểu Khuynh nhìn lam y nữ tử trước mặt, lên tiếng : “ người là ... Tổ Tổ?!” Tổ Tổ vẫn còn đang ngẩn ngơ dung mạo của hai nam tử trước mặt mình, nghe Vân Tiểu Khuynh lên tiếng, mới thu hồi tầm mắt, gò má ửng đỏ, nhỏ giọng đáp : “ là!”

“Vậy còn Tổ Linh?!” Vân Tiểu Khuynh tự tiểu phi tiểu, thanh âm không mặn không nhạt. Tổ Tổ nghe Vân Tiểu Khuynh hỏi như vậy, mới nhẹ giọng đáp : “muội muội mấy hôm nay sức khỏe không được tốt, không thể tiếp hai vị, xin thứ lỗi...!” Vân Tiểu Khuynh phát phát tay, thanh âm lãnh thanh, không mặn không nhạt : “ không cần! nghe nói cảm âm của người rất hay, ta muốn nghe”

Tổ Tổ gật đầu, ngồi xuống bàn, đưa tay vuốt nhẹ dây cầm, một đạo thanh âm trong trẻo vang lên. Sau đó mới ngẩng đầu nhìn Vân Tiểu Khuynh, vẫn : “ không biết công tử muốn nghe khúc gì?!”

“Tùy ý...!” Vân Tiểu Khuynh đáp, nàng cũng đâu có biết khúc gì ở cổ đại, chỉ là muốn nghe thôi! Hàn Kỳ ngồi bên cạnh, từ lúc Tổ Tổ xuất hiện cũng chả buồn liếc mắt dù một cái, chỉ yên tĩnh nhìn nữ tử bên cạnh mình, đáy mắt một khoảng ôn nhu. Tổ Tổ ngồi cách hai người không xa, một thoáng liếc nhìn Hàn Kỳ, mặt càng thêm đỏ hồng, nam tử kia đúng là tuấn mỹ, khiến cho nàng không khỏi mặt đỏ tim đập chỉ là hấn không thêm liếc nàng dù chỉ một chút, Tổ Tổ không khỏi cảm thấy mất mát

Đầu cúi xuống, Tổ Tổ hít nhẹ một hơi, sau đó vung tay là lướt trên các dây cầm, cầm âm vang lên. Khúc nhạc trầm ấm, khi thì ôn nhu như nước, khi lại mạnh mẽ như là sóng xô vào bờ, du dương thiết lại mang theo chút bi tráng, thanh âm là lướt tuyệt đẹp, rồi ôn nhu thanh âm vang lên, hòa cùng cầm âm

Ta đây suốt một đời tư niệm

Đến như mây bay, hoa rơi tựa sương khói

Mộng quán quanh thốt nên vài lời

Phong ba bão táp đã qua rồi

Lí trí say rồi biết khi nào tỉnh

Dưới ánh trăng ta thi triển công phu

Lại thấy trên biển hoa như tuyết

Bao nhiêu mùa xuân cướp đi nét hồng nhan

Thanh phong không giải được ngôn ý

Mở cầm thư lòng chất chứa tình ý

Mộng sớm sinh tối tử nhất tịch luyện

Như hoa khai nở nhất thiên niên

Một mình ngắm biển xanh hoa bẻ dâu

Nụ cười vang vọng một ngàn năm

Mấy lần tri âm ghé nhân gian

Nghìn năm tương phùng như thủa ban đầu gặp gỡ

(Tịch luyện)

Khúc hết, tiếng đàn cũng dừng lại, Tổ Tổ ngẩng đầu nhìn về phía hai người, nhẹ giọng lên tiếng : “ không biết tiểu nữ từ đàn như thế nào” . Vân Tiểu Khuynh gật đầu, một thoáng hải lòng : “ xem ra thiên hạ lời đồn không sai!” Tiếng đàn réo rất tuyệt luân. Tổ Tổ thấy Vân Tiểu Khuynh tán thưởng, khẽ cười, lại nhìn sang Hàn Kỳ, thấy hấn không lên tiếng, khẽ cúi đầu, một thoáng buồn bực. Nàng cảm thấy hồng y nam tử này nhìn bạch y nam tử bên cạnh, ánh mắt... ách! Thật quái dị, nhưng cũng không rõ quái dị chỗ nào

“Đề luyện tập một thủ khúc, mất thời gian là bao lâu?!” Vân Tiểu Khuynh lên tiếng vấn. Tổ Tổ có chút nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi, nghĩ một lát bâng nói : “ nhanh thì mười ngày nửa tháng, chậm thì một hai tháng!”

Chương 18: CỔ NHÂN

Hoa phủ

Một chiếc xe ngựa dừng trước phủ, một bàn tay trắng nõn vươn ra, vén lên bức màn, bước ra khỏi xe ngựa, tức thời gã binh lính đứng trước cửa phủ, lấp bắp kinh ngạc : “tiểu... tiểu thư?!”

Hồng y thiếu nữ ngẩng đầu, mỉm cười nhìn gã binh lính, gật gật đầu, sau đó bước vào phủ. Nhất thời Hoa phủ náo loạn!

Hoa thừa tướng quyền khuynh hoàng triều, năm nay đã ngoài năm mươi nhưng lại duy nhất chỉ có một tiểu nữ nhi, nhận hết muôn ngàn sủng ái. Nghe nói Hoa đại tiểu thư, dung mạo trăm ngàn vạn lần, không biết bao nhiêu thanh niên tài tử đập nát cửa hoa phủ để cầu hôn, nhưng vị hoa tiểu thư này vẫn không thèm đoái hoài. Không biết vì cố gì hơn ba năm trước vị Hoa tiểu thư này đột nhiên mất tích, không ai còn diện kiến được nữ tử đẹp như hoa như ngọc ấy, bây giờ đột nhiên quay về, là chuyện gì xảy ra?!

“Yên nhi! Là con thật sao...?” Hoa phu nhân vừa cười vừa khóc, từ ái nhìn nữ nhi của mình, đưa tay ôm lấy hồng y thiếu nữ, như muốn xác nhận bản thân là đang mơ hay là sự thật

“Mẫu thân! Là Yên nhi, Yên nhi đã về nha!” Hồng y thiếu nữ gật gật đầu, khóe mắt cũng đọng lại hơi nước, dung nhan tuyệt trần chọc người triu mến, càng khiến cho nàng thêm một phần mềm mại đáng yêu

“Hào! hào! Yên nhi đã chịu khổ nhiều, mau vào nhà, phụ thân chắc cũng sắp về...” Hoa phu nhân gật đầu, lấy khăn chấm chấm nước mắt, dẫn hồng y thiếu nữ – Hoa Tuyết Yên vào trong. Hoa Tuyết Yên ngoan ngoãn bước theo

“Yên nhi! Độc trong người con...” Hoa phu nhân như nhớ đến điều gì, đau lòng vấn. Hoa Tuyết Yên khe khẽ cười, nhẹ giọng đáp lại : “mẫu thân an tâm, sự phụ nữ nói độc hoàn toàn được giải!” Hoa phu nhân thở phào nhẹ nhõm gật đầu. Cứ tưởng ba năm trước mất nữ nhi, khiến cho nàng đau khổ không thôi, không ngờ trời cao thương tình, có cao nhân giúp đỡ, mạng tiểu nữ nhi mới được giữ lại, haizzz!!

“Mẫu thân, có khỏe không, còn phụ thân như thế nào?!” Hoa Tuyết Yên hỏi, đôi mắt tràn đầy quan tâm lo lắng, ba năm nàng không ở nhà, không ai chăm sóc phụ mẫu khiến cho nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ. Hoa phu nhân cười : “Yên nhi! Không cần lo lắng, chúng ta đều khỏe”. Hoa Tuyết Yên mỉm cười, an tâm. Rồi sau đó nghiêng đầu nhìn Hoa phu nhân, thanh âm ngập ngừng : “mẫu thân! Còn huynh ấy... có khỏe không?!”

Hoa phu nhân sững người, một thoáng cười khổ, bèn nói : “Yên nhi! Ngươi ấy khỏe lắm”. Hoa Tuyết Yên nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Hoa phu nhân, lo lắng vấn : “mẫu thân! Thật sự, người không có chuyện gì đâu nữ nhi chứ?!” Hoa phu nhân cũng không biết nói như thế nào với nữ nhi của mình nữa, lỗi của ai, ai đúng ai sai, nàng không biết cũng không có quyền phán quyết, nhưng nhìn thấy ánh mắt tràn ngập mong chờ của nữ nhi nhìn mình, hoa phu nhân cảm thấy từng đợt đau lòng, nữ nhi của nàng, chính là số khổ nha!

“Yên nhi! Con còn... yêu ngài ấy sao?!” Hoa phu nhân nhẹ giọng hỏi. Hoa Tuyết Yên không ngờ mẫu thân của mình lại hỏi trực tiếp như vậy, đôi gò má nổi lên từng đợt rặng đỏ, nàng thẹn thùng nói, nhưng thanh âm kiên định : “Tuyết yên yêu mến, chỉ có thất ca ca mà thôi!”

Hoa phu nhân lắc đầu cười khổ : “Yên nhi! Con biết không, hơn ba năm trước, biến cố ấy xảy ra, ngài ấy vì cứu con mà bị thương nặng, khi tỉnh lại trí nhớ không còn, mà con lúc ấy lại đưa đến Thanh La giải độc.” Hoa Tuyết Yên mở mắt thật lớn, thanh âm run rẩy : “mất... mất trí nhớ?!” Hoa phu nhân gật đầu : “thái y đã tìm mọi cách nhưng không cách nào trị được, mà chúng ta cũng không dám nhắc lại chuyện trước đây đối với ngài ấy!”

“Vậy.. huynh ấy bây giờ sao rồi?!” Hoa Tuyết Yên thanh âm nghẹn ngào, khóe mắt lúng lúng động sương mù, nhưng cố chấp không để cho lệ rơi. Nàng cảm thấy tâm của mình như bị ai đó bóp nghẹt vậy, đớn đau vô cùng! Nam nhân mà mình ái mộ nhiều năm như vậy lại quên đi mình, cái này, nàng lấy tình gì kham đây?! Hoa phu nhân ôn nhu xoa đầu Hoa Tuyết Yên, nhỏ giọng khuyên nhủ : “Yên nhi! Ngài ấy bây giờ tốt lắm... cũng đã có vương phi... Yên nhi! Con hãy quên ngài ấy đi.”

Tức thời, hai hàng thanh lệ rơi xuống, nghẹn ngào không thốt thành tiếng. Hoa Tuyết Yên lắc đầu, ánh mắt kinh hoàng, khó có thể tin, một lát sau mới có thể khó khăn thốt nên thành tiếng : “huynh ấy.. có vương phi!...” vậy thì.. vậy thì còn nàng thì sao?!! nhiều năm cảm tình như vậy, nói quên là quên, sao có thể được... nàng lại sẽ như thế nào?!

“Ngaoan! Yên nhi đừng khóc...” Hoa phu nhân đau lòng, vỗ về hồng y thiếu nữ, khóe mắt cũng thấm ướt, tràn đầy đau lòng. Hoa Tuyết Yên nức nở lên tiếng : “mẫu thân! Nữ nhi nhất định phải đi gặp huynh ấy, con không tin...” không tin huynh ấy lại quên đi mình, huynh ấy đã từng hứa lấy nàng làm vương phi, cùng nhau đến già, sao lại...

Thất ca ca, là huynh mất trí nhớ mới quên đi Yên nhi, mới có vương phi đúng không?!

“Yên nhi! Ai!...” Hoa phu nhân cũng không biết nói gì cho phải nữa! biểu nàng nói gì đây, nói rằng vương gia rất yêu vương phi, nữ nhi hãy hết hi vọng đi hay là khuyến khích nữ nhi của mình nối lại tình xưa với thất vương gia. Yên tiệc tân niên vừa rồi, nàng cũng có mặt. Chỉ nhìn thôi cũng thấy cảm tình của thất vương gia đối với vương phi thế nào, nữ nhi của nàng còn hi vọng sao?! lúc trước chẳng qua là tình cảm thanh mai trúc mã, tuổi trẻ yêu luyến đơn giản thôi, sao có thể nói là cả đời cả kiếp được!!

Tây Noãn các

Đã cuối xuân, khí trời vẫn còn khá ẩm áp, trời xanh thăm trong vắt nhưng mảnh ngọc bích, đẹp vô cùng

Đào thụ nơi đây cũng dần rụng, còn lác đác vài hoa mỗi nhánh cây, cả một sân đầy cánh hồng hoa, chỉ cần một cơn gió nhẹ ngang qua, hồng hoa lại bay lá tả, như một bức tranh phong cách diêm lệ

Dưới gốc đào thụ lớn nhất Tây Noãn các, Vân Tiểu Khuynh chăm chú nhìn cây cỏ cắm trên bàn, đưa tay nghịch ngợm gõ vài cái vào dây đàn, vang lên những thanh âm chói tai

“Nương tử!” bỗng một giọng nói từ phía sau vang lên, Vân Tiểu Khuynh cũng không thèm quay đầu lại, nhàn nhạt lên tiếng : “Hàn kỳ, lại chuyện gì?” Nam nhân này từ lúc nàng đem cầm ra muốn luyện tập, hần cứ bên cạnh quần quýt lấy, khiến cho nàng không thể tập trung được

“Nương tử, không để ý đến vi phu a!” mỗi nam thanh âm ai oán như là tiểu tức phụ về nhà chồng bị cha mẹ chồng bắt nạt . Vân Tiểu Khuynh buồn bực thờ dãi!

“Hàn kỳ! ngươi biết không, ngươi rất ồn ào....” Vân Tiểu Khuynh đưa tay khẽ xoa mi tâm, nam nhân này... rốt cuộc nàng học cầm là vì ai?! Chẳng qua chỉ là muốn trước khi đi, vì hần làm chút gì đó thôi! Hàn Kỳ bấu môi, không đồng ý : “nương tử! sao lại muốn học cầm vậy, nàng không khéo thì cứ nghĩ ngơi, muốn nghe cầm thì vi phu có thể học rồi đàn cho nương tử nghe nha!”

“Hàn Kỳ, ngươi rất rảnh sao?!” Vân Tiểu Khuynh lãnh đạm hỏi hần. Hàn Kỳ lắc đầu : “nương tử, ta là thân vương, rất bề bộn nhiều việc”. Vân Tiểu Khuynh thiêu mi nhìn hần, như muốn nói : ‘đã bận như vậy, sao còn không đi’. Hàn Kỳ mỉm cười, lên tiếng : “chính là dù bận như thế nào, bởi nương tử chính là vi phu luôn có thời gian ha!”

“Lưu manh!” Vân Tiểu Khuynh lẩm nhẩm, tên ngốc này đúng là hết thuốc chữa rồi, từ khi nào lại ăn nói ngọt xớt như vậy?! mà đáng chết, nàng còn hết thuốc chữa hơn, chính là nghe hần nói như vậy, lại cảm thấy ẩm áp. Vân Tiểu Khuynh ời là Vân Tiểu Khuynh, người thông minh một đời chính là bại trong tay của nam nhân này a!

“Nương tử! vẫn chưa nói cho vi phu biết nàng muốn học đàn làm chi thôi!” Hàn Kỳ không từ bỏ mục đích, tiếp tục hỏi. Vân Tiểu Khuynh không mặn không nhạt nói : cảm thấy có hứng thú!

“Vậy a!...” Hàn Kỳ phiết miệng, nương tử có hứng thú là tốt rồi, như vậy cũng sẽ không dư thời gian làm những chuyện kinh thiên động địa khác, chẳng hạn như là đi dạo kỹ viện chẳng hạn, hôm qua nữ nhân tên gọi Tổ Tổ kia, dùng ánh mắt thẹn thùng nhìn hần, khiến cho hần nổi cả gai ốc, đúng là đáng sợ!!

“Nương tử! sinh thân của nàng là ngày mấy vậy?!” Hàn Kỳ đột nhiên như nhớ đến vấn đề nào đó, vội hỏi. Vân Tiểu Khuynh nghi hoặc nhìn hần, lại nói : “ngươi hỏi làm chi?!” Hàn Kỳ mỉm cười : “chính là để biết thôi, nương tử nói a!” Vân Tiểu Khuynh khe khẽ thờ dãi : “ta... không nhớ!...” Đã rất lâu, rất lâu rồi nàng cũng không nhớ rõ sinh thân của mình là bao nhiêu nữa, lớp bụi mờ phủ đi hết ký ức, không còn nhớ... không nhớ sẽ không phiền muộn!

“Nương tử, sao lại không nhớ nha!” Hàn Kỳ kinh ngạc vẫn, nhưng nhìn thấy ánh mắt âm đạm của Vân Tiểu Khuynh, hần chột im bặt. Vân Tiểu Khuynh thấy hần yên lặng nhìn nàng, nghi hoặc vẫn : “ngươi sao vậy?!” Hàn Kỳ lắc đầu, mỉm cười, lại nói : “nương tử không nhớ cũng không sao, hay là để vi phu chọn ngày khác làm sinh nhật cho nương tử, thế nào?!” Vân Tiểu Khuynh nghe vậy, bật cười : “sinh thân! cũng có thể chọn ngày khác sao?” Hàn Kỳ gật đầu, cười rộ lên để lộ hai má lún đồng tiền cùng hàm răng trắng muốt, hần nói : “đương nhiên a! Vi phu nhất định chọn ngày đẹp nhất làm sinh thân cho nương tử mới được”

“Vậy... ngươi cứ chọn đi!” Vân Tiểu Khuynh khe khẽ cười, rũ xuống mi mắt, đầu ngón tay nhẹ nhàng là lướt trên dây đàn, tạo nên một khúc nhạc nhẹ nhàng, không có gì đặc sắc, nhưng cũng không đến nỗi quá dở...

Hàn Kỳ nghĩ một lát, sau đó nói : “mùng 6 tháng 6, như thế nào?!”

Ánh mắt một thoáng kinh ngạc, Vân Tiểu Khuynh đầu ngón tay xoẹt qua dây đàn, dây đàn sắc bén cắt một đạo qua đầu ngón tay của nàng, máu từ từ ứa ra....

Hần... làm sao biết sinh thân của nàng

“Nương tử! không hài lòng sao?! đó cũng là ngày sinh của vi phu nha, như vậy, chúng ta cùng ngày sinh, tháng sinh rồi. .” Hàn Kỳ hồ hồ lên tiếng! như vậy sinh thân cả hai cùng một lúc, sẽ không cảm thấy cô đơn nữa

“Tùy người...” Vân Tiểu Khuynh nhẹ giọng đáp, khéo môi bắt giắc cong lên tiểu dung tuyệt mỹ

Cái này! có chăng cũng là một loại duyên phận?!

“Vương gia!” Bên ngoài Tiểu Hồng bước vào, cung kính lên tiếng. Hàn Kỳ ngẩng đầu vẫn : “ chuyện gì?!”

Tiểu Hồng nhẹ giọng trả lời : “ Lê thị vệ nhờ nô tỳ nhắn dùm ngài, bên ngoài có vị Hoa tiểu thư, tự xưng là cố nhân của vương gia...” lời chưa hết thì Hàn Kỳ đã không kiên nhẫn phát tay, lên tiếng : “ không gặp!” hần đang bồi nương tử, dù là hoàng đế hạ chỉ cũng để sau đi, huống chi vị Hoa tiểu thư này là ai?! Hần đâu có biết!

Tiểu Hồng nghe vậy, một thoáng sững sốt nhưng rất nhanh lui ra ngoài, để lại không khí tĩnh lặng cho Hàn Kỳ cùng Vân Tiểu Khuynh. Vân tiểu khuynh không nói gì, tiếp tục chăm chỉ luyện cầm, vài thanh âm đứt quãng lại vang lên. Bỗng nhiên Hàn Kỳ quát to một tiếng, cầm lấy ngón tay của Vân Tiểu Khuynh, nhúm mày vẫn : “ nương tử! nằng chảy máu..!!” Vân Tiểu Khuynh mới để ý, đầu ngón tay có một vết xước nhỏ, một giọt huyết châu chảy ra, rơi xuống cô cầm. Hàn Kỳ ngay tức khắc, không nghĩ nhiều, cho đầu ngón tay của Vân Tiểu Khuynh vào trong miệng, khẽ liếm, cho đến khi cảm thấy huyết không còn ra nữa, mới hài lòng buông ra

“Nương tử! không cho tập đàn nữa...” Hàn Kỳ phớt phớt miệng, hai tay nắm chặt lấy tay của Vân Tiểu Khuynh, thanh âm kiên định. Vân Tiểu Khuynh thấy hần như vậy, cười yếu ớt : “ Hàn Kỳ! chỉ là một vết thương nhỏ!” Hàn Kỳ chính là không nói, nương tử rõ ràng rất sợ đau, một vết cắt nhỏ cũng làm nằng khó chịu cả ngày, bây giờ lại cố chấp luyện cầm như vậy, rốt cuộc là vì sao a?!

“Hàn Kỳ...” thanh âm không kiên nhẫn

Hàn Kỳ oán giận nhìn Vân Tiểu Khuynh, lên tiếng : “ nương tử, không thể nghe lời vi phu một lần sao?!”

“Vương gia...”! Lại có thanh âm chen ngang giữa hai người, Hàn Kỳ tức giận quay lại, không kiên nhẫn vẫn “ chuyện gì?”

“Vương gia, vị Hoa cô nương đó không chịu đi, cô nương ấy nói ngài... nợ nằng ấy?!” Tiểu Họa lên tiếng, thay Tiểu Hồng giải vây. Hàn Kỳ buồn bực, hần nợ ai cái gì a?! Vân Tiểu Khuynh thấy hần như vậy, bèn lên tiếng : “ người ra xem như thế nào đi?!”

“Nương tử! vi phu thực sự không quen vị Hoa tiểu thư đó...” Hàn Kỳ quyết miệng, đáng thương nhìn Vân Tiểu Khuynh. Vân Tiểu Khuynh nín cười, bật cười, nam nhân này đúng là càng ngày càng đáng yêu : “ ta biết, nhưng là cũng nên đi xem để khỏi vươngong bận nhiều, đúng không?!”

“Hào! nghe lời nương tử, vi phu đi trước...” Hàn Kỳ gật đầu, rồi nhìn Vân Tiểu Khuynh, nhỏ giọng nói : “ nương tử, tay bị thương, hay là để cầm mai tập!” Vân Tiểu Khuynh nhúm mày nhìn hần, một lát sau thở dài chấp thuận, nam nhân này đúng là khắc tinh lớn nhất đời này của nằng! Hàn Kỳ thấy Vân Tiểu Khuynh thỏa thuận, khe khẽ cười, cúi đầu trộm hương một chút trên trán của nằng, sau đó xoay chân, chạy lấy người

Vân Tiểu Khuynh nhìn bóng lưng của hần khuất dần, bỗng dưng cảm thấy đầu óc từng đợt nổ mạnh, như là có ai đó dùng vật cứng đập vào đầu của nằng, bên tai không còn nghe thấy gì nữa, cảnh vật trước mặt bỗng dưng tối xảm. Vân Tiểu Khuynh hai tay bấu chặt trên mặt bàn, để giữ cân bằng

‘Phốc...!’ vô cớ cô hống như có gì đó vươngong lại, rất khó chịu, ho ra một tiếng, huyết chảy ra, đỏ tươi...

Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa thấy vậy, hoảng sợ vô cùng, định hô người thì bị Vân Tiểu Khuynh ngăn lại, khó khăn lắm mới cất thành tiếng, mới dứt quãng nói : “ dừng.. dừng ồn... đỡ ta vào trong... dừng đi...cho hần.. biết...” nói xong cả người như xụi lơ nằm trên mặt bàn, Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa vội vàng đỡ lấy Vân Tiểu Khuynh, đưa nằng vào phòng...

“Vương phi! Ngài đây là làm sao vậy?!” Tiểu Hồng run run nói, hai tay run rẩy không biết làm sao, còn Tiểu Họa bên cạnh có vẻ điềm tĩnh hơn, nhanh chóng lấy khăn ẩm lau sạch vết máu cho Vân Tiểu Khuynh, thay đồ bên ngoài giúp nằng. Vân Tiểu Khuynh khẽ nhắm mắt, không nói, cả người đang từ từ lấy lại sức, đầu ngón tay khẽ nhích

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: PHÁT BỆNH

“Tiểu Họa, chúng ta cho mời thái y đi...” Tiểu Hồng đề nghị, Tiểu Họa trừng mắt nhìn Tiểu Hồng, lên tiếng : “ người không nghe thấy vương phi không muốn cho người khác biết chuyện này sao?”

“Ta biết... nhưng là!” Tiểu Hồng lo lắng

Vân Tiểu Khuynh thấy vậy, cảm thấy một thoáng ấm lòng, hai tiểu nha đầu này thực sự rất quan tâm đến nằng, mới khẽ lên tiếng : “ ta... khụ!.. không sao, chỉ là.. cũ tật mà thôi! Các người,... tuyệt đối không để lộ cho... hần biết, biết không?!” Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa nghe vậy, một thoáng thờ phào nhẹ nhõm, gật gù đầu

Vân Tiểu Khuynh an tâm, nhắm mắt, hơi thở nhẹ nhàng đều đều, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ, cơ thể này,... đúng là càng ngày càng khó khống chế!

Trong khi đó, ở ngoài đại sảnh Lãng Hàn vương phủ

“Người rót cuộc là ai? Vì sao nói bốn vương nợ người?...” Hàn Kỳ cười cợt nhìn hồng y thiếu nữ trước mặt, mi gian một thoáng phiền lòng. Nữ tử này khiến cho y cảm giác rất thân quen nhưng là không sao nhớ được! Hoa Tuyết Yên đầu nghe mẩu thân của mình nói y đã mất trí nhớ, nhưng nhìn y dùng ánh mắt lãnh đạm như vậy nhìn mình, tâm từng đợt liên hồi đau đớn, nàng há miệng thở dốc

“Thất ca ca.... không còn nhớ Yên nhi sao?!” Hoa Tuyết Yên sâu thẳm cười, dung mạo đẹp đẽ tràn ngập ưu thương, sóng mắt tràn đầy đau xót

Hàn Kỳ khẽ cười : “ cô nương có lẽ nhìn lầm người, bốn vương từ trước đến nay chưa từng gặp cô nương!” Hoa Tuyết Yên nhẹ giọng đáp : “ thất ca ca, chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau, cảm tình thanh mai trúc mã, quen biết nhau hơn mười năm. . . huynh đã nói rằng huynh thích ta, muốn ta làm vương phi của huynh?!”

Hàn Kỳ không hồn giận nhủ mảy, lãnh đạm nói : “ vương phi của bốn vương chỉ có một, mà hiện tại vương phi đang ở trong phủ, cô nương, ta không mong người lặp lại lời đó”. Vương phi của hần, chỉ duy độc mình nàng ấy mà thôi!

Hoa Tuyết Yên thâm đạm cười, khoe mắt ửng hồng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy : “ vương phi chỉ có một sao?! ba năm trước huynh cũng từng nói với ta như vậy... thất ca ca, ba năm trước huynh vì cứu ta mà mất trí nhớ! Huynh...” Hàn Kỳ sững người nhìn hồng y nữ tử trước mặt, quả thật hơn ba năm trước y bị mất trí nhớ, y cũng không rõ vì sao, chẳng lẽ thực sự là vì nữ tử này. Nữ nhân này nói y từng hứa lấy nàng ta làm vương phi, chuyện này cũng là sự thật! không thể nào, nếu như vậy sao y lại không có chút ấn tượng nào? Nếu đã từng yêu say đắm, như vậy sao lại dễ dàng quên được?!

“Ta.. có từng nói yêu người sao?!” Hàn Kỳ đột nhiên hỏi như vậy, Hoa Tuyết Yên sững sờ, cười khổ : “ huynh rất lãnh tình, cho nên chưa bao giờ nói câu ấy với ta, nhưng là ta cảm nhận được, huynh... thích ta...”

“Ta yêu nàng...! Vương phi của ta, rất yêu, rất yêu...” Hàn Kỳ nhẹ giọng lên tiếng, thanh âm tràn đầy quyết tuyệt, đối diện nhìn Hoa Tuyết Yên thật sâu, y nói : “ người ta yêu duy độc chỉ có nàng ấy mà thôi, ta sẽ không yêu bất cứ kẻ nào khác, chuyện quá khứ hãy để quá khứ trôi qua đi”

Hoa Tuyết Yên nghe vậy, cười lớn, nụ cười mang bao nhiêu là chua chát đắng cay, nàng gần từng tiếng : “ quá khứ sao?! nếu có thể dễ dàng quên đi sao có thể là yêu, mười mấy năm bên cạnh, yêu say đắm... Thất ca ca! huynh bảo Yên nhi sao có thể quên, ta không cam tâm, rõ ràng là ta đến trước, rõ ràng chúng ta mới là một cặp không phải sao?! ba năm trước huynh vì cứu ta mà suýt bỏ mình, huynh không nhớ sao, ...?!”

Nước mắt không sao kìm lại được nữa, lặng lẽ rơi trên má, thê lương đến tuyệt vọng. Hàn Kỳ bất giác cảm thấy xót lòng, nhưng vẫn cắn răng, lạnh lùng nói : “ người đâu, tiền khách!” Hần chính là lạnh lùng như vậy, vô tình như vậy.... thà đau một lần còn hơn đau dài lâu, hần cũng biết rốt cuộc năm xưa mình có tình cảm gì với nữ tử tên gọi Hoa Tuyết Yên này, nhưng mà hần lựa chọn thà thương tổn nữ nhân kia chứ không muốn nương tử của mình khó chịu dù chỉ một chút

Nam nhân này chính là như vậy, đủ lãnh, đủ tuyệt, đủ ngoan độc nhưng cũng đủ chuyên tình!

Hoàng cung

Cung vàng đình ngọc, phú quý bức người

Ngự thư phòng

“ Lão thất, đệ có chuyện gì mà cứ nhăn nhó hoài vậy?!” Hoàng đế nghi hoặc nhìn Hàn Kỳ, haiz! Lúc trước thì cười suốt ngày, bây giờ lại nhăn nhó suốt ngày, đúng là ngày càng đáng lo a. Hàn Kỳ chột ngắc đầu nhìn Hàn Dạ, lên tiếng hỏi : “ hoàng huynh! Huynh có biết Hoa tiểu thư của Hoa thừa tướng Hoa Tuyết Yên?!” Hoàng đế nghe vậy, đang cầm bâng tấu chuông, một thoáng run rẩy, giật mình vấn : “ lão thất! đệ nhớ lại rồi sao?!”

Hàn Kỳ lắc đầu, cười khổ : “ hôm qua có một nữ tử tự xưng Hoa Tuyết Yên đến tìm đệ” Hàn Kỳ nhàn nhạt lên tiếng, kể sơ cuộc đối thoại hôm qua, hoàng đế nghe sau cười khổ : “ thất đệ, Hoa Tuyết Yên đó nói không có sai?!” Hàn Kỳ gạt đầu, y cũng cảm thấy nàng ta không nói dối.

“ Nếu không phải lúc trước hoàng tổ mẫu phản đối thì đệ và Hoa tiểu thư đã trở thành phu thê rồi...” Hoàng đế nhẹ giọng kể : “ lúc ấy còn trẻ ngông cuồng, đệ lại bướng bỉnh chống lại hoàng tổ mẫu, khi ấy có một thời gian hoàng tổ mẫu bị đệ khí đến bị bệnh. Sau này đột nhiên có thích khách đến hoàng cung hành thích, Hoa Tuyết Yên vì cứu hoàng tổ mẫu mà bị trúng kịch độc, mà đệ lại vì cô nương ấy trọng thương cho nên mất hết trí nhớ!”

Hàn Kỳ nhủ mảy, không nói...

Hàn Dạ khe khẽ cười, lên tiếng : “ nếu đã không nghĩ ra thì đừng nên nghĩ nhiều, quan trọng là trong lòng đệ biết mình thật sự yêu ai là được!”

“ Đương nhiên là nương tử rồi..” không nghĩ nhiều, Hàn Kỳ bật thốt ra, như là một điều hiển nhiên

“ Nếu là vậy, thì chỉ cần để ý đến vương phi của đệ là được...” Hàn Dạ lắc đầu cười khổ, chỉ mong Hoa Tuyết Yên đó nghĩ thông, dù sao nữ tử ấy đúng là mệnh khổ, nhưng biết làm sao được, cảm tình vốn đâu thể ép buộc, thà không gặp sẽ không biết, chứ gặp rồi làm sao còn để ý đến người khác, dù cho là thanh mai trúc mã của mình... ái tình! Vốn đã là ích kỷ như vậy rồi!!

Trong khi đó, tại Phượng nghi cung, lại diễn ra một cuộc đối thoại khác

“Yên nhi! Không cần đa lễ, lại đây ngồi bên cạnh ai da...” thái hoàng thái hậu mỉm cười, hài lòng nhìn nữ tử trước mặt. Phong thái cao quý, cốt cách dịu dàng, cung kính hiếu lễ nghĩa không như người khác.

“Thái hoàng thái hậu, người như thế nào rồi..!” Hoa Tuyết Yên mỉm cười dịu dàng, nhất phái phong phạm thực nữ. Thái hoàng thái hậu cười khẽ, gật đầu : “tốt lắm!” rồi lại hỏi Hoa Tuyết Yên : “Yên nhi! Độc trong người của người thế nào rồi.” Hoa Tuyết Yên ôn nhu cười : “đa tạ thái hoàng thái hậu quan tâm, Yên nhi bây giờ sức khỏe đã vô trở ngại”. Thái hoàng thái hậu thở dài : “là ai da liên lụy Yên nhi!”

Hoa Tuyết Yên khẽ lắc đầu, nhẹ giọng ní non : “khi ấy, nếu không phải là Yên nhi! Thì người khác cũng sẽ xả mình cứu thái hoàng thái hậu thôi”. Thái hoàng thái hậu mừng rỡ, từ ái nói : “hào! hài tử ngoan!!”

“Đúng rồi, đã gặp thất tôn nhi chưa?” Thái hoàng thái hậu vẫn

“Đã gặp...” Hoa Tuyết Yên nhớ đến hôm qua, bị ai cười, nụ cười trên môi tắt hẳn, thái hoàng thái hậu thấy vậy, không khỏi thở dài, nếu như về sớm một chút là tốt rồi, lúc ấy thất tôn nhi còn chưa động tâm với nữ tử kia, nàng có thể dễ dàng ban hôn cho hai người. Nhưng mà thất tôn nhi đã yêu Vân tam tiểu thư, nàng cũng hết cách. Thất tôn nhi tính tình quật cường như tiên đế vậy, nàng yêu nhất chính là hài tử đó, mà giận nhất cũng là hài tử đó, haizz!!

“Thái hoàng thái hậu, vương phi của thất ca ca... có tốt không?!” Hoa Tuyết Yên hỏi, rốt cuộc nữ tử đó là người như thế nào lại khiến cho kẻ lãnh tình như thất ca ca lại thâm tình đến như vậy. Nàng dùng hơn mười năm mới có thể quang minh chính đại ở bên huynh ấy, lại năm năm tâm tư ấp ủ, yêu mến huynh ấy... vậy mà thoáng chốc! nữ tử kia chỉ dùng vài tháng thời gian lại có được cả tấm lòng của huynh ấy, rốt cuộc đó là nữ tử như thế nào

Thái hoàng thái hậu nghe Hoa Tuyết Yên hỏi vậy, hừ lạnh : “nữ nhân đó có gì tốt, Yên nhi so với nữ nhân đó, tốt hơn nhiều..!”

Hoa Tuyết Yên đậm cười, nhưng là thất ca ca lại duy độc yêu mến nữ tử ấy, lời nói của huynh ấy vẫn còn lưu lại trong đầu nàng, như là từng mũi dao đâm vào tim nàng. Cho dù là lúc trước huynh ấy cũng chưa từng nói ra từ ‘yêu’ kia đối nàng, cũng chưa từng dùng từ ‘duy độc’ đối nàng, Hoa Tuyết Yên nhận nhậ bị ai, chẳng lẽ nàng phải bỏ cuộc sao?! mười mấy năm tương tư tình cảm, đành lòng bỏ được sao?!

“Yên nhi! Nếu như thất tôn nhi chấp nhận lấy người làm sủng phi, người có đồng ý...” thái hoàng thái hậu lên tiếng, dù gì thiếu nữ ngồi bên cạnh nàng cũng đã từng cứu nàng một mạng, tri ân báo đáp đạo lý đó nàng luôn hiểu, cũng nên làm gì đó bù lại ân tình lúc trước

“Thái hoàng thái hậu?!” Hoa Tuyết Yên kinh ngạc vẫn, nàng... chưa từng nghĩ đến vấn đề này, sủng phi ? chia sẽ nam nhân mình yêu với người khác?! Nàng... làm không được!!

“Thất tôn nhi chính là quên đi người, nếu như lấy danh phận sủng phi vào vương phủ, hàng ngày tiếp xúc nói không chừng thất tôn nhi sẽ nhớ lại...” thái hoàng thái hậu nói ra ý định của mình. Hoa Tuyết Yên một thoáng lấy lại hi vọng, mỉm môi gật đầu. Nếu như huynh ấy nhớ lại.....!! nàng cam nguyện thứ một lần, nhưng là huynh ấy đồng ý sao?!

Như hiểu được lo lắng của Hoa Tuyết Yên, thái hoàng thái hậu mỉm cười, lên tiếng : “chỉ cần thất vương phi đồng ý thì thất tôn nhi cũng không làm được gì! Dù gì thất vương phi cùng vương gia thành thân cũng hơn nửa năm, vẫn chưa có tin vui, lập sủng phi cũng không có gì không đúng!”

Hoa Tuyết Yên khẽ thở dài, chỉ mong có thể thuận lợi vào vương phủ...., nếu như huynh ấy nhớ lại mà vẫn lựa chọn vương phi, khi ấy nàng sẽ cam tâm rồi bỏ, chứ cứ như vậy dứt mười mấy năm tình cảm, Hoa Tuyết Yên nàng không cam tâm...

Cho nên đó là lý do vì sao hôm sao bỗng có đạo dụ của thái hoàng thái hậu cho mời thất vương phi vào cung

Khi nhận được đạo dụ đó của thái hoàng thái hậu, Vân Tiểu Khuynh đang luyện kiếm, nghỉ hoặc, thái hoàng thái hậu bảo nàng đến đó làm gì nha, nàng và nàng ta đâu có quan hệ gì thân mật để phải vào cung đâu?

“Vương gia đâu?” Vân Tiểu Khuynh giương mi nhìn Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa. Tiểu Hồng lắc đầu, Tiểu Họa một nghĩ một chút, rồi nói : “đường như vương gia đến viện đô sát...”

Vân Tiểu Khuynh chợt mỉm cười, lại vấn Tiểu Họa : “vì sao người lại biết?” Tiểu Họa bình tĩnh nói : “nô tỳ nghe được từ Lê thị vệ!”

“Lê thị vệ, là Lê Ngạn hay Lê Duyệt?!” Vân Tiểu Khuynh có hứng thú vấn. Tiểu Họa một thoáng bối rối, đáp : “... là Lê Ngạn thị vệ!”

“Ân?!” Vân Tiểu Khuynh đậm cười, đứng dậy không nói, khoé môi tự tiểu phi tiểu, nhìn Tiểu Họa, rồi nhẹ nhàng phun ra mấy chữ : “xem ra Tiểu Họa Họa cũng đến lúc tư xuân nha!” Tiểu nha đầu này tính ra năm nay cũng mười bảy, ở cổ đại cũng đến tuổi gả chồng rồi, tính tình dịu dàng thê thiếp, xem ra tên Lê Ngạn đó cũng có phúc thật. Tiểu Họa nghe vậy, lắc đầu, nhưng là đôi gò má đã nổi lên rặng mây hồng càng khiến cho nàng thêm một phần xinh đẹp. Vân Tiểu Khuynh nhợt nhạt cười, tay vỗ nhẹ vai của Tiểu Họa nói : “hài tử ngọc!” không có gì là thẹn thùng cả, nếu thích thì cứ việc tranh thủ, đừng để sau này mới hối tiếc.

“Chúng ta đi thôi...” Vân Tiểu Khuynh nhìn hai tiểu nha đầu, bước ra khỏi Tây Noãn các, mặc dù không muốn đi, nhưng mà dù sao thái hoàng thái hậu cũng là hoàng tổ mẫu của hần, nàng không muốn làm khó hần, hần đã đủ mệt rồi.

Ba người theo thái giám bước vào Phượng Nghi cung, Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa bị ngăn ở ngoài, Vân Tiểu Khuynh theo thái giám bước vào bên trong, thấy nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ kia, cúi đầu cung kính gọi ba tiếng : “hoàng tổ mẫu!” nhưng không hành lễ, dù sao hoàng đế đã đặt cách cho phép nàng không cần hành lễ với bất kỳ ai, dù là thái hoàng thái hậu đi chăng nữa! thái hoàng thái hậu thấy Vân Tiểu Khuynh vẫn như vậy vô phép vô tắc, hừ

Chương 20: NGUY CƠ

Vân Tiểu Khuynh ngẩng đầu nhìn thái hoàng thái hậu, rất là nghi hoặc, gọi nàng đến đây không phải chỉ bốn mắt nhìn nhau như thế này thôi chứ! Một thoáng liếc mắt sang người bên cạnh thái hoàng thái hậu, hồng y nữ tử, mười phần xinh đẹp, rõ ràng là một tuyệt thế mỹ nhân, chẳng lẽ đây là một trong các lão bà của hoàng đế

“Thất vương phi, ngồi xuống đi!” Thái hoàng thái hậu lãnh đạm lên tiếng, thanh âm không ra hi giận. Từ lúc Vân Tiểu Khuynh bước vào Phượng nghi cung, Hoa Tuyết Yên đã cảm thấy kinh diễm. Bạch y tuyệt thế giai nhân, mỗi một động tác dơ tay nhấc chân đều đủ sức khuynh đảo thiên hạ, cái nàng chú ý đến không phải là trường dung mạo khuynh thế kia mà là khí chất như xa như gần, đậm mực đến lãnh khốc đó, khiến cho người ta nhìn thấy nàng như một cái mê, bí ẩn kỳ bí, kích thích sự tò mò rồi dần dần lún vào bẫy không hay. Có chăng thất ca ca cũng vì vậy mà bị cuốn hút?!

“Thất vương phi, đây là Hoa tiểu thư của Hoa thừa tướng, Hoa Tuyết Yên!” Thái hoàng thái hậu nói, Vân Tiểu Khuynh giương mi nhìn Hoa Tuyết Yên, gật gật đầu. Hoa Tuyết Yên mỉm cười chào lại, Vân Tiểu Khuynh lại nhìn về phía thái hoàng thái hậu, khó hiểu, không lẽ gọi nàng đến đây là để giới thiệu mỹ nhân này với nàng sao, không lẽ vị hoàng tử mẫu này biết nàng thích ngắm mỹ nhân cho nên đem mỹ nhân giới thiệu cho nàng?! Vân Tiểu Khuynh lắc đầu, làm gì có chuyện vớ vẩn đó + _ +

“Thất vương phi, người cùng thất vương gia thành thân cũng hơn nửa năm rồi đi.” thái hoàng thái hậu lên tiếng vấn. Vân Tiểu Khuynh gật đầu. Thái hoàng thái hậu lại nói : “đã hơn nửa năm, vẫn chưa có tin vui, làm vương phi phải rộng lượng, nên nạp thêm sủng phi cho vương gia.”

Vân Tiểu Khuynh cảm thấy buồn cười, nàng cùng hán tuy đồng sàng cộng chẩm nhưng chưa có hành động gì quá mức, nặng lắm là thân thân khuôn mặt, làm sao có cục cung được?! nhưng nạp sủng phi? Vân Tiểu Khuynh liếc nhìn Hoa Tuyết Yên, hiểu ra, nguyên lại gọi nàng đến là vì chuyện này! Vân Tiểu Khuynh buồn bực, cái này thì nên hỏi hán chứ vấn nàng làm gì?

“Chỉ cần vương gia đồng ý, ta không có ý kiến...” Vân Tiểu Khuynh lãnh đạm đáp lại, cố gắng áp chế cảm xúc không hồn giận. Ân! Hừ, nàng tuyệt đối không thừa nhận là nghe việc hán nạp sủng phi cảm thấy không vui, chẳng qua... có chút khó chịu thôi! Thái hoàng thái hậu không hồn giận nhử mảy, nếu như thất tôn nhi chịu đồng ý, thì nàng cũng đâu cần mất thời gian để mời nữ tử này

“Thất vương phi nói vậy là sai rồi, làm vương phi nhiệm vụ là vì vương gia suy nghĩ...” thái hoàng thái hậu nói tiếp. Vân Tiểu Khuynh tự tiểu phi tiểu nhìn thái hoàng thái hậu, thanh âm không lớn không nhỏ nhưng cũng đủ khiến cho thái hậu nghe được không dư không thiếu chữ nào : “trên thế gian này, không ai không có nữ nhân nào thật lòng mong muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ trọng phụ của mình cả! thái hoàng thái hậu, người cũng đã từng làm nương tử của người, chẳng lẽ không hiểu!”

“Ồ nháo!” Thái hoàng thái hậu giận dữ, mắt phượng uy nghiêm lạnh lùng nhìn Vân Tiểu Khuynh : “ thất vương phi! Ai da đã nhường người rất nhiều, người cứ liên tục làm trái ý ai da, có phải là người không để ai da vào mắt”. Vân Tiểu Khuynh một thoáng nhử mảy : “ thái hoàng thái hậu, ta chính là nơi sự thật a!”

“Phản, phản rồi! một thất vương phi nho nhỏ mà cũng dám cãi lời ai da, ai da hỏi người lần nữa, người có chịu nạp sủng phi cho thất vương gia không”. Thái hoàng thái hậu tức giận, nàng đã từng này tuổi, chưa từng có ai dám cãi lời nàng, ngay cả hoàng thượng cũng nể nàng ba phần nhưng hết lần này đến lần khác nữ tử này lại coi khinh uy nghiêm của nàng

“Ta nói rồi, hán đồng ý, ta cũng không có ý kiến...” Vân Tiểu Khuynh đáp lại. Thái hoàng thái hậu nghe vậy, càng thêm tức giận, lớn tiếng quát : “ người đâu, bắt thất vương phi lại cho ta, hung hăng đánh, đánh đến khi nào đồng ý thì thôi”. Hoa Tuyết Yên nghe thái hoàng thái hậu ra lệnh như vậy, kinh hoàng, nhẹ giọng khuyên bảo : “ thái hoàng thái hậu đừng nóng giận, thất vương phi chính là vô tình, không cố ý chọc tức ngài...”

“Yên nhi, đừng thay ả tiện nhân này cầu tình, ý có thất vương gia sủng ái, không coi ai ra gì, hôm nay ai da nhất định phải dạy cho ả một bài học...” thái hoàng thái hậu lớn tiếng, thanh âm uy nghiêm, bất khả xâm phạm

Mấy gã thái giám một thoáng chần chờ, đây không phải là nữ nhân bình thường a, là ân yếm vương phi của tiểu diện ma vương đó, bọn hán mà động đến nữ nhân này thì ngày mai sẽ không còn nhìn thấy ánh mặt trời nữa đâu

“Các người không nghe ai da nói gì sao?!” thái hoàng thái hậu thấy bọn thái giám chần chờ, càng thêm tức giận. mấy gã thái giám không dám cãi lệnh, run rẩy bắt lấy Vân Tiểu Khuynh, Vân Tiểu Khuynh lùi ra sau mấy bước, khẽ quát : “ các người dám!”

Đương nhiên là không dám a, nhưng là chúng ta hết cách, thất vương phi, ngài tha thứ cho chúng ta đi... Bọn thái giám âm thầm cầu xin trong lòng. Hoa

Tuyết Yên cắn môi, quý xuống cầu xin : “ thái hoàng thái hậu, người không được ra tay với nàng, Yên nhi xin ngài, nếu để cho thất ca ca biết được, hấn sẽ tức giận!”

Nếu là bình thường thái hoàng thái hậu sẽ nghĩ đến vấn đề này, nhưng có câu tức giận mất khôn chính là chỉ trường hợp này a, giờ khắc này thái hoàng thái hậu chỉ việc nghĩ đến làm sao khiến cho nữ nhân kia khuất phục dưới quyền uy của nàng, đâu còn suy tính gì khác, nàng lạnh lùng hô : “ các người mà không ra tay, thì đều chém, lũ nô tài vô dụng ai da còn cần làm gì?!”

Vân Tiểu Khuynh khê cắn môi, nàng cũng không chắc cơ thể này còn chịu đựng được bao lâu, nếu như bị đánh nhẹ thì linh hồn nàng sẽ tồn tại trong cơ thể này, thời gian sẽ ngắn đi, còn mạnh thì,... Nàng cũng không chắc còn cơ hội nhìn thấy hấn lần nữa không, cho nên Vân Tiểu Khuynh sợ!

Lần đầu tiên trong đời nàng biết sợ là như thế nào, lúc trước rơi từ van trượng núi tuyết, nàng còn chưa nao núng, bây giờ lại vì một nam nhân lại cảm thấy sợ hãi

Sợ..... không kịp nhìn thấy hấn mặt sau cùng

Sợ..... không còn thời gian bên cạnh hấn

Sợ..... hấn sẽ vì nàng mà đau lòng

Nàng còn nhiều dự tính lắm chưa làm, chưa luyện tốt cầm đề sinh thần của hấn vì hấn tấu một khúc, còn chưa nói rằng.... nàng thích hấn....

Những suy nghĩ, không cam lòng cùng lắng lo đổ ập lại trong nàng, những tình cảm bối rối, tất cả khiến cho nàng loạn cả lên, tâm cơ hồ đập liên hồi, dồn dập.... cảm thấy nghẹt thở, há miệng thở dốc, đầu ngón tay bấu chặt vào lòng bàn tay, sự đón đầu mới khiến nàng tỉnh táo một chút, cơ thể như đình chỉ hoạt động, cả người hầu như bị vết cạn sức lực

Căn bệnh đáng ghét đó lại đến.... cho đến khi bóng tối ập đến, trước mắt nàng như có gì đó đồ chói, ập vào tầm nhìn, Vân Tiểu Khuynh như loáng thoáng nghe được tiếng ồn ào của đám cung nữ thái giám, âm thanh nô xịch quen thuộc... rồi từ từ chìm trong bóng tối

Nhưng mà ít nhất không bị đánh, có lẽ thời gian bên cạnh hấn sẽ đảm bảo nhiều hơn một chút.... Vân Tiểu Khuynh trong tâm trí, tự an ủi mình như vậy!

Khi về vương phủ, nghe quân gia nói lão thái bà cho mời nương tử, hấn đã cảm thấy kỳ lạ rồi, lo lắng cho nên mới thúc ngựa đến hoàng cung, vừa bước vào Phụng nghi cung thấy Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa bên ngoài về mặt lo lắng, Hàn Kỳ nhanh như chớp dùng khinh công bay vào trong, nhưng hình ảnh trước mắt khiến cho cả người hấn cơ hồ bị dọa choáng váng, ngay lập tức tiến đến đỡ lấy Vân Tiểu Khuynh đang ngã xuống đất, máu đỏ nhuộm cả vạt áo trắng mốc, lấm tাম như là đào hoa in trong đó, hấn cơ hồ nổi điên, lớn tiếng quát : “ các người đây là muốn là gì với vương phi của bốn vương?!”

Bọn thái giám la khổ trong lòng, bọn hấn chưa kịp làm gì nha, là thất vương phi tự dung học máu, bọn hấn còn chưa chạm vào người của thất vương phi mà....

Hoa Tuyết Yên thấy Hàn Kỳ bước vào, trong mắt chỉ có một Vân Tiểu Khuynh, nàng cười khổ.... Lựa chọn này của nàng, rốt cuộc là đúng hay sai?!

Thái hoàng thái hậu thấy Vân Tiểu Khuynh đột ngột học máu, cũng bị dọa choáng váng, nàng chính là muốn hăm dọa nữ tử này, cùng lắm thì đánh vài trượng, ai nghĩ đến việc lại ra như thế này, nhìn thất tôn nhi về mặt giận dữ nhìn nàng, thái hoàng thái hậu cười khổ, xem ra lại khiến cho hài tử đó thêm chán ghét nàng rồi, càng nghĩ chính là cảm thấy thất vương phi lỗi, thái độ của thái hoàng thái hậu đối với Vân Tiểu Khuynh lại kém thêm một bậc

“Nương tử!... đừng dọa vi phu a... mau mở a mắt...” Hàn Kỳ đỡ Vân Tiểu Khuynh xuống tháp thượng gần đó, lay lay nhẹ, thấy Vân Tiểu Khuynh không có động tĩnh gì, quát lớn đám thái giám đứng gần đó : “ còn không mau gọi thái y!” đám thái giám hoảng sợ lật đật chạy ra ngoài, mọi người nhón nháo cả lên, chốc lát, Phụng nghi cung loạn thành một đoàn

Một lát sau, vài lão thái y chạy đến Phụng nghi cung, trước đó hoàng đế cũng nghe tin vội vã chạy đến, lại gần chỗ Hàn Kỳ, nhỏ giọng vấn : “ lão thất, đệ muội đây là làm sao vậy?!” không phải bị hoàng tử mắu hạ độc thủ đấy chứ, nếu là như vậy thì nguy to à nha, thất đệ mà mỗi khi ngoan độc đứng lên, tức là lực thân không nhận. Hàn Kỳ căng thẳng nhũu mảy, chờ thái y đáp án, lão thái y cẩn thận bắt mạch cho Vân Tiểu Khuynh, khó hiểu vô cùng. Mạch tượng của Thất vương phi vô cùng tốt, nhưng vì có gì sắc mặt lại trắng bệch khó coi đến vậy, hơi thở khó nhọc giống như là sắp chết rồi vậy! lão thái y thấy thất vương gia sắc mặt khó coi càng thêm lo lắng, lần đầu tiên hấn gặp trường hợp như thế này

“ Thái y, rốt cuộc là thất vương phi làm sao?!” Hoàng đế thấy thái y về mặt kinh hãi, cũng không thôi lo lắng. Lão thái y cung kính đứng dậy, cúi đầu báo cáo : “ bệ hạ, vương gia! Vi thần cũng không rõ, rõ ràng mạch tượng của vương phi rất khỏe mạnh, nhưng hơi thở lại vô cùng yếu nhược....”

“ Đây rốt cuộc là chứng bệnh gì?!” Hoàng đế cau mày. Lão thái y lắc đầu, về mặt chán chường, hấn làm nghề y cũng hơn bốn mươi năm, đây là lần đầu tiên gặp chuyện hi hữu như thế này

Hàn Kỳ mím môi, ngồi bên cạnh Vân Tiểu Khuynh, hơn ai hết hấn hiểu rõ, chứng quái bệnh của Vân Tiểu Khuynh là từ đâu mà đến, nhưng hấn lại bất lực vô cùng, chưa bao giờ hấn cảm thấy bản thân mình vô lực đến như vậy, bản tay nắm lấy tay của Vân Tiểu Khuynh, cảm nhận đầu ngón tay của nàng khẽ động, Hàn Kỳ một thoáng mừng rỡ, nhìn nàng : “ nương tử! tỉnh rồi, khá dọa chết vi phu!”

Vân Tiểu Khuynh mở mắt nhìn hấn, hơi thở trở nên đều đặn hơn, một lát sau mới khàn khàn lên tiếng, thanh âm tràn đầy mệt mỏi : “ Hàn kỳ!”

Hàn Kỳ mỉm cười, đẩy mắt ôn nhu như nước, ầm ập đến nhị nhân, đám người đứng bên cạnh không khỏi lấp bắp kinh hãi. Từ bao giờ thất vương gia lại có ánh mắt như vậy?! đôi con người một mảnh tình ý, ôn nhuận như mộc xuân phong, sóng sánh thâm tình Có chăng nữ tử nằm trên giường kia mới

khiến cho kẻ mà người đời xưng gọi ‘tiểu diện ma vương’ mới thật lòng ôn nhu đến thế?!

“Hàn Kỳ...! chúng ta trở về đi... ta mệt mỏi.. về đến nhà... nhớ gọi ta...” Vân Tiểu Khuynh nhỏ giọng nói với hân như vậy, sau đó khẽ nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ thật sâu. Hàn Kỳ cười khẽ nói : “ hảo! chúng ta về nhà”. Sau đó đứng dậy cúi xuống ôm lấy nàng vào lòng bước về phía cánh cửa, khi đi ngang qua chỗ đứng của thái hoàng thái hậu, Hàn Kỳ thanh âm không ra hi giận, nói : “ vương phi của bốn vương thân thể thường không tốt, sau này có chuyện gì thái hoàng thái hậu cứ cho người đến tìm bốn vương là được, đừng làm phiền vương phi!”

Thái hoàng thái hậu tức run người, nhưng chỉ còn biết trơ mắt nhìn Hàn Kỳ ôm Vân Tiểu Khuynh đi xa, thái hoàng thái hậu nghiêng răng nghiêng lợi, mắng : “ bất biểu tôn tử”, chỉ vì một nữ nhân lại ra mặt chống đối nàng. Hoàng đế thấy thái hoàng thái hậu tức giận, chỉ còn biết thờ dài, lên tiếng : “ hoàng tổ mẫu, hơn ai hết ngài biết rõ tính tình thất đệ, sao cứ nhạ giận hân, rõ ràng là ngài rất quan tâm đến hân a!” thái hoàng thái hậu cười khổ, nàng cũng không rõ, rõ ràng là muốn thứ tốt nhất cho hân, nhưng từ lần này đến lần khác khiến cho hân bất mãn, khiến cho hân càng thêm xa lánh nàng!

“ Hoàng tổ mẫu, có đôi khi không phải thứ tốt nhất là quan trọng, quan trọng là thất đệ nghĩ như thế nào kia...” hoàng đế thờ dài, âm thanh lẳng đặng, tràn đầy mệt mỏi!

“ Hoa tiểu thư đứng không?!” Hoàng đế quay đầu nhìn lại hồng y nữ tử đứng ngẩn ngơ một góc Phượng nghi cung, Hoa Tuyết Yên ngẩng đầu nhìn hoàng đế, cúi đầu hành lễ, để vương phát tay miễn lễ, bèn nói : “ hoa ngoài ngự hoa viện nở rộ rất đẹp, không biết Hoa cô nương có thể cùng trẫm đi dạo một vòng?!” Hoa Tuyết Yên sửng sốt, nhưng rất nhanh thu lại thái độ, đi theo sau hoàng đế

“ Bệ hạ có gì muốn nói với tiểu nữ...” Hoa Tuyết Yên mở miệng hỏi

Để vương mỉm cười, đúng là một nữ tử thông minh, lên tiếng : “ Hoa tiểu thư, ta biết tình cảm của cô nương dành cho thất đệ như thế nào, nếu là lúc trước ta cũng sẽ chúc phúc cho hai người, nhưng mà bây giờ, thất đệ đã có người trong lòng... cô nương cần chỉ phải chấp nhất đầu, hướng chỉ cô nương có chắc chắn, hơn ba năm trước tình cảm của thất đệ dành cho cô nương là ‘yêu’ hay chỉ đơn thuần là thanh mai trúc mã”

“ Bệ hạ nói vậy là có ý gì...?” Hoa Tuyết Yên âm thầm cười, đúng vậy nàng cũng không dám chắc rốt cuộc trước kia thất ca ca đối nàng là yêu, hay chỉ đơn thuần là thích, nhưng mà nàng lại không cam tâm buông xuống nha

“ Mười mấy năm bên cạnh, nếu đã yêu được thì sớm nên yêu rồi, hai chữ ái tình, đôi khi còn phụ thuộc vào hai chữ duyên phận!” để vương cười khẽ, vân đạm phong khinh : “ ta biết đối với cô nương như vậy thật là bất công! Như vậy đi, nể tình cô nương đã từng cứu hoàng tổ mẫu một mạng, trẫm hạ chỉ để cô nương vào Lăng Hàn vương phủ làm khách cho đến khi nào thất đệ nhớ ra cô nương thì thôi. Nếu thất đệ lựa chọn cô nương thì trẫm chúc phúc hai người, còn nếu thất đệ duy yêu chỉ có vương phi, cô nương nên rút lui, trẫm cho phép cô nương được phép yêu cầu trẫm một việc, trẫm sẽ toàn tâm thành toàn! Cô nương nghĩ như thế nào?!”

Hoa Tuyết Yên mỉm cười gật đầu, cung kính cúi người : “ tạ bệ hạ thành toàn!”

“ Không có gì, là hoàng tổ mẫu thiếu cô nương, là thất đệ nợ cô nương... Trẫm chỉ là thay bọn họ trả nợ mà thôi!” Ánh mắt vị thiên tử một thoáng thâm trầm, sâu không thấy đáy.

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: NHỚ LẠI

Lăng Hàn vương phủ

Tây Noon các

“ Nương tử...” Hàn Kỳ buồn thanh lên tiếng, Vân Tiểu Khuynh mở mắt nhìn hân, đáp : “ chuyện gì?!” Hàn Kỳ vươn hai tay ôm lấy Vân Tiểu Khuynh, đầu vùi trong cổ của nàng, nhỏ giọng nói : “ Nương tử, đừng dọa vi phu như lúc sáng, vi phu chịu không nổi!”

Vân Tiểu Khuynh cười cười, đầu ngón tay chỉ chỉ vào trán của hân, nhẹ giọng nói : “ ta không biết, nguoi lại nhát gan đến vậy”. Hàn Kỳ vươn tay nắm lấy ngón tay nghịch ngợm của Vân Tiểu Khuynh, âm thanh điều hòa, u uẩn gì đó man mác điều linh như là đào hoa tần vậy : “ nương tử!... vi phu thực sự rất sợ”

Sợ một ngày nào đó, bỗng dưng mở mắt, nương tử đột nhiên biến mất, không còn, khi ấy vi phu biết đi đâu tìm nương tử bây giờ?!!

“ Ta .. sẽ không để cho nguoi nhìn thấy cảnh như vậy nữa đâu, ta hứa...” Vân Tiểu Khuynh hứa hẹn. Một lần mà dọa hân như vậy, nếu để cho hân biết nàng thường xuyên bị như vậy, chắc chắn hân sẽ phát điên mất, mà nàng lại luyện tiếu hân như thế...

“Thật sao?!” âm thanh buồn buồn, Hàn Kỳ một thoáng run rẩy, Vân Tiểu Khuynh không để ý cho nên không phát hiện, đầu ngón tay của hắn đã trắng bệch, gắt gao bấu chặt vào đệm giường, mới không chế thân mình của mình không run.

“Ân...” Vân Tiểu Khuynh gật đầu!!

“Hàn Kỳ!” Vân Tiểu Khuynh gọi hắn

“Ân?!” Hàn Kỳ đáp lại

“Vị thanh mai trúc mã của ngươi rất đẹp...” Vân Tiểu Khuynh tự tiểu phi tiểu, Hàn Kỳ đỏ mặt hời hợt, lấp bắp trả lời: “không có a, nương tử phải tin tưởng vị phu, vị phu không có làm chuyện gì có lỗi với nương tử hết... với lại, với vị phu, không ai xinh đẹp bằng nương tử nha!”

“Luuu mạnh!” Vân Tiểu Khuynh nhỏ giọng lầm nhấm, sau đó khẽ nhắm mắt, từ từ chìm vào giấc ngủ. Vân Tiểu Khuynh ngày ngủ càng nhiều, có ngày ngủ đến mười tám mười chín canh giờ....

Thấy Vân Tiểu Khuynh hơi thờ ơ đều đặn chìm vào giấc ngủ, về mặt an tường, Hàn Kỳ khẽ cười, cúi đầu xuống hôn môi một chút Vân Tiểu Khuynh, sau đó ngồi bên cạnh ngắm người nhìn Vân Tiểu Khuynh

Nương tử! nàng chính là có chuyện gì giấu ta sao? sao ta lại cảm thấy.... bất an thế này?!

Ngày hôm sau có hai đạo thánh chỉ đưa đến vương phủ, một là Hoa đại tiểu thư đến vương phủ làm khách một thời gian, hai là hoàng thượng biết được vương phi bệnh nặng, tặng một đồng dược liệu quý hiếm mong thất vương phi nhanh chóng khỏe mạnh! Để cho toàn triều được yên a, hoàng đế âm thầm cầu xin....

Nhận được ý chỉ, Hàn Kỳ đen mặt, vội vàng tiến cung chất vấn hoàng đế, hoàng đế nghe vậy, đạm cười: “lão thất, chẳng lẽ không tin tưởng cảm tình dành cho vương phi là toàn tâm toàn ý?” Nghe vậy, Hàn Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi, đen mặt bước về vương phủ, nhưng là trước khi đi, trong ngực thư phòng của hoàng đế, chính là mấy cái bàn gỗ quý làm vật hi sinh a ^^

Với việc Hoa Tuyết Yên đến vương phủ làm khách, Vân Tiểu Khuynh cũng không có ý kiến gì, mỗi ngày vẫn như mọi ngày, đa số là ngủ, thời gian còn lại thì chăm chú vào việc luyện cầm. Sắc mặt mỗi ngày càng thêm hồng hào, Hàn Kỳ thấy vậy rất là an tâm

Hàn Kỳ thì cũng như thường ngày, thêm một người vào vương phủ, cũng không ảnh hưởng gì nhiều, hắn ban ngày thượng triều, có công việc thì tranh thủ giải quyết, thời gian còn lại chính là suốt ngày quán quýt lấy Vân Tiểu Khuynh

Hoa Tuyết Yên đến vương phủ cũng hơn một tháng, nhưng cũng không tiến triển được gì, mọi người đối nàng đều rất khách khí, nhưng Hoa Tuyết Yên cảm thấy thật xa lạ, hơn ba năm trước nàng ra vào nơi đây một cách thường xuyên mà quen thuộc không ngờ bây giờ, cảnh còn mà người lại đổi thay. Hay là người vẫn như vậy, chính là nàng không hiểu, không rõ

Mùa hạ đến, hồ sen nở thơm ngát, đẹp đến thánh khiết, Vân Tiểu Khuynh thích nhất chính là nằm trên thuyền nhỏ, bơi ra giữa hồ rồi nằm ngủ, gió nhẹ nhẹ thổi, hương sen thơm ngát luôn khiến cho có thể nàng càng thêm có sức sống, cho nên mỗi ngày nàng đều ra đó ngâm mình vài canh giờ

Hôm nay cũng như mọi ngày, chuẩn bị xuống thuyền thì bên ngoài chạy vào gã thị vệ, hoảng hốt thông báo: “vương phi! Vương gia bị tập kích, bị thương hôn mê chưa tỉnh”, tức thời Vân Tiểu Khuynh cảm thấy đất trời như chao đảo, nhưng rất nhanh khôi phục lại trấn định, vẫn: “vương gia bây giờ đang ở đâu?!” Gã thị vệ lại nói: “đang trên đường về, chắc giờ này cũng đến rồi”. Lời của thị vệ vừa dứt, bên ngoài Tây Noãn các đã ồn ào tiếng người

Vân Tiểu Khuynh nhanh chân bước ra khỏi Tây Noãn, bước vội đến Trung Uyển các, đến nơi nàng nhìn thấy nam nhân bình thường rạng rỡ như ánh dương quang kia, cũng có lúc trầm tĩnh đến như vậy, có cái gì đó nhẹ nhàng đâm vào tâm của nàng, nhức nhối không yên

“Vương phi! Vương gia chính là mất máu quá nhiều thôi, còn lại nội thương không nghiêm trọng, chỉ cần điều dưỡng vài ngày là được...” lão thái y thấy Vân Tiểu Khuynh đến, vội vàng lên tiếng. Vân Tiểu Khuynh gật đầu, ra hiệu cho lão thái y lui ra, mọi người còn lại cũng lần lượt bước đi

Vân Tiểu Khuynh ngồi bên cạnh, yên lặng nhìn nam nhân mà mình đồng giường cộng chằm hơn nửa năm này

Dung mạo tuấn mỹ đến yêu nghiệt, bạc môi tà mị lúc nào cũng thường trực trên môi khiến cho người ta cảm thấy hắn rất nóng nảy, rất hăng hái, nhưng là ngay từ khoảnh khắc đầu tin gặp mặt, nàng lại cảm thấy, nam nhân này.... rất tịch mịch!

Vô thức vươn tay họa từng chút từng chút trên gương mặt của hắn

Mây kiếm trần đầy khí phách, mi tiêm dài cong như cánh quạt nhỏ, sống mũi cao mà thẳng tắp, đôi môi rất đẹp

“Chẳng phải người nói là người rất giỏi sao?! sao lại dễ dàng bị người ta đã thương đến như vậy?!” Vân Tiểu Khuynh nhỏ giọng lầm nhấm

“Mau tỉnh dậy đi thôi... người nếu không tỉnh dậy, ta đây sẽ .. hồng hạnh ra tường nha!...” Vân Tiểu Khuynh ghé vào lỗ tai của hắn nhỏ giọng nói

Người nằm trên giường một thoáng run rẩy, mi mắt khẽ rung động, một lát sau, hàng mi mắt khẽ mở, để lộ đôi con ngươi thanh minh trong suốt, thâm trầm như biển

“Ngươi... là ai?!” Hàn Kỳ khò khò lên tiếng nhìn Vân Tiểu Khuynh, thanh âm không ra hi giận. Vân Tiểu Khuynh thấy hấn tỉnh dậy, một thoáng vui mừng nhưng bị câu hỏi như vậy, một thoáng lạnh như băng, cơ hồ ngáy ngẩn, nàng vươn tay muốn chạm vào hấn nhưng gần chạm vào lại nắm chặt lấy bàn tay, lui tay về, Vân Tiểu Khuynh đậm cười : “ngươi không nhận ra ta?!” Hàn Kỳ nghi hoặc nhìn Vân Tiểu Khuynh, Vân Tiểu Khuynh nhìn hấn như vậy, bỗng dưng bật cười

Nụ cười khuynh đảo nhân thế khiến cho thiên hạ nam tử cam nguyện khom lưng quỳ gối....!! nhưng là Hàn Kỳ cảm thấy tiểu dung đó lại u uẩn man mác bất đắc dĩ cùng... nhận mệnh, y ngẩn ngơ....!!

“Đã quên thì càng tốt!” Vân Tiểu Khuynh nhẹ giọng cười : “ngươi không nhớ thì càng tốt, ta và ngươi... đơn thuần chỉ là người xa lạ”. Có lẽ là ý trời đi, như vậy cũng tốt, nàng cũng sắp đi, hấn lại quên đi nàng, như vậy chẳng phải rất tốt sao, hấn không đau khổ mà nàng cũng không còn vương bận, như vậy cả hai đều hảo! cứ coi như nửa năm chung sống giữa hấn và nàng như là một giấc mộng, một giấc mộng đẹp vậy....

“Tốt lắm, ngươi bị thương, ngủ đi...” Vân Tiểu Khuynh nhẹ giọng nói, tay vẫn kim lòng không đau mà vươn ra vuốt nhẹ mái tóc của hấn, đẩy mắt một mảnh tĩnh lặng như nước

Khi Vân Tiểu Khuynh định đứng dậy bước ra khỏi phòng thì nam tử trên giường vươn tay nắm chặt lấy tay nàng, dùng chút lực, Vân Tiểu Khuynh lại nằm gọn trong lòng hấn, vì dùng lực hơi quá, vết thương lại có dấu hiệu rạn nứt, máu như muốn ứa ra, Hàn Kỳ khẽ rên một chút!! Vân Tiểu Khuynh nằm trong lòng hấn, không dám động đậy sợ động đến miệng vết thương, đang muốn hỏi hấn lý do thì Hàn Kỳ vui đầu của mình vào cổ nàng, hít nhẹ lãnh hương đào hoa quen thuộc, thanh âm oán giận : “nuông tử!!”

Vân Tiểu Khuynh giật mình, khẽ cau mày không hồn giận : “Hàn Kỳ! ngươi chính là đang điều khiển ta...?!” Hàn Kỳ than thở : “vi phu chính là muốn đùa chút, không ngờ nương tử lại tuyệt tình như vậy, chẳng lẽ nương tử muốn vi phu quên đi nương tử sao?!” lại còn nói gì là hai người xa lạ nữa chứ?! Nữ nhân này khiến hấn tức chết mà. Hấn bị thương nàng lại muốn hồng hạnh ra tường cho nên mới oán giận dọa nàng chút thôi, không ngờ nàng lại nói những câu như vậy, Vân Tiểu Khuynh a! nàng có biết bản thân mình có bao nhiêu là vô tình không?!

“Hàn Kỳ....!!” Vân Tiểu Khuynh âm thanh không vui

“Nuông tử có gì xin cứ nói...” Hàn Kỳ cười cười

“Lần sau đừng có đùa như vậy!” hấn không biết, câu nói nàng và hấn là người xa lạ, nàng phải mất bao nhiêu dũng khí, nén bao nhiêu cái cảm giác bén nhọn đau đớn mới nói ra được?! ngươi tưởng là ta không đau, không sợ khi ngươi dùng ánh mắt xa lạ kia vấn ta : ‘ngươi là ai sao?!’

“Ấn, nương tử nói đúng, là vi phu lỗi...” Hàn Kỳ cười hi hi

“Nhưng làm nếu chẳng may vi phu quên mất nương tử... chẳng lẽ nương tử cứ định như vậy bỏ rơi vi phu, không thèm quan tâm đến vi phu nữa sao, nương tử hảo nhân tâm nha!” Hàn Kỳ lên án Vân Tiểu Khuynh. Vân Tiểu Khuynh khẽ cười, hỏi lại : “vậy... ngươi muốn ta làm gì?!”

“Đương nhiên là phải tìm mọi cách khiến cho vi phu nhớ lại a,....” Hàn Kỳ không nghĩ nhiều, trả lời!

Vân Tiểu Khuynh khẽ cười không nói, bắt giác quanh hai người, không khí ẩm áp đến kì lạ, không ai, không có gì có thể xen vào được

Hoa Tuyết Yên nghe tin Hàn Kỳ bị thương, lo lắng đến Trung Uyển các, lại nhìn thấy tình cảnh như vậy, nàng cúi đầu cười khổ, xoay người bước ra ngoài. Giữa bọn họ... nàng xen vào không được.... không có cách nào... xen vào được

Chân vô thức bước ra khỏi Lãng Hàn vương phủ, không để ý đi về phía trước, đột nhiên lại va chạm vào một người, đang thất hồn lạc phách Hoa Tuyết Yên giật mình, cúi đầu xin lỗi. Nam tử một thân hắc y lãnh khốc, mặt mày anh tuấn phi phàm, thấy Hoa Tuyết Yên như các xác vô hồn tông vào mình, mày khẽ nhíu, thấy nàng ta bị rơi mảnh ngọc bội, hắc y nam tử cúi người nhặt lên, nghĩ nghĩ một lát đi theo bước chân của Hoa Tuyết Yên

“Cô nương?!” Hắc y nam tử trầm giọng, lên tiếng, thanh âm trong trẻo lạnh lùng. Hoa Tuyết Yên một thoáng giật mình, quay đầu lại nhìn hắc y nam tử, nghi hoặc : “công tử, có chuyện gì?!” Hắc y đưa miếng ngọc bội cho nàng, Hoa Tuyết Yên nhận lấy, cười khò : “cảm tạ” vô thức nước mắt không tiếng động lặng lẽ rơi

Đây là mảnh ngọc bội mà nàng nhờ người đầu khắc để tặng cho hấn, bây giờ thì còn có cơ hội sao

Mười mấy năm cảm tình, bỗng chốc hóa thành hư không, nhưng là nàng thua hoàn toàn, tâm phục khẩu phục

Có lẽ là nàng chưa từng hiểu rõ con người của hấn, cũng như ngộ nhận cảm tình của hấn dành cho nàng

Chung quy là nàng tự mình đa tình, có thể trách được ai?

Hấn đã từng đối rất tốt với nàng, cũng đã từng vì nàng bị thương suýt mất mạng, như vậy nàng cũng cảm thấy... đủ rồi

Có lẽ... nên buông tay thôi!!

Hắc y nam tử thấy Hoa Tuyết Yên rơi lệ, có chút không biết làm sao, chân tay một thoáng luống cuống

“Ngươi có rảnh không?” Hoa Tuyết Yên mỉm cười nhìn hắc y nam tử. Hắc y nam tử tròn mắt nhìn nữ nhân khi thì khóc, thoát chốc lại cười này

“Ta thất tình nha, cho nên người có thể đóng vai người tốt... đưa ta đi uống rượu được không?!” Hoa Tuyết Yên cười cười nhìn hắc y nam tử

Hắc y nam tử gật gù đầu, bước về hướng tử lâu, Hoa Tuyết Yên đi theo

Một cuộc gặp gỡ hết sức đơn giản, nhưng lại là sự khởi đầu cho một cuộc tình khác

Hoa Tuyết Yên không ngờ rằng, chỉ là một thoáng vô tình, hai kẻ xa lạ gặp nhau, cùng uống vài ly rượu, lại bắt đầu một đoạn duyên phận

Lăng Hàn vương phủ

Nam Li các chính là nơi dành cho khách của vương phủ, cũng là nơi ở của Hoa Tuyết Yên

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Hoa Tuyết Yên đứng dậy mở cửa, thấy người bên ngoài, một thoáng ngẩn ngơ

“Thất.. ca ca..?!” Hoa Tuyết Yên kinh ngạc nhìn Hàn Kỳ, nàng ở vương phủ hơn một tháng nay... đây là lần đầu tiên hắn chủ động tìm nàng

“Yên nhi! Chúng ta có thể nói chuyện một lát được hay không?!” Hàn Kỳ đậm cười nhìn Hoa Tuyết Yên. Hoa Tuyết Yên nghe y nói vậy, một thoáng kinh hãi. Đã bao nhiêu lâu rồi, nàng mới nghe hắn gọi nàng hai tiếng : “Yên nhi!” Như một thói quen, một bản năng, Hoa Tuyết Yên vô thức gật đầu

Hàn Kỳ bước chậm về phía hoa viên, hoa tuyết yên bước đi bên cạnh, như là sự tình, Hoa Tuyết Yên ngập ngừng lên tiếng : “Thất ca ca...” huynh đã nhớ lại tất cả rồi ư?! Hàn Kỳ một thoáng im lặng, gật đầu. Hoa Tuyết Yên cười khổ, vẫn : “huynh nhớ từ khi nào?!”

“Lúc ta bị thương, bảy ngày trước!” Hàn Kỳ đáp

“Như vậy, huynh có chuyện gì muốn nói với muội đây?!” Hoa Tuyết Yên đậm cười, hắn đã nhớ cách đây bảy ngày mà bây giờ mới đến tìm nàng, Hoa Tuyết Yên âm thầm cười, như vậy nàng còn hi vọng gì nữa đâu, buông tay đi thôi! Nói là nói vậy, nghĩ thì nghĩ thế, lí trí mách bảo như thế... nhưng con tim cứ mãi âm ỉ đau, mãi quẩn luyến si niệm!

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: SINH THẦN

“Thật xin lỗi, Yên nhi!” Hàn Kỳ thờ dài, tiểu cô nương này từ nhỏ lớn lên bên hắn, là nữ tử duy nhất lúc trước hắn có hảo cảm, khi ấy nào biết hai từ ái tình, yêu thích là thế nào, không ngờ gặp được nàng ấy, hắn mới hiểu, cảm giác yêu luyến chấp niệm với một người là như thế nào?!!

“Không cần xin lỗi, huynh thật ra... chưa từng có gì xin lỗi muội cả...” Hoa Tuyết Yên mỉm cười, đôi con ngươi phảng phất ưu sầu

“Nếu có thể có gì giúp muội, ta sẽ cố hết sức...” Hàn Kỳ cười khổ, tiểu cô nương này cứ oán hận hay trách mắng hắn, hắn sẽ cảm thấy tốt hơn là như thế này, khiến cho hắn càng thêm áy náy. Hoa Tuyết Yên nghe vậy, mỉm cười : “vậy... huynh có thể ôm muội một chút được không? Coi như là cái ôm tạm biệt”

Hàn Kỳ một thoáng chần chờ, nhưng nhìn Hoa Tuyết Yên âm thầm gương mặt nhỏ nhắn, nhẹ nhàng thờ dài, vươn tay ôm lấy Hoa Tuyết Yên. Hoa Tuyết Yên ôn nhu cười thỏa mãn, khẽ nhắm mắt tận hưởng phút giây an bình quý giá này

Đứng cách đó không xa, Vân Tiểu Khuynh nhìn chằm chằm hai người ôm nhau, đáy mắt một thoáng buồn bã, nhưng rất nhanh cảm giác đau đớn tập kích cơ thể nàng, huyết tử trong miệng lại liên tục chảy ra, Vân Tiểu Khuynh vội vã xoay người, cố sức bước về phía Tây Noãn Các

Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa đứng gần đó, lấp bắp kinh hãi, vội vàng đỡ lấy Vân Tiểu Khuynh, tiểu hồng nhỏ giọng vẫn : “vương phi...!!!”

Vân Tiểu Khuynh lắc lắc đầu, phát tay ra hiệu cho hai tiểu nha đầu dìu nàng, nàng đã hứa với hắn là không cho hắn nhìn thấy cảnh này, nàng không muốn thất hứa!!

“Vương phi...” Tiểu Hồng nhỏ giọng nức nở, bệnh này của vương phi ngày càng nặng, bây giờ mỗi ngày đều phát tán...

Vân Tiểu Khuynh mệt mỏi nằm xuống, để cho Tiểu Họa thay nàng lau sạch sẽ khuôn mặt cùng thay áo bên ngoài...

Hàn Kỳ hẳn không thích ồn ào, cho nên cũng không thích yến tiệc, vì lí do đó cho dù là sinh thần của hắn, hắn cũng không tổ chức yến tiệc, hoàng đế rất là oán giận về việc này, nhưng Hàn Kỳ hẳn chỉ vẫn đạm phong khinh, phun ra bốn từ : “ hao tài tốn của!”

Mùng sáu tháng sáu, là ngày sinh thần của thất vương gia, quan lại ai nấy đều biết, biết rõ vương gia không thích ồn ào, cho nên chỉ lặng lẽ gọi quà kèm theo vài lời chúc, mà quà cũng thường rất đơn giản, không quá cầu kỳ xa hoa, vì Hàn Kỳ không thích

Vương phủ tuy không tổ chức yến tiệc, nhưng cũng treo đèn đỏ, biểu hiện không khí chúc mừng

Hàn Kỳ từ sáng sớm đã ra ngoài, mà Vân Tiểu Khuynh vẫn chưa thức dậy, một ngày cứ như vậy đơn điệu trôi qua, mãi cho đến chập tối, Hàn Kỳ mới vội vã bước vào phủ, chạy đến Tây Noãn các, nhưng vương phi yêu quý của hắn vẫn chưa tỉnh giấc, Hàn Kỳ cười khẽ, ghé bên tai Vân Tiểu Khuynh nhỏ giọng nói : “ nương tử! nếu không tỉnh dậy thì vi phu sẽ thân thân cái miệng nhỏ nhắn nga!” Vừa nói định cúi đầu hôn xuống, Vân Tiểu Khuynh khẽ cau mày, xoay mặt qua một bên, cho nên đôi môi của Hàn Kỳ chạm nhẹ vào gò má của nàng

“ Hàn kỳ!” Vân Tiểu Khuynh mở mắt, miệng mậm lên, một bộ dáng như là ta đây mất hứng!

Hàn Kỳ khe khẽ cười, giúp đỡ Vân Tiểu Khuynh ngồi dậy, lấy khăn ẩm lau mặt cho nàng, cười đùa : “ nương tử tỉnh nha! Hôm nay nàng đã ngủ một ngày rồi đấy, không đói sao?!” Vân Tiểu Khuynh giương mi nhìn về phía bên ngoài, thấy trời đã dần dần chuyển tối, khẽ cau mày : “ ta đã ngủ nhiều như vậy sao?!” Hàn Kỳ cười khỏ, nữ nhân này, ai...!!!

“ Hàn Kỳ, hôm nay là sinh thần của ngươi. ... Ngươi không vào hoàng cung một chuyến sao?!” Vân Tiểu Khuynh nghi hoặc, Hàn Kỳ nghe vậy, đáp : “ không vội!” hôm nay cũng là sinh thần nương tử không phải sao, đương nhiên vi phu phải bồi bên cạnh nương tử rồi..!!

Vân Tiểu Khuynh đứng dậy, cùng Hàn Kỳ dùng thiện sau đó tản bộ ở xung quanh Tây Noãn các

“ Hàn kỳ! sinh thần của ta mà ngươi không có quà gì hết sao?!” Vân Tiểu Khuynh như nhớ đến chuyện gì, nghiêng đầu nhìn nam tử bên cạnh, lên tiếng hỏi. Hàn Kỳ cười cười, lấy ra trong lòng một hộp gỗ, y nói : “ sao lại không a! vi phu vì cái này mà mất ngủ đấy!” nói xong đưa cho Vân Tiểu Khuynh

Vân Tiểu Khuynh bĩu môi, tên gốc nào ngày nào cũng ngủ khò khò bên cạnh nàng?! Dám mất ngủ! đưa tay nhận lấy hộp gỗ, mở ra, bên trong là hai rỏi gỗ oa nhi, nhỏ nhỏ bằng lòng bàn tay, một nam một nữ. Nữ oa nhi bạch y trắng muốt, nam oa nhi hồng y rực lửa. ... đây chính là bản thu nhỏ giữa hắn và nàng thôi!!

“ Nương tử, thích không?!” Hàn Kỳ nhẹ giọng nói : “gỗ là từ gốc đào thụ ngàn năm, mấy ngày nay hắn ra bên ngoài học cách khắc, làm hư hàng trăm cái mới làm được cặp oa nhi này”

“ Ngây thơ!” Vân Tiểu Khuynh khẽ mím môi, nhưng tay lại vô thức nắm chặt lấy hai rỏi gỗ. Hàn Kỳ nghe thế, chỉ cười cười, nương tử! ngày càng khẩu thị tâm phi nha. “ Nương tử, ta giữ nữ oa nhi, còn nàng giữ nam oa nhi a...” Hàn Kỳ lấy trong tay Vân Tiểu Khuynh búp bê rỏi gỗ, cẩn thận bỏ vào trong vạt áo

“ Nương tử, đến nàng..!!” Hàn Kỳ ôn nhu cười. Vân Tiểu Khuynh nghi hoặc nhìn hắn, Hàn Kỳ đáng thương hể hể nhìn Vân Tiểu Khuynh, oán giận : “ nương tử chẳng lẽ không chuẩn bị quà gì cho vi phu?!” Vân Tiểu Khuynh lấy tay chỉ chỉ vào gò má của hắn, cười nhẹ, nam nhân này đúng là dạ mặt ngày càng dày

Vân Tiểu Khuynh bước đến gần gốc đào thụ, dưới đó có đôi bàn ghế đá, trên bàn đá còn chuẩn bị một cây cỏ cầm

Trời nhá nhem tối nhưng khắp Tây Noãn các có vô số đèn lồng thấp sáng, đèn đỏ rực rỡ khiến cho mảnh sân Tây Noãn rạng ngời hẳn lên

Một cơn gió nhẹ đi ngang qua, mang theo hương sen phả vào lòng người, thoang thoảng vờn vẩn đâu đây lãnh hương đào hoa làm say lòng người

Vân Tiểu Khuynh đặt tay lên cỏ cầm, ngẩng đầu nhìn nam tử đối diện cùng mình, hé miệng cười, rực rỡ tựa hoa phù dung, rạng rỡ quang huy, bỗng chốc Hàn Kỳ như cảm thấy cả thiên địa lúc này đây như mờ ảo dần, chỉ còn lại mỗi bạch y nữ tử ngồi đối diện cùng hắn, xung quanh nàng như có hàng vạn đóa phù dung nở rộ, khuynh quốc khuynh thành

“ Ta đàn cho ngươi nghe, như là quà sinh thần, thế nào?!” Vân Tiểu Khuynh hỏi hắn. Có lẽ vì quá choáng váng trước nụ cười của Vân Tiểu Khuynh, Hàn Kỳ chỉ còn biết ngây ngốc gật đầu, Vân Tiểu Khuynh thấy hắn như vậy, trên môi tiếu dung càng đậm, không giảm

Đầu ngón tay trắng nõn xinh đẹp khẽ lướt qua cỏ cầm, một khúc nhạc dạo đầu vang lên, thanh âm êm dịu đầm thắm. Hơn hai tháng luyện tập, tuy không nói là tuyệt hảo, nhưng thanh âm cũng rất dễ nghe

Tang tênh tang.

Như hoa khai trong mùa xuân, cơn gió mát trong mùa hè, cơn mưa rào ở mùa thu, vài bông tuyết rơi vào đông đến. thanh âm nhẹ nhàng lắng đọng, từng chút, từng chút thấm vào, hòa cùng thiên nhiên

Rồi thanh âm lãnh đạm quen thuộc của nàng vang lên, bỏ đi ba phần đạm mạc, tăng vài phần nhu tình cùng gì đó... da diết...

Từng vô vọng tìm người chốn thiên ngoại

Sau cùng, nay đã được nhìn thấy người
Ngỡ như trong mộng, gặp rồi chóng quên
Loại cảm giác ấy, có đẹp lắm không
Sương khói mịt mù, thấy không rõ người trước mắt
Nhìn không thấu thiên cơ, khi giữa bi ai chợt tìm ra hạnh phúc
Bất luận có thần bí đến thế nào
Mỗi một kiếp sống điều vẫn chờ đợi người
Dù người còn nhớ hay đã quên
Tin nhất định sẽ có ngày gặp lại
Để tiếp nối hạnh phúc ấy, đến kiếp sau vẫn không muốn xa rời người
Một sát na mỏng manh, đến nơi nắng mai vĩnh hằng
Âm thanh một thoáng dừng lại, tiếng đàn vút cao, Vân Tiểu Khuynh rũ xuống mi mắt không nhìn nam tử đối diện cùng mình, âm thanh bất giác có chút gì
đó... quyến luyến, si niệm...
Chết đi sống lại, đến cùng trời cuối đất
Duyên hết tận rồi lại khởi, là một điều bí ẩn
Có thể giữa hạnh phúc chợt ngập đến bi ai
Theo hết truyền kỳ này đến truyền kỳ khác
Cùng chết bên nhau
Sống say chết say, biết trời nào đất nào
Duyên hết tận rồi lại khởi, thời gian bên người lúc này
Không được phép quên, lẽ kia phải nén lại
Không muốn làm người lo lắng
Chết đi sống lại, đến cùng trời cuối đất
Duyên hết tận rồi lại khởi, là một điều bí ẩn
Có thể giữa hạnh phúc chợt ngập đến bi ai
Theo hết truyền kỳ này đến truyền kỳ khác
Cùng chết bên nhau
Sống say chết say, biết trời nào đất nào
Duyên hết tận rồi lại khởi, thời gian bên người lúc này
Không được phép quên, lẽ kia phải nén lại
Không muốn làm người lo lắng.

(Hoa phi hoa)

Cầm âm cũng không phải tuyệt nhất thiên hạ, thanh âm cũng không phải hay nhất, nhưng là so với thiên hạ đệ nhất cầm thánh, so với thiên âm của đất trời, Hàn Kỳ vẫn cảm thấy! khúc nhạc này đây của Vân Tiểu Khuynh là đẹp nhất hay nhất, là món quà mà nhiều năm nay được nhận khi sinh thần, hẳn thích nhất

“Nương tử! thì ra nàng muốn luyện cầm là vì đánh đàn cho vi phu nghe a??!” Hàn Kỳ mỉm cười, thanh âm tràn đầy đắc ý. Vân Tiểu Khuynh thấy hân

như vậy, một thoáng mỉm cười, nàng vẫn : “ có dễ nghe không?!”

Hàn Kỳ gật đầu, khẽ nói : “ là khúc nhạc mà ta cảm thấy hay nhất từ trước đến nay, sau này cũng vậy!”

Vân Tiểu Khuynh đậm cười : “ vậy! người nhất định phải nhớ. Biết không?!”

“Đương nhiên a, vì phu rất thông minh, chỉ cần nghe một lần là nhớ!” Hàn Kỳ vui vẻ nói. Vân Tiểu Khuynh giương mi nhìn hắn, đầu khẽ tựa vào lồng ngực của hắn, nhắm mắt.

Hàn Kỳ cũng thuận lay, ôm chặt lấy thắt lưng của nàng, yên tĩnh, hưởng phút giây ấm áp này

Gió nhẹ đông đưa, vài cái đèn lồng rung rinh trong gió, mấy gốc đào thụ trĩ rậm trong đêm, tạo nên dạ khúc êm đềm xinh động

Dưới tán đào thụ cao nhất, dưới đó, bạch y nữ tử khẽ nhắm mắt tựa vào lồng ngực hồng y nam tử bên cạnh, khoe môi vẫn còn vương vẩn nét cười còn sót lại

Một vài đoá đào hoa cuối cùng cùng vẩn vương trên cây, bỗng chốc vỡ ra, bay lượn khắp không trung rồi rơi nhẹ rơi nhẹ phủ xuống mái tóc đen huyền của hắn cùng nàng, luyến lưu nơi vạt áo trắng muốt ấy.

Tất cả. vẽ nên một bức tranh tuyệt đẹp.

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: LY!

Vài hôm sau

“ Vương phi! Hoa tiểu thư đến rồi.” Tiểu Hồng nhỏ giọng gọi Vân Tiểu Khuynh, Vân Tiểu Khuynh cố gắng mở mắt, chỉ là hàng mi nặng trĩu khiến cho nàng không thể mở được, khẽ đáp : “ ân! Mời vào đây!”

Tiểu Hồng xoay người, lát sau Tiểu Họa mang Hoa Tuyết Yên vào Tây Noãn các. Hoa Tuyết Yên nghi hoặc, không hiểu vì có gì Vân Tiểu Khuynh lại cho mời nàng đến nơi này, mấy tháng ở vương phủ không gặp nàng dù chỉ một lần, hôm nay lại cho người đến Hoa phủ mời, rốt cuộc lý do gì!

Phải mất một thời gian ngắn, Vân Tiểu Khuynh mới có thể mở mắt, yên tĩnh nằm trên tháp quý phi, nhìn Hoa Tuyết Yên ngồi bên cạnh mình, phát phát tay để cho Tiểu Họa cùng Tiểu Hồng ra ngoài, hai tiểu nha đầu cung kính xoay người cáo lui

“ Hoa tiểu thư.?! ” Vân Tiểu Khuynh nhẹ giọng lên tiếng, thanh âm đậm như nước! Hoa Tuyết Yên nghe vậy : “ vương phi! Có chuyện gì muốn gặp tiểu nữ? ” Vân Tiểu Khuynh cười khẽ, nói : “ Hoa tiểu thư cùng Hàn Kỳ là thanh mai trúc mã đúng không?!” Hoa Tuyết Yên gật đầu, nghi hoặc nhìn Vân Tiểu Khuynh

Vân Tiểu Khuynh đậm cười, giương mi nhìn Hoa Tuyết Yên, nói : “ ta. chỉ là muốn biết, Hàn Kỳ hồi lúc nhỏ, như thế nào mà thôi, Hoa tiểu thư có thể nói cho ta biết được không?!” Hoa Tuyết Yên kinh ngạc nhìn Vân Tiểu Khuynh, nhẹ giọng cười : “ quá khứ rồi cuộc cũng là quá khứ, vương phi cần gì chấp nhất?!” Vân Tiểu Khuynh cười yếu ớt : “ ta biết, nhưng là ta luyến tiếc!”

Luyến tiếc hắn khoảng thời gian ta không được chứng kiến!

Hoa Tuyết Yên nghe Vân Tiểu Khuynh nói như vậy, một lát sững người, nàng than nhẹ, thanh âm ôn nhuận, từ từ kể : “ ... lần đầu gặp huynh ấy lúc ta mới năm tuổi, thất ca ca hơn ta bốn tuổi, nhưng lại trưởng thành rất sớm, trong khi các hoàng tử khác còn đang vui đùa, học tập, huynh ấy đã bắt đầu cùng tiên đế xử lý chuyện triều chính rồi. thất ca ca rất thông minh, trí tuệ bất phàm, tuy về ngoài đậm đậm tiểu tiểu nhưng một khi làm việc gì lại rất nghiêm túc và có thành tựu, còn nhớ. ”

Vân Tiểu Khuynh nghe Hoa Tuyết Yên từ tốn nói về khoảng thời gian còn nhỏ của Hàn Kỳ, khoe môi cong cong tiểu dung mỹ lệ, khẽ nhắm mắt, như mơ như màng, nàng như thấy một tiểu Hàn Kỳ, khi thì láu lỉnh nghịch ngợm, khi thì nghiêm túc lão thành, khi thì lãnh tính vô tâm.

“ mười lăm tuổi huynh ấy bắt đầu tung hoành sa trường khiến cho các nước lân bang không dám bén mảng đến biên cương của Đông Li, trong bình ổn nội loạn, ngoài mở mang bờ cõi, dẹp yên quân xâm lăng. ”

Hoa Tuyết Yên thấy Vân Tiểu Khuynh nhắm mắt, hơi thở đều đặn, cứ tưởng nàng ngủ quên, nhưng khi Hoa Tuyết Yên ngừng kể, Vân Tiểu Khuynh khẽ mở mắt, ngưng mắt thật sâu nhìn Hoa Tuyết Yên, nhẹ giọng nói :

“Hàn Kỳ! hần ấy à, chung quy chỉ là tên ngọc thôi....”

Hoa Tuyết Yên kinh ngạc, chưa lên tiếng phản bác thì Vân Tiểu Khuynh lại nói tiếp : “mệt mỏi cũng không nói ra, đau xót cũng một mình gánh chịu, cô đơn cũng chỉ biết lẻ loi gặm nhấm một mình”

“Tên ngọc đó, lúc nào cũng tiều tụy rực rỡ sáng ngời khiến cho người ta lầm tưởng y rất hăng hái, rất náo nhiệt.... thật ra y lại rất tịch mịch... chính là vì đã quen chịu đựng, đến chết lặng rồi”

Hoa Tuyết Yên kinh ngạc, há miệng thở dốc, không thốt nên lời

Vân Tiểu Khuynh cười khê, như là đóa tuyết liền nở rộ trong băng tuyết ngàn năm giá lạnh, ấm áp say lòng người, ôn nhu vô cùng. Hoa Tuyết Yên khó có thể tin, một nữ tử lãnh đạm như vậy lại nở nụ cười ôn nhu đến như thế, như là nhu từ tận cõi lòng, tận con tim, khiến cho Hoa Tuyết Yên ngẩn ngơ, dù là nhiều năm sau này nhớ lại cũng không khỏi thất thần ngây ngốc

Vân Tiểu Khuynh nói như thế này : “chính là ngọc như vậy.... mới khiến cho ta luyện tiếc hần như thế, chỉ là....”

“Hoa tiểu thư....” Vân Tiểu Khuynh nghiêng đầu nhìn Hoa Tuyết Yên, nhẹ giọng ní non : “hần... thật sự rất sợ tịch mịch, cho nên... nếu có thể... đừng để hần một mình, .. nếu có thể... hãy đến đây làm bạn hần.... ta chính là.... vô phương Hoa tiểu thư! Hần sau này, nhờ người.....”

Hoa Tuyết Yên tròn mắt nhìn Vân Tiểu Khuynh, nữ tử này rốt cuộc là đang nói thứ gì. ?! muốn lên tiếng hỏi, nhưng lời chưa kịp nói, đã bị một thanh âm chen ngang : “nuông tử! ta đã trở về...!!” người đến không ai khác chính là Hàn Kỳ

Vân Tiểu Khuynh mỉm cười nhìn hần, Hàn Kỳ tiến lại cầm lấy tay của Vân Tiểu Khuynh, nói : “nuông tử lại buồn ngủ nữa sao?!”

Vân Tiểu Khuynh gật gật đầu, lại nói : “Hàn Kỳ! ta bỗng nhiên thèm ăn hoa quế cao ở tửu lâu, người... Ra đó mua cho ta vài khối đi”. Hàn Kỳ ngẩng ra, sau đó gật gật đầu, Vân Tiểu Khuynh nhìn sang Hoa Tuyết Yên, lại nói : “Hoa tiểu thư, đi cùng Hàn Kỳ đi”. Hàn Kỳ lúc này mới phát hiện Hoa Tuyết Yên từ nãy bên cạnh, y xấu hổ cười, gật đầu cười : “Yên nhi!” Hoa Tuyết Yên mỉm cười, nhẹ gật đầu, như một cái lễ

“Đi thôi....” Vân Tiểu Khuynh nói. Hàn Kỳ phết miệng, nuông tử chính là thích sai hần làm cu li a, nhưng là hần chính là cam tâm tình nguyện, cúi đầu trộm hương và cái, sau đó xoay người cùng Hoa Tuyết Yên, bước ra khỏi Tây Noãn các.

“Hàn kỳ....” Vân Tiểu Khuynh đột ngột gọi hần lại, Hàn Kỳ sững sờ quay đầu lại, cười cười nói : “sao vậy, nuông tử!” Vân Tiểu Khuynh ngưng mắt nhìn hần một chút, lắc lắc đầu, mỉm cười dịu dàng : “không có gì, nhanh đi đi...” Hàn Kỳ một thoáng nghi hoặc nhưng rất nhanh lại bị nụ cười ôn nhu như nước của Vân Tiểu Khuynh mê choáng váng đầu óc, y gật gật đầu, nhanh chóng dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi mua hoa quế cao

Vân Tiểu Khuynh bỗng nhiên thấy luyện tiếc, luyện tiếc hần, muốn hần ở bên mình thêm một chút nữa, nhưng mà.... Nếu như để cho hần nhìn thấy cảnh nàng rời đi, như vậy... hần sẽ như thế nào? Vân Tiểu Khuynh chính là cảm thấy không nỡ.... không nỡ... hần đau lòng!!

Vân Tiểu Khuynh cố giương mắt nhìn bóng lưng của Hàn Kỳ thật lâu... thật lâu... Cho đến khi mi mắt nặng trĩu không thể giương lên được nữa, mới nặng nề buông xuống..., trên môi còn sót lại nét cười ôn nhu như nước...

Tạm biệt Hàn Kỳ!....

Coi như gặp ta là một hồi mộng, nhanh chóng quên đi!!

Ta không thể giữ được lời hứa cùng người nữa rồi.... ta đã cố hết sức... người có trách ta?!

Thật ra... ta vẫn tưởng nói, ta thích người... nhưng là bây giờ ta chợt hiểu, không biết từ bao giờ, từ thích kia lại chuyển sang yêu rồi

Rất tự nhiên, rất dịu dàng, người cứ như vậy từng chút từng chút lắng đọng trong tâm của ta, hoảng hốt giật mình chợt nhận ra, nguyên lai người đã ở trong đó

Nhưng là... chúng ta không thể Nắm tay cho đến bạc đầu.... cho nên ta sẽ không nói ra ba từ ấy đối người...!!

Hàn Kỳ! ...Thật xin lỗi!!

“Thất ca ca, huynh sao vậy?!” Hoa Tuyết Yên nghi hoặc nhìn Hàn Kỳ, đang đi bỗng dừng khựng lại, sắc mặt tái mét

Hàn Kỳ vô thức tay đưa lên ngực, nắm chặt lấy vạt áo, trong thoáng chốc vừa rồi, tâm của hần đau quá!!

“Ta.. không sao?!” Hàn Kỳ lắc lắc đầu, bước nhanh về phía trước, nuông tử thích ăn hoa quế cao, mua nhanh rồi về cùng nuông tử thưởng thức. Hoa Tuyết Yên đuổi theo sau....kỳ lạ! hai người hôm nay đều rất kỳ lạ, Hoa Tuyết Yên lẩm nhẩm. Trên đường bỗng thoáng qua một hắc y nhân, Hoa Tuyết Yên khẽ giật mình, vội quay đầu lại nhìn Hàn Kỳ, nói : “Thất ca ca, ta bỗng dừng nhớ có việc cần làm, huynh đi trước đi”. Hàn Kỳ gật đầu, xoay người bước đi, Hoa Tuyết Yên cũng theo hướng ngược lại, đuổi theo bước chân của hắc y nhân!

Hàn Kỳ nhanh chóng dùng tốc độ nhanh nhất đến tử lâu gần đó mua vài khối hoa quế cao, rồi quay lại vương phủ, hân cũng không rõ vì sao lại cảm thấy bất an đến như vậy. Bước vào Tây Ôn các, thấy Vân Tiểu Khuynh an tường ngủ dung, tâm thoảng chốc mới an tĩnh lại, y cười khề, đặt điểm tâm trên bàn, cúi người xuống ôm Vân Tiểu Khuynh vào phòng, đặt trên giường, rồi lấy mền đắp lại

“Nương tử, ngủ thì nên vào phòng ngủ a, ngoài trời sẽ bị ốm đó, thật là...” y thanh âm oán giận, vươn tay vuốt nhẹ mái tóc của Vân Tiểu Khuynh, yên tĩnh nhìn nàng. Chính là Hàn Kỳ y không ngờ rằng, Vân Tiểu Khuynh một giấc ngủ chính là hơn một ngày một đêm chưa tỉnh, dù dùng mọi cách nàng vẫn cứ yên lặng nằm đó, hơi thở đều đều, tiểu dung như có như không còn sót lại

Hàn Kỳ như nổi điên gọi tất cả các thái y trong cung, nhưng tất cả mọi thái y đều nói y như nhau: “vương phi mạch tượng rất tốt, chỉ là đang ngủ thôi”. Chỉ có đều mọi người không rõ, vương phi ngủ đến ngày thứ hai vẫn không tỉnh lại, dùng mọi biện pháp cũng không có cách nào khiến cho nữ nhân đang nằm trên giường kia mở mắt

Thất vương gia nổi giận, mặt âm trầm sát khí khiến cho nhóm thái y âm thầm kinh hãi. Đã quen thất vương gia tiểu dung rạng rỡ trên môi, dù là khi sinh khí hay tức giận... nhưng bây giờ biểu hiện càng bình thường như thế, lại càng khiến cho bọn họ nom nớp lo sợ. Hoàng đế hay tin cũng đích thân ngự giá đến xem, nhưng là cũng thúc thủ vô sách

“Ta nghe nói ở mấy bộ tộc ít người có một loại cỏ khiến cho người ta như là đang ngủ say nhưng là vĩnh viễn không tỉnh lại, có khi nào...” Hoàng đế cau mày, vẫn đắm thái y. Trong đó lão thái y lớn tuổi nhất, bước ra cung kính nói: “bệ hạ! loại cỏ đó vì thần cũng biết, cũng đã từng gặp nhưng tuyệt đối không giống như là tình trạng của thất vương phi”. Hoàng đế thở dài, trầm mặc

Hàn Kỳ vẫn yên lặng ngồi bên cạnh giường Vân Tiểu Khuynh, hai ngày hai đêm y chưa từng rời khỏi dù chỉ một chút, không ăn không uống, cũng không ngủ, chỉ ngây ngốc ngồi đó, như một bức tượng không linh hồn. Hoàng đế thấy vậy, đau lòng vô cùng, y khe khẽ thở dài: “thất đệ, vậy trước khi đệ muội xảy ra tình trạng như thế này, thì có biểu hiện gì bất ổn không?!” Hàn Kỳ nghe vậy, đôi con ngươi một thoáng lóe sáng, y lao đảo đứng dậy chạy ra khỏi Tây Ôn các, đến chỗ ở của hạ nhân

“Vương gia! Sao ngài lại đến đây...” tiểu Hồng từ trong phòng bếp, thấy Hàn Kỳ tiến lại gần vội vàng lên tiếng hỏi, vương phi đột nhiên không tỉnh dậy, vương gia lo lắng ngày đêm bồi bạn, không cho bất cứ ai tới gần, dù là nàng cũng Tiểu Họa, nhưng sao lại đến nơi này, hay là vương phi tỉnh rồi?!

“Tiểu Hồng, mấy hôm trước, vương phi có biểu hiện gì lạ không...” Hàn Kỳ hai tay đặt trên vai tiểu hồng, gần từng tiếng hỏi, đôi con ngươi đã đầy tơ đỏ, ần ần mỗi mọt. Tiểu Hồng nghe y hỏi như vậy, kinh ngạc rồi lắc lắc đầu, vương phi vẫn như bình thường nha

“Vương gia, ngài có biết vương phi có bệnh cũ...” Từ đằng sau Tiểu Họa tiến lại gần, ngập ngừng hỏi. Nàng chính là cảm thấy bệnh cũ của vương phi rất kỳ lạ, đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, nhưng vương phi không cho nói nàng cũng không dám nhiều lời, không ngờ bây giờ lại xảy ra chuyện này, Tiểu Họa nghĩ ít nhiều thì nó cũng liên quan

“Bệnh cũ?!” Hàn Kỳ tròn mắt, khó có thể tin được, nàng có bệnh cũ gì?! Hân... sao lại không biết?! Tiểu Họa thấy y như vậy, khe khẽ nói: “vương gia, cách đây gần ba tháng, vương phi cứ vài tuần phát bệnh một lần, rồi từ từ bệnh phát ngày càng nhiều, cách đây vài tuần, thì hầu như mỗi ngày đều phát bệnh, khi phát bệnh cơ thể cứng ngắc không cử động được, hô hấp khó khăn cùng với hộc máu...”

Hàn Kỳ bỗng chốc như cảm thấy đất trời tối xầm, y khó khăn mở miệng: “tại sao... nàng ấy lại không nói với ta?!” Tiểu Hồng nghe vậy, nức nở, thanh âm một thoáng nghẹn ngào: “vương phi không cho chúng ta nói, ngài ấy không muốn cho ngài biết, mỗi khi phát bệnh ngài ấy luôn một mình chịu đựng, ngài ấy nói.... đã hứa với ngài không cho ngài thấy như vậy!” nhất thời Hàn Kỳ sững người, không thốt thành tiếng

Lần trước sự cố xảy ra ở Phụng Nghi cung là khi nàng ấy phát bệnh sao, nàng ấy nói nhất định lần sau không để cho hân thấy cảnh như vậy, chính là.. ý này sao?! Hàn Kỳ bỗng dung muốn cười, cứ ngỡ mình rất quan tâm đến nàng ấy, vậy mà khi nàng ấy khổ sở, khi nàng ấy đau đớn nhất... y lại không có ở bên cạnh, Hàn Kỳ! người làm người... cũng đủ thất bại!!

“Vương gia?!...” thấy Hàn Kỳ ngây ngẩn không nói, tiểu Họa nhẹ giọng kêu gọi, Hàn Kỳ sực tỉnh, xoay người bước đi, bóng lưng hốt nhiên cô tịch không thể tả, Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa bỗng dung cảm thấy đau lòng thay cho nam tử đang thất hồn lạc phách bước đi này

Khi Hoa Tuyết Yên nghe tin về tình trạng của Vân Tiểu Khuynh, nàng ngây ngẩn cả người, bỗng dung nhớ đến lời của Vân Tiểu Khuynh mấy hôm trước

Hoa Tuyết Yên vội chạy đến vương phủ gặp Hàn Kỳ, thấy y cả người hầu như mất sức sống, phờ phạc rất nhiều, tâm cơ rút đau đớn, nàng cười khổ! Chung quy là nàng vẫn còn nhiều tình cảm với nam nhân này nha

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãng Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: NÀNG..ĐI RỒI!

“Thất ca ca.. huynh cứ như vậy, đợi đến khi vương phi tỉnh lại, sẽ ngã xuống mất...” Hoa Tuyết Yên thờ dãi khuyên nhủ. Hàn Kỳ ngẩng đầu nhìn Hoa Tuyết Yên, âm thầm cười. Nàng ấy... chính là còn trở lại sao?! hần chính là lờ mờ nhận được điều gì, chỉ là không dám đoán cũng không có dũng khí đối mặt với nó mà thôi. Nguyên lai hần cũng nhất gan như bao kẻ khác!

“Thất ca ca, vài hôm trước ở đây, vương phi có nói với muội vài điều...” Hoa Tuyết Yên nhẹ giọng nói, quả như trong suy đoán, nam nhân ánh mắt trông chừng như mắt ánh sáng kia bỗng dưng lóe lên những tia sáng kỳ dị. Hoa Tuyết Yên cười yếu ớt nói: “vương phi nói huynh... Là một tên ngốc! nói rằng huynh tuy về bên ngoài nào nhiệt nhưng tận sâu bên trong lại rất cô độc”

“Nhưng là.... Chính vì vậy, mới khiến cho nàng... chú ý huynh nhiều đến như thế..”

“Vương phi còn nói, huynh rất sợ tịch tịch, bảo muội thường xuyên đến làm bạn cùng huynh, còn nàng ấy... không còn có cách khác....”

Hoa Tuyết Yên than nhẹ, âm thanh ôn nhuận như nước nhưng lại khiến cho Hàn Kỳ từng đợt từng đợt trỗi đau

Nhìn thấy nam nhân kia, đáy mắt u uẩn tang thương không nói nên lời, Hoa Tuyết Yên mới hiểu được, nguyên lai thất ca ca mà nàng biết không phải nào nhiệt hăng hái, nhiệt huyết đầy mình mà là một người rất tịch tịch, mười mấy năm thanh mai trúc mã làm bạn, cứ ngỡ mình đã hiểu thấu hết nam nhân này rồi, ấy vậy mà

Nữ nhân lãnh đạm kia nhìn như hờ hững với mọi thế sự nhân gian, lại chỉ dùng vài tháng thời gian hiểu rõ nam nhân tên gọi Hàn Kỳ kia nhiều đến như vậy. Có chăng chính là vì thế mới khiến cho kẻ người đời kính sợ gọi bốn tiếng tiểu diện ma vương chung tình đến như vậy

Hoa Tuyết Yên bỗng dưng cảm thấy may mắn vì nàng đã buông tay, tuy cảm tình vẫn còn, chỉ là không chấp nhất sâu niệm như lúc trước. Nhưng mà, vương phi! Người biết không?! Thất ca ca, cho dù có ai bên người làm bạn đi chăng nữa, hần cũng sẽ rất tịch tịch, vì đơn giản người đó, không phải người mà thôi!

Hàn Kỳ bị ai cười, một thoáng run rẩy...

Tịch tịch sao?! vương tử, chẳng phải ta đã nói chỉ cần có nàng bên cạnh ta sẽ không cô đơn, nhưng nàng lại đem ta để lại cho người khác, vô ưu vô lự đi rồi, nàng sao lại như thế vô tình?!

Vô duyên vô cớ đến bên ta, rồi không biết từ khi nào trộm lấy tâm của ta, cứ như vậy bước đi, cũng mang tâm của ta đi theo! Vương tử.... nàng quả thật rất nhẫn tâm nha!

Nhưng là, dù vậy... ta lại không cách nào không thể không yêu nàng....!!!

Bỗng dưng người trên giường một thoáng rùng mình, những ngón tay trắng nõn khẽ đung đưa, thấy được biểu hiện đó của Văn Tiểu Khuynh, Hàn Kỳ sững sờ, ánh mắt một thoáng mừng như điên nhưng nhìn thấy nữ tử trên giường khẽ mở mắt, lông của y chùn lại, ánh mắt lạnh như băng không độ ấm

“Vương phi?!...” Hoa Tuyết Yên thấy nữ tử trên giường đã tỉnh, lên tiếng hỏi. Nhưng là nàng cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng là không đúng ở đâu nàng lại không biết

Nữ tử trên giường khẽ mở mắt, nghiêng đầu nhìn nam tử ngồi bên cạnh mình, vươn tay ra muốn chạm vào nam nhân trước mặt, khẽ mở môi đỏ mọng, nói: “Hàn Kỳ!”

Hàn Kỳ lạnh lùng, tránh né cái đụng chạm của nữ tử trước mặt, vươn bàn tay để lên cổ nữ tử, như muốn bóp nát cổ họng nữ nhân đang ngồi trước mặt mình, y khẽ quát: “ngươi là ai?!” Hoa Tuyết Yên kinh ngạc, mở to mắt nhìn Hàn Kỳ, lắp bắp: “thất ca ca, huynh!.. làm cái gì?!” Hàn Kỳ không để ý đến câu hỏi của Hoa Tuyết Yên, lạnh lùng nhìn nữ tử, âm thanh chưa có bao giờ lạnh lùng như thế: “nói! ngươi là ai?!”

Nữ tử khẽ cười, hô hấp dồn dập: “ngươi... đã nhận ra rồi?!” Hàn Kỳ sững sờ, nhìn gương mặt quen thuộc nhưng cũng thật xa lạ kia, khẽ buông xuống. Dù không phải là nàng, nhưng nhìn dung nhan mà mình quen thuộc kia, y cũng không sao ra tay được. Hàn Kỳ mất lạnh nhìn nữ tử trên giường, thanh âm một thoáng run rẩy nhưng y che dấu rất khéo, y nói: “nàng.. đâu?!” Nữ tử trên giường khẽ cười: “ta cũng không biết, nàng ta vô duyên vô cớ chiếm lấy cơ thể ta, khó khăn lắm ta mới quay trở về được, vương gia... ngài không chào đón ta sao?!”

Hàn Kỳ đôi con ngươi tràn đầy sát khí, y gần từng tiếng: “tại sao ngươi không chết đi... tại sao, nàng lại là người ra đi?!” Nhất thời nữ tử trên giường cười rộ lên, nàng nói: “vương gia, ngươi thật nhẫn tâm, ta mới là vương phi của ngươi, còn nàng ta chỉ là một lũ cô hồn mà thôi!”

“Câm miệng!” Hàn Kỳ lớn tiếng quát, y nói: “vương phi của bốn vương, duy độc mình nàng ấy, là Văn Tiểu Khuynh mà thôi, không phải ngươi!” Vâng! Nữ tử vừa mới tỉnh dậy không ai khác chính là Văn Tiểu Khuynh, chủ nhân đích thật của thân xác này, kinh thành đệ nhất tài nữ, Văn gia tam tiểu thư.

“Nhưng người cùng ngài báai đường thành thân là ta...” nữ tử ôn nhu cười khẽ, nụ cười tựa một xuân phong nhưng lại khiến cho Hàn Kỳ chán ghét nhũn nhũn, y hừ lạnh: “thì đã sao?! nữ tử mà bốn vương công nhận, chỉ có nàng ấy mà thôi”. Văn Tiểu Khuynh rũ xuống mi mắt, rồi ngẩng đầu nhìn nam nhân mà mình ái mộ này, trong khi Văn Tiểu Khuynh chiếm thân xác nàng, nàng chỉ vất vơ vất vưởng đâu đó trong đây, mới đầu khi biết được mình gả cho ‘tiểu diện ma vương’ nàng cũng đã rất lo lắng, nhưng khi là linh hồn, nhìn thấy hần, thấy hần ôn nhu đối ‘nàng’ nàng không biết từ bao giờ lại yêu hần, yêu hần đến tận xương tủy nhưng lại không có cách nào cùng hần. Cũng may trời cao thương tình, Văn Tiểu Khuynh biến mất, nàng có thể quay lại với cơ thể của mình, chỉ là nàng không ngờ, chỉ trong một cái chớp mắt, hần đã nhận ra nàng, Văn Tiểu Khuynh cười khổ

“Vương gia, ta cùng nàng cũng như nhau. sao ngài lại không thử yêu ta?!” Vân Tiểu Khuynh kiều mị cười, vươn tay chạm vào nam nhân tuấn mỹ trước mặt. Hàn Kỳ một thoáng nhăn mày, y bỏ tay của Vân Tiểu Khuynh ra, lãnh đạm nói : “ngươi, có tư cách gì mà so với nàng?!” Nàng chính là độc nhất vô nhị, lãnh đạm Vân Tiểu Khuynh, hồ hững, vô tình nhưng lại thình thoảng ôn nhu Vân Tiểu Khuynh, trong thiên địa này, không ai, không có gì có thể thay thế được nàng! Vân Tiểu Khuynh nghe hắn nói vậy, cười lạnh : “ta có gì không thể so với nàng, nàng chỉ là một lũ cô hồn đến từ dị thế, lại không tinh thông cảm kỳ thư họa, không văn không võ, không hiểu phong tình, nàng bất quá là một nữ tử vô dụng mà thôi”

“Câm miệng!” Hàn Kỳ quăng cho Vân Tiểu Khuynh một bạt tai, gò má trắng nõn in bàn tay đỏ rực, Hàn Kỳ mím môi nhìn nữ tử trước mặt, đôi con ngươi lạnh như băng, gần từng tiếng, thanh âm lãnh đến tận cùng : “ngươi muốn chết!” quả thật là nàng không tinh thông mấy cái đó, quả thật là nàng khó hiểu phong tình, lãnh đạm đến lãnh khốc, nhưng là hắn không cho phép bất kỳ ai dùng thái độ khinh miệt đó nói về nàng như vậy

Không tinh thông cảm kỳ thư họa thì sao? cứng nhắc khó hiểu phong tình lại như thế nào? Nàng chính là nàng, hắn chính là yêu nữ tử như vậy!!

“Vân Tiểu Khuynh! Ngươi nghe cho rõ đây, từ bây giờ ngươi không được phép bước ra Đông Hoàn các dù là một bước, đợi cho đến khi vương phi của bốn vương quay lại, nếu như ngươi khiến cho mình bị thương, thì tự gánh lấy hậu quả!” Hàn Kỳ thanh âm không chút độ ấm. Hắn chính là không muốn tổn thương nữ tử này, bởi vì có thể một ngày nào đó có thể ‘nàng’ sẽ quay trở lại

Hàn Kỳ bước ra khỏi phòng, Hoa Tuyết Yên cũng sờ nhìn hai người đối thoại, nàng cũng không hiểu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?! Thấy Hàn Kỳ xoay người bước đi, Hoa Tuyết Yên ái ngại nhìn Vân Tiểu Khuynh, rồi cũng đi theo Hàn Kỳ, cánh cửa đóng ầm lại, Vân Tiểu Khuynh thân hình lao đảo, ngồi bệch xuống dưới sàn. Nước mắt lặng lẽ rơi, nghẹn ngào...

Vươn đầu ngón tay chạm vào bên gò má, cảm giác đốn đau vẫn còn xót lại nhưng cũng không bằng một phần vạn tâm của nàng lúc này đau. Nàng rốt cuộc là có lỗi gì?! Vô cớ bị người khác chiếm mất thân thể, bị đoạt mất tình cảm của trượng phu, nàng mới thật sự là vương phi của hắn nha!

Vân Tiểu Khuynh!... ta hận ngươi... Nữ tử căm hận tương. Là nàng! Nàng ta chiếm mất cơ thể nàng, khiến cho vương gia chung tình cùng nàng, khiến cho nàng mất đi tất cả, Vân Tiểu Khuynh, ta với ngươi, thế bất lưỡng lập! đôi con ngươi vốn ôn nhu như nước bỗng chốc tràn đầy oán hận, cay độc!

“Thất ca ca! rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!” Hoa Tuyết Yên đuổi theo Hàn Kỳ, truy vấn. Hàn Kỳ nét mặt băng sương, thấy Hoa Tuyết Yên, một thoáng oán hận, Hàn Kỳ âm thầm cười, lắc đầu cười khổ, y nói : “Yên nhi! Hiện giờ huynh đệ chết đi được, có chuyện gì nói sau đi.”

Nam tử, tưởng chừng mạnh mẽ không bao giờ khụy gối kia, với Hoa Tuyết Yên, Hàn Kỳ chính là thần, có thể chống đỡ tất cả mọi việc, nàng sùng bái hắn, ái mộ hắn... nhưng giờ khắc này đây thấy y hai mắt tràn đầy tơ máu, tiểu dung u uẩn tang thương, điều linh tàn lụi, Hoa Tuyết Yên thất thần, lời muốn hỏi, cũng không thể thốt nên lời được nữa

Nam nhân này! thì ra cũng có lúc bộc lộ vẻ mặt yếu ớt như thế...!!

Văng vẳng đâu đây, Hoa Tuyết Yên như nghe thấy thanh âm lãnh đạm nhưng tràn đầy quan tâm của bạch y nữ tử : “Hàn Kỳ! hắn... vốn chính là kẻ ngốc, một mối cũng không nói, đốn đau cũng không than, cô đơn cũng chỉ biết lặng lẽ gặm nhấm một mình....”

Biết hắn, hiểu hắn, cảm nhận được hắn... rốt cuộc cũng chỉ có nữ tử kia mà thôi!

Rốt cuộc, Hoa Tuyết Yên chợt hiểu, nguyên lai yêu một người thì ra vốn chỉ là đơn giản như vậy thôi! Không cần người kia tài giỏi, không cần người kia xuất sắc, chỉ cần người kia hiểu mình muốn gì, cần gì... là đủ rồi!

Thế gian này, người hiểu Hàn Kỳ, chỉ duy độc Vân Tiểu Khuynh! Mà nữ tử khiến cho Hàn Kỳ nhất thế chấp nhất, cũng chỉ một Vân Tiểu Khuynh mà thôi!!

Vương phi tỉnh lại, nhưng không hiểu vì lý do gì vương gia lại đưa vương phi vào Đông Hoàn các, không cho bước ra ngoài, mà vương gia lại đóng cửa nhốt mình tại thư phòng, không chịu bước ra. Hạ nhân vương phủ kinh hãi vô cùng, rốt cuộc vương gia đây là làm sao vậy?! chưa bao giờ bọn họ nghĩ rằng, có một ngày vương gia lại lãnh lạc vương phi, có lẽ trong tiềm thức của họ, chỉ có vương phi không muốn gặp vương gia mà thôi, còn vương gia thì cứ quán quýt lấy vương phi, đến cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?!

Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa đều há hốc mồm kinh ngạc, ai thì không biết chứ bọn họ thì hiểu quá rõ, cảm tình của vương gia dành cho vương phi sâu đến cỡ nào, há có thể chỉ vài ngày mà có thể thay đổi được. Cả hai không được phớt đến hầu hạ vương phi, mà thay bằng người khác. Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa cầu xin Hàn Kỳ đến hầu hạ vương phi, nhưng Hàn Kỳ chỉ nhìn hai người một lát, rồi nói : “Nếu các ngươi không muốn làm, thì có thể nói với Sở thúc”. Cả hai cũng không hiểu ý nghĩa trong lời nói của vương gia là gì, nhưng mà khi bước vào Đông Hoàn các, hầu hạ vương phi vài hôm, Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa mới nhận ra, là vương phi cũng không là vương phi!

Rõ ràng là cùng một khuôn mặt nhưng hà cớ gì lại khác nhau đến như vậy?! không phải là tính cách thay đổi mà đó như là hai người. Tiểu Họa cùng Tiểu Hồng nghĩ hoặc nhìn nhau.

Vương phi trước kia lãnh đạm ít nói, nhưng chưa từng làm khó bọn họ, lại dễ làm hầu hạ, mặc cho bọn họ tự do, làm gì thì làm, không lo lắng này kia. Bên cạnh vương phi có thể tự do đàm tiếu, có một loại cảm giác thanh thản, bình đạm khiến cho người ta quên luyến, nhớ nhung

Bây giờ vương phi, tính tình cũng tốt lắm, ôn nhu yên tĩnh, cũng không làm khó hạ nhân, nhưng mà bất giác lại gây cho người ta cảm giác áp lực khó thở, không dám tự do tự tại thả lỏng mình trước mặt nàng.

Một khuôn mặt, hai tính cách, hai khí chất hoàn toàn khác nhau!!

Ba ngày nay thất vương gia không lâm triều, bầu không khí hết sức kỳ lạ, hoàng thượng mặt rồng không vui, mà các vị đại thần cũng bị vạ lây không ít. Hàn Dạ thờ dài, cho bãi triều sớm, sau đó về ngự thư phòng

“Tiểu Trần, thất đệ hiện nay như thế nào rồi?” hoàng đế hỏi thái giám bên cạnh. Gã thái giám cung kính đáp : “bệ hạ! thất vương gia tự nhốt mình trong thư phòng, cũng là ngày thứ năm rồi”. Hoàng đế lắc đầu thờ dài, mi gian tràn đầy mệt mỏi. Thất đệ tính tình vẫn như vậy ần ần a, lúc nào cũng chỉ một mình gánh chịu, không chịu tìm người chia sẻ, Hàn Dạ cười khổ. Còn nhớ năm xưa trước khi phụ hoàng lâm chung, luôn mãi dặn dò hần chiếu cố thất đệ, bao nhiêu năm nay hần luôn cố hết sức, nhưng dường như thất đệ đa số giúp hần, còn hần lại chẳng chiếu cố đệ ruột thịt của mình được bao nhiêu, khó khăn lắm mới kiếm được cho mình một người yêu mến, vậy mà lại...

Phụ hoàng cùng mẫu hậu một đời tình cảm chân thành, phụ hoàng từng nói với hần, hậu cung ba ngàn giai lệ, ngài chỉ duy độc yêu mình mẫu hậu mà thôi. Rất tiếc, dù là đế vương cũng nhiều lắm bất đắc dĩ, không thể độc sủng duy nhất nữ tử mà mình yêu thương, sau này mẫu hậu bệnh chết, phụ hoàng cũng buồn khổ trong lòng, cũng vài năm sau buông tay trần thế, khi còn sống phụ hoàng yêu nhất là hần cùng thất đệ, mọi thứ tốt đều dành cho bọn hần, khuynh tần hết sủng ái, bảo vệ. Đến lúc băng hà, ngài vẫn còn lo lắng cho thất đệ nhiều lắm, ngài hiểu hơn ai hết thất đệ rất vô tình, nhưng một khi động tình lại vô cùng chuyên tình, người như vậy, cả đời vận mệnh đón đau, haizz!! Lời than năm xưa của phụ hoàng không ngờ bây giờ lại thành hiện thực, Hàn Dạ than nhẹ!!

“Tiểu Trần! bãi giá, đến Lăng Hàn vương phủ!!...” Hàn Dạ hạ lệnh. Tiểu thái giám tuân lệnh, lui ra ngoài chuẩn bị

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: NĂM NĂM

Lăng Hàn vương phủ

Hè sắp qua, thu lại đến... không khí dịu đi, bắt đầu mát mẻ

Sen trong hồ, cũng đã tàn gần hết...

Lũ cá chép trong hồ, cũng như thường ngày, vô ưu vô lự bay tung tăng...

Tất cả điều giống bình thường, chỉ có điều

Không còn bạch y nữ tử hay ngồi dưới tán đào hoa, an tường sưởi ấm dưới nắng

Không còn bạch y nữ tử chèo thuyền ra giữa hồ, ngắm hoa sen...

Không còn bạch y nữ tử, chiều chiều ra hồ cho cá ăn

Chỉ là... thiếu một chút đó mà thôi, nhưng lại khiến cho tòa vương phủ rộng lớn này cô đơn đến kỳ lạ. Tất cả mọi người đều cảm thấy ưu sầu, khó có thể nói nên lời than thở, vì bọn họ thật sự cũng không rõ, lý do là do đâu?!

Trung Uyên các

“Tham kiến bệ hạ, vạn tuế!...” trung niên hán tử thấy đế vương đến, cung kính cúi đầu. Hàn Dạ phát tay, ra hiệu không cần đa lễ. Trung niên hán tử không ai khác chính là quản gia của Lăng Hàn vương phủ – Sở thúc!

“Sở thúc! Thất đệ sao rồi?!” Hàn Dạ nhíu mày vấn, thanh âm không ra hi giận! Sở Thúc nghe vậy, chỉ biết lắc đầu than thở : “năm ngày này vương gia không ăn không uống, cũng không cho bọn thuộc hạ vào nơi này!” Hàn Dạ một thoáng nhăn mi, y trầm giọng vấn : “vậy... thất vương phi đâu?!” Muốn coi chuông thì phải tìm người buộc chuông, thất đệ bị như vậy thì không ít thì nhiều cũng liên quan đến nữ nhân lãnh đạm kia

Sở thúc ôn tồn nói : “tiểu thư ở Đông Hoàn các, vương gia không cho phép nàng bước ra khỏi đó!” Hàn Dạ kỳ lạ vấn : “tiểu thư?!” Sở thúc cười khổ : “thuộc hạ cũng không rõ! Vương gia không cho phép tất cả mọi người gọi nàng là vương phi, cho nên chúng ta đành gọi nàng là tiểu thư!”

Hàn Dạ trầm tư, lại nói : “đưa trẫm đi gặp nàng!” Sở thúc nói ‘là’ sau đó mang Hàn Dạ đến Đông Hoàn các

“Tham kiến bệ hạ...” thanh âm ôn nhuận như ngọc, cốt cách thanh cao dịu dàng, nữ tử này mỗi bước đi, mỗi nhăn mi mà cười dịu dàng như ngọc, nào có bộ dáng lãnh đạm vô cầu như lúc trước. Hàn Dạ nhíu mày nhìn nữ tử trước mặt, rõ ràng là một dung mạo, vì sao lại có biến hóa lớn như vậy?!

“Ngươi... thật sự là thất vương phi sao?!” Hàn Dạ lên tiếng hỏi. Thất vương phi mà hần biết, luôn luôn đậm mạc, sòng mắt một mảnh tĩnh lặng như băng hồ, không gọn sòng. Chưa từng hành lễ với hần, không phải vô phép vô tắc mà là hần cảm thấy, như vậy mới đúng là nàng, thất vương phi của Lăng Hàn

vuơng gia – Hàn Kỳ!

“Bệ hạ, ngài nói xem..?” Vân Tiểu Khuynh hé miệng cười, như hoa như ngọc. Quả thật bộ dạng khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại giảm đi ba phần mị lực, thu hút người khác. Thất vuơng phi mặc dù bộ dáng đậm mạc, không mặn không nhạt nhưng có lẽ vì vậy mà có quý dị mị lực khiến cho người ta, một khoảnh khắc chạm mắt, không sao quên được!

“Người... không phải là nàng?!” Hàn Dạ lắc đầu, hẳn không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng hàn dạ có chút hiểu được, người mà thất đệ yêu say đắm là nữ tử lạnh đậm vô tâm vô cầu, đậm mạc đến lạnh khốc kia chứ không phải nữ tử dịu dàng như nước đứng trước mặt hắn

Vân Tiểu Khuynh nghe vậy, cười khỏ, chẳng lẽ khác nhau đến vậy, khiến cho người khác chỉ nhìn một lát là nhận ra ngay, chẳng lẽ nàng không hơn nữ tử lạnh như băng kia?!

Căn phòng u ám không chút ánh sáng, bừa bãi chịu không nổi, giống như đã lâu rồi không ai ở vậy. Một kẻ yêu sạch sẽ như lão thất mà lại ở trong này, Hàn Dạ âm thầm thờ dài...

Càng bước lại gần, Hàn Dạ càng thêm lo lắng, thất đệ không phải là có chuyện gì đấy chứ?!

“Cút ra ngoài cho ta...!” Thanh âm khàn đặc, lạnh lùng. Hàn Dạ một thoáng thở phào nhẹ nhõm, xem ra chưa đến nỗi đối chết a. Vẫn còn có sức lắm. Y cười nhạt, thanh âm tràn đầy uy nghiêm: “Lão thất, đệ cũng thật to gan, dám bảo trẫm...” cút ra ngoài?! Nhưng lời chưa nói hết, Hàn Dạ tròn tròn mắt, đôi con ngươi mở to, không thể nói được thành tiếng, một lát sau tưởng chừng thanh âm của y bị mất đi, Hàn Dạ mới run rẩy lên tiếng: “người...?!”

Trong một góc u tối của thư phòng, nam tử ngồi ở đó, cả thân hình yên tĩnh không thể tả, tịch mịch đến nhói lòng. Một vài tia nắng khó khăn lắm mới chiếu qua khe cửa, len lỏi vào phòng, như mơ như ảo phản chiếu dung nhan của nam tử đang yên tĩnh ngồi kia

Gương mặt gầy hắc xuống, góc cạnh ngũ quan càng thêm rõ ràng, đôi con ngươi tái hắc về rực rỡ như thường ngày, thay vào đó trầm như đáy bể, mênh mông vô định, một mảnh vô hồn, bạc môi tái nhợt, khô khốc... nhưng là điều khiến cho Hàn Dạ lắp bắp kinh hãi, chính là một đầu tóc đen ngày xưa từ khi nào đã nhiễm tẩm sương mai? Tuổi chỉ mới hai bốn lại gần nửa đầu tóc bạc, đôi con ngươi âm đậm tang thương bất giác khiến cho người ta nhói lòng

Nghe thanh âm của Hàn Dạ, Hàn Kỳ nghiêng đầu, mỉm cười: “hoàng huynh! Đến rồi sao?!” nhưng là tại sao nụ cười kia chưa chót đáng cay quá vậy, cười mà còn khó coi hơn cả khóc.

“Lão thất...!! người... sao thế này?!” Hàn Dạ tiến lại gần, khó có thể tin nhìn Hàn Kỳ, chỉ có vài hôm mà tóc bạc nhiều như vậy, rốt cuộc là tình kia đã đến mức như thế nào rồi?!

“Ta không sao!” Hàn Kỳ đáp, thanh âm nhẹ hẫng, vân đạm phong khinh, như gió thổi mây trôi, hời hợt không chút vướng bận. Hàn Dạ tức giận quát: “thất đệ! Như vậy chính là không sao của ngươi sao?! từ khi nào ngươi lại mất ý chí đến như vậy?! trên thế gian này có chuyện gì chính là không thể giải quyết?!” Hàn Kỳ nghe thanh âm phẫn nộ của Hàn Dạ, y cười cợt: “thật sự trên thế gian này chuyện gì cũng có thể giải quyết sao?!” Hàn Dạ như rồng mây nhìn y, Hàn Kỳ bi ai cười: “vậy thì, huynh có thể giúp đệ tìm về được nàng ấy không?!” Y lúc trước cũng đã từng nghĩ như vậy, trên thế gian này không ai không có gì có thể làm khó được mình, nhưng là bây giờ y mới hiểu, có những chuyện... vĩnh viễn y không thể nắm trong lòng bàn tay!

“Chẳng phải vuơng phi của đệ ở trong phủ sao?!” Hàn Dạ không hờn giận nói. Hàn Kỳ cười cười: “hoàng huynh, cần chi phải lừa mình dối người, rõ ràng huynh cũng biết, đó không phải là nàng ấy, không phải sao?!”

“Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?!” Hàn Dạ nghi hoặc, là một người sao mà thay đổi nhiều đến như vậy!

Hàn Kỳ khẽ nhắm mắt, thanh âm khô khốc: “nàng ấy... đi rồi!” chính là không nói một tiếng nào mà lẳng lặng bỏ đi, cũng mang theo tâm của y đi rồi...

“Đi?!” Hàn Dạ càng thêm khó hiểu

“Hoàng huynh! Có biết không, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ấy, thái độ lãnh đậm ung dung, nhìn đệ như là người đứng qua đường, rồi nhìn khuôn mặt của đệ, đánh giá như một kiện hàng hóa... Khiến cho đệ dờ khóc dờ cười...” Hàn Kỳ vẫn nhắm mắt, nhưng thanh âm không dừng

“Lần đầu tiên đệ thấy một nữ tử kì lạ đến như vậy, vô tâm đến vô tình, đậm mạc đến lạnh khốc, lại vô phép vô tắc, tùy hứng tự tại... thậm chí nàng ấy vì mấy gốc đào thụ mà ‘ném’ đệ cho nữ nhân khác, khi đó chính là không rõ vì sao lại cảm thấy phẫn nộ”

“Nữ nhân đó, khiến cho đệ không sao nổi nóng được, chỉ cần là từ miệng nàng nói ra, bất giác đệ khuynh tâm hết sở hữu để cho nàng được thỏa mãn, nhìn thấy nàng thỏa mãn, bất giác đệ cũng cảm thấy vui lây”

“Đệ thích cảm giác sủng nàng, bảo vệ nàng... cho nên đệ tìm mọi cách đi sủng, lấy lòng nàng, mới đầu là thú vị cho nên muốn làm vậy thôi nhưng là sau này bất giác như là một thói quen, một điều hiển nhiên...”

“Nhìn nàng lạnh đậm nhưng đôi lúc thỉnh thoảng ôn nhu, nhìn nàng bất đắc dĩ nhận mệnh, nhìn nàng tinh tế sâu sắc... cứ như vậy, mỗi ngày một ít, từng chút từng chút khiến cho đệ si luyến đến si niệm, từ hứng thú đến thích và rồi yêu khi nào không hay...”

“Nhưng là... nàng ấy... cứ như vậy đi rồi...”

Vô thức, một giọt lệ vương vấn nơi mí mắt, rồi lăn dài xuống má, rơi xuống mặt đất...

Hàn dạ không lên tiếng, yên lặng trầm tư, đôi con ngươi một mảnh suy ngẫm... bỗng chốc căn phòng yên tĩnh đến kỳ lạ, quanh quẩn cảm giác man mác buồn, tịch mịch thấu xương!!

Thà không gặp không yêu không quyến luyến

Không nhớ nhưng không vương bận cũng không đau lòng

Tương ngộ âu cũng là duyên là phận

Người ra đi, người ở lại, ai là kẻ đau lòng?!

Năm tháng qua đi như là gió thổi mây trôi

Hoa khai rồi lại tàn, xinh đẹp rực rỡ rồi điêu tàn tạ

Đông qua xuân đến hạ tới thu lại qua

Nhạn bay về phương nam đã bao nhiêu lần?!

Thanh xuân của con người có bao nhiêu lâu để phí phạm?!

Thời gian là phương thuốc tốt nhất để chữa lành mọi vết thương

Nhưng mà có chăng đôi khi cũng có ngoại lệ

Nếu không! Tại sao đã năm năm trôi qua mà y lại vẫn còn nhớ nàng đến như vậy

Nếu không! Tại sao mỗi lần đào hoa nở rộ, lòng y vẫn không không chế được đau nhức?!

Nếu không! Tại sao mỗi lần thấy bóng dáng bạch y, lòng sẽ lại ngẩn ngơ thổn thức ?!

Năm năm, nhiều lắm thay đổi, nhiều lắm chuyện xảy ra, có bao nhiêu cái năm năm đó trong cuộc đời mỗi con người?!

Hàn Kỳ, y vẫn là Hàn Kỳ, Lãng Hàn vương gia, nam nhân quyền khuynh thiên hạ, khiến cho người ta vẫn luôn kính sợ nói bốn tiếng ‘tiểu diện ma vương’

Chỉ là nam tử mới tuổi hai chín này, tóc đen lại nhiễm tảo bạc trắng, đôi con ngươi u uẩn tang thương, tiểu dung trên môi không giảm nhưng là mỗi lần y cười đều khiến cho người ta muốn khóc

Hàn Kỳ, y vẫn tự hỏi, rốt cuộc đến bao giờ mình mới có thể quên đi nữ nhân kia?!

Hay chỉ là y không muốn quên, từng có một nữ tử chọt lóe trong cuộc sống của mình, khiến cho y yêu say đắm, thâm tình khó buông!

Nếu có thể cơ cơ hội quên đi, vậy y có chấp nhận nó hay không?!

Y mất vài tháng thời gian để yêu nữ tử ấy, nhưng lại dùng cả đời của mình nhớ nhung nữ tử ấy

Yêu là không hối hận! cho nên y không muốn quên, có thể là hối tiếc, tiếc mình chưa nói được ba từ kia với nữ tử kia... vậy thôi!!

Hàn kỳ, y chính là như vậy! sẽ không vì đau khổ mà chọn lựa quên đi, sẽ không vì đón đau mà hối hận, luyến tiếc

Yêu! Rốt cuộc cũng chỉ đơn giản như vậy thôi.... đây là cách yêu y dành cho nàng

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãng Dạ Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: VÂN TIỂU KHUYNH

Cách hai trăm dặm về phía tây, vùng ngoại ô, có một thôn nhỏ chừng hơn mười mấy hộ người ta. Dân cư ở đây đặc biệt thuần phất, người dân cần cù lao động, tiếng cười luôn thường trực trên môi, đó là một thôn hiền hòa, yên tĩnh

Hơn năm năm trước, nơi đây thường có sơn tặc, lương dân chết dưới tay của bọn chúng nhiều vô số kể, người dân đi báo quan cũng không có tác dụng gì, vì thổ phỉ vốn cấu kết với quan lại mà, khi đó cuộc sống của người dân nơi đây hết sức cực khổ. Sau đó nghe nói thất vương gia xuống đây tuần tra, trong một đêm diệt sạch đám sơn tặc cùng quan lại cấu kết tham ô, trả lại cuộc sống an bình cho người dân nơi đây, cho nên dân chúng ở đây đặc biệt tôn kính vị thất vương gia này

Ba năm trước, lại đột nhiên xuất hiện ba người, một nam hai nữ tiến vào trong thôn, nam tử diện mạo ôn nhuận như ngọc, lại là thân y, chữa bệnh cho dân nghèo miễn phí, cho nên chẳng mấy chốc thanh danh của vị thân y này lan xa vạn dặm. Hai nữ tử còn lại, một người xinh đẹp tuyệt trần, dịu dàng hiền thực, một thân tử y mị hoặc động lòng người. Nữ tử còn lại dung mạo lại hết sức kỳ lạ, một đầu ngân phát trắng như tuyết dài đến thắt lưng, một thân bạch y không nhiễm bụi trần, chính giữa vàng trán một đóa hồng liên, yêu điểm đến tận cùng, lông mi dài cong nhưng bạc trắng, mỗi ánh đào không sơn tự đỏ, khuynh thành khuynh quốc nhưng tính cách đạm mạc, không nói nhiều

Ba người này đột ngột xuất hiện nơi đây khiến cho không ít người tò mò cùng hiếu kỳ, nhưng là không ai dám vô lễ quấy rầy, vì nam tử kia tuy tính tình ôn hòa lại có một thân y thật tái thể, không ai dám đắc tội với một người như vậy a

Căn nhà gỗ nhỏ, xung quanh hoa thảo trồng xanh tươi, mùi hương thảo được quanh quẩn mang một hương vị đặc biệt vô cùng

“Vân tỷ tỷ! đang làm gì vậy?!” thanh y thiếu nữ mỉm cười hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ, sóng mắt nhộn nhạo, như làn nước mùa thu làm say lòng người, thanh tú mĩ, môi hồng chúm chím, xinh đẹp vô cùng

Bạch y nữ tử quay đầu lại, cầm gốc thảo dược đưa cho thanh y thiếu nữ, thanh âm lãnh đạm: “đem cái này cho phu quân của muội đi!” Thiếu nữ đưa tay nhận lấy, lại nói: “Vân tỷ tỷ! mấy hôm trước nghe tỷ nói muốn đi ngắm hoa đào, sao lại không đi?!”

Bạch y nữ tử nhú nhú mày, nhẹ giọng đáp: “đào hoa ở đây không đẹp!” những gốc cây còn quá nhỏ, không rực rỡ điểm lệ...

Thanh y thiếu nữ nghĩ nghĩ một lát, như nhớ đến điều gì, lại nói: “muội nghe nói cách chúng ta vài trăm dặm, có một đào hoa thôn, nơi đó đào hoa đặc biệt điểm, tỷ có muốn đi xem không?!” Bạch y nữ tử nghĩ một chút, rồi gật đầu. Thanh y nữ tử thấy vậy, vui vẻ cười, nhẹ giọng nói: “để muội đi nói với Lãnh ca ca, ngày mai chúng ta khởi hành được không?!” Bạch y nữ tử ôn hòa cười: “ân!”

Thanh y thiếu nữ nhanh chóng bước ra ngoài, bạch y nữ tử đứng đó, ngẩng đầu nhìn về phía chân đồi, đôi con ngươi không chút gọn sóng, tĩnh lặng như băng hồ, mỗi mỗi một biểu tình, nhất quán lãnh đạm

Thanh y thiếu nữ vội chạy đến y quán nhà mình, bước vào trong phòng khám bệnh, thấy trượng phu của mình đang đọc y sách, thanh y nữ tử cười khê, rót cho nam tử một cốc trà. Nam tử một thân bố y, nhưng quanh thân lại tỏa khí chất nho nhã, thấy thê tử của mình bước vào, y đặt sách xuống, cười nhẹ: “Nhạn nhi! Có chuyện gì không?!”

Thanh y thiếu nữ, tên gọi Trầm Lạc Nhạc, nàng bĩu môi nhìn nam tử, không vui: “chẳng lẽ có việc ta mới có thể tìm huynh sao?!” nam tử kia thấy vậy, ôn nhu cười: “Nhạn nhi! Nàng biết rõ ta không có ý như vậy nha!”

Trầm Lạc Nhạc quyết miệng, hờn dỗi nhìn y, chỉ khi đối với nam tử này, nữ tử dịu dàng như nước này mới có một mặt trẻ con của mình. Nam tử cười khê, ôm lấy nữ tử vào lòng, dỗ dành: “Nhạn nhi! Đừng trẻ con như vậy a!” nữ tử mỉm cười ngọt ngào, lại nói: “ta mới không hờn dỗi với huynh! Vân tỷ tỷ muốn đi đào hoa thôn ngắm đào hoa, huynh có muốn đi không?!” (Dao Dao : cái đoạn này làm cho ta, ách!... nói da gà+_+)

“Vân cô nương dường như rất thích hoa đào!” Lãnh Quyết Phong đạm cười, nữ tử đó năm nào cũng rời nhà đi ngắm đào hoa, mỗi năm một lần, giống như là một chấp niệm sâu sắc vậy. Trầm Lạc Nhạc gật gù đầu...

Sáu năm trước nàng và Lãnh ca ca đi đến Tuyết sơn để tìm ngân năm tuyết liên, tình cờ phát hiện một nữ tử bị vùi trong tuyết, trang phục hết sức quái dị, sau đó hai người mới đem nữ tử đó về nhà, dốc lòng cứu trị. Nhưng điều kỳ lạ là, sau vài tháng chữa trị, đáng nhẽ ra là nên khỏi hẳn nhưng nữ tử đó vẫn không tỉnh dậy, cứ yên lặng nằm trên giường như là đang ngủ vậy. Rồi mỗi ngày nàng phát hiện, tóc của nữ tử mỗi ngày lại có bạc đi vài cọng, hơn một năm sau, tóc đã trắng xóa như tuyết, nhưng không phải là tóc bạc của người già, mà là một đầu ngân phát đẹp đến mê lệ, rồi dần dần lông mi cũng trắng muốt.... nàng và Lãnh ca ca thử mọi dược liệu nhưng không cách nào có thể khôi phục được tóc đen như trước! Rồi một ngày nữ tử kia đột ngột tỉnh lại....

Nàng nói nàng tên Vân Tiểu Khuynh, không có nhà... cứ như vậy ba bọn họ sống bên cạnh nhau, cũng đã được mấy năm

Bạch y nữ tử, ngân phát hắc mầu, mi gian thâm điểm một đóa hồng liên, khuynh đảo thế nhân nhưng tính cách đạm mạc vô cùng, khiến cho nàng và Lãnh ca ca cũng không khỏi thờ dài ngao ngán, nhưng là càng sống chung mới cảm nhận được nữ tử kia có biết bao nhiêu tình tề, bao nhiêu sâu sắc!

Có lẽ sống chung lâu rồi có tình cảm, nàng cũng thật thích nữ tử lãnh đạm nhìn như ít nói này nhưng lại rất tốt...., cho nên nàng cũng mong nữ tử kia có thể vui vẻ, lần duy nhất nàng thấy Vân tỷ tỷ thực lòng cười là khi ngắm một gốc đào thụ, từ đó hẳn nơi nào có đào thụ là nàng lại kéo Vân tỷ tỷ đi xem, hi vọng ý ấy có thể cười nhiều hơn một chút nữa, nhưng mà tiểu dung khuynh thành khuynh quốc kia, quả thật đúng là hiếm hoi vô cùng

Đào hoa thôn

Danh cũng như ý nghĩa, vừa bước chân vào thôn đã phảng phất nghe đâu đây lãnh hương thấm đượm lòng người

Mỗi một bước đi đều thấy những hàng đào thụ rợp bóng, nhiều không kể xiết

Đã giữa xuân, khí trời ẩm áp, đào hoa cũng đã nở rộ hết, một trời hoa điểm lẹ không biết dùng từ nào mới diễn tả hết vẻ đẹp của nó. Bầu trời xanh thăm tuyệt bích, lác đác vài đám mây trắng lững lờ trôi, cao thăm thẳm. Ánh mặt trời nhẹ tỏa ánh nắng, xuyên qua từng tán cây kè lá, những đường nắng dát vàng tuyệt đẹp, in hằn xuống mặt đất, vẽ nên những hình thù kỳ hoặc. Đám đào thụ rì rào trong gió, thanh âm của những chiếc lá xào xạc vào nhau, tạo nên khúc nhạc thiên nhiên sâu lắng....

Hoa kia nở rộ rồi cũng rơi xuống, hoa khác lại tiếp tục nở.... hoa tàn hoa nở, như một quy luật thiên nhiên. Xuân phong mang chút gì đó ôn nhuận nhưng không thiếu nét tinh nghịch, đi qua hàng trăm gốc đào hoa, hoa bông vỡ ra, tan dần trong gió, xung quanh phiêu tán, xoay tròn xoay tròn rồi rơi nhẹ xuống mặt đất. Cứ như vậy liên tục, một trời hồng hoa điểm mỹ, cơn mưa hoa xinh đẹp khiến cho bất cứ người nào đi ngang qua đây bất giác cũng ngây ngẩn đứng lại nhìn, bởi lẽ mỹ cảnh như vậy, trên thế gian này có mấy ai được gặp?!

Vân Tiểu Khuynh lặng yên đứng nhìn, vô thức vươn tay ra, lác đác vài cánh hoa rơi nhẹ vào tay của nàng, khẽ nhắm mắt, hít nhẹ lãnh hương đào hoa vẫn vương nơi chóp mũi. Gió nhẹ thổi bay mái tóc của nàng, tạo nên những đường cong xinh đẹp, dưới ánh dương quang, một đầu tóc bạc phảng phất như ánh lên, đẹp không thể tả

Văng vẳng nghe đâu đây, thanh âm xa lạ mà cũng quen thuộc của một nam tử : “Nương tử! tại sao đào hoa lại tịch mịch được, chẳng phải hoa khai vào mùa xuân, vạn vật sinh trưởng, con người với nhiều dự định, vạn vật bắt đầu tràn trề sức sống, đào hoa đứng ra phải thật náo nhiệt a...”

Vân Tiểu Khuynh một lát thất thần, thanh âm này... là của ai?!!

Khi nàng tỉnh dậy, thấy mình ở nơi này, không khỏi nghi hoặc, nàng nhớ không lầm mình gặp bão tuyết, sau đó... chẳng lẽ gặp bão tuyết cũng có thể về đến cô đại, rốt cuộc là nàng may mắn hay là xui xẻo đây?! nhưng là điều khiến cho nàng trầm tư không thể giải chính là luôn cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó, dường như nàng đã quên một chuyện gì, hay là một người nào đó rất quan trọng thì phải?!

Vân Tiểu Khuynh thờ dãi, ký tắc an chi đi, nàng cũng không muốn nghĩ nhiều, dù gì cuộc sống bây giờ cũng tốt lắm

Chân tiến một bước về phía trước, lại như vô tình dẫm lên trướng vật gì, Vân Tiểu Khuynh cúi đầu, nhắc chân lên, một thoáng nghi hoặc. Cúi xuống nhặt lên thanh ngọc trầm ở dưới đất, Vân Tiểu Khuynh tinh tế ngắm nhìn, cây trầm nhìn đơn giản, nhưng đều khắc hết sức tinh xảo, huyết ngọc được mài dũa tạo nên một đóa hoa đỏ rực như máu, giống như là hoa đào vậy, chất liệu ngọc tốt lắm, sờ lên rất ấm lại mang chút thanh lương. Dù không thích lắm trang sức nhưng Vân Tiểu Khuynh cảm thấy rất thích thanh ngọc trầm này, hơn thế nữa, tại sao nàng thấy thanh trầm này lại quen thuộc đến như vậy?!

Bỗng nhiên có bước chân càng lúc càng nhanh tiến lại gần, từ đằng xa nàng như ảm như hiện một nam tử, hần về mặt hốt hoảng như đang tìm kiếm một cái gì đó, có lẽ đây là vật của hắn chăng?! Dù một thoáng tiếc nuối, nhưng Vân Tiểu Khuynh không có ý định giữ lại thanh ngọc trầm này, nàng lên tiếng : “cái này là của ngươi sao?!” rồi dơ lên thanh ngọc trầm. Nam tử nghe thấy thanh âm kia, cả thân hình cơ hồ cứng ngắc, mãi một lát sau y mới dám từ từ quay đầu lại

Một thân bạch y trắng muốt không nhiễm bụi trần, một đầu ngân phát trắng như tuyết tùy ý buông thả, không có bất cứ châu sai, trang sức gì trong đó, gió nhẹ thổi, lọn tóc mai bay bay trong gió, phất qua gương mặt của nàng. Ngũ quan tinh tế tuyệt đẹp, một đôi phượng mắt rất là điểm lệ nhưng sóng mắt một mảnh tinh lạnh không gợn sóng, tường chừng như là vô hi vô bi, lông mi tuyệt đẹp dài mà cong, nhưng đặc biệt hơn là nó cũng trắng muốt, y như tóc. Sóng mũi cao, thanh tú. Môi anh đào đỏ mọng, gợi cảm mê người. chính giữa vầng trán xinh đẹp kia, một vết bớt tựa đóa hồng liên, yêu diễm dị thường

Dung mạo như là quen thuộc nhưng cũng đủ xa lạ

Nhưng là... Ánh mắt kia, giọng nói kia... hàng mi thanh tú vì mất kiên nhẫn mà khẽ chau lại kia... Tất cả lại khắc cốt ghi tâm, không có cách nào quên đi được! Hàn Kỳ bỗng dung hiểu, nguyên lai dù là năm năm thời gian qua đi, chỉ cần một câu nói lạnh nhạt, một cái nhìn kia cũng đủ cho tâm của hắn xaouyến đến kỳ lạ

Nam tử dung mạo tuấn mỹ dị thường, một đầu tóc đen điểm vài lọn tóc bạc trắng khiến cho y thêm vài phần thanh thực mị lực, chỉ là mâu quang kia sao lại quanh quẩn cô đơn đến như vậy?! bất giác Vân Tiểu Khuynh cảm thấy nghi hoặc, rốt cuộc hắn đã gặp chuyện gì mà tuổi trẻ lại khiến cho người ta cảm thấy, hắn đã trải qua lắm nhân tình thế thái, ném hết mọi đón đầu của thế gian này?!

Chưa từng có người nào, khiến cho nàng một khoảnh khắc chạm mắt lại chú ý nhiều đến như vậy?!

“Đây là của ngươi...” Vân Tiểu Khuynh vươn tay, thanh ngọc trầm đỏ rực nằm trong lòng bàn tay trắng nõn của nàng, nổi bậc dị thường

“Nương .. tử?...” Hàn Kỳ nhỏ giọng gọi, thanh âm một thoáng run rẩy, muốn vươn tay chạm lấy nữ tử trước mặt nhưng lại không dám đụng vào, chỉ sợ đó như một ảo ảnh, một khi tan biết, y.. sẽ biến mất. Cứ tưởng đau đã thành chết lặng, không ngờ một khi gặp lại, tâm vẫn còn nặng nề chầy máu, nhiều đến như vậy

“Nương tử?” Hàn Kỳ lặp lại lần nữa , thanh âm ngây ngốc, đôi con ngươi thâm tình tựa hải, y từ từ tiến lại gần Vân Tiểu Khuynh, mỗi một bước đi thời gian phảng phất như là cả trăm ngàn năm. Vân Tiểu Khuynh nhú mày nhìn y, đôi con ngươi một thoáng gợn sóng nhưng rất nhanh lại tinh lạnh như nước, nhìn không ra chút cảm xúc, nàng lạnh lùng mở miệng : “ta và ngươi..... có quen biết sao?”

Trên thế gian này, rốt cuộc cái gì là bi ai nhất?!

Đó không phải là nỗi đau thể xác, không phải cảm giác bị vạ tiền xuyên tâm, hay là bị hỏa son thiêu rụi. ...

Mà là, người mà người yêu đậm sâu lại dùng ánh mắt hờ hững, thanh âm lãnh đạm hỏi người : “ta và người, có quen biết sao?!”

Hàn Kỳ ngẩn ngơ, không dám tiến lại thêm bước nữa, bỗng chốc khoe môi cong lên tiểu dung thê mỹ, nhói lòng!

“Nương tử! nàng... đã quên ta rồi sao?!” Hàn Kỳ cười khổ, nàng thật sự,... nhẫn tâm quên ta rồi sao?! còn nhớ năm xưa y vì dọa nàng mà giả vờ mất trí nhớ, không ngờ đến hôm nay, nữ tử này lại thực sự không nhớ chút gì về y, cái cảm giác khi nghe câu nói người và ta có quen biết sao?! lòng y đau đến chết lặng, cái cảm giác năm xưa khi nàng nghe y nói : ‘người là ai?!’ Có chăng cũng chính là bị ai đến như vậy?

Vân Tiểu Khuynh nhú nhú mày, miệng mằn lên

Rõ ràng chính là không quen biết, sao có thể lại nói quên, nhưng là cũng không rõ vì sao nàng lại không thốt nên lời nói với hắn như vậy, có lẽ là vì tiểu dung trên môi kia chưa chột, hay là vì nhìn thấy đôi con người thâm trầm nhu tình sóng sánh kia, nàng lại không sao nhẫn tâm được?! Vân Tiểu Khuynh mê hoặc, nàng cũng có lúc quan tâm đến cảm xúc của người khác sao?!

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: CHÚNG TA VỀ NHÀ ĐI!

“Nương tử! nàng nói... nàng là người đến từ dị thế, thế kỷ 21, không phải nơi này. Nàng thích nhất ngắm đào hoa, thích nhất là nằm trên thuyền nhỏ ra giữa hồ sen ngủ, không thích hương vị ngọt lại duy độc thích cay, nàng thích chính là ngồi ngắm người, suy nghĩ vãn vơ, khi suy nghĩ sẽ một thoáng nhăn mày, miệng mằn lên...”

“Nàng nói nàng gọi Vân Tiểu Khuynh?”

“Nàng là... nương tử của ta”

“Chúng ta là phu thê, sao lại hỏi có hay không quen biết?!” Hàn Kỳ nhẹ giọng nói, vươn tay chạm nhẹ vào khuôn mặt của Vân Tiểu Khuynh. Có lẽ vì những lời nói của hắn, cũng có lẽ vì cái cảm giác thân thuộc nào đó, Vân Tiểu Khuynh không ngăn lại hành động thân mật của Hàn Kỳ, mà cũng người nhìn hắn

Hắn và nàng, thật sự có quen biết sao? nếu không sao hắn lại biết được nàng đến từ thế kỷ 21, nhưng là nếu quen biết sao nàng lại không nhớ, huống chi từ lúc tỉnh dậy, nàng cũng chưa từng gặp mặt hắn dù chỉ một lần, rốt cuộc chuyện này là sao?! hắn có nhận lầm người không?!

“Ta dường như chưa từng gặp người” Vân Tiểu Khuynh giương mi nhìn hắn, đáy mắt hết sức khó hiểu

Hàn Kỳ không trả lời, y vươn tay ôm chặt lấy Vân Tiểu Khuynh vào lòng, lãnh hương đào hoa quen thuộc, hương vị của riêng nàng nhẹ nhàng dịu nhẹ vương vấn nơi chóp mũi của y, Hàn Kỳ đậm cười : “nương tử... nàng không nhớ cũng không sao, chỉ cần nàng ở đây, là được rồi!”

Cứ tưởng không bao giờ còn cơ hội gặp lại, nhưng bây giờ nàng vẫn còn ở đây, ta đã cảm thấy mãn nguyện rồi

Không nhớ cũng không sao, chỉ cần nàng bên cạnh ta là đủ rồi....!!

Vân Tiểu Khuynh mặc cho hắn ôm, cũng không đẩy dựa, quả thật cái ôm của hắn rất ấm áp, khiến cho nàng cảm thấy một thoáng an lòng, Vân Tiểu Khuynh thừa nhận, nàng... không ghét vòng tay này của hắn. Nhưng là tại sao nàng lại cảm thấy nó thân thuộc quá, chẳng lẽ lời hắn nói là sự thật, nàng đã quên hắn sao?!

“Vân cô nương..?!” bỗng một thanh âm từ đằng sau vang lên, thanh y nam tử, mặt tựa quan ngọc, quanh thân khí chất nho nhã tựa một xuân phong, y kinh ngạc nhìn hai người trước mặt, là Vân cô nương?! Nhưng tại sao nam nhân kia lại ôm lấy Vân cô nương vậy, y khó hiểu. Chính Vân cô nương nói, gia đình vốn không còn ai mà

Vân Tiểu Khuynh ngẩng đầu, thấy Lãnh Quyết Phong, gật gật đầu, sau đó đẩy Hàn Kỳ ra, dù gì nàng cũng chưa chắc điều nam nhân này nói có phải là sự thật không, hơn thế nữa, nam nhân này nhìn quần áo hoa quý, khí chất vương giả, chắc chắn không phải nhân vật tầm thường, nàng không thích phiền phức, hiện giờ cuộc sống của nàng tốt lắm, nàng không muốn phá hỏng nó (Dao Dao : haiz! Tội nghiệp tiểu Kỳ Kỳ, Khuynh Nhi vẫn lãnh đạm như vậy nha)

Hàn Kỳ thấy Lãnh Quyết Phong, đôi con ngươi một thoáng lạnh như băng, nhưng rất nhanh trầm lại, Lãnh Quyết Phong âm thầm kinh hãi, trong một

thoáng y cảm thấy nam tử kia như là muốn sát y. Lãnh Quyết Phong đậm cười, có lẽ nam tử này hiểu lầm quan hệ giữa hắn và Vân cô nương, y nhìn Vân Tiểu Khuynh, nói : “ Vân cô nương! Nhận nhi đang chờ chúng ta dùng bữa”

“ Ân...” Vân Tiểu Khuynh gật gật đầu, sau đó tiến đến chỗ Lãnh Quyết Phong, để lại cho Hàn Kỳ bóng lưng quyết tuyệt, không chút lưu luyến. Hàn Kỳ cười khổ, nữ nhân này chính là lúc nào cũng là vô tình đến như vậy a

“ Vân Tiểu Khuynh!”

“ Chẳng phải nàng nói, nhất định không để ta lại một mình sao. Nhưng là sao lúc nào cũng để lại cho ta bóng lưng của nàng”

“ Nàng đã hứa mỗi năm nhất định làm bánh treo chúc mừng tân niên cho ta dùng sao. Nhưng mà năm năm rồi, nàng luôn thất hứa”

“Vân Tiểu Khuynh, sao nàng lúc nào cũng nhẫn tâm như vậy...”

Nam tử ở đằng sau khăn khăn lớn tiếng quát, thanh âm ầm ầm phần nộ cùng đón đầu đến xót lòng. Vân Tiểu Khuynh một thoáng dừng lại, không bước đi tiếp, quay đầu lại nhìn hắn...

Trong một thoáng chốc, trong đầu của nàng, như ầm như hiện... dung nhan mờ ảo của hồng y nam tử, thanh âm tà mị biếng nhác, lại mang chút lầy lòng, làm nũng

Nương tử, chỉ cần nàng ở bên cạnh vi phu, vi phu sẽ không còn thấy tịch mịch nữa rồi

Nương tử, nàng nhớ mỗi năm nhất định phải làm bánh treo cho vi phu đó nha, vì nương tử làm là ngon nhất....

Vân Tiểu Khuynh vươn tay xoa xoa mi tâm của mình, ầm nhẩn đầu đón, đầu của nàng... đau quá! Rốt cuộc nam nhân này là ai, chỉ vài câu nói đơn giản, thanh âm ầm nhẩn xót xa, lại khiến cho nàng không thể nào đành lòng bỏ lại hắn...

Thấy Vân Tiểu Khuynh không bước đi nữa, Hàn Kỳ bỗng cười rộ lên, hai má lún đồng tiền như ầm như hiện, đôi con ngươi rạng ngời như ánh dương quang, nụ cười rạng rỡ tỏa nắng, đẹp rực rỡ... Vân Tiểu Khuynh một chốc thất thần, nàng... dường như chưa từng thấy tiểu dung nào lại ầm áp đến như vậy, ầm áp đến tận chân tâm. Hàn Kỳ bước lại, cho đến khi khoảng cách giữa hắn cùng nàng chỉ trong một cái vươn tay, Hàn Kỳ nhẹ giọng nói : “ nương tử! chúng ta... về nhà đi.”

“ Tây Ngảo các, trăm gốc đào thụ nở hoa rực rỡ... ta vẫn cho người cẩn thận chăm sóc, khi xuân qua sen trong hồ lại sẽ lại nở... ta vẫn cho người trông chừng, đàn cá chép trong hồ, mỗi ngày một nhiều... ta cũng không vứt đi... , đầu bếp vương phủ nghĩ ra rất nhiều món ăn cay mà nàng thích...”

“ Mỗi ngày ta lại bẻ một nhánh đào hoa tặng nàng, hạ đến ta bồi nàng ra bên hồ ngắm sen, chiều chiều ta cùng nàng lại cho cá chép ăn...”

“ Cho nên... chúng ta về nhà đi! Nương tử...”

Y cười khê, như là hoa khai rực rỡ, nhẹ nhàng như làn gió mùa xuân phả vào lòng người, như là một chiếc lá cuối thu rơi nhẹ xuống hồ nước, gây vòng vòng gọn sóng, Vân Tiểu Khuynh chợt nhận ra, với nam tử này... nàng lại không có cách nào ngoảnh mặt làm ngơ đối hắn...

“ Lãnh ca ca..! nam nhân đó là ai vậy?!” Trầm Lạc Nhạn nhỏ giọng hỏi Lãnh Quyết Phong, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc

“ Hình như là tướng công của Vân cô nương!” Lãnh Quyết Phong suy đoán.

“ A ?!” Trầm Lạc Nhạn khó có thể tin được, Vân tỷ tỷ mà cũng thích nam nhân sao?! ách! Ý nàng chính là Vân tỷ tỷ nhìn rất là đậm nhạt, chưa từng liếc nhìn để ý đến người nào, sao lại có thể yêu thích một nam tử được?! Lãnh Quyết Phong đầu đầy hắc tuyến, y cười cười : “ muội không thấy bọn họ đứng là tuyệt phối sao?!” nam tử khuôn mặt lúc nào cũng hi ha cười rạng rỡ, còn nữ tử thì đậm nhiên như nước, đôi lập nhưng cũng thật hài hòa

“ Ân! Muội cũng thấy vậy!” Trầm Lạc Nhạn gật gật đầu, quả thật nhìn hai người thật xứng, nam nhân tuấn mỹ bức người, nữ tử dung mạo khuynh thế, hơn thế nữa quanh thân hai người họ có một loại cảm giác không nói nên lời ầm áp!

“ Nhưng mà hình như Vân cô nương lại không nhớ gì hết về nam nhân kia nha!” Lãnh Quyết Phong một thoáng nhăn mi, theo như hắn trị liệu thì Vân cô nương đâu có dấu hiệu bị mất trí nhớ a. Trầm Lạc Nhạn khê thờ dài : cũng thật đáng thương cho nam tử kia a! người mình yêu lại quên đi mình, bị ai của thế gian này, đến tận cùng cũng chỉ như vậy mà thôi!

Hai người này đi đang ngồi bàn luận, cách đó không xa lại trình diễn tình cách khá quen thuộc giữa hai nhân vật chính của chúng ta

“ Nương tử!...” mỗ nam thanh âm ai oán, rất chi là đáng thương, Vân Tiểu Khuynh nhìn hắn, hết sức bất đắc dĩ, nam nhân này rốt cuộc ăn cái gì mà lại lưu manh vô sỉ đến như vậy a

“ Chuyện gì?!” Vân Tiểu Khuynh đáp, thanh âm vẫn vậy, không mặn không nhạt, không chút tình cảm gì

“ Chúng nào chúng ta mới về nhà nha!” Hàn Kỳ lại nhắc đến chuyện này, Vân Tiểu Khuynh nhú nhú mày, lại nói : “ ta rất thích ở đây!” Hàn Kỳ thanh kiên quyết : “ không được! nương tử chúng ta về nhà đi, nhà của chúng ta so với nơi đây cũng đẹp không kém mà”

Vân Tiểu Khuynh không nói, một thoáng trầm tư

Hàn Kỳ lại tiếp tục cố gắng : “ Phong nhi! Rất nhớ nương tử a!” hần cắn răng tung ra chiêu cuối cùng. Vân Tiểu Khuynh đôi con ngươi đậm mạc, một thoáng lóe sáng, miệng nhẹ nhàng lẩm nhẩm : “ Phong nhi!?”

“ Đúng vậy, hài tử đó luôn nhắc đến nương tử...” Hàn Kỳ gật gật đầu, nhưng trong lòng lại vô cùng khó chịu, đáng chết tiểu hài tử, nằng mắ hết trí nhớ không nhớ gì về hần, nhưng lại có ấn tượng với cái tên Phong nhi này, a...a... hần chính là rất khó chịu a!

“ Ân...” Vân Tiểu Khuynh gật gật đầu. Hàn Kỳ thấy vậy, vui mừng, nở nụ cười càng thêm tỏa nắng, tuy nương tử không vì hần mà trở lại, nhưng là hần cũng rất vui mừng, chỉ cần nương tử trở lại bên hần, thì chuyện gì cũng không đáng quan tâm! Vân Tiểu Khuynh thấy hần vui vẻ như vậy, bất giác lòng cũng cảm giác vui lây, vô thức vươn đầu ngón tay chỉ chỉ vào mặt hần, động tác quen thuộc như là đã làm hàng trăm lần rồi. Hàn Kỳ ôn nhu cười, tay nắm chặt tay Vân Tiểu Khuynh, màu quang nhu tình âm áp

Nương tử! có nàng.. thật tốt!!!

Cuối cùng thì đứng trước thái độ khi thì nhõng nhẽo khi thì cứng rắn của Hàn Kỳ, Vân Tiểu Khuynh cũng buông tay chịu thua, sau khi tạm biệt hai vợ chồng Lãnh Quyết Phong, Hàn Kỳ cùng Vân Tiểu Khuynh lên đường trở về vương phủ. Trước khi đi, Hàn Kỳ để lại cho Lãnh Quyết Phong khối lệnh bài, nói : ‘nếu có chuyện gì cần hỗ trợ thì cứ đến nơi này tìm hần’. Lãnh Quyết Phong cũng không chối từ, mỉm cười nhận lấy. Trầm Lạc Nhận thì rất là luyến tiếc Vân Tiểu Khuynh, nhưng thấy Vân Tiểu Khuynh vẻ mặt tuy vẫn đậm mạc như thường ngày, nhưng là tiểu dung trên môi ngày một rõ, nàng cảm thấy, có lẽ bên cạnh nam nhân tên gọi Hàn Kỳ này, Vân tỷ tỷ mới có thể thoải mái mà tự tại đi

Nhìn xe ngựa chở hai người khuất dần, Trầm Lạc Nhận một thoáng buồn bã, hi vọng mong có thể nhanh chóng gặp lại. Lãnh Quyết Phong thấy thê tử của mình không vui, y ôn nhu cười, nhẹ giọng khuyên bảo : “ Nhận nhi! Mỗi người có một cuộc sống khác nhau, Vân cô nương cũng có nơi thuộc về nàng, muội cần chi phải quyến luyến vậy đâu”

Trầm Lạc Nhận bĩu môi : “ muội biết a, nhưng là sống chung lâu như vậy, cũng thật luyến tiếc”. Lãnh Quyết Phong khe khẽ cười : “ khi nào chúng ta rảnh, có thể đến thăm cô nương ấy nha”. Trầm Lạc Nhận nghi hoặc : “ Huynh biết tỷ ấy ở nơi nào sao?!” Lãnh Quyết Phong đậm cười, lấy ra trong lòng khối kim bài đưa cho Trầm Lạc Nhận, lại nói : “ muội nói thử xem, khối kim bài này là của ai?!” Trầm Lạc Nhận đáp : “ chẳng phải là của nam nhân kia đưa cho huynh sao?!”

“ Kim bài, lại có hình hoàng long, khắc một chữ ‘thất’, thế gian này người sở hữu nó cũng chỉ có thất vương gia của Đông Li quốc mà thôi...” Lãnh Quyết Phong cười nhẹ

“ Huynh là nói... nam nhân kia, chính là Lãng Hàn vương gia Hàn Kỳ sao?!” Trầm Lạc Nhận kinh ngạc, không ngờ nam nhân nổi tiếng cả thiên hạ kia tính tình lại kỳ lạ như vậy. Lãnh Quyết Phong cười khẽ, tình vốn là như vậy, dù cho là người cứng rắn đến đâu, lãnh khốc như thế nào, cũng sẽ hóa thành vòng chỉ nhu thôi. Nam nhân tuổi trẻ hơn người kia, từ đầu đến đuôi, ánh mắt chỉ dõi theo bóng hình bạch y nữ tử, đôi con ngươi sâu không thấy đáy, nhưng tình ý trong đó không ai lại không thể nhìn ra được. Có lẽ Vân cô nương không biết, dù không còn ký ức, nhưng là ánh mắt bắt đặc dĩ nhận mệnh kia, có biết bao là vương vấn, si niệm...

Lãnh Quyết Phong ôn nhu nhìn thê tử của mình, khóe môi cong lên tiểu dung tuyệt đẹp... tình một tự, chính là kỳ lạ như thế! Thế gian ai cũng biết nhưng lại thực sự có mấy ai thấu hiểu?!

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: VƯƠNG PHI

“ Nương tử! nàng có mệt không?!” Hàn Kỳ săn sóc hỏi

“ Hàn Kỳ...” Vân Tiểu Khuynh đậm mạc lên tiếng

“ Ân ?!” Hàn Kỳ cười híp mắt, khuôn mặt rất chỉ là thỏa mãn, có thể còn nghe thấy thanh âm của nương tử, thật là tốt

“ Ngươi đã hỏi câu này lần này là thứ mười rồi...” Vân Tiểu Khuynh không nhanh không chậm nói

“ Ách!” Hàn Kỳ gãi gãi đầu, xấu hổ cười, hần... quên mất

“ Hàn Kỳ! rốt cuộc chúng ta gặp nhau như thế nào...” Vân Tiểu Khuynh nghiêng đầu hỏi hần. Hàn Kỳ đậm cười, tiểu dung trên môi một thoáng ôn nhu

nước, hần nói : “ lần đầu gặp nhau, khi ấy ở trong hi phòng, nàng đã là tần nương của ta.”

“Như vậy, ngươi là nói... linh hồn của ta ở trong thể xác của lão bà của ngươi?!” Vân Tiểu Khuynh một thoáng nhăn mi, không ngờ nàng không những xuyên mà còn xuyên vào thân xác của người khác, đã vậy còn đi mất, lại nhập về với cơ thể mình, thật là rắc rối, Vân Tiểu Khuynh vươn tay xoa xoa mi tâm của mình, buồn bực

“Nương tử, không đúng...” Hàn Kỳ lắc đầu, vươn tay giúp Vân Tiểu Khuynh nhu nhu mi tâm, y cười nhẹ : “nương tử của vi phu, duy độc mình nàng mà thôi!” Vân Tiểu Khuynh một thoáng sững người, câu nói này... sao mà quen thuộc quá, dường như nàng đã từng nghe ở đâu rồi thì phải

“Vương gia, đến nơi rồi...” ngoài xe ngựa, người đánh xe lên tiếng. Hàn Kỳ bước ra ngoài, tức thời linh gác cửa vương phủ, cung kính cúi đầu, hô lớn : “hoan nghênh vương gia trở về”. Hàn Kỳ phát phát tay, bảo bọn họ đứng lên. Bọn lính lần lượt đứng dậy, nhưng cảm thấy thật kỳ lạ, vương gia không bước vào trong phủ mà nhìn vào trong xe ngựa, thanh âm lắng đọng ôn nhu, không khỏi khiến cho bọn họ giật mình, dường như đã lâu rồi bọn họ chưa được thấy vẻ mặt ôn hòa như thế của vương gia, khiến cho bọn họ vô cùng tò mò, rốt cuộc người ở trong xe ngựa là thần thánh phương nào lại khiến cho vương gia có những biểu hiện như thế?!

Một bàn tay trắng nõn vương gia, vén lên màn lụa, trong thoáng chốc bọn binh lính chỉ còn biết há mồm kinh ngạc

“Vương... vương phi?!” Đám lính lẫn nhấm, khó có thể tin, người này rốt cuộc là ai, sao dung mạo lại giống vương phi đến như vậy, khí chất cũng giống y như đức, chỉ là một đầu tóc bạc trắng, hàng mi cũng bạc trắng, tạo hình hảo kỳ lạ, nhưng dung mạo tuyệt thế vẫn không có gì biến đổi!

Vân Tiểu Khuynh ngược nhìn tòa Lăng Hàn vương phủ, cảm thấy thật xa lạ cũng thật quen thuộc, Hàn Kỳ một tay cầm lấy tay của Vân Tiểu Khuynh, một tay lấy áo choàng giúp nàng khoác vào, Hàn Kỳ không hề giận hờn chút nào nhìn đám binh lính ngoài cửa cứ chăm chăm nhìn vào nàng, Hàn Kỳ khẽ quát : “còn không mau tham kiến vương phi?!” Đám binh lính mới thu lại hỗn phách, vội vàng khom người hành lễ, Vân Tiểu Khuynh nhíu nhíu mày, lên tiếng : “không cần! đứng lên đi”. Sau đó bước vào vương phủ, Hàn Kỳ đương nhiên là theo sau. Đám binh lính ngẩn đầu, ai nấy đều khó hiểu nhìn nhau, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?! Chẳng phải vương phi ở trong phủ sao, mà vương gia lúc đi chỉ có một mình, khi về sao lại mang theo một vị tóc bạc vương phi thế này. Nhưng mà vị vương phi tóc trắng này, quả thật giống vương phi như lúc trước, khoảng thời gian mà vương gia còn niên thiếu, chứ không phải vị vương phi suốt ngày ở trong Đông Hoàn các. A... aa.. thật là lộn xộn, bọn họ rốt cuộc cũng không rõ, ai mới là vương phi thật sự nha?!

Tây Noãn các

Hàn Kỳ mang Vân Tiểu Khuynh vào nơi đây, năm năm rồi ngoài hần bước vào nơi này cũng không cho phép ai bước chân đến đây, ai vi phạm lập tức dùng hình. Ngay cả Tiểu Hồng Tiểu Họa cũng không được phép nếu không có sự chấp nhận của hần, việc dọn dẹp ở Tây Noãn cũng chính bản thân hần làm, đường đường là một vương gia tôn quý lại đi làm mấy cái này, nói ra chắc chắn sẽ khó có ai tin, nhưng mà Hàn Kỳ hần thức sự làm, mà còn làm đến năm năm. ...

Đám đào thụ im lìm đứng. Sắc hồng hoa rực rỡ đến điểm lẹ, mấy tòa nhà tinh xảo yên ắng, hồ sen rộng lớn, trong đó còn bồng bềnh một chiếc thuyền nhỏ, dưới tán đào thụ lớn nhất, có một bộ bàn ghế đá, trên bàn đá im ắng một cây cổ cầm, cánh đào hoa như đang phủ bụi trên đó, có vẻ như thật lâu thật lâu chưa có ai chạm đến nó vậy

Vân Tiểu Khuynh bất giác bước đến gần, đầu ngón tay hất đi những cánh hoa còn vương vấn nơi cổ cầm, gõ nhẹ trên phím đàn, rung lên những thanh âm lắng đọng, thanh âm tốt lắm, cổ cầm này quả thật rất có giá trị

“Nương tử, thế nào?!” Hàn Kỳ ân ân hỏi thăm, mâu quang một mảnh ôn hòa, nhân nhật ảm áp. Vân Tiểu Khuynh ngẩn đầu nhìn hần, bất giác khoe môi cong cong tiểu dung tuyệt mỹ, Hàn Kỳ một chốc thất thần, y đưa tay ôm ngực, cảm giác con tim liên tục đập thình thịch, Hàn Kỳ chợt nhận ra, thì ra tâm của y, từ trước đến nay, chung quy chỉ vì một người mà loạn nhịp

“Hàn Kỳ! ta thích nơi này...” Vân Tiểu Khuynh gật gật đầu, Hàn Kỳ không khỏi đầu đầy hắc tuyến, không thích mới lạ a, lúc trước là ai đem hần ném chi vi mảnh đất nơi đây?! ta nói Kỳ huynh à! Ngươi đừng là nhỏ mọn, chuyện xảy ra từ hồi nào đâu mà cứ âm thầm nhắc lại a!

“Nương tử thích là được rồi...” Hàn Kỳ khe khẽ cười, y tiến lại gần Vân Tiểu Khuynh, từ đằng sau dang hai tay ôm lấy nàng, cảm đặt lên bờ vai của nàng, Hàn Kỳ than nhẹ : “nương tử, nàng trở về thật tốt”. Vân Tiểu Khuynh bị hần đột nhiên động tác thân mật như vậy, cũng không có gì giật mình, dường như trong tiềm thức của nàng, những hành động lưu manh vô sỉ này của hần, nàng đã quen rồi. Vân Tiểu Khuynh bỗng dưng muốn trêu đùa hần một chút, vươn bàn tay lên đầu của hần, nhẹ nhàng như lần, cười khẽ : “ngoaan !!” Hàn Kỳ cũng không chấp nhặt chuyện này, y an tâm ôm lấy nàng, hoang vắng nhiều năm như vậy, lãnh hương nữ từ quen thuộc cứ vấn vương nơi chóp mũi, hơi thở quen thuộc của nàng, độ ẩm cơ thể... tất cả khiến cho tâm của y như bị lấp đầy

Bỗng chốc Hàn Kỳ chợt nghĩ, nếu như giờ khắc này đây có thể vĩnh hằng, y cam nguyện đánh đổi tất cả, dẫu có là quyền khuynh thiên hạ, tài phú một phương. ...

“Tham kiến vương gia...” bỗng một thanh âm vang lên phá vỡ không khí tĩnh lặng ảm áp của hai người, Hàn Kỳ một thoáng nhăn mi, xoay đầu lại, thấy hai nữ tử đứng trước mặt mình, mi gian thả lỏng, y nhẹ giọng nói : Tiểu Hồng, Tiểu Họa, các ngươi từ nay về sau tiếp tục hầu hạ nàng. Tiểu Hồng Tiểu Họa nghe Hàn Kỳ nói vậy, không khỏi kinh ngạc, nhưng rất nhanh thu về bình tĩnh, cung kính cúi đầu với nữ tử trước mặt

Vân Tiểu Khuynh nhân nhật đánh giá hai nữ tử trước mặt mình, cũng khoảng 21, 22 tuổi, một người thanh y tươi mát động lòng người, một người từ y dịu dàng đảm đảm, một người hoạt bát linh động, một người ôn nhu thành tục, kiểu tóc đều vấn cao lên, cho thấy đã lập gia đình, hai nữ tử này chính là theo lời mà Hàn Kỳ đã kể chính là hai tiểu cô nương lúc trước hầu hạ nàng sao? Vân Tiểu Khuynh gật gật đầu, nhẹ giọng nói : “đứng lên đi”

Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa từ ba năm trước đã lập gia đình, Tiểu Hồng gả cho Lê Duyệt còn Tiểu Họa lại gả cho Lê Ngan. Hàn Kỳ tổ chức cho bọn họ một lễ cưới vừa phải trong vương phủ, Lê Ngan cùng Lê Duyệt vốn là hai cận vệ bên cạnh Hàn Kỳ, tính ta cũng mang chức tử phẩm ngự tiền thị vệ, cho nên hai tiểu cô nương này địa vị trong vương phủ cũng dần cao lên, cũng không cần phải hầu hạ người khác, nhưng lần này vương gia lại để cho bọn họ đến hầu hạ cho nữ tử này, có chăng nữ tử này sẽ trở thành âm yếm nữ nhân tiếp theo của vương gia? Tiểu Hồng và Tiểu Họa một thoáng mất mát, chẳng lẽ vương gia đã quên vương phi rồi sao? si tình như ngài ấy mà còn quên đi vương phi, vậy thì rốt cuộc ai còn có thể nhớ đến nữ nhân lãnh đạm như nước nhưng sâu sắc và tinh tế vô cùng kia

Khi Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa nghe thanh âm của Vân Tiểu Khuynh, tâm một thoáng lộn bộn, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nữ tử kia xoay mặt lại nhìn mình, tức thời cả hai ngây ngẩn, lắp bắp : “... vương... vương phi?!”

Đôi con ngươi đậm mạc vĩnh viễn một ánh nhìn trong suốt, khóe môi đậm đậm tiểu dung cười như không cười, lãnh tình, ung dung, khí chất độc nhất vô nhị ấy, khiến cho Tiểu Hồng Tiểu Họa như muốn khóc, thanh âm nghẹn ngào nức nở : “ ngài là... vương phi, thật sao?!” dù dung mạo không giống hoàn toàn, dù tóc đã bạc trắng, mi gian thể điểm một đóa hồng liên, nhưng mà quanh thân bất giác tỏa khí chất cao quý hơn người nhưng lại khiến cho người ta quyến luyến tự tại ấy, sao mà có thể làm được

“ Có lẽ vậy!” Vân Tiểu Khuynh cười khê, vẫn đậm phong khinh. Hàn Kỳ nghe vậy, nhú mày rất là không vui, y bá đạo ôm lấy Vân Tiểu Khuynh, thanh âm hết sức ai oán : “ nương tử a! sao lại nói có lẽ vậy, nàng chính là vương phi của ta mà...”

Vân Tiểu Khuynh nhún nhún vai, mặc cho hán ôm, với nam tử mặt dày vô lại này, quả thật nàng đã hết cách rồi... Tiểu Họa cùng Tiểu Hồng ở bên cạnh thấy vậy, vui vẻ cười, tốt quá! Vương phi đã trở lại, vương gia sẽ không còn tịch mịch nữa rồi ^^

Đồng Hoàn các

“ Ngươi nói gì?!” Nữ tử một thoáng lạnh lùng nhìn nữ tử, âm thanh lạnh như băng, đôi con ngươi chột lóe sát ý khiến cho nữ tử một thoáng rung mình, nàng là nhìn lầm đi, tiểu thư bình thường ôn nhu dịu dàng sao lại có vẻ mặt kỳ lạ đó như vậy? thấy nữ tử kinh ngạc nhìn mình, Vân Tiểu Khuynh thu lại sát ý, nàng dịu dàng cười, nhẹ giọng nói : “ Tiểu Đào, lúc này chuyện muội nói là sự thật”

“ Là... tiểu thư, nghe bọn họ nói, vương gia từ bên ngoài mang về một nữ tử, ra lệnh cho tất cả mọi người gọi nàng là vương phi!” Tiểu a hoàng tên gọi Tiểu Đào gật đầu. Vân Tiểu Khuynh nghe vậy, khóe môi cong lên tiểu dung tuyệt diệu, vương gia a vương gia! Ta cứ nghĩ ngươi có biết bao chung tình, không ngờ mới có năm năm mà ngươi lại quên đi nữ tử mà mình từng yêu say đắm, ngươi có tư cách gì nói ta? Ta nhất định phải xem thử, rốt cuộc nữ tử kia có gì hấp dẫn mà ngươi lại một lần nữa động tình?!

“ Tiểu Đào, có biết nữ tử kia tên gọi là gì không?!” Vân Tiểu Khuynh khe khẽ cười. Tiểu Đào một thoáng nhăn mi, nghĩ một lát, như là nhớ đến điều gì, bèn nói : “ hình như, nghe quản gia nói, nữ tử đó tên gọi Vân Tiểu Khuynh, vương phi! Tên cũng gần giống người nha!” Tiểu Đào nói chưa hết lời Vân Tiểu Khuynh đã vung tay lên, tất cả đồ vật trên bàn rơi xuống, tạo nên những thanh âm chói tai. Tiểu Đào run sợ nhìn nữ tử trước mặt. Vân Tiểu Khuynh nhẹ giọng nói : ta hơi mệt, muội lui xuống đi, không cần dọn dẹp. Tiểu Đào gật gật đầu, sau đó cáo lui ra ngoài, lắc lắc đầu, tiểu thư nổi nóng như vậy có lẽ là vì nữ tử kia đi, từng chịu vương gia sủng ái, nay lại có người khác thay thế, bất cứ nữ tử nào cũng khó có thể chịu được nha

Cánh cửa vừa khép lại, Vân Tiểu Khuynh không thể kiềm chế được cảm xúc của mình nữa, điên cuồng đập phá đồ đạc trong phòng, thanh âm đồ vỡ chói tai mới khiến cho đầu óc nàng không nghĩ thêm bất cứ chuyện nào nữa, như vậy tâm mới không chảy máu, mới không đau xót. Vân Tiểu Khuynh, Vân Tiểu Khuynh... ba từ này như cái gai đâm trong tim, móc trong thịt nàng vậy, ngày nào còn chưa lấy ra nàng khó có thể hạnh phúc. Vân Tiểu Khuynh, ngươi chiếm lấy cơ thể ta, đoạt đi sủng ái vốn có của ta, rồi biến mất năm năm bây giờ lại quay trở lại lần nữa, cướp đi cuộc sống hiện tại của ta hay sao? ngươi... sao lại không biến mất đi?!

Cứ tưởng nàng chỉ cần yên lặng ở bên cạnh hán, một ngày nào đó hán quay đầu lại sẽ thấy nàng, chấp nhận nàng, nhưng mà giờ khắc này, mọi hi vọng của nàng hoàn toàn dập tắt, Vân Tiểu Khuynh điên cuồng cười, đôi con ngươi một thoáng lạnh như băng, nồng đậm oán hận...

“ Có vấn đề, tuyệt đối là có vấn đề...” Đây là các suy nghĩ đồng thời của các quan lại trong triều lúc bấy giờ. Vì sao?! dĩ nhiên chính là vị hi nộ vô thường thất vương gia của bọn họ. Nhìn thử mà xem, dung mạo vốn đã tuấn mỹ dị thường, tóc mai điểm bạc không những không khiến ngài ấy già đi mà còn trở nên đặc biệt thành thực, tạo nên một loại mỹ lực khó dứt, nhưng là hôm nay tiểu dung trên môi đặc biệt rạn nứt, đôi con ngươi cũng không còn u uẩn tang thương như thường ngày, giờ khắc này đây ngài ấy như trở về hình dạng năm năm trước đây, hăng hái, nhiệt huyết...!

Để vương ngồi trên cao cũng không khỏi tò mò, nghe Ảnh bẩm báo, lão thất công tác vừa rồi đem về một nữ tử, lại để vào Tây Noãn các, hạ nhân lại cung kính gọi hai tiếng ‘vương phi?!’ A! không lẽ.. lão thất đã nhất kiến chung tình với vị nữ tử nào, hay là.... Để vương một thoáng nghi hoặc...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: TA SẼ CÙNG NGƯỜI....MÃI MÃI...

Mặc ai nấy với những suy nghĩ khác nhau, hôm nay Hàn Kỳ tâm trạng tốt lắm, cũng không dư thời gian làm khó các vị đại thần, hôm nay hán sẽ tranh thủ

về sớm bởi nương tử đi thôi! Nhưng là rất tiếc ước nguyện nhỏ nhội này của y không được thực hiện, vì vừa tan triều, vị đế vương anh minh thần võ của chúng ta đã hạ chỉ giữ lại thất vương gia, với câu nói : “ có chuyện đặc biệt cần thương lượng”

Và thế là bây giờ là cuộc đối thoại diễn ra giữa hai bậc nam tử đứng đầu thiên hạ này và địa điểm diễn ra cuộc trò chuyện ở Ngự thư phòng

“ Lão thất, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?!” hoàng đế cười tủm tỉm vấn Hàn Kỳ. Hàn Kỳ nhìn thấy vị huynh trưởng lúc nào cũng lo lắng cho mình, nhưng bản thân luôn khiến cho y cảm thấy ưu sầu, không khỏi một thoáng thờ dài, y cười cười : “ không có gì! Hoàng huynh huynh đừng lúc nào cũng lo lắng cho đệ” . Hàn Dạ lần đầu nghe Hàn Kỳ nói câu nói dễ nghe như vậy, không khỏi đỡ người, y đưa tay lên sờ sờ trán Hàn Kỳ, lo lắng hỏi : “ thất đệ... đệ thật sự không sao đấy chứ?!” Lão thất mà hẳn biết chính là lúc nào cũng hay khó khăn làm dễ hần, hay là thừa cơ hội chiếm đoạt của riêng của hần, chứ làm gì ăn nói dễ nghe như vậy a!!? Hàn Kỳ thấy hành động của y, đầu đầy hắc tuyến, y nghiêng răng nghiêng lợi đáp : “ hoàng huynh!”

Thấy Hàn Kỳ vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống mình, Hàn Dạ nở nụ cười nhẹ nhõm, xem ra thất đệ không sao a!! (Dao Dao : thật hết cách với ông hoàng đế này+_+)

“ Đứng rồi, thất đệ nữ tử mà đệ đem về kia là ai?” Hoàng đế không quên vấn đề, trực tiếp hỏi. Hàn Kỳ vừa nghe y nói đến nàng, không khỏi nở nụ cười ôn nhu, y cười khẽ : “ nàng.. đã trở về”. Hàn Dạ một thoáng sững người : “ nàng...?!” Hàn Kỳ gạt đầu, tiểu dung trên môi không giảm : “ nàng thật sự đã trở về, mặc dù...” nói đến đây, thanh âm của y thấp lại, một thoáng ưu sầu, hàng mày kiếm khẽ nheo. Hàn Dạ kiên nhẫn đợi y nói cho hết lời. Hàn Kỳ ngẩng đầu nhìn Hàn Dạ, cười cười : “ mặc dù nàng không còn nhớ gì cả, nhưng đệ cũng cảm thấy thỏa mãn...”

“ Ý đệ nói nàng là .. Vân tiểu khuynh! Vương phi trước đây của đệ, lũ cô hồn.. đó đó” Hàn Dạ nhẩn mi, sau đó lên tiếng hỏi. Chuyện trước đây giữa thất đệ y cũng đã biết một hai, tuy hơi khó tin nhưng mà đích thật từ thất đệ mở miệng, y không thể không tin, vậy bây giờ ý đệ ấy nói là nàng ấy trở lại với thân xác của mình, và còn ở đây nữa? cái này... đúng là một loại duyên phận kỳ diệu nha!

“ Ân, đúng vậy...” Hàn Kỳ mỉm cười, đầy mắt lưu chuyển dịu dàng. Nhưng mà câu nói của Hàn Dạ không khỏi khiến cho y nở cười trên môi chột lạnh lại, một chốc thất thần, Hàn Dạ hỏi như thế này : “ nếu đệ muội quả thật đến từ dị thế, vô duyên vô cớ đến đây.. liệu một ngày nào đó...”

“ Hoàng huynh! Ta về trước...” Hàn Kỳ lên tiếng, sau đó không đợi Hàn Dạ đồng ý đã xoay người bước ra khỏi ngự thư phòng, dùng tuyệt đỉnh khinh công bay về lăng hân vương phủ. Hần cần phải biết cho rõ, nàng... rốt cuộc có còn bỏ hần mà đi nữa không? Một lần hần đã chịu đủ rồi, nếu có lần thứ hai, hần nhất định sẽ điên mất

Trong khi Hàn Dạ cùng Hàn Kỳ trò chuyện, thì tại Lăng Hân vương phủ cũng diễn ra một cuộc đối mặt hết sức thú vị

Vân Tiểu Khuynh nghe thấy tiếng đàn mà đến Đông Hoàn các, nhìn thấy nữ tử đang đánh đàn kia, đôi con ngươi bình thường đậm mực bỗng chột lóe nghi hoặc

Một đầu tóc đen tùy ý vấn lên bởi vài thanh ngọc trâm, không đơn giản nhưng cũng không quá lộng lẫy, gương mặt nhỏ nhắn thanh lệ, đôi thủy mâu câu hồn nhân tâm, thanh tú mũi, môi ướn át như cánh hoa đào, điểm lệ, nữ tử đẹp tuyệt trần, mười phần giai nhân tuyệt thế. Nhưng điều khiến cho Vân Tiểu Khuynh kinh ngạc chính là dung mạo kia tuy giống nàng bảy tám phần, song lại cho nàng một cảm giác thân thuộc đến kỳ lạ, chẳng lẽ là vì nàng đã từng tồn tại trong đó một thời gian sao?!

Khi Vân Tiểu Khuynh đến đây, Vân Tiểu Khuynh cũng đã phát hiện, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn nữ tử đứng cách đó không xa, mâu quang kinh ngạc vô cùng. Mặc dù nàng biết nàng ta giống mình nhưng không ngờ lại giống đến như vậy, chỉ có đôi mắt là khác nhau, mắt của nàng ta hẹp dài, điểm lệ vô song, hàng mi cong cong trắng muốt khiến cho nó thêm một phần đậm mực, một phần bí ẩn tôn quý, một đầu tóc bạc đẹp đến mỹ lệ, bạch y trắng muốt không nhiễm chút bụi trần, mặc dù được xem là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, Vân Tiểu Khuynh cũng không khỏi một thoáng ngần ngại trước trương dung mạo kia, nhưng rất nhanh chột lóe biểu tình chán ghét, rồi liềm lại

“ Ngươi là Vân Tiểu Khuynh?!” Thấy Vân Tiểu Khuynh không lên tiếng, Vân Tiểu Khuynh mắt kiên nhẫn mở miệng, nhưng thanh âm vẫn như vậy nhẹ nhàng. Vân Tiểu Khuynh gạt đầu, mâu quang vẫn như vậy tĩnh lặng không gợn sóng. Vân Tiểu Khuynh thật không rõ, rốt cuộc nữ tử kia có mị lực thể nào, lại khiến cho ngài ấy khuynh tình đến như vậy, rõ ràng bộ dáng lãnh như băng, như một biểu tượng không linh hồn nha!

“ Ngươi đến tìm ta làm gì?!” Vân Tiểu Khuynh không mặn không nhạt hỏi tiếp, là để cười vào mặt ta, không biết lượng sức cùng ngươi tranh sao?! Vân Tiểu Khuynh khẽ nhủ mi, mở miệng : “ ta chỉ vì tiếng đàn mà đến đây, còn cười vào mặt ngươi?! Vì sao ta phải làm vậy?!” Vân Tiểu Khuynh cười lạnh, nữ tử về mặt vô tội nhìn mình, chẳng lẽ là nàng có tội sao? Vân Tiểu Khuynh cuồng tiếu : “ Vân Tiểu Khuynh a! ngươi quả thật rất giỏi!”

Vân Tiểu Khuynh thấy nàng ta vẻ mặt oán hận nhìn mình, mi gian khẽ nhíu, xoay người bước đi, quả thật tiếng đàn của nàng ta rất hay, cho nên nàng mới đến đây, bộ dạng cũng thật đẹp, cho nên nàng mới nhìn lâu một tý, nhưng là mỹ nhân dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, nàng cũng không còn hứng thú nghe đàn nữa.

“ Đứng lại!” Vân Tiểu Khuynh khẽ quát. Vân Tiểu Khuynh xoay lại nhìn nàng, khẽ cau mày, âm thanh lạnh nhạt : “ ta và ngươi... không quen biết!” nói xong bước đi, để lại cho Vân Tiểu Khuynh bóng lưng lạnh nhạt, không vướng bận. Vân Tiểu Khuynh nhìn nàng đi một xa, khẽ cắn môi, đôi con ngươi lạnh như băng không độ ấm, khó có thể tin một nữ tử nhu nhu nhược nhược như Vân Tiểu Khuynh lại có ánh mắt lãnh không độ ấm như vậy!

Khi Vân Tiểu Khuynh trở lại Tây Nỗ các, đúng lúc ấy Hàn Kỳ cũng về đến, y chạy đến bên nàng, hô hấp vẫn còn dồn dập, ôm lấy Vân Tiểu Khuynh mới cảm thấy an lòng một chút, mùi hương lãnh lãnh tựa hương đào hoa nhẹ nhàng quán quanh chóp mũi của y, khiến cho y tâm bình lặng

“ Sao vậy?!” Vân Tiểu Khuynh nhẹ giọng vấn lại, đưa tay khẽ vuốt nhẹ lưng của y

“ Nương tử! nàng sẽ không bỏ lại ta một mình nữa đúng không?” Mãi một lát sau, y mới lên tiếng, thanh âm buồn bực. Vân Tiểu Khuynh nghe y hỏi vậy,

một thoáng sững sốt, nàng nhẹ nhàng cười : “ngươi sao lại hỏi vậy?!” điều gì khiến cho ngươi bất an đến như thế! Hàn Kỳ mím môi, không nói, một lát sau, y ngẩng đầu nhìn Vân Tiểu Khuynh, cười cười : “không có gì nương tử! ta chỉ là lo nghĩ vãn vơ thôi!”

Vân Tiểu Khuynh thở dài, ngưng mắt nhìn y một lát sau, không lên tiếng. ...

“Nương tử! chúng ta dùng thiện đi, cũng đã đến giờ rồi. ...” Hàn Kỳ nhanh chóng chuyển đi đề tài, cầm tay Vân Tiểu Khuynh đi ra ngoài đại sảnh

“Nương tử! nàng. ... Dù lại lần nữa đi cũng không sao, ta sẽ lại chờ nàng! Dù là bao nhiêu cũng được, kiếp này cho đến kiếp khác, tương ngộ ta sẽ lại cùng nàng, chỉ là nương tử! nếu như được chọn lựa, nàng có thể cùng ta nắm tay đến bạc đầu sao?!”

“Hàn Kỳ!” Vân Tiểu Khuynh nhẹ giọng nói, Hàn Kỳ đang đi sững lại, nghiêng đầu nhìn nàng. Như đang đợi nàng nói cho hết lời. Vân Tiểu Khuynh chợt cười, đôi con ngươi vốn đậm mạc như nước dưới ánh sáng mặt trời, lưu chuyển ánh sáng ngọc mờ người, đôi môi anh đào đỏ mọng khẽ cong, tiêu dung rạng rỡ như ánh dương quang, tuyệt đẹp. ... nàng nhẹ giọng ní non : “Hàn Kỳ! ta... vẫn sẽ cùng ngươi... mãi mãi...”

Nhất thời, thời gian như dừng lại, mãi một lúc sau, Hàn Kỳ mới nở nụ cười trên môi, y khẽ nhắm mắt, mâu quang ôn nhu tựa hải, nồng đậm nhu tình, cứ như vậy yên lặng nhìn Vân Tiểu Khuynh, Vân Tiểu Khuynh vươn tay chỉ chỉ vào khuôn mặt của y, nhanh như chớp nâng gót chân, môi chạm nhẹ vào má y một cái, rồi nhanh chóng rời khỏi

Hàn Kỳ mở tròn mắt, y nói : “nương tử! nàng...”

“Chúng ta dùng thiện đi, ta đói bụng...” Vân Tiểu Khuynh xem như không có chuyện gì, lên tiếng. Hàn Kỳ gật gật đầu, như một mê hoặc, giờ khắc này tim của y đập liên hồi, đây là lần thứ hai nương tử chủ động thân y nha! Bỗng chốc tiêu dung trên môi càng thêm tỏa nắng, y ngây ngô cười như một hài tử nhận được quà vậy, rất tinh nghịch, rất ngây thơ... cũng thật ấm áp.

Vân Tiểu Khuynh cũng không rõ, rốt cuộc đôi hán, nàng có cảm giác như thế nào? Chỉ biết... lúc này, thấy hán vẽ mặt bất an lo lắng, vô thức nàng mới nói câu như vậy...

Chẳng lẽ... nàng đã từng... thích hán sao?

Thích? ... nàng mà cũng có lúc thích người khác sao? Vân Tiểu Khuynh khe khẽ thở dài. ...

“Vương gia! Ngài đến gặp ta là có chuyện gì?!” Vân Tiểu Khuynh ôn nhu cười, đáy mắt vẫn như vậy nhất quán ôn nhu nhìn nam tử đối diện cùng mình. Đã bao lâu rồi nàng mới thấy hán, cũng không rõ nữa, mặt dù nàng ở trong vương phủ nhưng hán chưa bao giờ đến tìm nàng, mà nàng cũng không được phép bước ra Đông Hoàn các nửa bước, nam nhân này vẫn vậy, chỉ là tóc điểm bạc khiến cho y càng thêm hoặc nhân, Vân Tiểu Khuynh đậm cười, có thể gặp mặt hán một thoáng chốc như thế này, nàng cũng thấy hạnh phúc!

“Vân cô nương...” Hàn Kỳ mở miệng, thanh âm không mặn không nhạt. Thực sự đứng trên góc độ khách quan mà nói, nữ tử này quả thật vô tội, nhưng là với y ngoại trừ một Vân Tiểu Khuynh, chẳng có nữ nhân nào y thật lòng đối tốt cả, cho nên y lạnh lùng, y tàn nhẫn, thật ra nam nhân này, chính là nhân tâm như thế. Vân Tiểu Khuynh ngẩng đầu nhìn y, như đợi y nói cho hết lời, nàng hiểu hôm nay hán đến tìm nàng cũng vì nữ tử kia.

“Ta có thể để cho cô nương tự do...” Hàn Kỳ lên tiếng. Hán không hi vọng trong vương phủ có nữ nhân thứ hai ngoài nàng ấy, cho nên người phải đi nhất thiết chính là Vân Tiểu Khuynh, nữ tử này chỉ cần đồng ý bước ra khỏi vương phủ, y cam đoan có thể thỏa nguyện mọi yêu cầu của nàng ta. Vân Tiểu Khuynh nghe y nói vậy, một thoáng sững người, Hàn Kỳ! ngươi đủ tàn nhẫn, chẳng lẽ hán không thể cho nàng dù là một chỗ dung thân sao chứ?!

“Vương gia! Ngài bảo ta đi đâu bây giờ?!” Vân Tiểu Khuynh cười khê, vẫn đậm phong khinh, đáy mắt chưa xót chợt lướt qua nhưng rất nhanh trở về tĩnh lặng như nước. Hàn Kỳ không nhanh không chậm nói : “ngươi có thể đi bất cứ đâu, chẳng lẽ ngươi hi vọng cả đời lãng phí tuổi thanh xuân của mình trong này sao? Vân Tiểu Khuynh hơn ai hết ngươi biết rõ ta vĩnh viễn sẽ không thích ngươi!”

Vân Tiểu Khuynh bật cười, nhưng thanh âm sao mà chua xót quá, nam nhân này quả thật đủ lạnh, đủ tuyệt tình, nhẹ nhàng bằng quơ vài câu nói có thể khiến cho lòng nàng lấy máu. Vĩnh viễn không thích sao?! Hàn Kỳ! ngươi thật đủ tự tin, chẳng lẽ cả một thế ngươi chỉ dành trọn tình yêu cho nàng ta, đàn ông nào mà không tam thê tứ thiếp, ta không tin ngươi có thể chung tình với một nữ tử cả đời...

“Vương gia! Là vương phi bảo ngài làm vậy sao?!” Vân Tiểu Khuynh như có như không vẫn. Hàn Kỳ một thoáng nhăn mày, không hồn giận đáp : “không liên quan đến nàng ấy, là ý muốn của ta”. Vân Tiểu Khuynh khe khẽ cười, nàng nhẹ giọng ní non : “vương gia! Chẳng lẽ ta chờ ngài năm năm cũng không khiến ngài một chút cảm động nào sao?”

“Không liên quan đến ta...” Hàn Kỳ lãnh khốc nói.

Vân Tiểu Khuynh rừ xuống mi mắt, không thể thốt thành lời, mãi một lát sau, nàng mới khẽ nói : “vương gia! Ta sẽ đi... nhưng là ngài nhất định sẽ hối hận”. Hàn Kỳ lãnh đạm nhìn nàng, dung nhan quen thuộc mình từng nâng niu trong lòng, quyến luyến khắc sâu, nhưng bây giờ cũng dung nhan này, sao lại khác xa như vậy? một chút cảm tình cũng không, ánh mắt nữ nhân ôn nhu như nước nhưng lại không thu hút cái nhìn của y bằng cái nhìn tường chừng như vô hi vô bi của người kia, nụ cười của nữ nhân này dịu dàng như thế cũng không khiến y hoài niệm bằng một câu nói lãnh đạm vô tình của người kia, cũng là khuôn mặt này đối với người kia, y có thể ngồi bên cạnh nhìn mãi không chán, nhưng bây giờ chỉ nhìn một lát thôi y cũng không đủ kiên nhẫn

Y hiểu rõ, rốt cuộc thì nữ nhân này rất vô tội, nhưng là.. vô tội thì sao? nếu như lúc đầu tiên y gặp nàng ta, y cũng không động lòng với nàng ta, đó là điều y tin tưởng, nếu không năm năm khi Vân Tiểu Khuynh không ở đây, nàng ta đã là danh chính ngôn thuận làm vương phi rồi...

Hàn Kỳ khẽ nhắm mắt, chữ ‘ái’ vĩnh viễn trên nhân thế này, không ai giải nổi...

“Vân Tiểu Khuynh, chỉ cần có thể làm được, ta sẽ làm theo ý ngươi, buông tay đi, như vậy tốt cho ngươi...” trước khi đi, Hàn Kỳ nói với Vân Tiểu Khuynh như vậy, Vân Tiểu Khuynh nhìn bóng lưng của y khuất dần sau cửa, âm thầm cười. Buông tay sao? tại sao phải buông? Chẳng phải tất cả là của nàng sao, hần... ngôi vị vương phi này, nhẽ ra là của nàng không phải sao? Hàn Kỳ! ngay một chỗ dung thân ngươi cũng không cho ta, vậy thì đừng trách ta độc ác...

Ngươi vì một Vân Tiểu Khuynh, năm năm trước nhốt ta tại nơi này, nay ngươi lại vì nàng ta nói ta rời đi...

Ngươi nói, Vân Tiểu Khuynh là tất cả của ngươi, vậy thì nàng ta chết rồi... ngươi có còn sống nữa không?

Ha ha... ta đã không chiếm được, vậy thì... tất cả cùng xuống địa ngục đi thôi.....!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãng Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: NAM VÂN ĐẾ

Nam Vân quốc

Nằm ở phía nam đại lục, được thượng thiên ưu ái, Nam Vân quốc bốn mùa như nhau, không phân thành xuân hạ thu đông, bởi lẽ không khí nơi này lúc nào cũng ấm áp, phong cảnh hữu tình. Có thể nói, Nam Vân quốc là nơi có nhiều cảnh đẹp nhất thiên hạ

Nói đến Nam Vân quốc thì không thể không nói đến Nam Vân đế, nam nhân này được xem là một huyền thoại của Nam Vân quốc, cũng có thể là một truyền thuyết của đại lục, cùng với Đông Li thất vương gia và Tây Hàn đại tướng quân, trở thành ba nam nhân kiệt xuất nhất thiên hạ lúc bấy giờ

Nghe nói năm tuổi y đã có thể làm thơ, mười hai tuổi binh thư chiến lược không gì không thông, hai mươi tuổi đã là tam quốc tài tử, hai mươi ba tuổi xưng đế, đến bây giờ trị vì Nam Vân bảy năm đất nước ngày một phát triển, nơi nơi phát đạt. Nhưng như vậy có thỏa nguyện ước muốn của y?. Nam nhân này chính là bùng bùng dã tâm, một quốc gia sao có thể thỏa ham muốn của y? Thống nhất ngũ quốc, đứng đầu thiên hạ, khiến cho người ta cúi đầu, đó là dã tâm của hần...

Hoàng cung

“Còn chưa tìm thấy sao?” thanh âm khàn khàn trầm thấp, mang một loại gọi cảm không nói nên lời, rõ ràng thanh âm của nam nhân nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác mê hoặc

“Bệ hạ thứ tội, thần... đã cho người tìm khắp nơi nhưng vẫn không có tung tích!” Quý mị thanh âm, như là thanh âm của hắc ám tu la, hắc y nhân cung kính bẩm báo, song ánh mắt không dấu nổi lo lắng nhìn nam nhân đang ung dung ngồi trước mặt mình. Hơn ai hết hần hiểu rõ, đằng sau dung nhan ôn nhuận như ngọc ấy, là một con người như thế nào, lãnh, ngoan, tuyệt... không chút lưu tình.

Nam nhân một thân trường bào hoa quý, quanh thân bất giác tỏa ra khí chất uy nghiêm vô thượng, y một thoáng nhăn mi, sau đó vươn tay ra hiệu cho hắc y nhân cáo lui, nhận được lệnh, hắc y nhân thờ phào nhẹ nhõm, nhanh như chớp rời khỏi, ẩn mình trong góc tối.

Ánh nền lay lắt như thực như ảo, phản chiếu lên gương mặt của nam nhân

Vàng trán kiên định, cao quý. Mi tựa viễn sơn, sóng mũi cao thẳng, đôi môi xinh đẹp... dung mạo tựa như mỹ ngọc, thiên thành khí chất cao quý, nam nhân này rất ôn nhu, rất bao dung... có lẽ tất cả mọi người khi nhìn vào dung mạo kia đều nghĩ như vậy, nhưng là... Hàng mi khẽ rung, đó là như thế nào một đôi mắt? lãnh lẽo nếu băng sương, rồi lại sắc bén như ưng, như báo, một cái nhìn cũng đủ cho người ta lạnh thấu xương, chưa từng có ai, có người nào dám đối diện trực tiếp nhìn y, dù là phụ mẫu của y, bởi lẽ ánh mắt kia quá sắc bén, sắc bén khiến cho người ta sợ hãi. Nhưng là.... Trong một khoảnh khắc chạm mắt, đôi con ngươi lãnh đạm vô tâm vô cầu kia, đôi con ngươi man mác mệnh mông thâm trầm như đáy bể kia, chỉ một chốc trong khoảnh khắc, y thừa nhận bản thân mình luân hãm

Nhất kiến chung tình?! Bốn từ này y chưa từng nghe, cũng chưa từng nghĩ rằng một ngày mình sẽ gặp tình trạng như vậy

Dưới gốc đào thụ, hoa rơi điêu linh, một trời hồng hoa thê diễm đến kỳ lạ

Bạch y, ngân phát, hắc mâu, mi gian yêu diễm một đóa hồng liên... Mỹ không thể thốt nên lời

Tiếng đàn vắng vắng, như ca như khóc, u uẩn ưu sầu, thanh âm như là mị hoặc thế nhân

Sương khói phiêu miểu, thật hay mơ? Phảng phất dung nhan của nàng ấy, một cái liếc mắt, tình động tâm cũng động...

Hai năm tìm kiếm, hai năm nhớ nhung, hai năm tương tư, tình khắc trong lòng, có nhiều lúc y tự nghĩ, có chăng đó chỉ là trong khoảng khắc trong lúc hôn mê y tưởng tượng ra....? Nhưng là vết thương được băng bó, khi y tỉnh dậy, vương vấn đầu dây còn cảm nhận được lãnh hương dịu dàng của nữ tử

Lăng Quân Dao khẽ thở dài, y là đế vương, hậu cung ba ngàn giai nhân nhiều không đếm xuể ấy vậy mà lại đi chung tình với một nữ tử chỉ mới chạm mắt trong một khoảnh khắc

“Nương tử! nàng đang làm gì vậy?” như thường lệ, mỗi khi thượng triều về, khắp Lăng Hàn vương phủ lại vắng vắng thanh âm của nam chủ nhân nơi đây. Mọi người đang làm việc cũng không khỏi bật cười, vương gia thật là, trừ phi đi ra ngoài chứ cứ về vương phủ lại dính đến vương phi, một bước cũng không rời, ai nấy trong phủ lòng vui mừng khôn xiết, rốt cuộc bọn họ cũng không rõ lắm cố sự năm năm trước nhưng mà cần chi tìm hiểu đâu? Bây giờ thấy vương gia lúc nào cũng vui vẻ là bọn họ cảm thấy thỏa mãn rồi. Còn vương phi! ấn tượng năm năm trước vẫn như thuở ban đầu, vẫn lãnh mạc như vậy, quanh thân luôn toát ra khí chất tự tại khiến cho người ta dễ dàng cảm thấy thả lỏng, nhưng là vương phi ngày nay tóc nhuộm tuyết trắng, vì thế mọi người đồn rằng, thất vương phi năm năm trước nhiễm quái bệnh, vương gia đau lòng một đêm tóc bạc trắng, suốt năm năm tìm mọi cách chữa trị, cuối cùng trời cao thương tình, vương phi cũng đã khỏe tuy tóc đều nhuộm tuyết, ngay cả lông mi cũng trắng muốt, dung mạo này vốn đã khuynh thành khuynh quốc, bây giờ càng thêm phiêu dật xuất trần, khiến cho người ta chỉ dám đứng đằng xa ngưỡng mộ chứ không dám sổ sàng nhìn ngắm

Một mùa xuân nữa lại qua, đã đầu hạ, khí trời bắt đầu oi bức, nhưng là trong tây môn các không khí hây còn mát mẻ lắm, sen trong hồ đã bắt đầu chớm nở, tình khiết mỹ lệ, nhưng là đào thụ hoa không còn nhiều, những gốc cây cao lớn, chỉ còn lác đác vào đóa hoa đỏ rực điểm dứa, cánh hoa cứ theo gió rơi nhẹ rơi nhẹ trên không trung rồi xoay vòng , là lướt xuống mặt đất, liên tục, cả một trời hồng hoa điểm không thể tả

Dưới tán đào thụ lớn nhất, bạch y nữ tử yên lặng đứng dưới đó, một đầu tóc trắng nhẹ nhàng phi vũ trong gió, sợi tóc phát phơ tại nên những đường cong duyên dáng tuyệt đẹp, một thân y phục trắng như tuyết, không nhiễm chút bụi trần. Nghe thanh âm vắng vắng quen thuộc, bạch y nữ tử khẽ quay đầu lại

Làn da mỹ như ngọc, phượng mâu hẹp dài quyến rũ, hàng mi trắng muốt kỳ lạ, thanh tú mũi, môi anh đào đỏ mọng mê người, rõ ràng là dung nhan yêu nghiệt câu nhân mười phần ấy vậy mà đôi con ngươi mười phần lãnh đạm, nhàn nhạt một ánh nhìn vô hình chung ngăn cách người khác tiến lại gần

Chỉ có điều cái nhìn này lại hoàn toàn vô tác dụng với vị ‘tiểu diện ma vương’ của chúng ta, thấy Vân Tiểu Khuynh quay đầu lại nhìn y, Hàn Kỳ cười một cái thật to, như là tiểu hài tử thấy người thân lâu ngày gặp lại, y tiến lại gần Vân Tiểu Khuynh, vươn hai tay ôm lấy nàng một chút, chớp mũi còn vương vấn mùi hương của nàng, lòng nhẹ nhàng thỏa mãn, Vân Tiểu Khuynh không động dậy, mặc cho hắn ôm, một lát sau y mới buông tay, thở dài. Ai! Không biết nương tử khi nào mới chủ động yêu thương nhưng nhớ y một chút a

Thật ra con người vốn rất tham lam

Khi không có nàng, y chỉ mong có thể được nhìn thấy nàng một chút, một chút thôi y cũng đã cam lòng. Khi nàng ở trong vòng tay, y lại mong cứ thế ôm chặt lấy nàng.... Đường như đối với nữ tử này, y chưa hề biết thỏa mãn, cứ từng ngày, từng đêm, y điều muốn, muốn càng nhiều....

Cái đó, có là tham quá không? Hàn Kỳ cười khẽ

“Hàn Kỳ” Vân Tiểu Khuynh ngẩng đầu nhìn tán đào thụ, lên tiếng. Hàn Kỳ thì lại nghiêng đầu nhìn nàng, như một thói quen, một điều hiển nhiên, dù bất cứ nơi nào, bất cứ nơi đâu, Vân Tiểu Khuynh có nhìn bất kỳ cái gì, bất kỳ ai... nhưng Hàn Kỳ, hẳn lại duy nhất dõi mắt theo từng cử chỉ của nàng....

“Hàn Kỳ! có phải ngươi đã từng nói, đào hoa thật sự rất náo nhiệt, hoa khai vào mùa xuân, vạn vật sinh trưởng, con người với nhiều dự định cùng khởi đầu mới... đúng không?!” Vân Tiểu Khuynh vẫn không quay đầu nhìn Hàn Kỳ, vươn hai bàn tay ra trước, một vài cánh hoa rơi nhẹ xuống lòng bàn tay nàng....

Hàn Kỳ một thoáng sững sốt, y lấp bắp : “nương tử...! nàng... nhớ lại rồi sao?” Vân Tiểu Khuynh nghe vậy, cười cười lắc đầu, nàng chỉ đoán thôi. Hàn Kỳ một thoáng mất mát nhưng rất nhanh liềm đi, nhanh đến nỗi Vân Tiểu Khuynh cũng không thấy được, y cười nhẹ, vẫn đậm phong khinh : “còn nhớ, nương tử nói với ta, đào hoa vốn thật tịch mịch, khi hoa nở điểm không thể tả, khi hoa tàn, điều linh tàn lại....”

Vân Tiểu Khuynh đưa đầu ngón tay, vuốt nhẹ cánh hoa, lên tiếng : “không phải sao? nó cũng giống như ngươi vậy, vẻ ngoài điểm mỹ rực rỡ nhưng bên trong lại cô độc không thốt nên lời....”

Hàn Kỳ một chốc ngẩn ngơ, hẳn... cũng giống như nó sao?

Vân Tiểu Khuynh nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt nhu lại, một thoáng ôn hòa, nàng vươn tay chạm nhẹ vào má của hắn, nói : “có lẽ vì vậy! mà khiến cho ta một khoảnh khắc chạm mắt, lại cảm thấy ngươi thân thuộc đến như vậy”. Vân Tiểu Khuynh chợt cười, đôi con ngươi khẽ nheo lại, khoe môi giãn ra, chỉ là một nét cười thoáng qua nhưng lại ôn nhu tận xương, Hàn Kỳ cảm thấy cho dù là vạn năm tuyết liên nở hoa cũng không đẹp bằng nụ cười của nữ tử trước mặt y....

“Nương tử... ta..” Hàn Kỳ nhỏ giọng lầm bầm, nữ tử trước mặt y, khe khẽ cười, ôn nhu say lòng người khiến cho y dù không uống rượu cũng như say như túy trong đó, đầu óc hấu như trống rỗng chẳng biết làm gì, dường như ý thức của y lúc này như bị đình trệ, đợi đến khi y định thần lại, thì môi của y đã vô thức chạm vào môi nàng....

Môi hắn tương tiếp với môi nàng....

Thời gian lúc này như đình chỉ....

Nàng... không có tức giận?! Hàn Kỳ tự hỏi, lúc trước nàng không thích hắn dùng miệng thân thân nàng, nàng nói là không sạch sẽ, nhưng là giờ khắc

này nàng không tức giận, có phải là... nàng... ngẫm đồng ý? Hàn Kỳ nào biết đâu rằng, Vân Tiểu Khuynh từ trước đến giờ nào biết hôn môi là cái cảm giác gì, lúc trước còn ở hiện đại, xem mấy cái cảnh phim, thấy kinh kinh, nhưng là giờ khắc này đây, môi của hắn chạm vào môi nàng, hơi thở ấm nóng nam tính quen thuộc, như là cái ôm ấm áp hằng đêm của hắn... có chăng khi có tình cảm với nhau rồi, hành động thân mật như hôn môi lại mang cho người ta cái cảm giác... vì điều đến như vậy? trong khi Vân Tiểu Khuynh còn đang nghĩ ngợi, thì đầu lưỡi của Hàn Kỳ đã xâm nhập vào trong miệng của nàng...

Môi chạm môi, gất gao tương thiếp, triển miên ấm áp....

Khi thích một người, cái cảm giác được chạm vào người đó, được ôm người đó, được hôn người đó... lại tuyệt diệu đến như vậy, cơ hồ hấp dẫn, từng cơ quan trong cơ thể đều miễn cảm đi lên, hơi thở hòa quyện, ấm áp lạ thường, và tâm thấy an bình hơn bao giờ hết, đẹp tựa như hàng vạn đóa hồng hoa từ từ khoe sắc nở rộ quanh y....

Cho đến khi môi của y rời khỏi môi nàng, Hàn Kỳ vẫn còn luyến tiếc, hai mắt đắm đắm nhìn làn môi anh đào tuyệt đẹp, đáy mắt một thoáng âm trầm sâu không thấy đáy

Vân Tiểu Khuynh vô thức đưa đầu ngón tay chạm nhẹ môi của mình, nghĩ nghĩ một lát, rồi lại nói : “ Hàn Kỳ! đây là nụ hôn đầu tiên của người?!” Tuy Vân Tiểu Khuynh chưa từng hôn người nào, nhưng xem phim hay đọc sách truyện cũng có những khúc miêu tả cái cảm giác khi hôn như thế nào, nào là xương cốt tê nhuyễn, nào là cả người hưng phấn...! nhưng là nàng chỉ cảm thấy nụ hôn của hắn rất ngây ngô, rất... đáng yêu...

Hàn Kỳ bị Vân Tiểu Khuynh hỏi như vậy, hai mắt tròn tròn, cũng không biết vì thẹn hay vì giận mà vị vương gia đã từng luyện mắt không đỏ tim không đập đến cảnh giới cao nhất của chúng ta mà hai gò má tự dưng bay lên hai rặng mây đỏ, rồi ửng hồng đến tận mang tai. Vân Tiểu Khuynh nhìn hắn như vậy cũng đủ biết sự thật rồi, vô có lòng cảm thấy vui vui, thì ra nàng cũng có độc chiếm dục lớn như vậy!

“Nương tử...” mõ nam oán giận, ở cái tuổi ba mươi này mà bây giờ mới có nụ hôn đầu đời, nếu để cho người khác biết, anh danh của hắn nhất định sẽ bay mất, không còn một tý nào đó. Vân Tiểu Khuynh mím môi cười khê, tay vỗ vỗ vai hắn : “ thật ra! Đây cũng là nụ hôn đầu tiên của ta, người cũng không lỗ nha”. Được rồi! Hàn Kỳ hắn thừa nhận, với câu nói này của Vân Tiểu Khuynh, thì cho dù bị cả thiên hạ cười nhạo, hắn cũng cảm thấy vui vẻ ^^ (Dao Dao : hai người này đúng là...+_+)

“Nương tử! thì ra nàng chính là dành nụ hôn đầu cho vị phu nhân!” Hàn Kỳ tà mị cười, rất là đắc ý. Vân Tiểu Khuynh liếc hắn một cái, nam nhân này đúng là càng ngày càng vô sỉ, không ai bằng

“Hàn Kỳ! Phong nhi dạo này thế nào rồi?” Vân Tiểu Khuynh ngồi xuống dưới bàn đá, vờn tay phui nhẹ những cánh hoa còn đang vương vẩn trên cỏ cầm. Hàn Kỳ bĩu môi, nương tử lúc nào cũng nhắc đến tên oắt con đó, thật đáng ghét, nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cũng không biểu hiện ngoài mặt, y ngồi xuống bên cạnh nàng, cười hi hi : “ nương tử, yên tâm! Ngũ hoàng tử tốt lắm, nghe hoàng huynh nói, hải tử đó ngày càng xuất sắc, nói không chừng tương lai địa vị...”

“Đế vương có gì tốt? một thế quyền quý nhưng cả đời cô độc!” Vân Tiểu Khuynh cắt ngang lời Hàn Kỳ, nàng giương mi nhìn hắn, nhàn nhạt thờ dài : “ nếu có thể, ta hi vọng hải tử đó có thể trở thành một tiêu dao vương là đủ rồi”. Hàn Kỳ nghe Vân Tiểu Khuynh nói vậy, một thoáng yên lặng, hàng mi dài khê rũ xuống. Nương tử nói không sai, làm đế vương quả thật rất mệt mỏi, nhưng là có thể đắm nát thiên hạ dưới chân, dụ hoặc này ít ai có thể vượt qua

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: PHIÊN NGOẠI 1 : KHÚC TƯỜNG TỬ

Vương gia điên rồi!?

Tất cả mọi người đều lắc đầu thờ dài, từ khi không hiểu nguyên do vì có gì sau khi vương phi tỉnh dậy, vương gia nhốt nàng tại Đông Hoàn các, không cho phép bước ra ngoài, bản thân tự nhốt mình trong thư phòng, một đêm tóc đen nhiễm tần sương mai, bắt đầu từ đó, quanh thân ngài ấy hốt nhiên không khí cô tịch không thể tả

Tại sao nói ngài ấy điên?!

Nếu không điên tại sao, cứ mỗi lần thượng triều, về đến vương phủ ngay lập tức bước vào Tây Nỗn các, ở mãi không ra

Nếu không điên, tại sao cứ ngơ ngẩn dưới tán đào thụ, một mình nói chuyện?

Nếu không điên, hà có gì lại si ngốc vuốt cổ cầm, bật cười chua chát?!

Không có ai biết, mỗi khi xuân đến, y lại bẻ một nhánh đào nhỏ đặt trước giường trong Tây Noãn các

Không có ai biết, khi hạ đến, chiều chiều y lại ôm lấy cổ cầm ngồi lên thuyền ra giữa hồ ngơ ngẩn

Không có ai biết, thu qua đông đến, y lại chuẩn bị thật nhiều than sưởi ấm, chất đầy Tây Noãn

Lại không có ai biết, mỗi năm mừng sáu tháng sáu, y lại làm một lễ vật, chôn dưới gốc đào hoa

Mỗi năm mừng sáu tháng sáu, y sẽ uống say cho đến khi không còn ý thức được nữa. ...

Lại không có ai biết, một khúc Hoa Phi Hoa được y luyện cho đến đầu ngón tay tứa máu.

Vì ai mà si, vì ai mà cuồng, vì ai mà khờ mà dại. ...??

Y vì nàng mà si

Vì nàng mà cuồng

Chỉ duy nhất vì một nụ cười lãnh đạm, ánh mắt nhàn nhạt xa cách mà khuynh tấn sở hữu

Tình.

Yêu.

Không rõ...

Lại càng không hiểu.

Chỉ là.

Chấp nhất.

Là cố chấp của y mà thôi.

Đã bao nhiêu lần, mỗi khi nhìn ấy về mặt ấy, về ngoài ung dung cười rạng rỡ nhưng cả đuôi lông mày khéo mắt đầy tang thương ấy, Tiểu Họa sẽ không kiềm chế được lòng mình mà lệ rơi như mưa

Mỗi khi nhìn ngài ấy ngồi trước bàn đồ ăn ngăn người, những món ăn tràn đầy hương vị cay se nồng ấy, Tiểu Hồng đứng bên cạnh, vô thức lệ lăn dài trên má

“Nương tử! những món này là nàng thích, nên ăn nhiều một chút đi.” y dùng đũa gắp vài miếng thức ăn cho vào trong bát, nhẹ giọng cười. Tức thời, hạ nhân đứng gần đó vô thanh vô tức nức nở thành tiếng.

Vương gia, điên rồi. ...?! mọi người lắc đầu thổn thức.

Nhưng là, y thực sự điên sao?!

Hàn Kỳ lắc đầu cười khẽ, vân đạm phong khinh

Điên ?! nếu có thể điên được, thì tốt rồi, có chẳng như vậy tâm mới không đau không nhức nhối

Nàng ấy ra đi mười ngày đầu tiên, y nhớ, nhớ đến chết đi được

Lại một tháng trôi qua, y cảm thấy trống vắng không kể xiết

Nửa năm nhẹ nhàng đi, hốt nhiên giật mình, đưa tay vuốt lên ngực, tâm đã bình lặng như nước

Chết lặng rồi.

Không phải quên, mà là đã quen, quen nàng không còn bên cạnh rồi

Thế gian này, có một nỗi nhớ, khi nhớ đến tận cùng, chính là cũng không phát hiện được, rốt cuộc mình đã nhớ hay đã quên.!!!!!!!

Y mỉm cười, nhưng là vì có gì mỗi khi nghe đến tên của nàng, tâm cứ như vậy nhói

Thói quen là một điều đáng sợ, y đã quen không còn thanh âm lãnh đạm của nữ tử kia bên cạnh, chỉ là tâm của y dường như cũng không còn cảm giác nảy lên được nữa

Yên tĩnh đến đáng sợ.....

Nương tử! đào hoa lại nở rồi, thật là đẹp, nàng nói đào hoa thật tịch tịch, ta lại nói nó rất ư náo nhiệt, bây giờ nhìn lại, quả thật... nó.....hào tịch tịch!!

Bạch liên trong hồ nở rộ, lãnh hương thanh lãnh, nương tử, nàng có cảm nhận được không?

Nương tử, nàng xem, thu đến, ta nghe nói gần đây có rừng huyết phong, lá đỏ rất đẹp, ta đã cho người đem đến vài gốc, nàng có thích hay không?

Nương tử, trời lạnh như vậy, mùa đông tại Đông Li thực sự rét,... Ta khó khăn lắm mới từ chỗ hoàng huynh lấy hai tấm lông da cáo may áo khoác cho nàng, nàng có thích không....??

Tân niên rồi, nương tử nàng hứa làm bánh trôi cho ta ăn, nhưng nàng lại thất hứa hai năm rồi, không sao, ta không giận đâu, ta có thể chờ được mà

Nương tử, hôm nay là thất tịch, lễ tình nhân, vi phu cảm thấy hào tịch tịch nha, nương tử có cảm thấy cô đơn không?

Nương tử, trung thu, trăng thật đẹp, ta đã học từ đầu bếp món bánh trung thu, nhưng lại không có ai dùng, nương tử, nàng.... Có muốn không?

Nương tử, mùa đông năm nay ở Đông Li không lạnh như hàng năm, tuyết cũng ít rơi, chắc nàng cảm thấy khỏe hơn đúng không?

Nương tử, ta nghe nói gần Hà Châu có một đào hoa thôn, đặc biệt diễm, nàng thích đào hoa như vậy, mỗi năm ta xuống đó thay nàng ngắm có được hay không?

Nương tử, sinh thần năm nay của nàng, ta không thể ở nhà được, biên cương có chiến loạn, nhưng nương tử yên tâm, quà của nàng ta vẫn nhớ...

Nương tử, nghe nói khi bầu trời hạ lưu tinh, nhắm mắt và ước nguyện sẽ hóa thành sự thật, ta ước..... nàng quay về.....

Nương tử nha! Phong nhi mà nương tử thích ngày càng xuất sắc, bây giờ đã được phong làm quận vương rồi, là quận vương nhỏ tuổi nhất Đông Li đó

Nương tử, vi phu rất tuần mỹ đúng không? Công chúa Tây Hàn muốn kết duyên cùng vi phu kìa, nương tử không về thì vi phu hồng hạnh ra tường nha

Nương tử! vi phu lại nhớ nương tử rồi, nương tử nói xem vi công chúa Tây Hàn kia thật phiền, đã nói không thích lại cứ suốt ngày chạy theo vi phu, nương tử có giận không?

Hắc! nương tử nhất định sẽ không để ý đúng không?! Thật ra thì vi phu cũng không thích nữ tử khác ngoài nương tử, cho nên nương tử an tâm nha.... Vi phu cả đời chỉ vì một người mà loạn nhịp mà thôi

Nương tử, đã là năm thứ năm rồi, vi phu đã hai chín tuổi rồi, nương tử còn bắt vi phu chờ bao lâu nữa đây....??!

Nương tử..... ta yêu nàng... rất yêu, rất yêu.... nhẽ ra ta phải nói với nàng sớm hơn, cứ ngỡ thời gian còn nhiều cho nên ta không nói, bây giờ ta thật sự rất hối hận, nương tử..... để cho vi phu cơ hội được nói ba từ đó được không?!!

“Vân tỷ tỷ, tại sao tỷ lại thích đào hoa đến như vậy?” Trầm Lạc Nhạn nghi hoặc

“Vì là... rất đẹp, khi hoa khai yêu diễm hoặc nhân, khi hoa tàn điêu linh thê diễm... thật giống....” Vân Tiểu Khuynh nhìn góc đào thụ, nhẹ giọng ní non....

“Giống?? giống ai?!” Trầm Lạc Nhạn tò mò....

“Giống.... ta không biết.....” Vân Tiểu Khuynh một thoáng mờ mịt, đáy mắt vốn vô hi vô bi lại nhộn nhạo gợn sóng, không hiểu vì cớ gì, chỉ là lòng cảm thấy hoang vắng kỳ lạ

“Vân cô nương, cô nương thích làm bánh trôi sao?” Lãnh Quyết Phong hỏi, năm nào tân niên vân cô nương cũng làm một đồng bánh trôi để đó, không ăn chỉ nhìn rồi ngẩn người, thật kỳ lạ.

Vân Tiểu Khuynh một tay nặn bánh, một tay để ý lò hấp, nghe Lãnh Quyết Phong hỏi, bất giác thốt ra: “là vì ta đã hứa....”

“Hứa?! hứa cái gì nha?! hứa làm bánh trôi sao?” Lãnh Quyết Phong lại hỏi

“Hứa với..... một người... mỗi năm... làm... bánh trôi cho hắn ăn....” Vân Tiểu Khuynh há miệng thờ đốc, thanh âm bất giác ứ đọng ngay cổ họng, ánh mắt mờ mịt nhìn về phương xa, bất giác lòng đau nhói. Nàng đã hứa với ai?!.....

“Vân cô nương?! Cô nương không sao chứ?!” Lãnh Quyết Phong nhìn thấy thần tình mờ mịt của Vân Tiểu Khuynh, lo lắng hỏi

“Ta... không sao.....”

“Vân tỷ tỷ, mừng sáu tháng sáu là ngày gì đặc biệt sao? sao năm nào tỷ cũng vào giờ này đàn một khúc, mà lại một khúc duy nhất vậy?!” từ y cô nương ngồi bên cạnh lên tiếng tò mò

Vân Tiểu Khuynh đưa tay gõ lên cổ cầm, không lên tiếng

Tang tình tang, ... Thanh âm trong trẻo vang lên

Duyên hết tận rồi lại khởi, là một điều bí ẩn

Có thể giữa hạnh phúc chợt ngập đến bi ai

Theo hết truyền kỳ này đến truyền kỳ khác

Cùng chết bên nhau.....

Dưới gốc đào trụ hoa rơi điêu linh, bạch y nữ tử ngân phát, hắc mâu, mi gian thê điểm một đóa hồng liên như ẩn chứa bao phồn hoa tịch mịch trong đó

Ánh mắt lãnh băng vô tình đậm bạc

Đàn một khúc, thanh âm trong trẻo, ấm áp

Khúc tắt, đàn hết.... dư âm lượn lờ

“Vân tỷ tỷ, người.....” từ y nữ tử ngồi bên cạnh kinh ngạc lên tiếng, ánh mắt nữ tử tưởng chừng không gọn sóng kia từ khi nào lệ nhòa nơi khóe mắt, hốt nhiên Trầm Lạc Nhạn cảm thấy đau lòng vô cùng, nhẹ giọng hỏi : “Vân tỷ tỷ, người là... đang khóc sao?”

“Khóc?!.....” Vân Tiểu Khuynh bất giác đưa đầu ngón tay chạm nhẹ vào má của mình, cảm giác ẩm ướt còn lưu lại, mờ mịt nhìn Trầm Lạc Nhạn, thốt thức : “Lạc Nhạn! vì có gì ta lại lệ rơi đâu?!”

Tức thì, Trầm Lạc Nhạn một khắc lệ rơi như mưa.....

Rốt cuộc bạch y nữ tử lãnh đạm như băng hồ này đã gặp phải chuyện gì mà lại khiến cho người ta cảm thấy tịch mịch đến thấu xương như vậy?!! Trầm Lạc Nhạn cũng không rõ, tại sao mình lại khóc nữa, có lẽ là vì... ánh mắt kia quá đau thương, quá đôi mờ mịt hoang vu đi, khác hẳn về vô hi vô bi thường ngày., Vân tỷ tỷ, rốt cuộc người đã quên cái gì, quên đi ai.....?!!!

Mờ mịt nhìn về phương xa, người là đang tưởng niệm ai

Tâm vô thức đau nhói, người là đang nhung nhớ ai?!

Lệ nhòa nơi khóe mắt, người vì ai mà rơi?!

Này một khúc tương tư, rốt cuộc người vì ai mà gãy.....

Đến cuối cùng, thì nữ tử lãnh đạm này..... cũng vì một người mà

Ấu, cũng là thiên định trên người mà thôi!!

Nam Cung Dao

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: BỊ THƯƠNG

“Vương phi! Đã quá hai canh giờ rồi, người không lên bờ sao?” Tiểu Hồng đứng trên bờ lên tiếng, vương phi cũng thật là, mỗi ngày điều ra hồ sen ngủ hai canh giờ mới thỏa mãn, bình thường có vương gia bồi cùng thì mỗi khi vương phi ngủ quên, vương gia sẽ ôm vương phi về phòng, bây giờ thì vương gia không có trong phủ, nàng và Tiểu Họa cũng hết cách, nếu để cho vương gia biết, người khác ôm vương phi vào trong Tây Noãn, nhất định sẽ tức sùi bọt mép mất

“Suyt! hình như vương phi lỡ giấc, hay là để cho người nằm thêm một chút nữa, thời tiết cũng không tệ lắm mà” Tiểu Họa đề nghị, Tiểu Hồng nhún nhún vai, gật đầu, nếu không như vậy thì còn có cách nào nữa đâu, vương phi mỗi khi yên giấc, cho dù trời sập cũng không hay biết mà

Trên thuyền nhỏ, Vân Tiểu Khuynh hơi thở điều điều, nhẹ nhàng ngủ say, hốt nhiên ánh mắt mở toan, đồng tử co lại, ám trầm. Đôi con ngươi bình thường đã sâu không thấy đáy, bây giờ còn thêm mệnh mang vô hạn, âm trầm tựa hải...

Môi anh đào khẽ mím lại, vô thức cắn chặt lấy, vết máu đỏ tươi như hằn lên, điểm mỹ chói mắt, đầu ngón tay bấu chặt vào đóa hồng liền, hoa vì sức ép vỡ tan thành từng mảnh, bay là tả dưới mặt hồ...

“Vương phi! người tỉnh rồi ư?” Tiểu Hồng kinh ngạc khi thấy Vân Tiểu Khuynh từ trên thuyền bước lên bờ hồ, Vân Tiểu Khuynh giương mi nhìn nàng, thanh âm hạ thấp, lãnh thanh, một thoáng khiến cho Tiểu Hồng rung mình

“Hàn Kỳ..., hần... ta muốn gặp hần...” Vân Tiểu Khuynh lên tiếng. Nàng cũng không rõ, lúc này bỗng dưng cảm thấy có cái gì đó thôi thúc đến khó chịu, chỉ là bỗng dưng bất an cho nên muốn gặp hần thôi. Vân Tiểu Khuynh một thoáng nhắm mi, bất giác một tay đưa ôm lấy ngực của mình, hần... có chuyện gì sao? không đâu, hần vô nghệ cao như vậy, sao lại có thể dễ dàng xảy ra chuyện gì được, Vân Tiểu Khuynh lắc đầu

Tiểu Họa thấy Vân Tiểu Khuynh khi thì nhắm mi, khi thì lắc đầu, cảm thấy kỳ lạ vô cùng, bèn nói: “vương phi! người sao vậy, vương gia đi tham dự săn bắn cùng với bệ hạ rồi mà, người không nhớ sao?” Vân Tiểu Khuynh khẽ mím môi, thanh âm lạnh nhạt: “chuẩn bị xe ngựa đi, ta muốn đến đó” nói đoạn phát tay áo quay về Tây Noãn các. Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa mặc dù thấy thật khó hiểu nhưng cũng nhất nhất làm theo

Trên đường cái, đông đúc người qua lại, một chiếc xe ngựa dùng tốc độ có thể nói là chóng mặt vút nhanh trên đường, ngồi trong xe, Vân Tiểu Khuynh cảm thấy tâm từng đột đập liên hồi, mi gian một thoáng ưu sầu, chưa bao giờ nàng thấy tâm của mình bỗng dưng trống trỗng đến như vậy. Tiểu Họa ngồi bên cạnh, nhẹ giọng khuyên nhủ: “vương phi! đừng lo lắng, vương gia làm sao có chuyện gì được?” Tiểu Họa thấy vương phi bình thường đậm mạc, nay lại thất thố đến như vậy không khỏi cảm thấy bối rối đến kì lạ, nhưng bản tính của nàng vốn điềm đạm cho nên luôn nhẹ nhàng mỉm cười ứng đối với mọi việc

Bỗng dưng xe ngựa đột ngột dừng lại, khiến cho bên trong hai nữ tử không kịp phản ứng, nghiêng ngã trong xe, Tiểu Họa nghi hoặc, vén mạng xe lên tiếng hỏi xa phu: “chuyện gì vậy?” Xa phu đáp: “Tiểu Họa cô nương! Đứng trước có đám đông, chúng ta không thể đi xe qua được”. Tiểu Họa nhìn Vân Tiểu Khuynh như là đợi ý kiến, Vân Tiểu Khuynh giương mắt nhìn bên ngoài một chút, hình như là thả tú cầu tuyển rể, bèn vấn: “từ chỗ này đến đó còn xa không?” Xa phu cung kính trả lời: “Vương phi! nếu đi bộ từ đây đến đó cũng không xa, chừng một nén hương thời gian”. Vân Tiểu Khuynh gật gù đầu, Tiểu Họa hiểu ý cho nên xuống xe trước, Vân Tiểu Khuynh cầm chiếc mũ sa đội lên, xuống xe, dọc theo hướng Khu vực săn bắn Hoàng gia mà đi

Chen lén qua khúc đông người, thỉnh thoảng bị xô đẩy, Vân Tiểu Khuynh nhẹ tránh nhưng chiếc mũ sa bị hất bay ra ngoài, để lộ dung mạo tuyệt diệu, tất cả mọi người đứng gần đó không khỏi há hốc mồm kinh ngạc, quay đầu lại ngẩn ngơ đứng nhìn, ngay cả diễn biến của chuyện thả tú cầu cũng chẳng còn mấy ai quan tâm

Một thân bạch y bất nhiễm bụi trần, một đầu ngân phát trắng như tuyết dài đến thắt lưng tùy ý buông xỏa, phía trên nhẹ nhàng quán bởi một chi huyết trâm, dưới ánh dương quang nhẹ nhẹ nhu hòa phát sáng, vàng trắng trắng nõn xinh đẹp yêu kiều một đóa hồng liền mị hoặc thể nhân, hai hàng chân mày cong cong tựa lá liễu, phượng mâu xinh đẹp, sóng mắt đậm mạc, mi tiêm thật dài mà cong nhưng kỳ lạ là cũng như tóc trắng như tuyết, chu thân không son tự đỏ, dung nhan này quả thật quá mức yêu kiều, nhưng ánh mắt lại hết sức đậm mạc, hình thành nên một loại đối lập song cũng thật hài hòa

Chiếc mũ sa được nhấc lên, Vân Tiểu Khuynh vươn tay nhận lấy, giương mắt nhìn nam nhân trước mặt mình, nhẹ giọng nói: “tạ” thanh âm lãnh thanh như đôi con ngươi của nàng, vô hi vô bi. Sau đó xoay mình đi tiếp, dần dần khuất dần trong đám đông, Tiểu Họa cũng nhanh chóng đuổi theo, thở phào nhẹ nhõm, may mà vương phi không xảy ra chuyện gì nếu không nàng biết ăn nói làm sao với vương gia đây?

Đợi đến khi bóng dáng bạch y nhân khuất dần, mọi người mới tỉnh lại, không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ bọn họ là nhìn thấy tiên nữ? nếu không hay chỉ là một ảo ảnh, trên thế gian này quả thật có nữ tử tóc trắng lại đẹp đến như vậy? mi tiêm cũng trắng muốt như tuyết, trông giống như là thần tuyết hạ phàm vậy....

Mỗi người một suy nghĩ riêng, nhưng chẳng mấy chốc cũng chẳng có ai để ý nhiều đến chuyện xảy ra vừa rồi, mọi người lại bắt đầu ồn ào nháo buổi thả tú cầu, nhưng là không phải ai cũng dễ dàng đem chuyện này quên, chẳng hạn như nam nhân này. Một thân y phục hoa quý, quanh thân bỗng chốc tỏa ra khí chất uy nghiêm vô thượng, dung mạo tựa tranh, ôn nhuận như một xuân phong, có thể nói là ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái...

Lăng Quân Dao cả người như một khúc gỗ, đứng ngây ra, ngẩn ngơ, lúc này chiếc mũ sa vô tình rơi xuống dưới chân hần, đột ngột lòng tốt nổi lên cho nên nhặt dùm cho người ta, ai ngờ nhìn thấy dung mạo kia khiến cho hần chỉ còn biết ngây ra như phỗng, một đế vương tướng chừng nếm trải mọi chuyện như hần, đột ngột gặp lại nữ tử mà mình ái mộ, cũng không biết làm gì cho đúng, đợi đến khi bóng dáng nàng khuất dần mới giật mình sức tỉnh

Nữ tử mà hần tìm kiếm hai năm nay không ngờ lần này lại được trưng ngộ, có chăng đây là một loại duyên phận? Lăng Quân Dao ôn thanh cười, lần này gặp được hần nhất định không buông tay, nàng nhất định phải trở thành hoàng hậu của hần. Nhưng là dường như nàng..... không nhớ hần? Lăng Quân Dao một thoáng nhắm mi, nữ tử này trong tiềm thức của y vẫn vậy, đôi con ngươi lúc nào cũng tinh lạnh như mặt hồ bị đóng băng, rốt cuộc điều gì mới khiến cho nàng dao động dù chỉ một cảm xúc nhỏ?

“Chủ nhân...” hắc y nhân đứng bên cạnh y nhỏ giọng nhắc nhở. Lăng Quân Dao gật gù đầu, sau đó hai người cũng từ từ biến mất trên đường phố... Hần đường đường là quốc chủ của một nước, lại bí mật đến Đông Li quốc này, đương nhiên là có chuyện phải làm, Lăng Quân Dao khóe môi vô thức nhếch lên độ cong hoàn mỹ, không ngờ lần này đến Đông Li quốc lại gặp được nàng ấy, hần thật may mắn...

Trong khi trên đường, cuộc trưng ngộ tình cờ này xảy ra thì tại đại hội săn bắn hoàng gia cũng xảy ra một chuyện hết sức bất ngờ, chính là thất vương gia bị tập kích, lại ngay khu vực săn bắn hoàng gia, khiến cho hoàng đế rất là phẫn nộ, thất vương gia mặc dù không bị thương nặng, nhưng cũng bị mất máu khá nhiều, đế vương tức giận hạ chỉ, nhất định tìm cho ra thủ phạm, tất cả hắc y nhân đều chết dưới kiếm của thất vương gia, manh mối hầu như bị cắt

đứt, điều khiến cho quan lại trăm tư không thể giải chính là bọn họ điều biết thất vương gia vô công xưa nay cao cường, có lúc một đầu trăm cũng không tổn hao mấy may, ấy vậy mà lần này lại bị đâm cho một nhát, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nói đến chuyện này thì nên quay lại một canh giờ trước, đang lúc cuộc chiến đến hồi cao trào thì Hàn Kỳ vì bảo vệ tiểu động vật trong lòng, cho nên nhận một kiếm của đầu lĩnh hắc y nhân, Hàn Kỳ tức giận cho nên ra sức chém giết đám hắc y nhân còn lại, không ngại hao phí thực lực, mà nguyên nhân hết sức đơn giản chính là câu nói của Vân Tiểu Khuynh vài tuần trước : “ Hàn Kỳ! nếu ngươi dám để mình bị thương thì tôi đừng có bước vào Tây Noon các”. Chính vì lẽ đó mà vị anh minh thần võ thất vương gia của chúng ta giận quá mất khôn, chẳng nào cũng bị thương rồi, vậy thì hao thêm chút máu đuổi tận giết tuyệt cho bỏ tức, cho nên Hàn Kỳ cũng quên luôn chuyện giữ lại một mạng hắc y nhân để điều tra tin tức. Vậy mới nói, thất vương gia của chúng ta bình thường thông minh tuyệt đỉnh, vậy mà cứ chuyện gì động đến thất vương phi thì đầu óc lại vận chuyển một cách bất bình thường, đúng là ngốc hết thuốc chữa rồi, haizz..!!

Cho đến khi vì bị mất máu quá nhiều mà ngất đi, thất vương gia trong lòng duy nhất mặc niệm chính là : ‘nương tử ! lần này nhất định phải hạ thủ lưu tình a...’

Khi Vân Tiểu Khuynh đến nơi chính là nghe thấy than âm nhón nhào tại nơi đây, một cổ cảm xúc bất an như sóng ngầm đập trong lòng nàng, nghe tin thất vương gia Hàn Kỳ bị tập kích, Vân Tiểu Khuynh bỗng chốc cảm thấy cả người như bị ai đó rút hết sức lực, Tiểu Họa tỉnh ý, tay đỡ lấy Vân Tiểu Khuynh, nhẹ giọng vẫn : “ Vương phi!” Tiểu Họa khe khẽ thở dài nhìn bạch y nữ tử trước mặt mình, rõ ràng lãnh đạm vô cầu, rõ ràng là không nhớ gì cả, nhưng chuyện liên quan đến vương gia lại khiến cho nữ tử ấy xúc cảm luôn dao động dù lớn hay nhỏ, đôi con ngươi tưởng chừng vĩnh viễn không một cảm xúc kia chỉ khi nhắc đến vương gia mới nhẹ gọn sóng, một chữ duyên, một chữ tình đúng là kỳ lạ

Duyên đến, duyên đi, duyên tận rồi lại khởi

Quả thật khó hiểu.!!!

“Đệ muội?...” để vương nhìn thấy bạch y nữ tử, không khỏi kì hoặc lên tiếng, cho đến khi nữ tử quay đầu lại mới hoảng hốt giật mình. Quả thật cùng một dung mạo, nhưng khí chất khác nhau quả thật hai người cũng khác hẳn lẫn nhau. Mặc dù nghe thất đệ kể, nhưng Hàn Dạ cũng không khỏi kinh ngạc, nữ tử bạch y, ngân phát, hắc mâu quả thật...

“Hắn đâu?” Vân Tiểu Khuynh không nhanh không chậm nói, cái cảm xúc bối rối lúc này tưởng chừng như là ảo ảnh, không có thật vậy. Hàn Dạ không khỏi cười khổ, nữ tử này đúng là lãnh mạc đến tàn khốc, nam nhân của mình bị thương mà vẫn cùng ánh mắt lãnh tình như vậy, thanh âm như vậy mà hỏi, nếu là nữ nhân khác không khóc lóc ngất xỉu mới là lạ. Hàn Dạ cho người dẫn Vân Tiểu Khuynh vào trong trại của Hàn Kỳ, nhìn thấy bóng lưng bạch y nhân khuất dần, mới khe khẽ lắc đầu thở dài, dường như việc nắm lấy trái tim của nữ nhân này đối với thất đệ, còn .. xa lắm...

Nhìn thấy Hàn Kỳ nằm yên trên giường, sắc mặt tái ngắt, Vân Tiểu Khuynh có cảm giác như có cái gì ứ đọng ngay cổ họng, không thốt thành lời. ... bất chợt như mơ như ảo cũng thấy được hình ảnh cũng là nam nhân đó yên lặng nằm trên giường như thế, cũng yên tĩnh đến như vậy. Vân Tiểu Khuynh chợt nghĩ, thà rằng hẳn cứ như bình thường nào loạn quần quýt lấy nàng còn hơn cứ yên tĩnh thế này, thật khiến nàng ... không quen

Bỗng dung một thanh âm nhỏ nho vang lên, Vân Tiểu Khuynh thấy đầu giường bên cạnh hẳn, một con tuyết trắng động vật, nhỏ nhỏ, đôi con ngươi màu lam ướt át trông rất là đáng yêu, Vân Tiểu Khuynh nhũn nhũn mi, ôm lấy tiểu động vật, nhẹ nhàng xoa xoa bộ lông mềm mại của nó, tiểu động vật như được hưởng thụ sự ưu ái đó, khẽ lim dim nhắm mắt, nhu thuận vô cùng

Thêm vào nén hương trôi qua, người trên giường khẽ cựa quậy, từ từ mở mắt, một màu trắng như tuyết ập vào tầm nhìn của hắn, giường mắt nhìn cho kỹ hơn, Hàn Kỳ thấy Vân Tiểu Khuynh, trên môi nở một nụ cười thật to, rực rỡ tựa ánh hào quang chỉ là kèm theo sắc mặt tái nhợt, ... thật khó coi a =”=

“Nương tử!” Hàn Kỳ cười cười, muốn ngồi nhổm dậy, Vân Tiểu Khuynh lãnh hạ mặt nhìn hắn, thanh âm không ra hi giận : “ngươi bị thương còn chưa đủ nặng sao?” Hàn Kỳ nghe vậy, âm thầm đỏ mặt hơi hột, nhưng rất nhanh y cười cười : “nương tử, là đang lo lắng cho vi phu sao?” Vân Tiểu Khuynh nhũn mày nhìn hắn, thanh âm càng thêm trầm thấp : “chẳng lẽ ngươi hi vọng ta không lo lắng cho ngươi?” Hàn Kỳ nghe thế cũng chỉ biết dơ hai tay đầu hàng với nữ nhân không hiểu phong tình này, y giả là cười cười, làm lạnh cho qua chuyện, âm thầm cầu nguyện nương tử đừng đá y ra phòng ngủ, nhưng là ước nguyện của y xem ra là vô vọng rồi, Vân Tiểu Khuynh dùng tay chia chia vào gò má của y, rất là không vui : “Hàn Kỳ! một tháng không được bước vào Tây Noon các”

“Nương tử! hạ thủ lưu tình a...” Hàn kỳ cười càng khó coi hơn khóc, y kể lể : “nương tử! chuyện này không thể trách vi phu được nha, bọn họ nhiều người như vậy, vi phu khó có thể đảm bảo lông tóc vô thương mà”. Thôi đi! Y thà thừa nhận mình vô dụng còn hơn là bị nương tử đá ra khỏi phòng ngủ, một tháng đó, là ba mươi ngày đó nha, không gặp mặt nương tử, không ôm nương tử ngủ, y thà chết còn hơn.

“Ngươi không biết gọi cứu viện sao?” Vân Tiểu Khuynh nhũn mày, miệng mằn lèn, nam nhân này tưởng nàng ngốc sao? tại khu vực săn bắn hoàng gia binh lính đầy rẫy, chẳng qua là hắn muốn giải quyết một mình, sợ làm ảnh hưởng buổi lễ săn bắn trọng đại này thôi. Vân Tiểu Khuynh nàng rất thiên cận, không cần biết có ảnh hưởng đại cục hay không, điều nàng cần chính là an toàn của hắn mà thôi.

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: LỜI THẬT, TÂM THẬT

“Nương tử... ta sai rồi, lần sau sẽ không thế...” mồ nam mặt dày làm nũng, đến bước này nhận sai mới là thượng sách nha. Vân Tiểu Khuynh thờ dài, không lên tiếng. Hàn Kỳ nhìn thấy tiểu động vật an lành ngủ trong vòng tay của Vân Tiểu Khuynh, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, hanh! Bốn vương vì cứu người mà bị nương tử ghét bỏ, nay người lại an an ngủ trong lòng của bốn vương vương phi, đúng là lấy oán báo ơn mà

Nó là người bắt được sao? Vân Tiểu Khuynh chỉ chỉ vào tiểu động vật, lên tiếng. Hàn Kỳ thu lại bộ dạng thâm cừu đại hận, gật đầu cái rụp một cái, cười cười: “nương tử, thấy nó thế nào, nếu không thích thì lấy lông của nó làm áo khoác cho nương tử cũng không sai nha!” Tiểu động vật đang ngủ bỗng nhiên rùng mình một cái. Vân Tiểu Khuynh nhìn đoàn lông xù tuyết trắng trong tay mình, nghĩ đến cái gì, hốt nhiên lãnh hạ mi mắt, âm thầm ắn nhả tức giận: “Hàn Kỳ! có phải vì nó mà người bị thương?” Vô công của hần đầu có tệ, nếu không vì một nguyên nhân gì đó làm sao có thể bị thương được?

Hàn Kỳ giật mình, buột miệng van: “sao nương tử biết?” nói xong âm thầm hỏi hận, hần chính là luôn dễ dàng lỡ miệng trước nữ tử này nha, ôi! Lần này xem như xong rồi.

“Nương tử! đừng giận mà, nếu không thích thì ném nó đi...” mồ nam lay lay tay Vân Tiểu Khuynh, chớp chớp mắt, tỏ ra đáng yêu một chút, khiến cho nương tử nguôi giận mới là thượng sách a. Vân Tiểu Khuynh một chốc yên lặng, hàng mi dài tuyết trắng che đi ánh mắt của nàng, thấy Vân Tiểu Khuynh không lên tiếng, Hàn Kỳ càng thêm bất an. Mãi một lát sau, Vân Tiểu Khuynh mới thờ dài thường thức, thanh âm lạnh băng như mây như khói: “Hàn Kỳ! tại sao lần nào người cũng vì ta mà bị thương?! Thế xác, con tim...”

“Là vì, chỉ có nương tử mới khiến ta dễ tâm nhiều đến như vậy nha!” Hàn Kỳ đậm mặt cười, là vì rất dễ ý, rất quan tâm mới khiến cho lòng loạn, tâm loạn... Vân Tiểu Khuynh cười khổ, nhẹ giọng nói: “vậy thì người ít dễ ý thì được mà!” Ta thà người đừng dễ ý đến ta, như vậy có phải hay không bản thân sẽ không bị thương nhiều đến như vậy? nếu là thế thì ta cam tâm tình nguyện. Hàn Kỳ nghe thế chỉ còn biết cười khổ lắc đầu: “nương tử nha! Chuyện này vì phu làm không được rồi!” chỉ cần một thanh âm nhẹ nhàng của nàng cũng khiến cho tâm ta bồi hồi, một ánh mắt nhàn nhạt quan tâm của nàng cũng khiến ta xao xuyến, mỗi một hành động lơ đãng cũng đủ thu hút tầm nhìn của ta, một nụ cười nhẹ nhàng như mây bay cũng đủ sức khiến cho tâm ta loạn nhịp suốt một ngày, như thế, như vậy.... thì làm sao mà không quan tâm, không dễ ý được đây??

“Người...” Vân Tiểu Khuynh thật sự cũng không biết nói gì cho phải với nam nhân này, người như vậy, ta phải làm sao mới tốt đây? như là hỏi hần cũng là hỏi bản thân mình. Nam nhân này thật sự đối với nàng tốt quá, tốt đến nỗi khiến cho nàng không biết như thế nào đối hần cho phải, Hàn Kỳ nhẹ nhàng cười, vươn tay cầm lấy tay của nàng, nói: “nương tử chỉ cần là nương tử thì tốt rồi”. Chỉ cần là nàng y điều cảm thấy tốt. Nói xong y cười rộ lên, như ẩn như hiện hai má lún đồng tiền, y nói: “nương tử! nếu được thì nhanh một chút yêu vi phu đi”. Hần chính là rất tham lam, không chỉ muốn nàng còn muốn tâm của nàng, lòng của nàng, tất cả của nàng, một cái nhìn thôi cũng không muốn chia sẻ với người khác, Hàn Kỳ hần chính là bá đạo như thế, nhưng là hần không kiềm chế được ham muốn chiếm hữu của mình, rất thâm trầm...

“Yêu?” Vân Tiểu Khuynh nhìn hần, mãi một lát sau mới hỏi lại: “người... yêu ta sao?” từ yêu này đối nàng quả thật rất xa lạ, mấy chục năm trong đời chưa ai yêu nàng cũng như nàng cũng chưa yêu ai, không rõ lắm, nhưng là nam nhân trước mặt nàng luôn khiến cho nàng cảm thấy rất... kỳ lạ! bên hần bất giác thả lỏng bản thân, tùy tâm tùy ý, bên hần cảm thấy ấm áp, một thoáng quyết luyện. Gặp hoài không cảm thấy phiền, không gặp lại cảm thấy một chút trống vắng. Nàng thích nhìn thấy hần cười, hần mặt dày làm nũng, hay chiếm tiện nghi của nàng.... Nhưng lại rất đáng yêu, mặc dù trông hơi ngốc một tý. Đó chính là... yêu sao??

“Đương nhiên a, vi phu chính là yêu nương tử nhất mà, chẳng lẽ vi phu chưa từng nói sao?” Hàn Kỳ hỏi lại, thật là sơ sót a, chẳng lẽ hần quên nói ba từ này với nàng rồi??? Vân Tiểu Khuynh buồn cười nhìn hần, lắc lắc đầu. Hàn Kỳ buồn bực, bèn nói: “vậy thì để bù lại, ngày nào vi phu cũng nói một lần được không?” Vân Tiểu Khuynh nhìn hần, định nói ‘không cần’, thì y đã lên tiếng nói trước

“Nương tử! ta yêu nàng...” Hàn kỳ mỉm cười thật to, thanh âm thật rõ, đôi con ngươi rạng ngời rực rỡ, y nói như vậy. Vân Tiểu Khuynh yên lặng nhìn hần, không đáp cũng không có biểu hiện gì khác lạ. Hàn Kỳ thấy vậy, bủ môi thờ dài, nhẹ giọng nói tiếp: “nương tử! ta yêu nàng nha, thật mà...”

Vân Tiểu Khuynh: “.....”

“Nương tử! ta yêu nàng...”

Vân Tiểu Khuynh: “.....”

“Nương tử, ta yêu nàng...” Thanh âm tiếp tục lặp lại

Vân Tiểu Khuynh bất chợt ngẩng đầu nhìn hần, thanh âm trầm thấp, ần ần: “Hàn kỳ! cảm miệng...”

“Nương tử!...” thanh âm đáng thương hề hề, mồ nam đang oán giận lên án. Nương tử thật lạnh lùng mà. Vân tiểu khuynh tà liếc mắt hần một cái, nói: ta không phải kẻ điếc. Cần chỉ nói nhiều như vậy, báo hại cho tâm của nàng đập loạn xạ, cái tên ngốc này đúng là hết thuốc chữa rồi, ngày càng ngốc xít!

“Nhưng mà là do nương tử không chịu lên tiếng thôi...” Hàn Kỳ phiết phiết miệng, thanh âm có chút hờn dỗi, nương tử quá đậm mặt rồi, hần tỏ tình mà cứ đứng đưng nhìn hần như vậy. Ô..ô..ô, hần cảm thấy hồi hộp như vậy mà nàng có cũng như không, hần thật là đáng thương mà, lại đi yêu một nữ tử lãnh mạc như vậy a. Bất quá như vậy mới là nương tử thôi, nương tử mà e thẹn mặt đỏ tim đập thì mới là lạ á, nhưng là cho đến khi nào hần mới có thể nhìn thấy cảnh đó một lần nha, háo mong đợi... (Dao Dao : ta sợ cho huynh này rồi + _ +)

“Vậy ta phải nói gì bây giờ?” Vân Tiểu Khuynh hỏi lại hần, Hàn Kỳ nghe vậy chỉ còn biết dơ hai tay đầu hàng, lòng khóc thét, nương tử nha....!! Nhưng mà như nghĩ nghĩ đến điều gì, y giáo hoạt cười, mày kiếm nhủ lên, gương mặt rất chỉ là nghiêm túc nhìn Vân Tiểu Khuynh, rồi nói : “nương tử có nghe câu nói ‘có qua có lại’ chưa? Cho nên nương tử cứ làm như vậy là được rồi”. Hắc hắc!! hần cũng muốn nghe ba từ ấy từ miệng của nàng, mặc dù hần không rõ cảm tình của nương tử đối hần như thế nào rồi, dù là tiếng yêu kia chưa chắc có thật lòng hay không, nhưng mà thật sự trong lòng hần... rất muốn được nghe, dù chỉ là một câu đùa giỡn cũng được, Hàn Kỳ cười khỏ, hần từ khi nào lại bắt đầu lừa mình dối người rồi?

Vân Tiểu Khuynh nghiêng đầu nhìn hần, đôi con ngươi vốn bình tĩnh một chốc nhộn nhạo gọn sóng, nhẹ nhẹ lướt qua, rồi rũ mi xuống, không lên tiếng, tay ngọc đưa lên rồi đưa xuống, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của tiểu động vật, bỗng dung căn phòng im ắng đến kì lạ, một tiếng động nho nhỏ cũng khiến cho người ta chú ý. Hàn Kỳ thấy vậy cũng chỉ lắc đầu than nhẹ, không thốt thành tiếng, y cứ im lặng nhìn bạch y nữ tử ngồi bên cạnh mình, một tay cầm bàn tay còn lại của nàng, xúc cảm lạnh lạnh mềm mại khiến cho tâm của y an bình đến kỳ lạ

Thật ra, y biết rõ, nàng sẽ không bao giờ nói ba từ ấy với y, chỉ là hi vọng viễn vông của y mà thôi, tiếng yêu kia... Nàng thật sự sẽ có ngày yêu y sao? Hàn Kỳ y rất tự tin, y tin bản thân mình làm gì cũng tốt, chỉ cần muốn là có thể đạt được, nhưng là đối với nữ tử này y luôn không dám chắc, nhưng là dù vậy y chưa từng có ý định chiếm đoạt, cưỡng ép hoặc buông tay...

Nàng không yêu y? không sao, chỉ cần y yêu nàng là được, chỉ cần nàng ở bên cạnh y là được, chỉ cần ánh mắt của nàng đừng chú ý đến người khác là được....

Chỉ cần nàng. đừng rời xa y là được.....

Chưa bao giờ y nghĩ, bản thân mình lại kỳ cầu, lại hèn mọn vì một nữ tử kia đến vậy, nhưng là y cảm thấy đáng, rất đáng giá.....

Có sao đâu, y sẽ không miễn cưỡng nàng yêu mình, cũng sẽ không ép buộc nàng thích mình, chỉ cần bản thân y luôn vì nàng, đối tốt với nàng là được rồi...., chỉ cần như bây giờ, mỗi ngày y có thể nhìn thấy nàng, chạm được nàng, ôm lấy nàng, có thể nghe thanh âm của nàng, thỉnh thoảng lại nhìn thấy nàng đối y nhẹ nhàng cười.. Như vậy y cũng cảm thấy tốt lắm....

Nhưng là... nếu có một ngày, ánh mắt nàng hướng đến một nam nhân khác, y sẽ làm sao đây? câu hỏi này Hàn Kỳ đã nhiều lần nghĩ đến, nhưng thật sự chưa bao giờ y có câu trả lời, y không đủ dũng khí để đối mặt với chuyện đó, chỉ là một ý nghĩ thoáng qua đã khiến cho tâm trạng của y dầy xéo đến kỳ lạ, nếu như quả thật có ngày đó, y nhất định sẽ điên mất...., khi đó y cũng không rõ bản thân của mình điên cuồng đến mức nào đâu....

Bất chợt con buồn ngủ chợt áp đến, có lẽ vì thuốc an thần kích thích tác dụng đi, hàng mi dài nặng nề buông xuống, Hàn Kỳ nắm chặt lấy tay của Vân Tiểu Khuynh, y nhẹ nhàng lên tiếng, thanh âm trầm thấp ní non : “nương tử!...”

Vân Tiểu Khuynh giương mi nhìn y, Hàn Kỳ khe khẽ cười, nhu tình vô hạn, sóng mắt lưu chuyển ý cười, thâm tình tựa hải, y nói : “nương tử! ta thật sự rất... rất yêu nàng... Cho nên nàng đừng bao giờ thích người khác, được không?”

Mãi một lát sau vẫn không nghe thấy âm thanh trả lời của Vân Tiểu Khuynh, Hàn Kỳ cũng không còn gắng gượng được nữa, con buồn ngủ như trăng giăng đại hải kéo đến, hàng mi dài nhẹ nhàng nhắm xuống, hơi thở đều đều, yên lặng.....

“Ngốc !...” Vân Tiểu Khuynh nhẹ nhàng lẩm nhẩm, bất chợt khoe môi cong lên tiểu dung tuyệt mỹ, ôn nhu như nước, nàng nhìn dung nhan của hần yên tĩnh ngủ, đôi con ngươi nhẹ nhẹ nhu tình ngay cả chính bản thân nàng cũng không phát hiện, Vân Tiểu Khuynh nhỏ giọng lên tiếng, thanh âm thật nhỏ, rất nhỏ, lẳng lặng như mây như khói : “ta... làm sao có thể thích người khác?? Ngươi... tại sao cứ luôn bất an như thế?”

Vì y đã chìm vào giấc ngủ, cho nên vĩnh viễn y không nghe được, không thấy được nữ tử ôn nhu nhìn y, không thấy, không nghe cho nên không rõ, nhưng là.... Tình có đôi khi chẳng cần nghe, chẳng cần thấy... cứ dùng con tim để mà cảm nhận, chẳng phải tốt lắm sao???

Túy tâm cư

Đến đề đô, không ai không biết Túy tâm cư, đây là khách điểm có chất lượng tốt nhất trong cả nước, Túy tâm cư nghe nói thuộc về sở hữu của Mộ dung thế gia – đệ nhất thủ phủ của Đông Li, hầu như mỗi thành, mỗi trấn đều có ít nhất một túy tâm cư này, phải nói là sinh ý trải khắp cả Đông Li. Muốn thu hút một lượng khách hàng lớn, đương nhiên Túy tâm cư phải có ưu điểm của nó, đó là chất lượng, phong cách phục vụ cũng như kiến trúc, ẩm thực... nơi đây điều là bậc nhất

Phía tây biệt viện túy tâm cư, nơi này khá rộng lớn, đẹp để thanh lịch, thường dành cho các vị khách có địa vị cao...

Trong phòng, bày biện đơn giản nhưng mỗi đồ vật đều có giá trị rất lớn, mộc mạc nhưng rất thanh quý, cho nên người ở nơi đây, tất không phải nhân vật tầm thường

“Ngươi nói cái gì?” Thanh âm lạnh lùng, không ra hi giận khiến cho hắc y nhân không khỏi rung mình, mồ hôi lạnh toát ra.

“Bẩm chủ thượng, kế hoạch thất bại...” hắc y nhân nói

“Ta cũng không mong lũ vô dụng ấy được việc, điều này nằm trong khả năng dự tính...” Nam nhân ngồi trên ghế, ung dung uống trà, phong thái thanh cao, có thể nói là mỗi dơ tay nhắc chân điều để lộ khí chất hơn người

“Là...” hắc y nhân cung kính gật đầu, nhưng trong lòng hết sức oán giận, nếu đã biết thất bại còn làm chi a, quân ta hao hụt số lượng người cũng không nhỏ, nhưng y chỉ dám nghĩ trong lòng, trên khuôn mặt vẫn là bất động thanh sắc. Nam nhân uống một ngụm trà, rồi lại vấn : “chuyện lần trước ta cho

người điều tra, đến đâu rồi” Hắc y nhân lên tiếng: “Chủ thượng, người kia... có thể... là thất vương phi...”

“Người nói lại lần nữa??...” nam nhân thanh âm không ra hi giận, chỉ có điều áp suất không khí quanh hắn bỗng chốc giảm xuống một cách triệt để, hắc y nhân lưng đầy mồ hôi hột, nhưng vẻ mặt vẫn hết sức trấn định, nói: “thuộc hạ đã cho người điều tra nhưng không tìm thấy, nhưng là thiên hạ có lời đồn, đương triều thất vương phi mắc quái bệnh cho nên tóc trắng, lông mi cũng nhiễm tuyết...”

“Thất vương phủ canh phòng rất nghiêm mật, cho nên thuộc hạ chưa thể đến đó xác định, chủ nhân...” Hắc y nhân phân tích

Nam nhân không lên tiếng, bất giác không khí trở nên nặng nề, u uẩn...

Lại nói đến hai nhân vật chính của chúng ta, trước thái độ mặt dày lưu manh cùng thủ đoạn hết sức là vô si của mỗ nam nào đó, việc cảm tức không được bước vào Tây Noãn các một tháng, cuối cùng chỉ còn lại ba ngày, với kết quả như vậy, mỗ nam vẫn còn hết sức ai oán, một mình ngồi trong phòng ôm gối bông oán giận

‘Nương tử thật là nhẫn tâm mà, haizz...’ Hàn kỳ lẩm bẩm, đã hai ngày rồi hắn chưa thấy mặt nương tử nha, tối đến không ôm nương tử đúng là khó ngủ mà, bây giờ nghỉ lại năm năm trời không có nương tử bên cạnh, chăn đơn gối chiếc mà hắn vẫn có thể chịu được, sao mà bây giờ mới có hai ngày đã cảm thấy hết sức chịu đựng rồi? Hàn Kỳ ngồi một mình trên giường, lẩm bẩm. Sở dĩ thất vương gia của chúng ta không xuống giường, cũng chỉ vì lời của ai đó: ‘Hàn kỳ! thương chưa lành mà ngươi dám bước xuống giường thì đừng có đến tìm ta...’ Cho nên mặc dù khó chịu phải chết, Hàn Kỳ cũng chỉ biết ai oán ngồi trên giường cầu xé chăn bông thôi

Trong khi mỗ nam ngồi trong phòng oán niệm, thì Vân Tiểu Khuynh cũng như mọi ngày, sáng ăn uống thật tốt, trưa đùa giỡn cổ cầm, chiều lại ra hồ sen chơi, chấp tối cùng đàn cá chép vui đùa, cũng như mọi ngày không có gì thay đổi, chỉ có Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa bên cạnh, biết được, vương phi tâm thần chính là bất an a. Nếu không, sao khi dùng đồ ăn lại quên mất dùng món mà mình thích, nếu không sao khi luyện cầm lại không đàn mà ngồi trước cầm ngắm người, ra giữa hồ sen cũng không buồn ngủ? mà đến chỗ hồ cá cũng quên mang theo thức ăn cho cá... Ách! Nói chung vương phi chính là rất không tầm thường nha

“Vương phi! nếu đã lo lắng cho ngài ấy đến vậy, sao lại không đến thăm?” Tiểu Hồng khó hiểu hỏi. Vân Tiểu Khuynh nhún nhún mày, thờ dãi: “ta không có lo lắng cho hắn”. Tiểu Họa hi hi cười: “vương phi, người chính là lừa mình dối người nha...” Vân Tiểu Khuynh cười khẽ, nhẹ giọng nói: “ta chỉ muốn cho hắn bài học thôi, nam nhân đó, nếu như người dễ dãi một chút hắn lại càng tiến thêm một bước”. Lần này chỉ là mất chút máu, ai biết được lần sau hắn lại bị cái gì? Nàng chính là không muốn nhìn thấy hắn bị thương, dù là nhỏ nhất...

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãng Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: NGƯỜI LÀ ĐẸP NHẤT

Lăng Quân Dao bật cười, y nói: “hai năm trước tại hạ diện kiến cô nương một mặt, những vẫn chưa được biết tên” Vân Tiểu Khuynh cười nhạt: “nếu đã tình cờ, âu cũng là bèo nước gặp nhau, cần chi chấp nhất?!” nói đoạn muốn đứng dậy từ biệt nhưng Lăng Quân Dao giữ lại, y nói: “nhiều lần tình cờ, ắt cũng là duyên, không phải sao?!”

Vân Tiểu Khuynh một lần nữa nhìn kỹ nam nhân này, dung mạo quả thật thuộc hạng thượng đẳng, so với Hàn Kỳ nhà nàng đúng là kẻ tám lạng người nửa cân, khí chất vương giả tôn quý bức người, quả thật nhân trung long phượng, nếu là bình thường nàng có lẽ sẽ bỏ thêm ít thời gian chiêm ngưỡng dung mạo mỹ nam một chút, nhưng bây giờ chắc hắn cũng về rồi, không thấy nàng thế nào cũng lo lắng, mà nàng lại luyến tiếc hắn lo lắng...cho nên Vân Tiểu Khuynh lạnh giọng nói: “duyên thì sao?! không liên quan đến ta...”

Lăng Quân Dao nhìn nữ tử có chút không kiên nhẫn nhìn mình này, lần đầu tiên y đâm ra nghi hoặc về mị lực của mình, không lẽ y khiến cho người ta chán ghét đến như vậy, ngồi một lát cũng thiếu kiên nhẫn?!

“Cô nương, nếu đã đến thì cùng nhau uống một tách trà, cần chi phải gấp gấp đâu?!” Lăng Quân Dao cười cười, dung nhan như ngọc tăng một phần phiêu dật xuất trần

Vân Tiểu Khuynh nhún nhún mày, miệng mằn lén rất là buồn bực, nàng đâu có muốn đến, chẳng qua hắc y nhân thái độ cương quyết, nàng không muốn phiền phức cho nên đến thôi, một thoáng liếc mắt thấy người tập nập bên dưới, đôi con ngươi chợt lóe ánh sáng ngọc, khoe môi cong cong tiểu dung đậm như nước, gió nhẹ vô tình thổi bay một góc chiếc mũ sa, hé lộ gần nửa khuôn mặt, thấy nụ cười tuyệt diệu đó, hốt nhiên Lăng Quân Dao ngây ngẩn

Nữ tử tháo chiếc mũ sa hất nhẹ xuống lầu, chiếc mũ sa trắng như một cánh bướm xinh đẹp lượn một lát trên không trung rồi rơi nhẹ xuống dưới, Lăng

Quân Dao nhìn thấy hành động đó của nàng, một thoáng nghi hoặc nhưng nhìn thấy trong đám người như ẩn như hiện bóng dáng hồng y nhân, ánh mắt của y một thoáng âm trầm, chợt lóe sát khí

Bạch y nữ tử, dung mạo đẹp tựa tranh, một đầu tóc bạc phủ nhẹ qua bờ vai gầy, nhẹ nhàng phi vũ trong gió, tạo nên những đường cong tuyệt đẹp, chính giữa vầng trán cao quý kia, yêu điểm một vết bớt đỏ chói tựa đoá hồng liên thêu tóm mọi vẻ đẹp của thế gian, sóng mắt lãnh thanh, hàng mi dài trắng như tuyết..... dung mạo như thế này, quả thật thế gian mấy ai bằng?!

Lăng Quân Dao hé mở miệng, vừa muốn nói thì nhanh như chớp, một bóng người dùng tốc độ kinh khủng bay vọt vào trong gian lâu, Lăng Quân Dao liếc hạ mi mắt, không nói

“Nương tử! nàng lại chạy lung tung nữa rồi...” nam tử vừa mới nhảy từ cửa sổ vào không ai khác chính là Hàn Kỳ vương gia đáng yêu của chúng ta, y một thân trường bào đỏ sẫm, hơn nữa khuôn mặt được che bởi lớp mặt nạ, vừa tiến vào đã nhanh như chớp từ phía sau vọt đến, ôm cổ Vân Tiểu Khuynh, thanh âm ai oán ai oán vô cùng

Hắc y nhân đứng bên cạnh đầu đầy hắc tuyến, như có một đám quạ loĩ nhoi bay quanh đầu, đây là Đông Li thất vương gia?! ‘tiểu diện ma vương’ mà người đời kính sợ?! chiến thần Đông Li quốc?! y... là đang mơ, nhất định là vậy, hắc y nhân tự huyền hoặc bản thân mình như vậy. Bên cạnh Lăng Quân Dao cũng không khỏi rút trờu khoe miệng, đây là địch thủ số 1 số 2 của y?! đứng là... Rất ngốc!!

Vân Tiểu Khuynh lấy tay chia chia khuôn mặt của hắn, Hàn Kỳ như hiểu ý, gỡ chiếc mặt nạ ra, để lộ dung nhan tuấn mỹ bức người, mười phần yêu nghiệt

“Khoai lang nướng của ta đâu?!” Vân Tiểu Khuynh hỏi

Hàn Kỳ lấy bọc khoai lang nước cho nàng, hưng phấn nói: “nương tử! cái này là ta vất vả lắm mới chen vào mua được, nàng không thưởng cho ta sao?!” Vân Tiểu Khuynh bắt đầu nhìn hắn, vươn tay xoa xoa đầu của hắn, khoe môi cong cong tiểu dung thanh lệ: “ngoan!” Hàn Kỳ đầu đầy hắc tuyến, hai tay dâng lên túi khoai lang cho nàng, ai oán: “nương tử! cứ thông thả dùng...”

Hai người hồ động qua lại, quanh thân không nói nên lời ảm áp cùng nhu tình mật ý, Lăng Quân Dao đáy mắt đen sẫm, an tĩnh ngồi bên cạnh, không nói cũng không có bất cứ hành động gì

Vân Tiểu Khuynh lại càng tự nhiên bóc khoai ra ăn, không thèm nói chuyện, nương tử mỗi khi ăn chính là toàn tâm toàn ý không thèm để ý xung quanh a, y bĩu môi, nhìn sang bên Lăng Quân Dao, cười nhạt: “không biết Nam Vân đế lần này đến Đông Li là để làm gì a?!” Lăng Quân Dao không mặn không nhạt cười, vân đạm phong khinh: “thất vương gia, lâu rồi không gặp, không biết có được hay không?!” Hàn Kỳ nhún nhún vai, đầu ngón tay khẽ đùa nghịch lọn tóc bạc như tuyết của nàng, đạm thanh nói: “rất khỏe a! có nương tử ở đây, sao bản vương lại không khỏe được, đúng không nương tử?!”

Vân Tiểu Khuynh phối hợp gật gật đầu, nếu hắn mà không khỏe, nàng mới không cho hắn đến đây tham gia náo nhiệt, nhưng vì có gì nàng thấy âm điệu của hắn hào kỳ lạ a?! chắc là nàng nghe nhầm, Vân Tiểu Khuynh nghĩ nghĩ nhưng vẫn tiếp tục công việc gặm khoai lang nướng của mình. Quả thật lâu rồi nàng mới dùng mấy món ăn đồng quê này, khoai đặc biệt bùi, lại thơm, rất hào ăn ^^ (Dao Dao : mùi vị ‘đám chua’ đó mà)

Lăng Quân Dao đi rồi, Vân Tiểu Khuynh cùng Hàn Kỳ cùng chậm chậm bước về vương phủ, bóng hai người dưới ánh trăng in dài trên mặt đường, đan xen vào nhau, như là bất li bất khí, mười ngón tay tương khẩu, lẩn chặt lấy nhau, Hàn Kỳ nắm chặt lấy tay nàng, cả hai cùng đi...

“Hàn Kỳ!....?!” vẫn thanh âm lãnh thanh, không chút cảm tình

“Sao vậy nương tử....” thanh âm trầm thấp, có chút gì đó không nói nên lời, tựa là rất ...áp lực

“Ngươi không vui sao?!” Vân Tiểu Khuynh hỏi

“Ách! Sao nương tử lại nói vậy?!” Hàn Kỳ cười cười

“Ta không phải kẻ mù, cho nên nhìn được....” Vân Tiểu Khuynh cười nhạt

“Nương tử...” âm thanh buồn buồn

“Àn...”

“Nàng thấy Nam Vân đế đó như thế nào?!”

“Rất đẹp, rất khí phách....” Vân Tiểu Khuynh đáp

“Nương tử.....” ai oán hết sức là ai oán nha

“Sao cơ?!” Vân Tiểu Khuynh nói

“Dù gì hắn cũng không đẹp hơn ta....” Mỗ nam tự tin lên tiếng

“Uh! Ngươi là đẹp nhất...” Vân Tiểu Khuynh gật gật đầu, hắn chính là yêu nghiệt nhất, vô sỉ nhất, mặt dày nhất, lưu manh nhất, cũng đáng yêu nhất....

“Hi hi...! Cho nên nương tử không được thích người khác ngoài ta đâu đấy” mỗ nam đắc ý cười

“Uh! Chỉ thích người...” Vân Tiểu Khuynh hứa hẹn, quả thật chỉ có hắn mới khiến cho nàng cảm thấy an lòng, vui vẻ... Còn chút gì đó quyến luyến, không tả thành lời

“Đa tạ nương tử...” mỗ nam hí mắt cười vui vẻ, đa! Nương tử chính là thích mình hắn nha, hừ, cái tên Lăng Quân Dao kia tại sao lại nhìn nương tử với ánh mắt quái lạ như vậy, muốn động đến nương tử của hắn, đúng là nằm mơ....

“Nương tử...”

“Ân?”

“Nàng... biết Nam Vân đế sao?!” mỗ nam dò hỏi

“Không biết...” nhanh gọn dứt khoát, nàng dường như chưa từng gặp hắn mà, có lẽ hắn nhận nhầm người đi

Hàn Kỳ nghi hoặc : “dường như là hắn biết nương tử nha!” Vân Tiểu Khuynh nghiêng đầu nhìn hắn, lại nói : “hắn biết ta thì có liên quan gì đến việc ta biết hắn đâu”. Hàn Kỳ bật cười, không nói nữa, hắn tự dung cũng thấy đáng thương cho Lăng Quân Dao, khi không lại đi thích người như nương tử, đúng là... vạ kiếp bất phục mà ^^

“Ta biết là người nhất định sẽ đến tìm ta” nữ tử nhìn nam nhân mặt mày âm trầm sát khí nhìn mình, không có gì hốt hoảng, vẫn điềm nhiên ngồi vẽ tranh

“Người và nàng, rốt cuộc có oán thù gì?” Nam nhân thanh âm không ra hi giận, lãnh đạm vấn

Nữ tử đáng vẽ tranh, nghe y hỏi vậy, bỗng ngưng bút, nhìn y, thanh âm nhẹ hẫng nhưng cũng tràn đầy mỉa mai : “ta nói, nàng ta cướp lấy vị trí của ta, người có tin hay không?”

Nam tử không nói, yên tĩnh nhìn nữ tử

Nữ tử cười khê, tiểu dung thanh thoát mỹ lệ ôn nhuận như mỹ ngọc, khuynh thành khuynh quốc, nàng nhẹ giọng lên tiếng : “dù gì điều ấy cũng không còn quan trọng nữa..... bây giờ ta chỉ muốn hỏi người, có đồng ý cùng ta là giao dịch hay không thôi!”

“Giao dịch?!” Nam nhân thiêu mi nhìn về phía nữ tử

“Đúng vậy, một cuộc giao dịch, chỉ cần người thành công, người sẽ có cái mà người muốn”

“Hừ! người có thứ gì đáng giá để cho ta cùng người giao dịch?!” Nam tử khinh thường

“Vô lâm...” Như vậy đã đủ?! Nữ tử nhếch môi cười lạnh, nam tử nghe vậy, đáy mắt chợt lóe kinh ngạc nhưng rất nhanh biến mất, y cong cong tiểu dung, nhẹ cười : “xem ra! Người lần này bỏ vốn không ít, nói đi... người muốn là gì?”

“Ta chỉ muốn, bọn họ, sinh không thể đồng giường, tử không thể cùng khâm đồng huyệt...” nữ tử gằn từng tiếng. Hàn Kỳ! ta đã nói người nhất định sẽ hối hận....

“Ta chỉ cần nàng ấy, còn lại mọi việc tùy người...” nam tử lạnh nhạt lên tiếng, sau đó đi mất, nữ tử mỉm môi cười lạnh...

“Ra đi, ta biết là người ở đó...” nữ tử lên tiếng, ánh mắt vẫn như vậy ôn nhu, nhưng lại chẳng có chút cảm tình hiện hữu nào trong đó

“Khuynh nhi!...” Một nam tử đột ngột xuất hiện, một thân thanh y nho nhã, mặt tựa quan ngọc, cười tựa mộc xuân phong

“Người đã nghe hết rồi...” nữ tử không nhìn nam tử, vẫn tiếp tục vẽ tranh

“Khuynh nhi! Cần chi chấp nhất đến như vậy, buông xuống không được sao, cứ như vậy cùng ta ngao du tứ hải... chẳng phải tốt lắm sao?” thanh y nam tử than nhẹ, ánh mắt thâm tình nhìn nữ tử. Nữ tử có chút lảng tránh nhìn ánh mắt nhu tình tựa hải của nam tử, nàng cười lạnh nhạt : “buông?! Vì sao ta phải buông,” Vân Tiểu Khuynh ta xưa nay một khi nói được là làm được, bọn họ đã không cho ta đường sống, thì sao ta lại không ép bọn họ đến đường cùng?!

“Khuynh nhi! Yêu chính là ích kỷ..... nếu như ta là hắn, ta cũng sẽ làm như vậy...” thanh y nam tử đậm mặc cười, vươn tay cầm lấy tay của nữ tử, y nói : “nếu như là người kia là nàng, ta cũng sẽ nhẫn tâm như vậy...” nữ tử không nói, rút tay về, yên tĩnh, mãi một lát sau mới lên tiếng : “người không cần lo nhiều như vậy, chỉ cần người giúp ta là được....”

“Ân! Chỉ cần là nàng muốn, thế lực vô lâm... ta đưa lên cho nàng, nhưng là sau khi mọi việc kết thúc, nàng nhất định phải giữ lời hứa....”. thanh y nam tử gật đầu. Nữ tử ôn nhu cười : “ta biết!”

Thanh y nam tử ngưng mắt thật lâu nhìn nữ tử, sau đó xoay người bước đi, tiếng thơ dài đầu dây thườn thược....

Khuynh nhi! Mười mấy năm thanh mai trúc mã, sao kết quả lại như vậy?!.....

Ta chờ nàng đã hơn mười năm... Nhưng tình nàng lại trao kẻ khác.....

Nàng có biết, mười tuổi sơ ngộ năm ấy, từ giờ khắc đó, với ta nàng là người quan trọng nhất

Vùng vẫy sinh từ bao nhiêu năm, ta tạo thế lực cho mình, chỉ vì có thể đủ tư cách chăm sóc nàng, yêu thương nàng... nhưng đến cuối cùng, nàng lại yêu thương người khác.....

Ta, rốt cuộc phải làm như thế nào..... Mới tốt đây?!!!

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: PHIÊN NGOẠI 2 : THIÊN Ý TRÊU NGƯỜI

Nhân sinh vẫn ta điều gì là vui vẻ nhất, chính là mười tuổi năm ấy, gặp được nàng..... và hối tiếc nhất, chính là mười lăm tuổi năm ấy rời nàng mà đi.....

Tiểu cô nương thua ta hai tuổi, lúc nào cũng chạy đằng sau ta ngọt ngào gọi ba tiếng : “Ly ca ca”, luôn khiến cho lòng ta gọn sóng....

Nho nhỏ cô bé, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ, mười phần đáng yêu, khi cười rộ lên hảo ôn nhu khiến cho ta mỗi một lúc lại luân hồi

Năm năm bên cạnh làm bạn, nhìn cô bé ấy từ một tiểu cô nương dần dần trưởng thành, tâm của ta ngày càng loạn nhịp

Nhìn thấy nàng cười, thấy nàng khóc, thấy nàng âu sầu, thấy nàng chăm chỉ tập luyện, chăm chỉ học tập, ta điều cảm thấy hạnh phúc...

“Ly ca ca, sau này muội sẽ gả cho huynh nha, huynh nhất định phải đối xử thật tốt với muội đó....” Mười tuổi tiểu cô nương nhìn y ngây thơ cười

“Ly ca ca, sau này muội thích cùng huynh đi ngắm thật nhiều thật nhiều cảnh đẹp, huynh phải luyện võ công thật tốt để bảo vệ muội nha....” Mười một tuổi, tiểu cô nương mỉm cười ngọt ngào nhìn y mà nói như vậy

“Ly ca ca, nghe nói giang hồ có rất nhiều chuyện thú vị, muội cũng muốn gia nhập giang hồ, nếu huynh làm minh chủ võ lâm, thì chắc chắn sẽ rất oai đó....” Mười hai tuổi, tiểu cô nương tròn mắt nhìn y, vẻ mặt mong đợi

“Ly ca ca, huynh đừng đi, huynh đi rồi, muội biết làm sao bây giờ....” Tiểu cô nương mười ba tuổi, y mười lăm tuổi, y ra đi, tiểu cô nương chạy theo, níu kéo

“Ngaoan! Khuyhnh nhi đừng khóc, ly ca ca đi rồi rất nhanh sẽ quay trở lại thôi....”

“Chẳng phải muội thích ngắm mỹ cảnh thế gian sao? chẳng phải muội thích ta làm võ lâm minh chủ sao? đợi ta” Ta nhất định sẽ làm tất cả những gì mà muội muốn....

“Ly ca ca, muội không cần huynh làm gì cả, muội chỉ cần huynh vẫn ở đây là tốt rồi...” tiểu cô nương bật khóc

“Khuyhnh nhi! Đợi ta....”

Nhìn thấy tiểu cô nương khóc, lòng y đau... nhưng là sư phụ nói rất đúng, nếu không mạnh mẽ làm sao có thể bảo vệ người mà mình thương, cho nên y chọn lựa ra đi, Khuyhnh nhi! Nhanh thôi ta nhất định sẽ nhanh chóng trở lại, khi ấy muội muốn gì, ta điều giúp muội....

Nhưng là y không ngờ rằng, khi y trở lại..... nàng đã là thê tử của người ta.....

Khi ấy, cái cảm giác dường như cả thế giới như đang chao đảo ấy, ta thấy còn đáng sợ hơn khi ta bị thương chỉ còn một hơi thở, còn kinh hoàng hơn bị tra tấn....

Ta lên vào vương phủ gặp mặt nàng, nhìn thấy dung nhan ngày nhớ đêm mong, ta không biết, lúc này đây là nên khóc hay nên cười....?!

“Khuyhnh nhi!” Ta mỉm cười nhìn nàng, còn nàng lại dùng ánh mắt xa lạ nhìn ta, tâm tựa như có ngàn mũi dao sắc nhọn cứa vào, triệt phế tâm can

“Ngươi là..... Ly ca ca....” mãi một lát sau nàng mới nhẹ giọng cười khê, nhìn dung nhan thiếu nữ xinh đẹp mười phần nhưng dung nhan phảng phất ưu

sầu kia, lòng ta từng đợt gợn sóng, ta biết vị thất vương gia kia không hiểu vì lý do gì đem nốt nường tại Đông Hoàn các này, ta đến đây chỉ muốn đem nường cùng đi, thực hiện lời hứa năm xưa mà thôi, đầu... nường trong lòng không có ta, ta vẫn cam tâm tình nguyện, làm cái bóng của nam nhân kia

Rất hèn mọn, ta chưa từng nghĩ có một ngày bản thân mình sẽ đến bước này, nhưng mà người kia là nường, tiểu cô nương đáng yêu của ta... Vân Tiểu Khuynh!

Nhưng trớ trêu thay nường lại không muốn đi, nường nói nường nhất định phải chờ, chờ nam nhân kia hồi tâm chuyển ý quay đầu lại nhìn nường, ta lặng yên nhìn nường, khe khẽ thở dài, nhiều năm trước ta đã từng nói, sau khi ta trở về, ta nhất định sẽ làm mọi việc mà nường muốn, bây giờ ước muốn của nường bên cạnh nam nhân đó, ta.... sẽ cùng nường...

Nhìn nường an tĩnh ở trong Đông Hoàn các, năm năm trời, suốt năm năm ta bầu bạn bên cạnh nường, nhìn thấy nường mỗi đêm không chợp mắt được, thấy nường âm thầm rơi lệ, thấy nường đầu khỗ tương tư, lòng của ta... nhức nhối quá! Khuynh nhi, cái cảm giác ấy nường có thấu không?

Đúng là thiên mệnh trêu người, ta yêu nữ nhân lại yêu người khác, ta tương tư nường, nường lại tương tư với người khác, cái này rốt cuộc là nên trách ai?

Khuynh nhi! Còn nhớ hơn mười năm về trước, nường nói nường muốn làm nương tử của ta, sao bây giờ nường lại nhìn về hướng nam nhân khác rồi? là ta đã sai sao? nhớ ra khi ấy khi nường níu kéo ta trở lại, ta nên ở lại cùng nường, khi ấy có chẳng kết cục của hai chúng ta đã không như thế này?

“Khuynh nhi! Nường quả thật không thích ta một chút nào sao?” ta nhẹ giọng ní non

“Ly ca ca, ta thực sự rất thích huynh nhưng người ta yêu là ngài ấy...” nường ôn nhu nói với ta như vậy, tiểu cô nương ta yêu thương nhiều năm như thế lại dùng ánh mắt yêu đương nồng cháy đối với kẻ khác đáp trả ta, tình này... rốt cuộc ta lấy cái gì kham đây? Khuynh nhi, biết không? Nường nói thất vương gia tàn nhẫn đối nường nhưng là đối ta nường cũng tàn nhẫn như vậy đó, ta đã nói, yêu là ích kỷ... nường thực sự không hiểu sao?

Ngài ấy đã nói cả đời chỉ yêu vương phi của mình – Vân Tiểu Khuynh mà thôi, không phải nường Vân Tiểu Khuynh, như vậy tại sao nường lại không buông tay, hay là chỉ có những gì không chiếm được mới là tốt nhất?! Khuynh nhi! Từ khi nào tiểu cô nương ngây thơ đáng yêu năm xưa lại có chấp như vậy, có chăng thời gian có thể thay đổi tất cả?

Thời gian trôi qua, mỗi một lúc ta lại yêu nường nhiều hơn...., trong tâm trí ta nường lúc nào cũng đáng yêu nhất, ôn nhu nhất. Chỉ có nường, thời gian qua đi, lòng nường đã không vương bận đến ta, ánh mắt vĩnh viễn ôn nhu nhưng chỉ là giả dối đó, tiểu dung ôn nhuận tươi đẹp nhưng chỉ là giả tạo đó, nường tưởng là ta không biết sao?!

“Khuynh nhi! Buông xuống hết chúng ta cùng làm lại từ đầu không tốt sao, nường thích đi đâu ta bồi cùng nường, thích tham gia võ lâm náo nhiệt, ta đưa nường đi, hà cớ gì phải đâm đầu vào ngõ cụt không lối thoát chứ...” ta nhẹ giọng khuyên bảo

“Ta... buông xuống không được, Ly ca ca, ta thực sự buông xuống không được, ta hận... ta yêu ngài ấy đến như vậy nhưng năm lần bảy lượt, ngài ấy luôn vì người kia mà tổn thương ta, ta thực sự hận...” nường nức nở khóc nhìn ta, ta hiểu là nường chỉ giả vờ khóc để cho ta giúp nường thôi, nhưng là dù là giả vờ, ta vẫn không không chế được lòng mình xót xa, cho nên ta đồng ý giúp nường

Khuynh nhi! Cần chi phải thế đâu, chỉ cần muội nói một tiếng, ta điều khuynh tấn sở hữu giúp muội, không cần phải thế đâu... Ta rất muốn nói với nường ấy như vậy nhưng là không hiểu sao lại không thể thốt thành lời

“Ly ca ca, cảm ơn huynh, sau khi mọi việc xong xuôi... chúng ta cùng đi ngao du tứ hải đi...” nường mỉm cười dịu dàng nhìn ta...

Thôi đi! Đầu biết là giả dối nhưng vẫn đâm đầu lao vào, đầu biết là nường không thực lòng nhưng vẫn luyến tiếc buông xuống.... Khuynh nhi! Hơn ai hết nường biết rõ, mỗi nhẩn mi mày cười của nường, ta điều vô lực chống cự mà...

Nường cần là thế lực võ lâm, ta lại là võ lâm minh chủ, vì nường ta có thể từ bỏ tất cả, một cái ngôi vị võ lâm minh chủ có là gì? Nường làm cuộc giao dịch với nam vân đế, ta hiểu cuộc giao dịch này không ít thì nhiều sẽ gây bất ổn đến an nguy của cả hai nước, nhưng là ta không nghĩ nhiều như vậy, thiên hạ thương sinh thì có làm sao, ta chỉ cần nường vui là được, chẳng phải ta đã nói sao, tình yêu chính là ích kỷ như vậy đấy... đầu sau này có xuống địa ngục, chịu muôn vạn đống đau, nhưng vì một khoảnh khắc thỏa ước mong của nường, thì có là gì?!

Khuynh nhi! Kiếp này ta bỏ lỡ nường, nường không yêu ta, ta mỉm cười thủ hộ bên cạnh nường... Chỉ mong nường có thể hạnh phúc là tốt rồi, nhưng là Khuynh nhi, kiếp sau của nường, có thể hứa cho ta được không? Khi đó ta nhất định sẽ không bỏ lỡ, sẽ nắm chặt lấy tay nường, khi đó chúng ta vĩnh viễn không xa nhau, dù là chân trời hay cuối đất....

Sinh đồng giởnong cộng chằm

Từ đồng khâm cùng huyết

Tình này! chí tử không du.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: MỘT CHỮ SI

Mùa thu lại đến rồi, không khí không còn oi nóng như hạ mà mang chút gì đó lạnh lạnh dịu dàng, lại thêm tí xiu u buồn...

Mấy cây phong lá đỏ đứng yên một góc Tây Noãn các, lá đỏ rợp đầy, lâu lâu vài con gió nghịch ngợm vô tình đi ngang qua, một vài chiếc lá rướn mình bay lên không trung, tựa những cánh bướm xinh đẹp, yêu kiều

Mới đó và Vân Tiểu Khuynh trở lại vương phủ cũng đã gần nửa năm, thời gian cứ vô tình lặng lẽ trôi, nhanh như thổi đưa....cuộc sống vương phủ rất yên lặng, bình thản nhưng lại nhàn nhạt lưu chuyển âm áp, Vân Tiểu Khuynh thực sự thích cuộc sống nơi đây, còn có chút gì đó.... không nói thành lời

Ở trong phủ, công việc hằng ngày của nàng thực đơn giản, đơn giản đến đơn điệu, nhưng nàng lại thích, mỗi ngày đều như nhau, đều cùng hần.... thật thanh thản, tự tại...

Dạo này nàng có thêm một hứng thú mới, chính là chế những bí phẩm kỳ lạ, ngoài việc ăn ngủ cùng luyện cầm, đây là việc thứ ba trong đời Vân Tiểu Khuynh chú ý đến, suốt ngày đùa nghịch đồng chai lọ, tạo ra nhiều thứ phẩm đủ màu quý dị, khiến cho thất vương gia của chúng ta rất là bất mãn

Vì sao a?! dĩ nhiên là nương tử nếu như có hứng thú với cái gì thì sẽ tập trung vào và lơ là hần đi, cho nên Hàn Kỳ rất là oán hận, và dĩ nhiên kẻ thù của hần vào những giờ khắc này đây chính là những chai lọ kia....

Haiz!! Nếu như nương tử chỉ có hứng thú với một mình hần thì tốt quá, như vậy là nàng sẽ suốt ngày chú ý đến hần nha, Hàn Kỳ ngồi bên cạnh, đưa tay chống cằm nhìn Vân Tiểu Khuynh, rất là ai oán

“Nương tử?...” mỡ nam lên tiếng

“Àn....” Thanh âm lãnh đạm, vẫn tập trung vào việc chế tạo sản phẩm, không ngẩng đầu nhìn Hàn Kỳ

“Mấy thứ này có gì vui đâu, nương tử lại không để ý đến vi phu rồi....” mỡ nam bĩu môi

“Rất thú vị mà...” Vân Tiểu Khuynh đáp

“Nương tử....” thanh âm hề hề đáng thương

“Được rồi, ngươi lúc nào cũng ghen tỵ được” Vân Tiểu Khuynh giương mắt nhìn y, lắc đầu thờ dài

“Vi là nương tử thôi...” mỡ nam đắc ý, nương tử dù lãnh đạm nhưng không có lúc nào bỏ qua hần, không phải sao?!

“Hàn Kỳ! dạo này dường như ngươi rất rảnh?” Vân Tiểu Khuynh hỏi

“Đúng vậy, ta xin phép hoàng huynh nghỉ phép dài hạn....” Hàn Kỳ cười cười

“Thân vương cũng có thể nghỉ sao?” Vân Tiểu Khuynh cười nhạt

“Đương nhiên a, nương tử không vui khi vi phu ở nhà bồi nương tử sao?”

“Ngươi không cảm thấy chán sao?!” suốt ngày bên cạnh, bốn mắt nhìn nhau, thực sự không cảm thấy chán?!

“Nương tử! nương tử ... chán vi phu rồi ư?!” Mỡ nam quyết miệng hờn dỗi, đôi hoa đào mắt tràn đầy ‘ủy khuất’

“Tạm thời còn chưa...” Vân Tiểu Khuynh đáp, nàng cũng không hiểu, ngày nào cũng gặp hần sao nàng không cảm thấy chán nhì? Không lẽ đây chính là cái gọi là ‘yêu’ sao?

“Nương tử, nàng nói vậy không sợ vi phu đau lòng sao chứ?” Hàn Kỳ miếu máo lên án, nương tử thật vô tình mà

“Ngươi đau lòng sao?” Vân Tiểu Khuynh tự tiểu phi tiểu nhìn hần. Mỡ nam đưa hai tay đầu hàng

Dù bao nhiêu lần đi chẳng nữa, thất vương gia của chúng ta luôn luôn cam bái hạ phong dưới trướng của thất vương phi mà ^^

Hoàng cung

Ngự thư phòng

“Lão thất a! đệ và đệ muội thành thân cũng đã lâu mà vẫn chưa có hài tử như vậy thật không tốt lắm đi....” Hàn Dạ than ngắn thở dài, haiz! Hoàng tổ

mẫu không biết lại nổi cơn giận, bắt hân ban hôn cho thất đệ với lý do là thất vương phi đã sáu năm rồi vẫn chưa hạ sinh con nối dòng. Hàn Dạ âm thầm buồn bực, nếu thất đệ biết hân chủ động ban hôn nhất định sẽ không lưu tình gì mà đem hân ‘uỳnh’ không còn mặt mũi mới là lạ á. Hàn Kỳ đang uống trà nghe câu hỏi của Hàn Dạ, bỗng đứng ho sặc sụa, y nhủ mày nhăn nhó.....

“A!.... có hài tử?” thật sự mà nói hân và nàng chỉ có đồng giường cộng chằm, hân chỉ ôm nàng hoặc thân thiết lắm chỉ thân thân nàng thôi mà, hôn môi thực sự thì mới có một lần, làm sao có hài tử được đây?

“Lão thất đệ sao vậy, cần gì phản ứng lớn vậy chứ...” Hàn Dạ tức cười nhìn y

“Cái này, tại sao huynh lại lôi mấy cái chuyện này ra chứ?” Hàn Kỳ bắt mắt, cảm giận nhìn Hàn Dạ, khi không lại nói mấy cái chuyện này ra làm gì, làm hại hân suy nghĩ lung tung, ối! Nương tử à, khi nào chúng ta mới có thể chính thức viên phòng đây chứ? Hân nghĩ nếu cứ tiếp tục ôm nàng ngủ mà không làm gì, thì hân nên đổi từ họ Hàn sang họ Liễu đi thôi...

“Lão thất, hoàng tổ mẫu nói nếu như hết năm nay mà đệ không có con nối dòng sẽ bắt đệ nạp thiếp đấy...” Hàn Dạ nói ra sự thật, không hiểu sao hoàng tổ mẫu cứ hay làm khó thất vương phi, thật là, làm cho bản thân của hân bị vạ lây không ít

“Hừ! lão thái bà đó lại nhiều chuyện...” Hàn Kỳ bắt mắt, năm năm yên lặng không lên tiếng, sao bây giờ lại chen vào, định phá hủy hạnh phúc của hân sao, nương tử mà nghe chuyện này nhất định sẽ không vui, mà nương tử không vui hân cũng chẳng sung sướng gì...

“Thất đệ, dù gì nàng cũng là hoàng nữ của chúng ta, không được vô lễ...” Hàn Dạ nhủ mày nghiêm túc, lão thất cùng hoàng tổ mẫu cứ hay đối đầu nhau, mà người thảm bại nhất lại là hoàng đế như hân, thật đủ uất ức mà +_+

“Ta không cần biết, dù gì nếu để cho tin tức việc nạp thiếp vợ vẫn gì đó rơi vào tai của vương phi của ta thì hoàng huynh à, đứng trách ta đem nàng ấy cao bay xa chạy nha...” Mỗ nam mặt dày tà mị cười, dù gì hân mà nương tử cũng định đi phượng nam thăm phong cảnh, nhân cơ hội này nghĩ phép dài hạn cũng không sao. Hàn Dạ nghiêng răng nghiêng lợi quát: “lão thất, đệ là đang uy hiếp trẫm?!” hừ, làm hoàng đế như hân đúng là đủ thất bại mà, cứ nhiên bị chính đệ đệ của mình uy hiếp, a...aa... có một ngày hân sẽ ghen chết vì nuốt con tức quá nhiều đó ==”

“Hi hi, hoàng huynh thân ái, cho nên tốt nhất là đừng để cho mấy cái tin đó lọt lưới là được mà” mỗ nam cười ha ha, sau đó đứng dậy phất tay áo quay về: “huynh cứ làm việc thông thả nhé, đệ về bồi nương tử đây ^^” chắc! nhìn hoàng huynh nổi nóng thật là thú vị, sao lúc trước y lại không phát hiện điều này nhỉ? Hàn Kỳ tà tà cười. Hàn Dạ ngồi trong ngự thư phòng, bất giác rét run, này hôm nay sao gió nhiều vậy chứ *_*

Cái gọi là đời không ai đoán được chữ ‘ngờ’ xưa nay chính xác vô cùng, việc thái hoàng thái hậu có ý định tuyển thêm sủng phi cho thất vương gia bị hoàng đế dùng mọi cách chặn mọi nguồn thông tin có liên quan đừng để cho nó lan tràn đến Lăng Hàn vương phủ ấy vậy mà giờ cuối cùng chẳng may nó cũng lọt lưới, mà người khiến cho nó lọt lưới là một nhân vật đã lâu chưa xuất hiện của chúng ta

“Hoàng thẩm, dạo này thẩm vẫn khỏe chứ...” Tiểu thiếu niên chừng mười hai mười ba tuổi, mặt mày thanh tú, mi mục như họa, rõ ràng mười phần mỹ thiếu niên lang, có lẽ vài năm sau nữa đứa trẻ này sẽ trở mĩ xuất sắc không thua gì đế vương đi. Vân Tiểu Khuynh mỉm cười gật đầu, vươn tay ôn nhu sờ sờ mái tóc đen mềm của tiểu thiếu niên, nhẹ giọng nói: “Phong nhi! Mẫu phi của con dạo này như thế nào rồi?” tiểu thiếu niên đậm cười: “hoàng thẩm quan tâm, mẫu phi vẫn khỏe”

“Phong nhi! Đừng tự áp lực mình nhiều quá, đôi khi phải tự thả lỏng mình biết không, đừng cố sức, có việc gì thì cứ tìm thất thúc, hân sẽ giúp con...” Vân Tiểu Khuynh rót cho Hàn Phong cốc trà, thanh âm mềm nhẹ, khác hẳn lãnh đạm thường ngày, nếu mà Hàn Kỳ có ở đây nhất định sẽ ghen chết mất ^^

“Hoàng thẩm, Phong nhi đã trưởng thành” Hàn Phong cười cười, đôi con ngươi trẻ thơ lấp lánh tựa tinh tú, rạng ngời triều dương, Vân Tiểu Khuynh chợt nghĩ, đứa trẻ này càng trưởng thành lại càng giống Hàn Kỳ, nhất là nụ cười như ánh mắt trời ấy, quả thật khiến cho người khác thấy ấm lòng

“Hoàng thẩm, ở trong cung có tin đồn thất thúc sẽ lập thêm sủng phi... tin này là thật sao?!” Hàn Phong e dè hỏi, nó nghe một số cung nữ đồn đãi như vậy cho nên cũng muốn xác nhận, nó không tin thất thúc yêu thương thất hoàng thẩm như vậy lại có ý định lập phi, chắc chắn là tin đồn thôi. Vân Tiểu Khuynh nghe Hàn Phong nói vậy, hàng mi thanh tú một thoáng nhăn lên, đậm mặc uống một ngụm trà, cười nhạt: “chuyện này thì đâu có liên quan gì đến ta....”

Hàn Phong khó hiểu nhìn Vân Tiểu Khuynh, Vân Tiểu Khuynh lắc đầu cười khế, như mây bay gió thổi, dịu dàng mà từ tốn: “Phong nhi! Chuyện người lớn cứ để cho người lớn giải quyết, con chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được, biết không?” Hàn Phong nghe thế gật đầu...

Trong khi Vân Tiểu Khuynh cùng Hàn Phong hàn huyên thì Hàn Kỳ hân cũng đã về đến vương phủ, bước vào Tây Nôãn các, câu đầu tiên nghe thấy chính là chuyện Hàn Phong nhắc đến lời đồn lập sủng phi, Hàn Kỳ một thoáng buồn bực, không ngờ việc này lại lọt đến tai nương tử một cách lãnh xẹt như vậy, nhưng là làm cho hân tâm chết lặng chính là thanh âm lãnh đạm đến vô tình kia của nữ tử: ‘chuyện này không liên quan đến ta’

Không liên quan đến ta

Không liên quan đến ta...

Chỉ đơn giản mấy từ thôi mà hân cảm thấy như mình bị đẩy xuống muôn trượng vực sâu thăm thẳm, không thấy đáy....

Nương tử, chẳng lẽ việc ta lập sủng phi nàng không cảm thấy khó chịu dù một chút thôi sao? chẳng lẽ nàng chưa từng thích ta dù một chút ít nhỏ nhoi cũng không có sao?!

Cứ nghĩ rằng mình chỉ cần yên lặng bên cạnh làm bạn nàng, nàng không yêu mình cũng chẳng sao, nhưng là y hoàn toàn sai lầm, tình yêu thực sự khiến cho con người ta trở nên thật tham lam, cứ từng ngày từng ngày lại càng ham muốn nhiều hơn, không sao kiềm chế được....

Nương tử! phải làm sao nàng mới yêu ta bây giờ?

Nương tử! rốt cuộc nàng nói, nên làm như thế nào mới tốt đây???

“Tiểu Họa, Hàn Kỳ hẳn hôm nay còn chưa về sao?” Vân Tiểu Khuynh buông xuống mấy lọ dược, ngừng đầu hỏi Tiểu Họa đứng gần đó. Tiểu Họa ập a ập ứng không biết trả lời làm sao thì Tiểu Hồng lại lạnh lợi xen vào : “vương phi! vương gia đã về từ lúc chiều rồi nhưng không hiểu sao lại tự nhốt mình trong thư phòng không chịu bước ra nửa bước, lại nói hạ nhân đừng làm phiền vương phi, ngài ấy có chuyện cần giải quyết!”

Vân Tiểu Khuynh nhủ mi, một thoáng suy tư, lại nói : “hắn đã dùng bữa tối chưa?!” Tiểu Họa đáp : “ dường như chưa”. Vân Tiểu Khuynh một thoáng thờ dài, nam nhân này càng lớn càng trẻ con, trưởng thành rồi mà ngay cả bản thân cũng không biết chăm sóc mình, thật là kẻ ngốc.

“Các người về nghỉ đi, không cần theo ta...” Vân Tiểu Khuynh vuốt ve bộ lông mềm mại của tiểu động vật sau đó đưa cho Tiểu Họa rồi xoay mình ra khỏi Tây Nỗn các, về hướng thư phòng tại Trung Uyển các. Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa nhìn nhau, nhún nhún vai rồi phân ai tự người đó về phòng của mình

Vừa bước vào phòng, mùi rượu đã phảng phất khắp nơi, Vân Tiểu Khuynh một thoáng nhăn mi, nàng thực sự rất ghét mùi rượu, mùi men say khiến cho nàng cảm giác bức bối đến khó chịu. Nam nhân này từ khi nào học xấu dùng rượu để giải sầu rồi?

Ngồi xuống bên cạnh hắn, Vân Tiểu Khuynh cứ yên lặng nhìn hắn, cũng không ngăn cản hắn uống rượu, bất giác không khí nặng nề đến khó thở

“Nương tử! chẳng phải nàng không thích mùi rượu sao?” Hàn Kỳ cười cười

“Người không vui!” Vân Tiểu Khuynh như hỏi cũng là khẳng định, nhưng là vì có chi lại không vui? Cái này nàng không rõ, hốt nhiên vân tiểu khuynh cảm thấy nàng dường như thật thiếu hiểu biết về hắn, ít đến đáng thương

“Đúng vậy! nương tử, vì phu thật sự là không vui nha...” Mỗ nam đã ngà ngà say, mặt mày đỏ ửng, càu nhàu càu nhàu bất mãn như một hài tử bị mất đi thứ đồ chơi mà mình yêu thích

“Vì sao đâu?!” Vân Tiểu Khuynh thanh âm bất giác nhẹ nhàng, vươn tay sờ nhẹ khuôn mặt của nam tử, quả thật xúc cảm cũng tốt như vậy...

“Là do nương tử thôi...” Mỗ nam bất mãn, cộng thêm ai oán vô cùng

“Do ta?!” Vân Tiểu Khuynh nghi hoặc, nàng có làm gì đâu nha

“Đúng vậy!” mỗ nam được một bước tiến một bước, vươn tay ôm lấy nữ tử, vùi đầu vào cổ nàng, lầu bầu : “nương tử lúc nào cũng vô tình đến như vậy!”

Hết chương 36

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: RƯỢU SAU LOẠN TÍNH

Y kể lể : “Nương tử không thèm để ý đến vi phu.... Nương tử, vi phu có chỗ nào không tốt, vì có gì không nhanh một chút yêu thương vi phu nha...?!”

“Nương tử, chỉ một chút thôi... một chút thôi cũng không được sao?” y lầu bầu, đôi con bình thường sâu như bể nay lại có chút xót xa, Vân Tiểu Khuynh khe khẽ thờ dài, đưa tay vỗ vỗ lưng của y, nhẹ nhàng mà từ tốn như đang xoa dịu nỗi đau trong y, Vân Tiểu Khuynh nhỏ giọng nói : “Hàn Kỳ! người lại nói cái gì vớ vẩn nha....”

“Ta nói khi nào không để ý đến người đâu?” Nếu không để ý sao lại mỗi khi người bị thương ta lại đau lòng, nếu không để ý thì há có thể để cho người động tay động chân, không thương thì ngày ngày tiếp xúc ta đã chán người lâu rồi, Hàn Kỳ! thật sự ta không hiểu yêu là gì, và yêu là như thế nào, nhưng là ta thật sự rất để ý người, chẳng lẽ người không cảm nhận được sao? tên ngốc này!!...

“Nhưng là nương tử...” y ủy khuất bĩu môi, vì uống rượu quá nhiều mà đôi gò má phớt hồng say lòng người, tựa như yêu nghiệt tái thế, đủ sức khuynh đảo thế nhân, y quyết miệng, không cam lòng nói : “sao nàng nghe nói ta sẽ tuyền sừa phi lại nói không liên quan đến nàng nha, nàng có biết nàng nói vậy, ta tâm hảo đau...”

Vân Tiểu Khuynh cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân hẳn bất thường là do đâu, nàng chỉ còn biết cười khổ

“Ngươi thực sự sẽ tuyển thêm sủng phi sao?” Vân Tiểu Khuynh tự tiếu phi tiếu

“Đương nhiên là không” ngay lập tức y trả lời, không suy nghĩ

“Vậy thì ta có gì mà lo lắng đâu, Hàn Kỳ! đây không phải là không quan tâm mà là tin tưởng, ngươi hiểu sao? so với những thứ tình cảm yêu đương cháy bỏng hời hợt thì ta lại càng thích sự tin nhiệm tin tưởng từ đối phương hơn, Hàn Kỳ! ta tin ngươi dù có ruồng rẫy hết thiên hạ nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ lại ta... Cho nên có gì phải lo lắng đâu?!”

Hàn Kỳ nghe vậy, chỉ còn biết sững người nhìn nữ tử cười yếu ớt trước mặt y....

Không phải không quan tâm mà là tin tưởng sao?!

Sao y lại không nghĩ đến điều đó chứ, là vì y không tin tưởng hay y không tự tin vào bản thân mình, đối với nữ tử này y chưa từng có cảm giác nắm trong lòng bàn tay nên y luôn cảm thấy thấp thỏm bất an....

Nữ tử lạnh nhạt nhưng đầy mắt nhân nhật âm áp nhìn y mà nói : ‘ta tin tưởng ngươi có thể ruồng rẫy tất cả người trong thiên hạ nhưng tuyệt đối không bỏ lại ta...’

Được người mình yêu tin tưởng như vậy, thì hẳn Hàn Kỳ còn gì để mà tiếc nuối đây? Hàn Kỳ chợt cười, tiểu dung sáng ngời, tỏa nắng như ánh mặt trời rực rỡ, hai má lún đồng tiền in hằn trên má, chói lọi vô cùng....

“Nương tử”

“Ân?”

“Nương tử”

“Cái gì?”

“Nương tử”

“Hàn kỳ!”

“Nương tử! ta yêu nàng....”

“Ta biết.....”

“Nương tử... ta có thể.. hôn nàng không?!” Mỗ nam mặt dày được một bước lần một bước

Vân Tiểu Khuynh giương mi nhìn hắn....

“Ô...ô..! nương tử nàng lại không để ý đến ta...” mỗ nam mặt dày hết mức, thề không được không bỏ qua. Lần này đến lượt Vân Tiểu Khuynh đầu hàng, hoàn toàn dơ hai tay đầu hàng, nàng thật sự không thể nhìn được ánh mắt ‘ùy khuất’ cùng ‘ai oán’ của hắn mà, nam nhân này đúng là biết chọn điểm yếu của nàng mà ra tay

Thấy Vân Tiểu Khuynh không nói, mỗ nam cười hi hi : “nương tử! nàng không nói tức là đồng ý đó nha” lời vừa dứt đã cúi đầu hôn xuống môi anh đào xinh đẹp tuyệt luân

Mới đầu là ôn nhu chạm nhẹ, mon trớn dịu dàng, sau đó đầu lưỡi bá đạo vô cùng, càn quét trong khoang miệng Vân Tiểu Khuynh, vừa ôn nhu vừa bá đạo, lại triển miên âm áp, một cái hôn kể ra biết bao nhu tình mật ý, bao thâm tình tựa hải... từ tốn, dịu dàng, si mê.. cùng âm áp không nói nên lời, Vân Tiểu Khuynh! Nàng thừa thận mình chìm đắm trong khoảnh khắc hôn môi đó

Cái gọi là càng muốn càng nhiều, có chăng chính là chỉ vào trường hợp lúc này đây? một cái hôn cũng đủ khơi dậy dục hỏa bao nhiêu năm của y, một cái hôn nhẹ nhàng mà từ tốn ấy thôi, cũng đủ y như si như túy, điên đảo trong đó, muốn càng nhiều, khát khao càng nhiều, cơ thể của y thực sự nóng, nóng đến cháy bỏng, mà thân nhiệt của nàng tựa khối mỹ ngọc, thanh lương vô cùng....

“Nương tử...” y khàn khàn lên tiếng, thanh âm ần ỉn áp lực

“Ân...” Thanh âm vẫn lãnh đạm như thường nhưng vào tai người nào đó thì bỗng dưng có chút gì đó hoặc nhân, không thốt nên lời...

“Ta... muốn làm một số chuyện phi lễ với nàng, nương tử... nàng sẽ không trách ta chứ?!” Mỗ nam tà mị cười, nhưng là có ai biết tim của hắn đang lộp bộp đập một cách bất thường?! Vân Tiểu Khuynh nghe vậy, chợt cười : “phi lễ?! tức là dâng đồ từ đùa giỡn con gái nhà lành sao?!” Hàn Kỳ đầu đầy hắc tuyến, nương tử đúng là suy nghĩ lúc nào cũng cổ quái hơn người bình thường

“Nương tử, ta bắt đầu phi lễ nha...” mỗ nam vuron ma trào lên người nương tử yêu dấu của y, Vân Tiểu Khuynh khe khẽ thờ dài, khẽ nhắm mắt, thôi đi! Nếu là hắn... nàng cam tâm tình nguyện....

Nền đỏ lay lắt, như ẩn như hiện hai bóng dáng quấn quýt đan chặt vào nhau, như một vầng trăng phản li

Bên ngoài trời tối đen như mực, đêm mùa thu không khí se lạnh, trong phòng lại ấm áp vô cùng. ...

Văng vẳng nghe đâu đây, thanh âm trầm thấp, ôn nhu, kiên định, nhất nhất thâm tình của nam nhân

“Nương tử! ta yêu nàng. ...”

Từ sinh khê thoát

Dữ từ thành tuyết

Chấp từ chi thủ

Dữ từ giai lão.....

“Hàn Kỳ! ta nguyện cùng ngươi cùng nhau. ... cho đến khi. ...ngươi không còn muốn ta nữa”

“Nương tử! chuyện này thì hơi khó nha, vì từ đầu đến giờ chỉ có nàng là không cần vi phu thôi, vi phu sao lại không cần nương tử được, trừ phi! vi phu không cần chính bản thân mình. ...”

“Ngươi ăn nói ngày càng ngọt. ...” nữ tử khe khẽ cười, khẽ nhắm mắt, chìm dần vào giấc ngủ. ...

“Hắc hắc! nương tử. ...là vi phu thật lòng mà.” nam tử ôn thanh cười, vươn tay ôm chặt nữ tử vào lòng

Nương tử, nàng không hiểu, ta yêu nàng nhiều như thế nào đâu. ... Vĩnh viễn nàng cũng không hiểu được. ...

Nhưng là không hiểu cũng không sao, chỉ cần ta biết là đủ rồi.

Khẽ đặt một nụ hôn dịu dàng như nước lên vầng trán tím ửng mồ hôi của nữ tử, y khe khẽ cười “nương tử! ngủ ngon” nắm ngón tay của y nắm chặt lấy năm ngón tay của nàng, mười ngón tương khẩu chặt chẽ vô cùng. ... (Dao Dao : ‘tung bông’ hô hô!! Chúc mừng tiểu Kỳ Kỳ của ta, đã thoát khỏi cuộc sống của lão xử nam ^^)

Được rồi! sau từ đêm hôm đó, mọi việc lại quay về nhịp sống bình thường, mỗi nam cũng không còn suốt ngày ôm chần bông mà ai oán nương tử của hần không thêm để ý đến hần nữa

Nhưng là Hàn Kỳ dạo này thêm một phiền não, đó chính là hoàng huynh của hần cứ suốt ngày lâu bầu với hần về chuyện hài tử. ... thật khiến cho hần đau đầu, và đây là cuộc đối thoại hết sức gây cản của hai nam nhân vô cùng ‘đáng iu’ của chúng ta:

“Lão thất! chừng nào thì đệ mới có hài tử được a, như vậy thì ta mới báo cáo kết quả với hoàng nãi nãi và được yên thân chứ” haizz! Làm đế vương như hần đúng là đủ khổ mà

“Hoàng huynh! Sao huynh cứ nói hoài về chuyện này vậy, đệ cũng đâu cần nhất thiết phải có con nối dòng đâu?!” Hàn Kỳ vô tâm không phé nói

“Đệ. ...!!!” Hàn Dạ nghiêng răng nghiêng lợi : “bất hiếu có ba tội đứng đầu là việc không có con nối dòng. ...” Hàn Kỳ bĩu môi : “thì xưa này đệ vốn rất bất hiếu mà” tức thời đế vương trên đầu y nguyên một đám quạ đen bay qua

“Lão thất, coi như ta cầu xin đệ, hoàng tổ mẫu đã lớn tuổi rồi, không biết còn sống mấy ngày, đệ không thể chiều nàng một chút hay sao, lúc nhỏ hoàng tổ mẫu rất thương yêu đệ mà.” Hàn Dạ thở dài ngao ngán. Hàn Kỳ nghiêm mặt nhìn y : “hoàng huynh! Đừng nhắc lại chuyện lúc nhỏ với ta. ...”

Hàn Dạ nhìn Hàn Kỳ ngấp trời lửa giận, biết mình lỡ miệng, lắc đầu không nói. ...

Hàn Kỳ mím môi lạnh nhạt nói : “việc con nối dòng không cần nói thêm nữa, cùng lắm thì đệ kiếm một đứa trẻ làm con nuôi, nương tử thân thể vốn không tốt, đệ không muốn mạo hiểm những chuyện vớ vẩn như vậy!”

“Việc có con nối dòng mà là vớ vẩn?” Hàn Dạ có xúc động muốn đánh cho đệ đệ thân yêu của mình một trận, Hàn Kỳ! chẳng lẽ ngoài một Vân Tiểu Khuynh, còn chuyện gì đối với ngươi cũng là vớ vẩn cả sao? tên đệ đệ ngốc này rốt cuộc giống ai mà si tình đến như vậy không biết!

“Đúng vậy! hơn thế nữa, nếu như lỡ có hài tử, nương tử suốt ngày quấn quýt lấy hài tử không thêm để ý đến đệ thì làm sao bây giờ?! Nói chung là không được. ...” mỗi nam bất mãn hết sức, nhìn bình thường nương tử thích tên oắt con Hàn Phong như vậy, nếu có hài tử nói không chừng nương tử sẽ không thêm liếc mắt ý đến một cái, như vậy địa vị của y trong lòng nương tử sẽ xuống dốc sao? y có chết cũng không thể để chuyện này xảy ra được

Hàn Dạ thề với trời, nếu mà hần có võ công hơn được lão thất nhất định sẽ không ngại gì mà tấu cho hần một trận. Lão thất! thật sự từ đầu đến đuôi mà nói, không muốn có hài tử là vì không muốn chia sẻ cảm tình của thất vương phi thôi, a a. ...a. hần nhất định kiếp trước là làm quá nhiều điều ác mới có một đệ đệ như vậy mà, thật là có ngày sẽ bị tên này tức chết mất

“Hoàng huynh! Thời tiết đã lập thu rồi, sao mặt huynh lại đỏ vậy, nóng sao, hoàng huynh coi chừng thượng hỏa là không tốt cho sức khỏe đâu nha. ...”

mỗ nam cười hí hí, đôi hoa đào mắt nheo lại, tràn đầy đắc ý. Hàn Dạ tức xì khói...

“Thôi! Hoàng huynh mệt thì nên đi nghỉ thôi, tốt nhất là uống nhiều trà một chút, đệ về nhà bồi nương tử đi dạo đây” nói xong nhanh như cắt bước ra cửa ngự thư phòng

“Hàn Kỳ.....!!!!” nghiêng răng nghiêng lợi, Hàn Dạ phần nộ quát, a..aa.a... đúng là tức chết hần mà =”=

Hàn Kỳ nhún nhún vai, vẻ mặt rất chi là đắc ý, thông thả bước ra khỏi hoàng cung.

Lăng Hàn vương phủ

“Nương tử, nương tử! ta về rồi...” vừa bước vào phủ, mỗ nam đã mặt dày kêu gọi, bọn hạ nhân cũng đã quen với việc này rồi, mới đầu là kinh ngạc, sau này hóa thành cười thầm, vương gia quả thật ‘rất bá’ vương phi a. Trong phủ ai chả biết, lời nói của vương gia có quyền mười thì vương phi nói lại càng có tác dụng trăm lần. Hoàng cung ai chả rõ, bây giờ có thể đắc tội với thất vương gia nhưng tuyệt đối có chết cũng đừng có đắc tội với thất vương phi, hắc hắc... cả Đông Li quốc ai chả rõ, ‘tiểu diện ma vương’ yêu nhất chính là ‘lãnh đạm vương phi’ thôi!!

“Nương tử, nương tử, ta có mua hoa quế cao cho nàng nè...” Mỗ nam lấy ra trong lòng túi giấy, vẻ mặt ‘ta đây ngoan không’ nhìn Vân Tiểu Khuynh, khiến cho nàng đang nghiêng cứu đông chai dược cũng không khỏi bỏ xuống, bật cười nhìn hần, Vân Tiểu Khuynh lắc đầu: “Hàn Kỳ! vì có gì người càng ngày càng đáng yêu đâu?!”

Mỗ nam cười đắc ý: “như vậy nương tử không thích sao?!”

“Thích! Đương nhiên là thích...” Vân Tiểu Khuynh gật đầu, mỉm cười...

“Hi! Vậy nương tử có hay không ‘thương’ cho vi phu nha!” Mỗ nam máu vô sỉ lại nổi lên, lấy tay chia chia vào môi của mình, mắt nheo lại ^^

“Luuu mạnh!” Vân Tiểu Khuynh cười nhạt, hôn môi hần một chút, mỗ nam ngây ngô cười, bộ dáng quả thật... ngu ngốc hết thuốc chữa!

“Nương tử! rốt cuộc là nàng đang nghiêng cứu chế thuốc gì nha...” Hàn Kỳ nhìn đông chai lọ, nhú mày vắn. Vân Tiểu Khuynh cầm một miếng hoa quế cao, cho vào miệng, hương vị dần dần tan trong đầu lưỡi, thanh thanh ngọt ngọt, quả là rất ngon, nghe thấy câu hỏi của Hàn Kỳ, Vân Tiểu Khuynh đáp: “bổng dung có hứng thú chế mấy loại hỏa hoa thôi!”

“Hỏa hoa?!” Hàn Kỳ càng thêm tò mò

“Àn...” Vân Tiểu Khuynh gật gật đầu: “giống như một thứ thuốc nổ, nhưng lực sát thương rất nhẹ, công dụng chủ yếu là tung hỏa mù để trốn tránh đối phương thôi”

“Cái này ta chưa nghe bao giờ!” Hàn Kỳ bĩu môi, lại nói: “không lẽ cái này là một sản phẩm ở quê quán của nương tử sao”. Vân Tiểu Khuynh đáp: “uh! Có thể nói là vậy”

“Nhưng mà nương tử lại chế mấy cái này làm chi a...” Hàn Kỳ không tha vắn đề, tiếp tục hỏi

“ừ! Bổng dung có hứng thú thôi...” Vân Tiểu Khuynh không sao cả đáp.....

“Vậy a!” mỗ nam than ngắn thở dài, một lần nữa mặc niệm: ‘nương tử chỉ có hứng thú với một mình y thì tốt rồi....’

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: ÂM MUÙ DƯƠNG MUÙ

“Lão thất, đệ xem cái này đi...” Hàn Dạ đưa mặt chỉ cho Hàn Kỳ, đôi chân mày nheo lên, ánh mắt một thoáng lạnh lẽo, bỗng chốc uy nghiêm để vương tần hiện, nào còn bộ dáng cười cợt như hằng ngày? Thấy hoàng huynh của mình bỗng dung nghiêm túc như vậy, Hàn Kỳ cũng không khỏi suy đoán, mở mặt chỉ ra xem, Hàn Kỳ nhú nhú mày, thờ dài thườn thục

“Không ngờ trong người của chúng ta lại có nội gián!” Hàn Kỳ nhếch môi lạnh nhạt cười, con cò dấu bí ẩn nhiều năm như vậy đến cuối cùng cũng bại lộ, xem ra Nam Vân đế thật sự quyết tâm lần này khai chiến a

Hàn Dạ tràn đầy sát khí: “trăm nhất định sẽ khiến cho hần sống không bằng chết” phản bội! Hàn Dạ chưa bao giờ nghĩ có một ngày người kia sẽ phản

bội mình, người đó người mà y tin tưởng chỉ sau lão thất, không ngờ....

Hàn Dạ mím môi, không nói. Hàn Kỳ thấy vậy, khẽ thở dài: “hoàng huynh! Đừng đau lòng, mỗi người có một chí hướng riêng mà”. Hàn Dạ khẽ quát: “ai nói ta đau lòng?!” Hàn Kỳ lắc đầu: “nếu người phản bội là kẻ khác, huynh có phần nợ như vậy không?!” Hàn Dạ nghe vậy, sững người! đứng vậy... nếu kẻ phản bội không phải là người kia y có cảm thấy xót lòng đến như vậy?! bọn họ cùng lớn lên bên nhau, là huynh đệ, là tri kỷ, là chủ tớ... không ngờ lại có một ngày như thế này, dẫu là để vương vô tâm lãnh tình, lòng vẫn không không chế được đau nhức

Hàn Linh! Tại sao... kẻ phản bội lại là ngươi.....người nào cũng có thể nhưng hết lần này đến lần khác, người đó tại sao lại là ngươi.....

“Lão thất!... nếu bắt được hắn, đừng vội xử lí, ta muốn đích thân hỏi hắn...” Hàn Dạ khẽ nhắm mắt, thanh âm trầm đầy nỗi buồn. Hàn Kỳ vỗ vỗ vai y, dậm cười: “ta biết, hoàng huynh! Đừng quên ba chúng ta cùng lớn lên bên nhau, ta cũng không nỡ ra tay với hắn...”

“Mùa đông năm nay sẽ đến sớm đây...” Hàn Kỳ bất chợt nói như vậy

Hàn Dạ mỉm cười: “lão thất, đệ lo cho đệ muội sao?”

Đúng vậy, đông đến nàng ấy sẽ không khỏe, Hàn Kỳ than nhẹ: “lần này lại có chiến loạn, ta không thể không đi.... hoàng huynh! ở nhà nhờ huynh thay đệ chăm sóc cho nương tử”

“Ta hiểu, đệ an tâm lên đường thôi...” Hàn Dạ gật gù đầu, nước mắt một ngày không thể không có vua, nếu được hắn thực sự muốn đích thân đi, chỉ là không thể....

“Ân! Hoàng đệ cáo lui, hoàng huynh! Ngày mai không cần đến tiễn đâu”

“Ta hiểu.....”

Tối hôm đó

“Nương tử! nàng nói xem, tại sao con người lại dễ dàng phản bội nhau đến thế? Cảm tình lớn lên bên nhau gần ba mươi năm trời, ấy vậy lại dễ dàng phản bội lẫn nhau...” Hàn Kỳ thở dài ngao ngán

Vân Tiểu Khuynh nhìn nhìn hắn, lại nói: “Hàn Kỳ! ngươi có việc gì sao?!”

“Không có a, nương tử chỉ là ta có chút cảm thán mà thôi...” Hàn Kỳ cười cười, vươn tay vuốt nhẹ lọn tóc trắng của Vân Tiểu Khuynh, xúc cảm mềm mướt còn lưu lại vào nơi đầu tay, thật dịu dàng....

“Hàn Kỳ! đừng có việc nào cũng giấu trong lòng...” Vân Tiểu Khuynh lạnh nhạt nói, thanh âm không ra gì. Hàn Kỳ bỗng dưng nhíu mày, nghiêm túc nhìn Vân Tiểu Khuynh, lại nói: “nương tử! hứa với ta trong khoảng thời gian ta không ở đây, phải tự biết chăm sóc cho bản thân mình”

“Ngươi đi đâu sao...” Vân Tiểu Khuynh hỏi lại

“Uh! Kỳ Châu có một số chuyện cần ta đi làm...” Hàn Kỳ đáp

“Hàn Kỳ! ngươi biết không, sở dĩ con người lại dễ dàng phản bội nhau đến thế, là vì bọn họ không tin tưởng lẫn nhau, cứ tự cho bản thân mình là đúng, tự nghĩ rằng như vậy là tốt cho đối phương nhưng vô hình chung lại gây tổn thương cho người kia...” Tự dưng Vân Tiểu Khuynh lại nói như vậy. Hàn Kỳ một thoáng suy tư....

“Ta thực sự rất ghét chuyện gì phiền phức, ghét phải suy nghĩ nhiều, vì khi ấy đầu thực sự đau.... cho nên Hàn Kỳ! nếu có chuyện gì nhất định phải nói với ta, đừng có chuyện gì cũng ôm hết vào mình, như vậy thật không công bình, không những với ngươi mà còn với ta nữa, biết không?!”

“Hi hi...!! Đa tạ nương tử chỉ giáo, vi phu hiểu được...” mỗ nam mặt dày ôm cổ Vân Tiểu Khuynh, tươi cười rạng rỡ, ấm áp vô cùng, đôi con ngươi y nhìn nàng sáng sủa như tình, thâm trầm hơn cả đáy biển sâu...

Nương tử! nàng nói không sai... Nhưng là có những chuyện không thể nói ra, dẫu biết là không công bình, dẫu biết là mệt mỏi vẫn cố gắng ôm đồm vào người, chỉ vì hi vọng người kia vô tư vô lự mà sống, cho nên... nương tử! thứ lỗi... chuyện này ta không thể nói được với nàng, cuộc chiến lần này đây thực sự rất nguy hiểm... ta không có tự tin để mang theo nàng, cho nên nương tử, nàng nhất định phải ngoan ngoãn ở nhà, chờ ta về, biết không?!!

Nhìn nam nhân an tĩnh ngủ ngon, Vân Tiểu Khuynh vươn tay chia chia vào má y, đôi con ngươi nhàn nhạt gọn sòng, khe khẽ thở dài... nàng nhắm mắt, khẽ nhếch môi, nhẹ giọng thì non: “tên ngốc!!”

Lăng Hàn vương phủ

Sáng hôm sau

“Hàn Kỳ, ngươi đi kỳ châu rồi cuộc là vì chuyện gì?” Vân Tiểu Khuynh không nhanh không chậm hỏi. Hàn Kỳ thấy nương tử yêu dấu của hắn quan tâm bản thân, rất là vui mừng, lần đầu tiên nương tử thấy y xa nhà mà lên tiếng hỏi thăm đấy, y mỉm cười: “nương tử! cuối cùng thì nàng cũng quan tâm đến vi phu nha!” Vân Tiểu Khuynh nghi hoặc nhìn hắn, rất là khó hiểu: “ta có khi nào là không quan tâm ngươi?!” Rõ ràng nàng cũng đã quan tâm đến hắn rồi nha

“Ách! Nương tử, vì phu nhảm, ha ha...” Hàn Kỳ gượng gạo cười, có chút chột dạ, nương tử! nàng đừng có dùng ánh mắt lạnh đậm như vậy mà nói quan tâm vì phu chứ, khiến cho vì phu cảm thấy sợ á

“Hàn Kỳ, ngươi đừng có chuyện đề tài, ngươi rốt cuộc là có chuyện gì đầu ta có đúng hay không?” Vân Tiểu Khuynh nghiêm túc hỏi hần, nam nhân này chính là rất xảo quyết, cứ hay lẫn trốn vấn đề. Hàn Kỳ mỉm cười, vươn tay cầm lấy lọn tóc trắng muốt của nàng, y nhẹ giọng nói : “vì phu có chuyện cho nên đi xa nhà một thời gian, nương tử nhất định phải tự chăm sóc cho bản thân mình, đừng để bị ốm, biết không?”

“Hàn Kỳ!” Vân Tiểu Khuynh nhủ nhủ mảy, rất là không vui, lại nói : “ta không phải là trẻ con”

“Ta biết a, nhưng mà mùa đông năm nay có vẻ đến sớm, nhưng vì phu lại không có cách nào ở nhà chăm sóc cho nương tử, nương tử đừng để bị đông lạnh, tối đến nhất định không được đá chăn có biết không?” Hàn Kỳ lải nhải dặn dò. Vân Tiểu Khuynh thấy hần dùng dần không dứt khoát như một bà cô già không khỏi bật cười : “Hàn Kỳ! ta không có yếu ớt như vậy”. Hàn Kỳ thờ dài, y cười khổ : “nương tử! còn nhớ mùa đông năm năm về trước, nàng ốm hơn ba tháng, khiến cho ta không dám rời nàng chỉ là một bước”. Nghĩ đến đây y cảm thấy lo lắng trong lòng rồi. Y thật sự không thích mùa đông chút nào, đông đến nương tử sẽ không khỏe, còn nhớ năm năm trước, y nghĩ đến mùa đông năm sau nhất định sẽ đem nàng vân du ở Nam Vân, không ngờ năm năm sau lại không thực hiện được, bây giờ lại càng không thể, biên cương Nam Vân gây chiến loạn, hần không muốn nương tử đến đó mạo hiểm, hơn thế nữa công vụ lần này không thể không có mặt y, mùa đông năm nay thật sự khiến cho y lo lắng a

Vân Tiểu Khuynh nghe hần nhắc về chuyện lúc trước, đôi con ngươi vốn tĩnh lặng như nước, một thoáng nhộn nhạo, hàng mi thật dài che đi mâu quang của mình, yên lặng nghe hần lải nhải, nghe hần quan tâm, Vân Tiểu Khuynh cảm thấy lòng nhàn nhạt ấm áp, một cảm giác khó tả len lỏi qua tâm nàng, Vân Tiểu Khuynh giương mi nhìn hần, một lát sau lại lên tiếng : “Hàn Kỳ!”

“Án!” Hàn Kỳ đáp, nhưng đôi tay cũng bận rộn thay Vân Tiểu Khuynh khoác thêm áo. Vân Tiểu Khuynh vươn bàn tay nhỏ nhắn chỉ chỉ ở ngực hần, nhỏ giọng lên tiếng : “Hàn Kỳ! thật xin lỗi...”

Những kỉ niệm giữa ta và ngươi, chỉ có mình ngươi nhớ, ngươi tưởng niệm, năm năm tương tư, còn ta... ta lại không nhớ chút gì cả, vậy có công bằng với ngươi không? Tên ngốc này! sao ngươi lại tốt đến như vậy, khiến ta...

“Nương tử, sao nàng lại xin lỗi vì phu?” Hàn Kỳ nghi hoặc, rồi như nghĩ đến điều gì, y sắc mặt tái ngắt, lắp bắp : “nương tử...! không lẽ nàng... làm chuyện gì có lỗi với vì phu rồi hả?” Vân Tiểu Khuynh thấy sắc mặt hần như vậy, buồn bực, nàng biết ngay là hần nghĩ mấy vấn đề vớ vẩn rồi, nam tử này lúc nào cũng đùa được, Vân Tiểu Khuynh dùng đầu ngón tay chia chia vào má hần, mỉm môi : “Hàn Kỳ! nếu như ta vẫn không nhớ được chuyện trước kia...” Lời chưa kịp dứt, Hàn Kỳ đã vội mở miệng ngăn chặn, y nói : “không nhớ cũng không sao!”

Hàn Kỳ cười nhẹ : “nương tử! chuyện quá khứ, chỉ cần ta nhớ là đủ rồi, nương tử đừng bận tâm cũng đừng cố gắng nhớ lại, hãy để mọi chuyện tự nhiên. Chỉ cần nương tử ở bên cạnh vì phu là được”

“Ngươi vẫn luôn sợ hãi...” Vân Tiểu Khuynh than nhẹ, nam tử này trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ nàng một ngày biến mất, mỗi đêm cùng giường cộng chằm, hần đều giật mình thức giấc, như là sợ nàng đột ngột biến mất, cả năm nay... ngày nào cũng vậy..

“Làm sao không sợ hãi cho được...” Hàn Kỳ nhẹ nhàng lẩm nhẩm : “nương tử đột ngột biến mất, ta biết đi đâu tìm nương tử bây giờ?”

“Hàn Kỳ!...” Vân Tiểu Khuynh tựa đầu vào lồng ngực của hần, nàng cười khẽ, vẫn đậm phong khinh : “nếu như có một ngày ta muốn đi, ngươi cứ việc dùng dây trói thật chặt ta là được, ta cho phép ngươi làm điều đó”. Hàn Kỳ nghe vậy, một thoáng sững người, như là lo lắng hoang vắng cả năm bỗng dung tan dần đi, y ôn thanh cười, bàn tay ôn nhu vỗ vỗ lưng nữ tử, nói : “ta luyện tiếu!” Vân Tiểu Khuynh không nói, yên lặng tựa vào lồng hần, hương đôi chút ấm áp còn đọng lại, khoe môi cong cong tiếu dung tuyệt mỹ

“Đi thôi!” Vân Tiểu Khuynh rời khỏi vòng tay hần, nàng nói : “đi nhanh về nhanh, ta chờ ngươi!” Hàn Kỳ cười cười, lại vươn tay ôm nàng một chút, mới chịu buông ra. Xoay người bước đi. Vân Tiểu Khuynh nhìn thấy bóng lưng của hần ngày một xa, mới thu hồi tầm mắt, quay người về hướng được phóng

“Tiểu Hồng, Lê Duyệt hần nói như thế nào?” Vân Tiểu Khuynh ngồi trên nhuyễn tháp, cầm trên tay vài thứ bột phấn kì lạ, lên tiếng hỏi Tiểu Hồng. Tiểu Hồng đã có bầu hai tháng, bụng đã hiện rõ, nàng ngồi bên cạnh Vân Tiểu Khuynh, một tay ôn nhu vuốt bụng, một tay giúp Vân Tiểu Khuynh cầm một ít chai lọ, nhẹ giọng đáp : “vương phi! Tướng công hần nói... chuyện đi lần này không lắm an toàn”. Tiểu Hồng đôi con ngươi một thoáng ưu sầu nhưng rất nhanh đậm cười thay thế, vẻ mặt ôn nhu dịu dàng của một nữ tử bước vào độ tuổi làm mẫu thân, nàng nói : “vương phi! Ngài đừng lo, vương gia võ công cao như vậy, sẽ không có vấn đề gì đâu”

Vân Tiểu Khuynh khẽ thờ dài, vươn tay nhận hết chai lọ trong tay Tiểu Hồng, nói : “dù võ công có cái thế đến đâu nhưng một mình hần đứng giữa hàng trăm đám cao thủ võ lâm, cũng khó mà lui được” Nếu nàng đoán không nhầm thì Nam Vân quốc chủ cầu kết với ma giáo, ý đồ chiếm lấy cái ngôi võ lâm minh chủ của võ lâm, sau đó lợi dụng thế lực này đối phó với Đông Li. Một phần người võ lâm lại ghét những gì liên quan đến triều đình, tức là hần ngay một lúc vừa đối phó với ma giáo giáo chủ, lại đối đầu với võ lâm nhân sĩ, hai thế lực chen ép. Nam Vân biên cương lại có chiến loạn, một phần binh lực của hần sẽ phân xẻ bên đó, quả là bị dồn tứ phía, rốt cuộc là ai lại dùng mưu kế thâm độc như vậy ép hần, hay vốn chỉ là trùng hợp?!

Vân Tiểu Khuynh vươn tay xoa xoa mi tâm, nàng ghét những gì phức tạp, ghét những gì cần suy nghĩ nhiều, nhưng mà lần này đây nàng không thể trốn tránh, cũng không thể lui sau vài bước để một mình hần can đảm tất cả, nàng chính là luyện tiếu hần một mối, Vân Tiểu Khuynh chợt cười, nguyên lai yêu một người chính là lúc nào cũng quan tâm đến người đó, sợ người đó một mối sao?!

Mỗi ngày một chút, thêm một tí, nàng lại càng phát hiện, thì ra yêu một người, chính là thú vị như vậy, từng chút từng chút bắt giác quan tâm, luyện tiếu hần ưu sầu, hần một mối, vì hần bày mưu tính kế, vì hần làm những chuyện mà bản thân mình chán ghét, cái cảm giác này.... rất đẹp

“Vương phi! Vậy Lê Ngan...bạn hẳn sẽ không nguy hiểm chứ?!” Tiểu Họa ngồi bên cạnh còn lại, cũng không khỏi lo lắng, nàng và hắn còn có hài tử chưa chào đời, nếu như hắn... thì nàng sẽ làm sao đây?! nếu không có hắn, thì nàng... làm sao mà sống đây?! Tiểu Họa đôi con ngươi phảng phất bên nhon đầu đón, tình cứ một ngày mỗi lúc một tăng, còn nhớ ban đầu gặp gỡ ấn tượng về hắn không tốt, sau này hắn từng chút quan tâm đến nàng, để ý đến nàng khiến cho nàng khó mà ghét hắn, cứ như vậy trở thành phu thê, rồi từng ngày gặp mặt, mỗi ngày đậm đậm nhưng lại ảm ảm, bất giác... yêu lúc nào không hay

Vân Tiểu Khuynh ngẩng đầu nhìn Tiểu Họa, nhẹ giọng cười : “hắn sẽ biết vì các ngươi mà bảo trọng bản thân mình!” chỉ một câu nói đơn giản ấy thôi mà lại có sức khiến cho người ta tâm an đến kì lạ, Tiểu Họa cùng Tiểu Hồng một thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình, chỉ vài tháng sau là có sinh mạng mới chào đời rồi...

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: LIÊN HOÀN KẾ

“Ra đi...” sau khi cho Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa về phòng nghỉ ngơi, Vân Tiểu Khuynh đặt tất cả các chai lọ kỳ quái xuống bàn, nhẹ giọng lên tiếng : “ta biết ngươi đang ở đây! ta có chuyện muốn hỏi ngươi, Ảnh!” Tức thời đột ngột xuất hiện một hắc y nhân, quỳ dị thân pháp lấy tốc độ chóng mặt tiếp cận Vân Tiểu Khuynh, khẽ cúi đầu, cung kính

Vân Tiểu Khuynh cũng không bắt ngờ về sự đột ngột xuất hiện của hắc y nhân, nàng phát phát tay bảo hắn ngừng đầu, lên tiếng vấn : “ta biết ngươi là ám ảnh Hàn Kỳ để lại bảo vệ ta, ta có vài chuyện cần hỏi ngươi”. Ảnh gật đầu, không ngờ nữ tử này lại cảm nhận được y ở gần nàng, về ẩn thân thuật của y, có thể nói là đệ nhất, ít ai bì kịp, thế mà lại bị một nữ tử yếu nhược không chút võ công biết được, Âm Ảnh một thoáng nghi hoặc. Vân Tiểu Khuynh như hiểu được nghi hoặc của Âm Ảnh, bèn cười : “ta chỉ là đoán thôi, không có liên quan đến ẩn thân thuật của ngươi, đừng bị đá kích”. Nhất thời hắc y nhân đã hiểu vì sao, vương gia lại thường hay bó tay với bạch y nữ tử này

“Vương phi có điều gì xin cứ hỏi!” Âm Ảnh vẻ mặt vẫn điềm nhiên vấn. Vân Tiểu Khuynh gật đầu, nhẹ giọng vấn : “ta chỉ muốn biết, lần này Hàn Kỳ hẳn xuống Kỳ Châu, nhân số hẳn đem đi là bao nhiêu, thực lực có mạnh không, có đủ đảm bảo hẳn tính mạng không bị nguy hiểm?!” Âm Ảnh một thoáng chần chờ, sau đó cung kính đáp : “vương gia có trong tay ám vệ của hoàng cung cùng binh quyền toàn Đông Li!” Hắn chỉ biết có vậy.

Vân Tiểu Khuynh nhíu nhíu mày, cái này thì nàng biết, lại vấn : “số lượng ám vệ là bao nhiêu?” Hắc y nhân nhanh chóng trả lời : “tất cả ám vệ có trong cung là một ngàn, trong đó ba trăm người bảo vệ hoàng thượng cùng hoàng tộc, hai trăm người bảo vệ hoàng thân quốc thích, riêng vương phi cũng có một trăm người, hai trăm người được phái làm thám thính khắp nơi, lần này vương gia chỉ mang theo hai trăm người còn lại đến Kỳ Châu!”

Vân Tiểu Khuynh khẽ mỉm môi, chỉ riêng nàng mà số lượng ám vệ bảo vệ lên đến một trăm? Nam nhân này đúng là ngốc, nàng cần chi nhiều người như vậy bảo vệ? Vân Tiểu Khuynh buồn bực, hẳn chỉ biết lo cho nàng mà không biết vì bản thân an toàn của mình mà suy nghĩ? Vân Tiểu Khuynh một thoáng nhăn mi, nói : “vậy lần này hẳn có đem binh xuống đó?!”

“Theo thuộc hạ biết thì vương gia sợ bút dây động rừng, cho nên lần này không đem theo binh lính đến Kỳ châu” Hắc y nhân bẩm báo. Vân Tiểu Khuynh nghĩ nghĩ một lát lại hỏi : “ở đây, hẳn có đội quân tinh nhuệ nào mà thần tín không?!” Không muốn đứt dây động rừng, thì có thể âm thầm và lặn lẽ tránh dây để không động rừng thôi. Nàng chính là muốn hắn an toàn đảm bảo, sau khi trở về trả lại cho nàng một Hàn Kỳ lành lặn chứ không muốn hắn bị bất cứ thương tổn nào đâu.

“Vương phi! Vương gia có một đội kỵ binh thân tín, nhưng là phải có một bài bọn họ mới nhận thức...” hắc y nhân bình thản đáp. Vân Tiểu Khuynh nghĩ nghĩ một lát, xoay người lấy trong hộp gỗ khối một bài đưa cho hắc y nhân, lên tiếng : “ngươi đem khối một bài này cho thủ lĩnh đội kỵ binh, lệnh ngay lập tức đêm nay đến gặp ta”. Hắc y nhân nhìn thấy một bài một thoáng kinh ngạc, nhưng rất nhanh liềm đi, nhận lấy một bài, cung kính thối lui, rồi biến mất

Vân Tiểu Khuynh một thoáng suy tính, nếu như nàng suy tính không sai, tên ngốc đó thế nào cũng tham dự võ lâm đại hội, mục tiêu là ngôi vị kia, để cho ma giáo không chiếm được ngôi võ lâm minh chủ, đồng thời hạn chế được sự xâm nhập của Nam Vân quốc...

Cái tên quốc chủ nam vân kia đúng là một tên điên mà, khi không lại gây chiến khiến cho nàng phải hao mòn đầu óc để mà tính toán thế này, đúng là hao mòn tâm trí! Hừ, nếu như tên ngốc kia mà xảy ra chuyện gì nàng nhất định sẽ không tha cho tên quốc chủ khốn kiếp kia. Ân, hừ! nam nhân của nàng mà cũng dám động chạm, hẳn thật sự muốn cáo biệt thế giới đáng yêu này rồi...

Càng nghĩ càng tức giận, rốt cuộc gây chiến có gì tốt, hao tài tổn của, sinh linh lầm than? Cái tên Nam Vân quốc chủ kia đúng là đáng chết, đang yên đang lành phá hỏng cuộc sống yên ả của nàng...hừ hừ...!! Còn cái tên ngốc kia ! Hẳn ý mình bắt bại chắc, trăm trận trăm thắng? cho nên mới khinh địch như vậy? lần này mà hắn dám bị thương, nàng nhất định sẽ cho hắn ngủ trưa phòng một tháng... Vân Tiểu Khuynh mỉm môi oán giận!

Tối hôm đó

“Tham kiến vương phi...” trung niên hán tử cúi đầu, thanh âm hùng hậu, khí khái hơn người, nam nhân này thiện chiến dũng cảm, chỉ tiếc trí óc không mưu mẹo sâu xa, là tước người thành thật trung hậu, dám làm dám nhận. Người như vậy một khi nhận chủ, không bao giờ phản bội, Văn Tiểu Khuynh thừa nhận, Hàn Kỳ đúng là một kỳ tài quân sự

“Không cần đa lễ, Vương tướng quân, biết hôm nay bốn cung gọi người đến đây là có chuyện gì không?” Văn Tiểu Khuynh thanh âm không mặn không nhạt, như hỏi chuyện người dưng không liên quan đến nàng vậy. Hắc y nhân đứng bên cạnh cũng không khỏi âm thầm kính nể, dù bất cứ chuyện gì, bất cứ ai, nữ nhân này vẫn một thái độ không nao núng, đúng là đáng kính phục

Trung niên hán tử ngẩng đầu nhìn Văn Tiểu Khuynh, lắc lắc đầu. Văn Tiểu Khuynh cũng không biểu hiện gì bất mãn, nàng lên tiếng hỏi: “kị binh do người quản lý, người có biết ưu điểm của bọn họ, nhược điểm của bọn họ?!” Vương tướng quân nghe nàng hỏi vậy, một thoáng nghĩ hoặc nhưng vẫn cung kính đáp lời: “bẩm vương phi! Đội kị binh này dũng mãnh phi thường, có thể lấy một địch mười, có tinh thần đoàn kết cao, nhược điểm duy nhất chính là không biến tiến thoái, một khi ra chiến trường, chỉ biết liều mạng”. Đó là lý do vì sao mà vương gia chưa dùng đến bọn họ, Vương tướng quân một thoáng mất mát. Văn Tiểu Khuynh gật gật đầu, lại hỏi: “nếu như là võ lâm cao thủ, bọn họ có địch nổi không?!” Vương tướng quân khẽ nhíu mày, đáp: “nếu như bảy trận thì cũng có thể lấy một địch một”. Văn Tiểu Khuynh nghe vậy, rất là hài lòng!

“Nội trong ngày mai, đưa toàn bộ kị binh kia giả trang thành dân chúng, lần lượt ra khỏi thành đến Kỳ Châu, nên nhớ đừng để cho người khác biết được tung tích của các người...” Văn Tiểu Khuynh phân phó: “một khi có lệnh của ta, cứ theo vậy mà làm, như vậy Vương tướng quân ngài có thể làm được sao?” Vương tướng quân vỗ ngực chắc chắn, hào sảng nói: “hào! chuyện này thì thuộc hạ có thể làm được, vương phi cứ yên tâm”. Văn Tiểu Khuynh phát phát tay, ra hiệu cho y lui ra ngoài. Vương tướng quân cung kính cúi chào, sau đó bước ra khỏi phòng

“Ành! Điều động toàn bộ ám vệ đang bảo vệ ta, ngay lập tức tiến đến Kỳ châu, âm thầm bảo hộ vương gia!” Văn Tiểu Khuynh lên tiếng. Nàng không có võ công, từ bây giờ đến Kỳ Châu, nhanh nhất cũng nửa tháng, sợ khi đó mọi chuyện đã rồi, khó cứu vớt, cho nên tốt nhất là để cho bọn họ xuống dưới đó trước, với võ công của ám vệ, thì ngày đêm xuống đó, chậm nhất cũng là mười ngày!

“Vương phi, như vậy...” Âm Ảnh khó xử, vương gia trước khi đi đã ra lệnh cho hắn nhất định bảo vệ vương phi, nếu như vương phi có chuyện gì, hắn biết làm sao ăn nói với vương gia? Văn Tiểu Khuynh đậm cười, đôi con ngươi tà liếc Âm Ảnh, lại nói: “ta biết mình đang làm gì, người chỉ việc làm theo là được!” Âm Ảnh một thoáng chần chờ, nhưng nhìn mâu quang tràn đầy tự tin của Văn Tiểu Khuynh, Âm Ảnh chọn lựa làm theo, hắn biết... nữ nhân này chính là không tầm thường. Chẳng qua là nàng không muốn làm thôi, sở hữu mũi nhọn đều bị về ngoài phạm vi của nàng che đi, một khi cởi bỏ, là muôn trượng ánh hào quang, nữ tử như vậy, mới là nguy hiểm nhất, một khi người để cho nàng triển lộ mũi nhọn, người tất... thảm bại

Văn Tiểu Khuynh đặt tay gõ nhẹ phím đàn, đôi con ngươi bình thường lãnh đạm, chợt lóe một mảnh ánh sáng ngọc, trên môi nhẹ cong tiểu dung xinh đẹp như là trò đùa dai mỉm cười, nếu như có Hàn Kỳ ở đây, chắc chắn sẽ lau mồ hôi hột liên tục, nương từ yêu cầu của hắn xem ra lại lấy ai đó là quân cờ đùa giỡn rồi. Nương từ bình thường lãnh đạm vô cầu nhưng một khi ai đó chọc đến nàng, bất năng vận dụng trí óc thì đáng nào cũng đã mất công suy nghĩ nàng nhất định ‘đùa’ cho kẻ đó đến thảm bại nha!

“Vương phi! Ngài nhất định phải đi sao?” Tiểu Họa lo lắng, vương phi không biết võ công, như vậy sẽ rất nguy hiểm nha. Tiểu Hồng đứng bên cạnh cũng gật đầu phụ họa, nếu hai nàng không có mang trong người, nhất định sẽ đi cùng vương phi, nhưng giờ khắc này đây lại không được, Tiểu Hồng mím môi, cắn răng: “vương phi! Hay là để Tiểu Hồng đi cùng người”. Văn Tiểu Khuynh lắc đầu, cười khê: “hai các người cứ ở nhà dưỡng thai cho tốt, đợi ta trở về, đừng lo lắng, ta luôn làm những việc bản thân mình chắc chắn, lẽ nào các người không hiểu?”

Tiểu Họa khê cau mày, nhỏ giọng nói: “nhưng mà... ờ...” Văn Tiểu Khuynh cười cười, vẫn đậm phong khinh: “là phúc tất không là họa, mà họa cũng chưa chắc không có cơ hội chuyển mình, con người chính là luôn biến không thể thành có thể mà!” Nói xong bước vào xe ngựa, mã phu vung roi, tuyệt trần đi, để lại đám bụi đằng sau...

Tiểu Hồng cùng Tiểu Họa đứng đó, nhìn xe ngựa khuất dần, nhìn nhau, một thoáng thờ dài, vương phi! Chỉ mong mọi chuyện bình an...

“Ành! Mọi chuyện như thế nào rồi” Văn Tiểu Khuynh ngồi trong xe ngựa, khẽ uống một ngụm trà, lên tiếng hỏi. Ành ngồi bên cạnh, lên tiếng bẩm báo: “vương phi! Mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa, thuộc hạ đã cho người thăm dò tin tức, chắc tối nay sẽ có tin tức đáp lại”. Văn Tiểu Khuynh không lên tiếng, lấy trong hành lý một đồng chai lọ, tiếp tục quấy phá. Ành thấy nàng không nói, cũng yên lặng ngồi bên cạnh, yên tĩnh như một cái bóng

Xe ngựa dùng tốc độ nhanh nhất, liên tục chạy về hướng Kỳ Châu, Văn Tiểu Khuynh một thoáng không khỏe, hàng mi thanh tú khẽ nheo, sắc mặt càng lúc càng tái, Ành thấy vậy đề nghị tốc độ giảm lại, Văn Tiểu Khuynh lắc đầu, thanh âm trầm thấp, kiên nghị: “không cần! ta vẫn chịu được.”

“Ành! Người nói xem lần này Nam Vân dùng bao nhiêu binh lực để đánh bằng được cái chức minh chủ võ lâm này?” Văn Tiểu Khuynh lấy trong lòng một viên thuốc ăn vào, ngẩng đầu hỏi Âm Ảnh. Ành nghe nàng hỏi như thế, lắc lắc đầu. Văn Tiểu Khuynh đậm cười, dùng bút lông khoanh vùng bản đồ Kỳ châu, nói: “nếu ta đoán không lầm thì một nửa binh lực của Nam vân sẽ bố trí xung quanh Kỳ châu”

Ành kinh ngạc, vẫn: “vương phi! Chẳng qua là một ngôi vị võ lâm minh chủ nhỏ nhỏ sao lại...??”

Có lẽ vì tác dụng của viên thuốc, Văn Tiểu Khuynh cảm thấy thích ứng dần với tốc độ của xe ngựa, sắc mặt cũng đỡ tái hơn, nàng lắc đầu cười: “người tưởng rằng cái tên đế vương Nam Vân đầu óc thiên cận như vậy?! hắn chẳng qua lợi dụng ma giáo quấy phá đại hội võ lâm, hắn biết chắc Hàn Kỳ sẽ đến đó giải quyết, cho nên mai phục binh bao vây cả Kỳ Châu, một khi Hàn Kỳ xuất hiện, đợi giải quyết hết đồng võ lâm nhân sĩ cùng ma giáo mới thừa cơ hội ngư ông đắc lợi nha, sau đó dễ dàng bắt sống Hàn Kỳ rồi! người nói xem, Đông Li một khi mất đi Hàn Kỳ thì hậu quả như thế nào?”

Ành đáp: “binh lính rối loạn, nhân dân lo lắng, bất ổn!”

“Đúng vậy!” Vân Tiểu Khuynh gật đầu, đầu ngón tay gõ gõ vào tấm bản đồ, khóe môi cong cong tiểu dung lãnh đạm : “ cho nên để chuyện này thực hiện dễ dàng, Nam Vân quốc chủ hao không ít binh lực cùng tài lực! cho quân đội số lượng lớn cùng võ lâm cao thủ ẩn nấp vào Kỳ châu mà không bị lộ, chắc chắn y đã chuẩn bị khá kỹ lưỡng, cùng vận dụng rất nhiều chi phí, tài lực”

“Người nói xem, nếu lần này chúng ta diệt sạch bọn họ, thì Nam Vân sẽ hao tổn như thế nào đây?” Vân Tiểu Khuynh nhẹ nhàng băng quơ nói ra mấy từ, nhưng sức nặng quả thật rất lớn, Ảnh khuôn mặt vốn lãnh cảm, nay nhàn nhạt kính phục, ngoại trừ vương gia, đây là người thứ hai hần khâm phục từ tận đáy lòng, bất giác thanh âm cũng cung kính đi lên, y đáp : “ chắc chắn ít nhiều cũng năm ba năm mới khôi phục nguyên khí!”

“Vậy nếu chúng ta mưu trong mưu, kế trong kế, khiến cho bọn họ nhầm tưởng rằng Hàn Kỳ có chuyện, dù bị hao tổn nguyên khí vẫn đem binh đánh Đông Li, lúc đó chúng ta nhân cơ hội, đuổi tận giết tuyệt, như vậy liệu bọn họ lại dùng bao nhiêu thời gian để khôi phục nguyên khí?!” Vân Tiểu Khuynh cười cợt

“Ý vương phi là....” Ảnh giật mình

Vân Tiểu Khuynh nhún nhún vai, lắc đầu... “ta chính là chưa nói gì hết nha!”

“Vương phi! Có tin tức rồi...” Ảnh đưa lên mảnh vải cho Vân Tiểu Khuynh, Vân Tiểu Khuynh nhìn nhìn, hàng mi thanh tú khẽ nheo lại, đôi con ngươi một thoáng lạnh như băng không độ ấm, Ảnh đứng bên cạnh cũng không thôi lấp bắp kinh hãi, nữ tử này từ khi nào lại có ánh mắt đáng sợ như vậy, lãnh... Như là băng tuyết ngàn năm, không một tí độ ấm vậy

“Chết tiệt!” Vân Tiểu Khuynh khẽ quát, là nàng đã xem thường bọn họ rồi, không ngờ lần này Nam Vân lại ra sức lớn như vậy, cao thủ lãnh đời, cổ vương, độc vương?? Chẳng phải là thế ngoại cao nhân lãnh đời hết rồi sao, lại chõ mũi vào mấy chuyện này làm gì? Nam Vân quốc chủ a, người vì muốn diệt hần mà lại ra tay vận dụng tài lực nặng như vậy, xem ra cái đầu của hần cũng thật có giá ha!

“Vương phi!...” Ảnh lên tiếng

“Ảnh! Người nói võ công của hần được xếp thứ mấy trong thiên hạ này?” Vân Tiểu Khuynh nghiêm túc vấn, nàng chỉ biết là hần rất mạnh, nhưng có câu núi cao còn nhiều núi cao hơn, thiên ngoại hữu nhân, nàng không dám mạo hiểm đánh cược. Ảnh đáp : “theo thuộc hạ được biết, hiện nay số người có thể thắng vương gia, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay!”

“Tức cũng có người có thể lấy mạng của hần...” Vân Tiểu Khuynh hừ nhẹ “vậy còn cổ độc, độc dược... hần có khả năng chống mấy cái này không?”

“Vương gia từ nhỏ cơ thể bách độc xâm nhập, vương phi không cần quá lo lắng...” Ảnh nói

“Vậy a!” Vân Tiểu Khuynh gật gật đầu, cũng tốt lắm...

“Ảnh, đại nội cao thủ, người nói xem có thể sánh ngang với cao thủ võ lâm không?” Vân Tiểu Khuynh tự tiểu phi tiểu

“Là, đại nội cao thủ có thực lực tương đương với nhất lưu cao thủ trên giang hồ, nhất là tứ đại cao thủ, Sĩ, Mị, Vồng, Lượng. Bốn người này nghe nói võ công xuất thần nhập hóa, ít ai bì kịp”

“Vậy bọn họ làm gì?”

“Bảo vệ hoàng thượng”

“Hoàng thượng không biết võ công sao? cần chi nhiều người như vậy bảo vệ!” Vân Tiểu Khuynh không hờn giận vấn.

“Bệ hạ tư chất võ học không cao...” Ảnh nhỏ giọng bẩm báo

“Người ngay lập tức quay về kinh thành, gặp hoàng thượng, thay ta mượn tứ đại cao thủ kia”

“Vương phi...?”

“Lần này Nam Vân hao tổn rất nhiều tài phí, mời nhiều lộ cao thủ khác nhau trợ giúp, chúng ta bây giờ không còn nhiều thời gian như vậy, cho nên phải nhanh, người khả hiểu được?”

“Là... nhưng còn an toàn của ngài...” Ảnh nói

“Ta có thể tự lo cho mình được, người đi đi!” Vân Tiểu Khuynh phát phát tay, Ảnh gật đầu cung kính xoay người cáo lui

Hàn Kỳ hần biết rõ mưu kế của nam vân để nhưng vẫn chui vào rọ, là bởi vì có những chuyện, biết là nguy hại nhưng vẫn không thể không làm... Hần chính là gốc như vậy! vì lẽ dân bách tính, vì trăm họ an bình, hần cam tâm tình nguyện chui đầu vào lưới..., nhưng là như vậy ai thấu ai hiểu, người đời vẫn luôn sợ hãi hần, gọi hần ‘tiểu diện ma vương’, cô đơn của hần ai thực sự trải qua, ai lại thực sự cảm nhận được?! lòng của hần, chính là cả thiên hạ này.... ai lại có thể thực sự biết lấy!

Còn nàng thì khác, nàng rất ích kỷ, trong mắt của nàng chỉ có hần, an nguy của hần, thiên hạ này có làm sao thì liên quan gì đến nàng? Bày mưu tính kế, hao mòn trí óc, chung vì là vì an toàn của hần mà nghĩ suy thôi!

Hàn Kỳ!... người thực sự khiến cho ta...., ai....!!!

Vân Tiểu Khuynh ngồi yên bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn vành vạch, hàng ngàn vì tinh tú lấp lánh tuyệt đẹp, dải ngân hà vắt ngang bầu trời, điểm lệ không tả xiết

Cách đây không lâu, hắn còn bên cạnh những nhẽo đòi nàng ngắm trăng cùng hắn, vậy mà mới đó mỗi người một phương rồi!

Thu đã qua đi, tiết đông đã đến, khí trời chuyển lạnh, lác đác nhẹ nhàng vào bông tuyết rơi, mỹ đến thánh khiết...

Văng vẳng nghe đâu đây thanh âm lời nhai quan tâm của hắn, mới cuối thu sợ nàng lãnh đã cho người chuẩn bị ấm lò đầy Tây Ngôn, chăn mền liên tục phơi nắng, túi ấm lúc nào cũng có bên người...

“Hàn Kỳ...” Vân Tiểu Khuynh nhẹ thở dài, bất giác tịch lêu thêm vào phần...

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: THỜI TIẾT THẬT LẠNH A!!

Thiên hạ thái bình, bá tính an lạc

Hiện giờ thời thế như vậy, nhìn vô bọc bên ngoài ai cũng cho là như thế, song bên trong lại hoàn toàn ngược lại, phải nói là ‘loạn’ rất là loạn

Bên ngoài sóng yên bể lặng, bên trong lại từng đợt sóng ngầm, mà Kỳ châu hiện nay chính là tâm điểm của trận sóng ngầm đó

Kỳ châu! Một địa điểm có thể nói là nổi tiếng một hai tại Đông Li, chỉ tính sau đế đô, bởi lẽ nơi đây không những là trung tâm kinh tế đứng thứ hai Đông Li mà còn là nơi ẩn chứa toàn bộ võ lâm giang hồ, mà rất nhiều thế gia nhiều đời, Kỳ châu – vùng đất địa linh nhân kiệt bao đời nay. Song giờ khắc này đây, tại Kỳ châu lại đang ngầm ngầm dấy lên những âm mưu đáng sợ

Hơn nửa tháng trước, tại Kỳ Châu võ lâm đại hội ba năm mới tổ chức một lần lại diễn ra, trong bầu không náo nhiệt, mọi lộ anh hùng điều tụ tập về chỉ mong có thể dương danh võ lâm, song có một điều không ai ngờ rằng lần này đây khi võ lâm đại hội diễn ra xuất hiện một đám người ma giáo cũng tranh ngôi vị này....

Phải dùng tình cảnh nào để hình dung được độ ‘náo nhiệt’ của buổi đại hội hôm đó nhỉ? Nhân sĩ võ lâm chết vô số, huyết chiến giữa võ lâm và ma giáo chưa bao giờ lớn như thế, nhưng còn một điều không ai ngờ đến nữa chính là lần này lại có người của triều đình tham dự vào cuộc chiến này....

Võ lâm chính đạo ghét nhất là gì?!

Đương nhiên là ma giáo, kẻ bàng môn tà đạo, song lại càng hận hơn quan lại triều đình cũng những người có liên quan đến hoàng tộc....

Cho nên kết quả là, võ lâm nhân sĩ bị ma giáo chém giết, triều đình lại ra sức diệt ma giáo... song bọn võ lâm nhân sĩ lại chống đối lại triều đình, quả thật đủ loạn, đủ ‘náo nhiệt’. Cuộc chiến kéo dài gần ba ngày ba đêm cuối cùng, ma giáo rút lui, triều đình cũng rút lui mà võ lâm nhân sĩ cũng bị tổn thương không ít

Cứ tưởng mọi chuyện đã xong, hóa ra tất cả chỉ mới bắt đầu....

Hơn nửa tháng này, Hàn Kỳ bị vây tại Kỳ Châu, không thể thoát ra ngoài, càng không thể vận dụng binh quyền tại Kỳ Châu, bởi lẽ quan lại nơi đây hoàn toàn bị khống chế, sự phản bội của Hàn Linh quả thật đối với nước cờ của Hàn Kỳ bị ảnh hưởng rất nhiều

Cũng hơn nửa tháng này, số lượng ám ảnh đi theo bên người Hàn Kỳ ngày một giảm, Nam Vân đề lần này quả thật hao tổn không ít binh lực đến Kỳ châu, có rất nhiều cao thủ giang hồ ra mặt giúp hắn, Hàn Kỳ một thoáng nhàn nhai, không lẽ lần này hắn lại bị ép đến đường cùng sao?!

“Vương gia! Cứ tình hình như thế này, chúng ta khó có thể mà thoát ra ngoài để mượn trợ giúp được?!” một hắc y nhân đưa ra ý kiến, hơn hai trăm huynh đệ thuộc nhóm ảnh, lần này hơn nửa tháng, tử chiến không ít, bị thương vô số, cao thủ võ lâm quả nhiên không tầm thường, cô vương, độc vương điều tham gia, huynh đệ của bọn họ, bỏ mạng nhiều không kể xiết, cuộc chiến lần này nếu không tìm kế hoạch nhất định sẽ không còn ai sống sót được qua trận chiến này

“Ảnh nhất! bên ngoài binh lực của Nam Vân còn lại là bao nhiêu?” Hàn Kỳ lên tiếng, thanh âm không ra hi vọng ái ố

“Bẩm vương gia, lần này số binh lính Nam Vân quốc chủ đem đến nhiều hơn số lượng suy tính của chúng ta rất nhiều, bây giờ theo thuộc hạ điều tra, binh lực bao vây bên ngoài của chúng ta ít nhất cũng hơn hai vạn cùng với hàng trăm cao thủ....”

Hàn Kỳ lạnh lùng cười, xem ra Nam Vân đế lần này bỏ vốn không ít nha....

“Vương gia! Ảnh chủ đến....” từ bên ngoài một hắc y nhân đột ngột xen vào, Hàn Kỳ nghe vậy một thoáng giật mình, bèn nói : “ mau đi cho hắn vào”. Hắc y nhân nói là sau đó ra ngoài thông báo. Hàn Kỳ nghi hoặc, đáng nhẽ ra hắn giờ này đang ở vương phủ bảo vệ cho nương tử, sao lại đến đây, chẳng lẽ nương tử... xảy ra chuyện rồi sao?!

“ Tham kiến vương gia...” Ảnh cung kính lên tiếng

Hàn Kỳ vội hỏi : “ không cần đa lễ, ảnh chẳng phải nhiệm vụ của ngươi là bảo vệ nàng sao, sao ngươi lại đến đây”. Ảnh thấy vẻ mặt hốt hoảng của vương gia, không khỏi run rẩy khỏe miệng, vương gia a! ngài làm ơn xem lại đây là ở đâu đi! Nhưng về ngoài vẫn bình tĩnh lên tiếng : “ vương gia! Vương phi ra lệnh thuộc hạ đến đây bảo vệ ngài”

Hàn Kỳ nhú mày, than khẽ : “ nương tử của ta rốt cuộc lại bày trò gì nữa vậy?!” hắn biết, mỗi một việc nàng làm điều có lý lẽ riêng của mình, nhưng là hắn vẫn luôn lo lắng, không sao an tâm được, nương tử! dù gì sức khỏe không tốt, lại không có võ công, bên cạnh có ảnh vệ sẽ khiến hắn tâm an hơn

“ Vương phi nói : nếu ngài mà để bản thân mình bị thương thì đừng có về gặp ngài ấy!” Ảnh thuật lại, tức thì đám hắc y nhân đứng gần đó run rẩy bỏ vai mà Hàn Kỳ mặt mày cũng đen thui, nhưng là quả thật lòng ngọt phải chết, hắc hắc,... nương tử đúng là rất lo lắng cho hắn nha

“ Khụ! Nương tử còn nói gì nữa không...” y nghiêm mặt, ra vẻ trấn tĩnh. Ảnh cười thầm trong lòng, lại nói : “ ngài ấy đã sắp xếp hơn một ngàn kỵ binh thân tín của vương gia đến Kỳ châu, chỉ đợi ngài ra lệnh, ngoài ra một trăm ảnh vệ bảo vệ vương phi cũng đã đến đây, vương gia ngài có gì cần dặn dò không....”

Hàn Kỳ giật mình, nương tử từ khi nào lại sắp xếp ổn thỏa mọi việc hết rồi?! y lại vấn : “ một trăm ảnh từ bảo vệ vương phi tại sao lại đến hết nơi này, còn nàng ấy thì ai bảo vệ?” Hàn Kỳ cười khò, nương tử cũng thật là....

“ Vương gia, thuộc hạ cũng nói như vậy, nhưng vương phi lại nói mọi chuyện ngài ấy điều tính trước, nói ngài không cần lo lắng, cứ lo cho bản thân mình trước đi...” Ảnh nói lại câu nói của Vân Tiểu Khuynh, không dám thêm cũng chẳng dám bớt một từ nào, nhìn sắc mặt kém cỏi của vương gia, cũng đủ biết vương gia giận cỡ nào a

“ Thật là hồ nháo! vương phi bên người không có một ảnh vệ nào, sao có thể an tâm? Ảnh ngươi ngay lập tức cho hai mươi ảnh vệ quay về....” Hàn Kỳ ra lệnh. Ảnh thờ dài, tính ra thì vương phi cũng gần đến Kỳ Châu rồi, hiện giờ tung tích của ngài ấy y còn nắm không rõ chứ đừng nói là quay về, nhưng vương phi đã dặn y không được nói việc hành trình của vương phi cho vương gia biết cho nên Ảnh chỉ biết lác đầu thờ dài. Ảnh nói : “ vương gia! Vương phi lại nói, việc nàng sắp xếp ngài đừng xen vào, ngài ấy biết cách chăm sóc cho bản thân mình, lại nói..... Ảnh một thoáng ngập ngừng...”

“ Nói cái gì?” Hàn Kỳ lạnh nhạt lên tiếng, hắn đã vội mà Ảnh cứ ập a ập ứng, rốt cuộc là tên đầu gối này làm sao vậy? bình thường đâu có như vậy a. Ảnh một thoáng mất tự nhiên, lại nói : “ khụ! Vương gia... cái này, vương phi nói ngài đừng có cậy mình bản lĩnh hơn người mà liều mạng, nhất định phải biết tiến thoái, việc gì có thể không làm thì đừng nhúng tay, ngài ấy muốn... chính là ngài bình an trở về mà thôi!”

Hàn Kỳ mím môi không nói! nương tử, thật là.... Có cần nói trắng trợn như vậy không chứ, hắn cũng đâu có hiểu chiến cật mạnh đâu.... Nương tử, đúng là rất oan hắn rồi, haizz!! Nhắc đến lại nhớ, nương tử, vì phu lại nhớ nương tử nữa rồi

Nhìn thấy vẻ mặt ngây ngô cười của vương gia, Ảnh chắc chắn mười phần vương gia lại tưởng vương phi nữa rồi, đám ảnh vệ chỉ còn biết lác đầu thờ dài ngoa ngán, ‘tiểu diện ma vương’ của bọn họ rốt cuộc chạy đi đâu rồi a....?!!

Tiết trời mới cuối thu mà không khí lại giống như đông sắp đến

Trời hạ tuyết

Những hạt tuyết trắng bay là tả, bao phủ khắp mười dặm thiên địa

Một màu trắng thánh khiết, bắt nhiễm bụi trần của thế gian

Lạnh, rất lạnh.....

Cách ba mươi dặm về phía tây Kỳ Châu

Có một thôn nhỏ, an tĩnh

Từ xa vọng lại tiếng vó ngựa, rồi trong đám tuyết trắng muốt ấy như ẩn như hiện một chiếc xe ngựa lác lác từ từ tiến lại gần

Xa phu cho dừng xe ngựa, tiếng ngựa hí, vang vọng khắp nơi, phá vỡ cái không khí yên lặng của buổi sớm nơi đây

“ Cô nương! Không vào trong thành luôn sao?!” xa phu thanh âm cung kính, nói với người trong xe ngựa

“Không cần, nếu ta đoán không lầm thì thời gian này Kỳ Châu sẽ bị giám sát rất kỹ, không cần bứt dây động rừng, ngươi cứ quay về trước đi...” Bên trong vọng ra thanh âm lạnh nhạt của nữ tử, xa phu nghe vậy, lắc đầu lên tiếng: “cô nương, một mình cô nương sẽ rất nguy hiểm...”

Trong xe, một bàn tay vươn ra, những ngón tay thon dài trắng muốt xinh đẹp vén lên màn xa, bước ra một nữ tử

Một thân trắng muốt y phục, tấm áo choàng lông trắng như tuyết, bao bọc hết cả người nàng, che đi một đầu ngân phát, chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần, nàng nhìn xa phu, thanh âm không mặn không nhạt, nói: “ta biết mình đang làm gì, ngươi chỉ cần nghe lệnh làm việc là được”. Xa phu cung kính gật đầu, sau đó phóng xe ngựa, tiếng vó ngựa xa dần, bóng dáng xe cũng bị lớp màn tuyết ngăn mất, tiếng náo nhiệt khi nãy đột nhiên im lặng, không khí thôn nhỏ lại yên tĩnh như lúc đầu

‘Thật là lạnh....’ Nữ tử khẽ lẩm nhẩm, hàng mi thanh tú khẽ nhíu

Nàng thực sự rất ghét mùa đông, nhưng lại vô cùng thích tuyết, vươn tay ra không trung, một vài hạt tuyết chạm nhẹ xuống bàn tay thanh mảnh ấy, chợt tan ra, đọng lại thành một giọt nước nhỏ, lưu lại lòng bàn tay...

Nữ tử khẽ thở dài, mỗi khi tiết trời lạnh, nàng lại nhớ đến hắn rồi....

Hàn Kỳ! ngươi... có khỏe không?!

‘Nương tử! khí trời như thế này, nàng có hay không lại bị ốm?!’ nam nhân nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt nhìn về phía xa xăm chân trời, nhỏ giọng nỉ non

Mùa đông năm nay tại Đông Li sao mà đến sớm thế, nếu không nhất định y có thể bồi cùng nàng vào lúc giá đông rồi, còn nhớ hơn sáu năm về trước, khi đông đến, nương tử hầu như phải nằm trên giường không ra khỏi Tây Ngôn các dù một bước, chắc giờ này nương tử cũng đang an vị trên giường đùa nghịch cùng đồng hoa của nương tử rồi

Y vươn tay lấy ra trong lòng con rối gỗ tiểu búp bê, khẽ môi khẽ nhếch một nụ cười ôn nhu như nước, y dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa búp bê rồi gỗ, chợt thầm thì: ‘nương tử! yên tâm, không lâu nữa chúng ta lại đoàn tụ thôi, sau đó.... Cứ như vậy, vĩnh viễn không xa nhau....’

Ánh mắt vị hỏa y nam tử, nhu tình như nước, sóng sánh thâm tình tựa hải, huyền bí như bầu trời đêm đen... Rất ấm... rất ấm... khiến cho người ta như muốn lạc mình trong đó, khó có thể thoát ra ngoài

Yêu thương....

Tưởng niệm....

Dù không bên cạnh, nhưng vẫn luôn nghĩ về đối phương, lòng chợt ấm áp, ấy..... là tình...

Dù cách xa hai phương chân trời, nhìn cảnh nhớ người, trông mong... Chờ đợi... ấy.....là yêu!

Hai chữ tình yêu kia.... Sao mà ý vị mà sâu xa đến vậy....

Rốt cuộc, một chữ tình có thể cứu vớt mấy người

Một chữ ái, có thể làm hại bao nhiêu người?

Và... một chữ yêu, lại làm bao nhiêu kẻ bị ai?

Nhân duyên vốn là do thiên định

Nhân sinh cần chi chấp nhất đâu?

Vì ái sinh hận, vì yêu sinh oán

Có đáng không?

Trăm ngàn năm nay, đâu biết câu trả lời

Ngàn vạn niên qua, dần biết trước kết cục

Song, nhân sinh vẫn không không chế được đắm đầu vào

Đề rồi.....

Kết cục có được là gì?

Có chăng cũng chỉ là bi thương

Nước mắt?!

Đón đau

Bất lực

Hay..... Hối hận.....

Nhưng là, nếu dễ dàng từ bỏ, buông xuống

Có lẽ vậy, thế gian sẽ chẳng có nhiều si nhân đến như vậy....

Một chữ tình, biết bao nhiêu người vì nó mà khuyh đảo thiên hạ

Một chữ yêu, biết bao nhiêu người vì nó mà khuyh tấn sở hữu

Một chữ thương, biết bao nhiêu vì nó mà tan cửa nát nhà....

Lần này đây, lại một cuộc chiến đẫm máu sắp xảy ra

Là vì tham vọng của người

Là vì một chữ ‘tình’

Hay Vốn chỉ là cố chấp.....chấp niệm sâu sắc của người

Một Nam Vân đế tài cao chí lớn muốn thống nhất ngũ quốc, muốn có được giai nhân

Một Lăng Hàn vương gia, vì bảo vệ giang sơn, vì bá tánh an lạc, vì người mà mình yêu dấu

Một nữ tử lòng mang oán hận, muốn trả thù, muốn đạp đổ tất cả

Một bạch y giai nhân vô tâm chuyện trần thế, lại ngàn dặm tìm đến chỉ vì an toàn của người kia

Rốt cuộc, kết quả sẽ ra sao.....

Lăng Quân Dao, liệu y có được điều mà mình muốn?

Hàn Kỳ, liệu y có thể chống đỡ được kiếp nạn này

Vân Tiểu Khuyh, đến cuối cùng có hay không hối hận

Và.... Nữ tử lãnh đạm vô tình kia.... có thể hay không làm được điều mình muốn làm?

Hạ màn kết thúc.....

Ai đúng! Ai lại sai?

Ai có được, ai lại mất đi.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: PHIÊN NGOẠI 3 : NĂM LẤY HAY BUÔNG XUỐNG (THƯỢNG)

Lần đầu tiên ta gặp huynh ấy, khi đó ta năm tuổi, ấn tượng trong một lát chạm mắt khiến cho ta vĩnh viễn không thể nào quên

Nhìn huynh ấy mỗi ngày trưởng thành, nhìn huynh ấy sắc bén lãnh khốc, đôi lúc tà mị thoang thoáng ôn nhu, mỗi ngày một chút, nhìn huynh ấy, thói quen

theo sau huynh ấy, như là một thói quen, một bản năng của ta vậy

Lúc ấy ta vẫn thường nghĩ, nếu như trên thế gian này có gì là hạnh phúc nhất, chính là có thể làm nương tựa của huynh ấy, mỗi ngày vì huynh ấy, chăm sóc huynh ấy, được huynh ấy yêu thương, có lẽ đó chính là mong ước lớn nhất của đời ta

Mười năm bên cạnh làm bạn, thanh mai trúc mã, như hình với bóng, ta tự tin cảm tình ta dành cho huynh ấy, không có ai có thể bằng, ta cũng tự tin nếu huynh ấy yêu thương một người nào đó, thì người ấy nhất định là Hoa Tuyết Yên ta

Có lẽ, là vì huynh ấy lúc nào cũng chỉ nhìn mình ta

Có thể là huynh ấy chỉ duy độc ôn nhu dịu dàng đối ta

Hay là chỉ duy nhất đối xử nhẹ nhàng đối với nữ tử là ta?

Ta cũng không rõ, cái tuổi mười sáu ấy còn lắm ngây thơ còn lắm mộng mơ, chỉ biết huynh ấy đối xử dịu dàng với ta một chút, cũng đủ khiến cho ta loạn nhịp cả ngày, chỉ cần huynh ấy cười khẽ với ta một lát, lòng của ta cũng đã ngọt ngào đi lên, bất pháp cứu trị, tình chẳng biết khi nào đâm căn, sâu không đo được...

Rồi cũng có một ngày huynh ấy nói với ta, huynh ấy sẽ lấy ta làm vương phi, khi ấy dường như ta có cả thiên hạ trong tay, hạnh phúc không sao diễn tả được, mong ước bao nhiêu năm thành hiện thực há lại không vui, không mừng? nhưng là huynh ấy vẫn chưa nói ba từ ấy với ta, vẫn khiến cho ta cảm thấy lo lắng bất an, có lẽ là huynh ấy xưa nay vốn lãnh tình đi, cho nên ta kiên nhẫn, ta đợi, ta tin rằng có một ngày huynh ấy sẽ nói ba từ ấy với ta

Nhưng là trở trêu thay, hôn sự giữa ta và huynh ấy lại vấp phải sự phản đối của thái hoàng thái hậu, nhưng ta không lo lắng, vì huynh ấy đã hứa với ta, vương phi của huynh ấy chỉ có thể là ta, cho nên ta rất kiên nhẫn, từ từ chờ đợi, thường xuyên vào cung diện kiến thái hoàng thái hậu, cố ý lấy lòng nàng, ta hi vọng hôn sự giữa ta và huynh ấy điều có sự chúc phúc của người thân huynh ấy

Đột nhiên một ngày có thích khách ám sát thái hoàng thái hậu, khi ấy cũng có thể là vô tình, cũng có thể là một chút cố ý, ta thay thái hoàng thái hậu đỡ lấy một nhát kiếm của hắc y nhân, mãi cho đến khi mất ý thức, ta có chút bối rối, hi vọng thương không sâu, ta thật sự rất sợ chết, đúng vậy rất sợ, ta rất... luyến tiếc huynh ấy. Nhưng là không ngờ đợi cho đến khi ta tỉnh dậy thì đã ở Thanh La, đây tuyết sơn trong truyền thuyết, nơi đó có một bạch y lão giả, từ ái nhìn ta, và nói ta trúng độc cực nặng, tạm thời ở trong này tĩnh dưỡng.

Ta rất muốn hỏi nhiều điều, ta muốn nhìn thấy huynh ấy, nhưng tất cả điều bị lão giả thẳng thừng chối từ. Ngài ấy nói, có duyên ắt gặp lại, thương thế của ta nếu không cứu trị kịp thời, thì cho dù là thần tiên tái thế cũng không cứu được. Chẳng phải đã nói sao, ta sợ chết, cho nên ta thỏa hiệp, yên lặng chờ đợi, ta muốn nhanh chóng về bên huynh ấy, nhưng là ta không ngờ cổ độc trong người, cho đến khi trị hết thì cũng đã hơn ba năm

Ba năm ở trong Thanh La, nỗi nhớ thương gia đình, tình tương tư khắc vào cốt tủy, nhức nhối không thôi! Ta tưởng niệm mẫu thân, tưởng niệm phụ thân, tưởng niệm Hoa phủ, và thật sâu nhớ... huynh ấy..

Khi ta về đến gia đình quen thuộc thân thương, mẫu thân từ ái vẫn như lúc trước, phụ thân ôn hòa... Tất cả vẫn như cũ, nhưng là người mà ta nhớ nhưng nhiều nhất, người mà ta trông mong nhất... lại không xuất hiện

Mẫu thân cười khổ nói với ta : “ ba năm trước huynh ấy vì cứu ta mà sắp mất mạng, khi tỉnh lại mất hết trí nhớ”. Tình thiên phích lịch, khi ấy ta cũng không thể diễn tả nổi tâm trạng của mình lúc ấy là như thế nào nữa, thế gian này, bị ai nhất chẳng phải người người yêu đậm sâu lại dùng ánh mắt xa lạ nhìn người sao? tuyệt vọng, đớn đau, bi ai... rồi hóa thành chết lặng. Nhưng là còn đớn đau hơn khi mà mẫu thân nói rằng huynh ấy đã có vương phi!

Vương phi?? thật ca ca, chẳng phải lúc trước huynh nói, vương phi của huynh chỉ là muội thôi sao? ta thà rằng bản thân của mình ba năm trước trúng độc bỏ mình, còn hơn ba năm sau trở về với nhiều hi vọng, lại bị một câu nói nhẹ nhàng của mẫu thân khiến cho thương tích đầy mình

Thật ca ca! có phải là vì huynh đã quên muội cho nên mới lấy vương phi, đúng không? Ta tự huyễn hoặc bản thân mình như vậy, nhưng là bất an trong lòng từ từ dấy lên như liệt hỏa không sao ngăn cản được

Ta đến gặp huynh ấy, ta muốn nhìn thấy huynh ấy, nam tử mà ta dùng nhiều năm ái mộ, yêu thương khắc cốt ghi tâm này, nhưng là khoảnh khắc chạm mắt, cái cảm giác tâm dường như rạn nứt ấy, đau đến thắt chặt, không thở nổi, chỉ biết bật cười nhẹ để che dấu bàng hoàng cùng thất thố trong lòng. Nam tử đó, ánh mắt vĩnh viễn xa cách, lãnh đạm nhìn ta, nào còn dịu dàng như trước kia? Ta thật sự đã bỏ lỡ sao?

Ta không cam tâm, cho nên ta nói với huynh ấy về quá khứ của chúng ta, nhưng là nam nhân hồng y, tà mị anh tuấn kia, chỉ lãnh đạm nói rằng : “ ta trước kia có nói với ngươi, ba từ ta yêu ngươi không?” Khi ấy, ta chỉ biết sững người, không sao đáp lại được. Nam nhân ấy nhìn ta, nhẹ nhàng mà xa cách, y nói : ‘y rất yêu, rất yêu vương phi của mình, cho nên là chuyện quá khứ hãy để là quá khứ đi!’

Ba từ ‘ta yêu ngươi’ ấy, rốt cuộc ta đã được nghe từ chính miệng của y, nhưng trở trêu thay, từ ấy lại dùng cho người khác, không phải ta, khi ấy thật sự ta cũng không rõ là nên khóc hay là cười nữa. Khi ấy ta thật sự rất tò mò, rốt cuộc vị vương phi mà khiến cho huynh ấy, kẻ lãnh tình vô tâm kia yêu đến như vậy rốt cuộc là người như thế nào?

Huynh ấy lạnh lùng, cho người mời ta ra khỏi Lăng Hàn vương phủ, ta chỉ biết, huynh ấy thật sự đã động tâm với nữ tử kia rồi, không tiếc tổn thương người khác, chỉ vì sợ người kia không vui, nguyên lai làm bạn nhiều năm như vậy, cũng không bằng người kia một khoảnh khắc nhãn mi, đó có chẳng mới thật sự là yêu?

Rất ích kỉ, rất bá đạo,... nhưng cũng rất ôn tình, tha thiết, đầy dục hoặc...

Ta chợt nghĩ, có chẳng ba năm trước, huynh ấy chưa bao giờ yêu ta? Ánh mắt dịu dàng lúc trước so với bây giờ khi nhắc đến người kia, thiếu đi ba phần nóng bỏng, bốn phần thâm tình tựa hải, cùng với gì đó da diết si niệm, cũng có thể là chấp nhất, lưu luyến đi....

Bỏ cuộc? hốt nhiên trong đầu của ta hiện ra hai từ này, nhưng là ngay lập tức bị chối bỏ, làm sao mà bỏ cuộc được? mười mấy năm tình cảm há có thể dễ dàng dứt bỏ, nếu như có thể dễ dàng buông xuống, tình kia sao có thể gọi là yêu? Thật sự không cam tâm, không thể buông xuống được mà, cảm giác đó, tâm trạng khi đó, lòng của ta đau, tâm của ta đang khốc, ai hiểu cho, ai lại thấu cho?

Hận?! vì yêu sinh hận, yêu nhiều hận sâu! ta có nên hận huynh ấy không? Hận huynh ấy bội tình bạc nghĩa, hận huynh ấy vô tình lạnh lùng, hận nữ nhân kia cướp đi nam nhân mà ta yêu tha thiết? nhưng là thật sự ta hận không đứng dậy, là do ta chưa yêu y quá sâu, hay là bản thân ta quá vô dụng, không biết làm cách nào để hận một người?

Nam tử đó, một cái nhũ mi, một nụ cười thoáng thoáng ôn tình hạnh phúc điều khiển cho lòng ta nhẹ nhàng ngọt ngào, hận được sao? oán được không? Câu trả lời vĩnh viễn là không

Ta gặp thái hoàng thái hậu, nhìn nữ nhân ngồi trên cao, uy nghiêm tại thượng, ta cũng không nên biết nên giận hay là nên kính? Nếu như không có sự cản trở của nữ nhân này, có lẽ ta cùng huynh ấy đã có thể là vợ chồng thật sự rồi đi, nhưng là đôi khi thiên ý vốn trên người, trời định như thế, là ta vô duyên, có thể trách ai? Thái hoàng thái hậu, gọi ý muốn nàng làm sủng phi của huynh ấy, quả thật nam nhân nào chẳng phải tam thê tứ thiếp, nhưng là lòng ta không cam, tại sao trên thế gian này không thể tồn tại một tình yêu chuyên nhất, cả đời nhất thế một đôi nhân. Ta lòng tham đi, có lẽ vậy, nhưng là cả đời ta chỉ hi vọng chỉ mong có thể một người bên cạnh, chia sẻ ưu buồn, làm bạn cho đến khi lão mà thôi, không cần quyền khuynh che trời, không cần vinh hoa phú quý. Lúc trước huynh ấy nói thể từ của huynh ấy, chỉ cần một người, cho nên có lẽ vì vậy mà ta động tâm đi....

Làm sủng phi của huynh ấy, có thể ở bên cạnh huynh ấy, khiến huynh ấy nhớ lại, đến khi đó nếu huynh ấy vẫn chọn lựa vương phi của mình thì ta sẽ cam nguyện buông xuống. Hoa Tuyết Yên ta yêu được, hận được, lấy được cũng có thể buông xuống được, ta chán ghét dây dưa không dứt, càng không thích dùng hai từ ái yêu kia làm tổn thương người khác, Hoa Tuyết Yên ta tuy chỉ là phận nữ lưu bình thường, nhưng ta cam nguyện trả giá để đánh đổi hạnh phúc cả đời mình, một khi thua cuộc ta không oán cũng tuyệt không hối, vẫn cả cuộc này, thắng hay thua ta điều nhận!

Lần đầu kia gặp mặt nữ tử trong truyền thuyết kia, nàng cũng không khỏi kinh ngạc, cũng giống như năm tuổi năm ấy chạm mắt nhìn huynh ấy, kinh hồng thoáng nhìn. Có những người trời sinh chính là như vậy, khí chất vượt trội, dù đi bất cứ nơi đâu, đến bất cứ chỗ nào, mỗi một câu nói một hành động điều bất giác thu hút tầm nhìn của người khác

Nữ tử một thân bạch y bất nhiễm bụi trần tựa đoá tuyết liên ngàn năm, như là sương là khói, có chút gì đó mê ảo, mờ mịt mê hoặc thế nhân. Khiến cho ta chú ý nhiều nhất chính là ánh mắt kia, quả thật quá đôi đậm đặc, đậm đặc đến lạnh khốc, khiến cho người ta như cảm thấy nữ tử này dù đứng ngay trước mặt cũng khó có thể chạm tay vào, khó có thể tiếp xúc lại gần, phiêu miểu, phiêu miểu, mê hoặc như một cái mê, thần thần bí bí... không giống người... hư hư ảo ảo... rất kì lạ nhưng cũng đủ sức thu hút bất cứ ai

Thái hoàng thái hậu dường như không thích nữ tử này, cũng đúng thôi, thái hoàng thái hậu là một người rất trọng thị quy củ trong khi đó, nữ nhân này lãnh mạc vô cùng, không chăm chú mấy cái quy củ vô văn đó, mắt lòng của nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ này là điều hiển nhiên, nhưng là nàng ả ả khâm phục thái độ đó của bạch y nữ tử, không kiêu ngạo, không siểm mị, vẫn đậm phong khinh

Quả thật nữ tử này nói chuyện rất thẳng thắn, không vòng vo. Thái hoàng thái hậu ra lệnh muốn nàng ta lập ta làm sủng phi cho huynh ấy, nàng ta chỉ nhẹ nhàng đáp lại: “ chỉ cần Hàn Kỳ đồng ý thì ta cũng không có ý kiến”. Chẳng lẽ nữ tử này không thích thái ca? nếu sao lại nhẹ nhàng nói như vậy, nữ tử đó nhìn ta không đồ kị, không oán hận... chỉ một mảnh trong suốt, như người xa lạ, ta thật sự không rõ, nữ tử này rốt cuộc nghĩ gì, muốn gì... thật sự mờ mịt...

Thái hoàng thái hậu phần nộ rồi, bạch y nữ tử nói trúng ngay chỗ yếu huyệt của nàng ta, sao lại không phần nộ được, đúng vậy! trên thế gian này thật sự mà nói nữ nhân nào dù bao dung đến đâu, cũng tuyệt không nguyện ý chung chồng với nữ nhân khác, thái hoàng thái hậu phần nộ, cho nên cho người dùng hình với nữ tử đó, khi ấy ta thực sự hoảng sợ, một phần vì ta rất thương thức nữ tử mình mới chạm mặt này, một phần hơn ai hết ta hiểu rõ thái ca ca có tính bao che khuyết điểm đến nhường nào, nữ tử này là người huynh ấy yêu, nếu bị dùng hình, huynh ấy nhất định sẽ tức giận, khi ấy... hậu quả, ta cũng không dám nghĩ nữa, cho nên ta quỳ xuống cầu xin thái hoàng thái hậu

Nhưng là mất hết lí trí, có lẽ người già thường không kiên nhẫn, cho nên dù ta có đau khổ cầu xin, ý của thái hoàng thái hậu đã quyết, nhưng là chưa kịp dùng hình, nữ tử kia lại bỗng dưng nhất xiu, máu nhuộm đầy vạt áo trắng muốt, dọa ta đứng tim, mà người trong Phượng Nghi cung lúc đó chắc cũng không hơn gì ta, rồi nhanh như chớp, một bóng người đột ngột xuất hiện đỡ lấy nữ tử kia, là huynh ấy!

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của huynh ấy chỉ duy nhìn nữ tử kia mà thôi, khi ấy ta bỗng dưng nghĩ, quyết định này của ta, là đúng hay sai? Nhìn huynh ấy dịu dàng như nước, nhìn huynh ấy nổi giận đùng đùng, nhìn huynh ấy ánh mắt nhu tình tựa hải nhìn nữ tử kia, ta có cảm giác muốn lùi bước chạy trốn

Lãnh ngạo như huynh ấy, lại run rẩy không kiềm chế được cảm xúc khi thấy nữ tử kia bị thương

Lãnh tình như huynh ấy, lại có lúc dùng ánh mắt dịu dàng tha thiết như thế?

Vô tâm như huynh ấy, lại dùng thanh âm nhỏ nhẹ, dường như mềm nhũn đối với nữ tử kia?

Đây là thất ca ca sao?

Đây là nam tử lãnh băng mặt ngoài cười cợt nhưng bên trong lãnh tình hơn bất cứ ai mà ta biết sao?

Thời gian đi qua, có chẳng con người cũng thay đổi, hay chỉ là huynh ấy chỉ vì một người duy nhất mà biểu hiện ôn tình tha thiết đến thế??

Cho đến khi huynh ấy ôm nữ tử kia đi rồi, ánh mắt cũng chưa liếc nhìn ta dù chỉ là một chút, một giọt lệ vurun dài trên má, ta cũng không biết giờ khắc này tại sao mình lại khóc, hà có gì mà khóc đây??

Đương kim bệ hạ, vẫn ẩn tượng như thuở ban đầu, trầm ổn, cương nghị mang cho người ta cảm giác áp bách, quân lâm thiên hạ khó ai bì kịp, ta hiểu đế vương tới vô tình nhưng là ta tin chắc vị đế vương này dù vô tình đến đâu nhưng đối với huynh ấy là thật tâm thật dạ yêu thương, nếu không tại sao vì huynh ấy mà cho ta có quyền yêu cầu ngài ấy làm một việc? đế vương nhất ngôn cửu đỉnh, há có thể tầm thường

Như ước nguyện, ta vào ở trong Lăng Hàn vương phủ, nhưng là ở thì sao? mọi việc chẳng có gì tiến triển cả, rất xa lạ, mọi người dù đối ta thật khách khí nhưng mà vẫn khiến cho ta cảm giác thiếu vắng gì đó, thật sự rất không tự nhiên. Hơn một tháng ở trong vương phủ, nghe người khác nói về huynh ấy và nữ tử ấy, ta mỗi ngày một tuyệt vọng, huynh ấy chưa từng tìm đến ta dù chỉ một chút, dù có tình cờ gặp nhau cũng chỉ xa lạ nhìn ta lướt đi qua nhanh, ta chưa từng nghĩ lãnh băng vô tình như huynh ấy lại có một mặt trẻ con như vậy, vì dành nữ tử kia chú ý, mà suốt ngày quần quýt bên cạnh, nói năng lẳng nhăng, đôi lúc làm nũng giào hoạt, rất... đáng yêu!! Nhưng biểu hiện này có lẽ cũng chẳng có người thứ hai được hưởng thụ đâu....

Yêu một người, rất kỳ diệu

Mọi cảm xúc chỉ vì người kia mà chuyển, mỗi cái nhăn mi mày cười của người kia điều dễ dàng kiến tâm loạn nhịp, rất khó giữ bình tĩnh

Thật sự rất kỳ lạ, nhưng cũng thật thú vị....

Ta vì huynh ấy, biết yêu, biết vui, biết buồn, đôi lúc ngọt ngào, lắm lúc bi hoan

Thất ca ca dạy cho ta cách yêu, dạy cho ta cảm giác như thế nào đi thích một người, cũng dạy cho ta cái cảm giác đón đau như thế nào khi phải quên một người....

Nhìn thấy hai người ôm nhau, ta biết vĩnh viễn không ai, không có gì có thể xen vào họ, cho nên ta.... buông tay

Còn tiếp....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: PHIÊN NGOẠI 4 : NĂM LẤY HAY BUÔNG TAY (HẠ)

Thất hồn lạc phách bước trên đường, vô tình đụng trúng người khác, nam nhân kia đứng là rất ngốc, rõ ràng một bộ dạng anh tuấn lãnh khốc nhưng khi nhìn ta khóc chỉ biết sững người đứng đó, nhìn thấy ta cười tay chân luống cuống không biết làm sao, khi đó bỗng dưng cảm thấy nỗi buồn dường như vui đi một ít, cho nên không biết vì cớ gì buộc miệng, cầu hấn bôi ta uống rượu. Nam tử đó quả thật ngốc mà, cứng ngắc gật đầu đồng ý, bôi ta cả một buổi, im lặng nghe ta cầu nài kể đoạn chuyện xưa giữa ta và huynh ấy, cho đến khi ta không còn ý thức được nữa....

Sáng hôm sau tỉnh lại, thấy mình nằm trong một khách điểm, nam tử kia đã đi từ lúc nào, ta cười khẽ, đứng là ngốc đầu gỗ, ta dung mạo không khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng tuyệt đối là tuyệt sắc chí tử, ấy vậy mà hấn không động tâm dù chỉ một chút, nếu hấn có ý đồ gì với ta, xem ra là ta chết chắc rồi.... khi ấy, ta chỉ cảm thấy hấn rất ngốc, rất thành thật.... cười cọt quay về vương phủ, nhưng là khi ấy ta không phát hiện, vô cớ nam tử anh tuấn lãnh khốc nhưng có chút ngây ngô kia, đột nhiên động lại chút hình bóng trong lòng, chỉ là rất mờ mờ rất ảo ảo.... khó có thể nhận biết....

Huynh ấy cuối cùng cũng nhớ lại, nghe huynh ấy gọi hai tiếng ‘Yên nhi!’ Ta thật sự rất muốn khóc, đầu thuyết phục bản thân buông xuống nhưng là vẫn thật sự luyến tiếc nha, tình đầu sơ khai trong lòng mỗi nữ tử, chẳng phải sâu sắc nhất sao? nhìn thấy hấn ánh mắt ấy náy nhưng tuyệt không hối hận nhìn ta, ta hiểu, quyết định của mình không sai

Ba năm về trước, tình cảm huynh ấy dành cho ta vốn chỉ là thanh mai trúc mã, là hảo cảm, không phải thích, càng không phải yêu

Là ta ngộ nhận, là ta tự mình đa tình, trách được ai?

Thôi đi! Một hồi sơ luyến, đến cuối cùng chẳng qua là mây bay, nhân sinh còn lắm chuyện chờ ta đi làm, còn lắm nam nhân tốt mà, ta cần chi phải chấp nhất đâu. Ha ha! Hoa Tuyết Yên, thì ra bản thân của người đôi khi cũng tự lừa mình như vậy nha, tâm trí cứ liên tục nói vậy, nhưng con tim lại liên tục cường cầu, nếu không tại sao người lại yêu cầu huynh ấy ôm người một chút. Trong vòng tay ấm áp ấy, thật sự cứ muốn ở trong đó, rất quyến luyến, nhưng là.... Đó vĩnh viễn là điều không tưởng

Buông thôi! Thật sự buông xuống rồi, khoảnh khắc ta xoay người bước đi, là khi ấy, vĩnh viễn không quay đầu lại nhìn, ta biết từ rày về sau ta và huynh

ấy, chỉ có thể là huỳnh muội, là thanh mai trúc mã, đơn thuần vậy thôi, nhưng là chẳng phải như vậy cũng không tệ sao??

Ta cứ nghĩ mọi chuyện đến đây là chấm dứt, không ngờ một hôm tiểu a hoàng của nữ tử kia lại cho mời ta đến Tây Noãn các, ta không rõ rốt cuộc nữ tử kia có chuyện gì, hơn một tháng ta ở vương phủ, không chạm mắt dù chỉ một lần, bây giờ lại cố ý cho người đi mời?

Bước vào Tây Noãn các, thấy bạch y nữ tử lười nhác nằm đó, ta cũng không rõ nên cười hay nên khóc nữa, nữ tử này thật sự khiến cho người ta không sao chán ghét được, dù có bất cứ chuyện gì, tâm trạng có vồn và xô bồ thế nào, chỉ cần yên lặng bên cạnh nữ tử này, bất giác lòng chùng lại, rất an bình, tự tại ung dung khiến cho người ta bất giác luyến lưu, không sao diễn tả được

Nàng ấy hỏi ta về thời thơ ấu của huỳnh ấy, thật sự lúc đó ta có chút tư tâm, ta vẫn hi vọng quá khứ giữa ta và huỳnh ấy, chỉ cần ta biết là được rồi, coi như là quả của bản thân ta đi, nhưng là nữ tử kia một câu nói, khiến cho ta không thể không kể, nàng nói : ‘ ta luyến tiếc....’

Rõ ràng là một người lãnh đạm nhưng khi nhắc đến huỳnh ấy, ánh mắt lại nhàn nhạt ấm áp

Rõ ràng vô tâm không phé, lại vì yêu mà dành tâm muốn biết hoàn toàn về người kia

Yêu?!! Một từ ấy sao mà kỳ lạ đến như thế.....

Ta nhẹ giọng nói, từ từ nhắc lại từng chuyện một, đợi đến khi chuyện tắt, nữ tử ấy lại nhẹ nhàng nói với ta như thế này

“Hàn Kỳ ấy à... hẳn chẳng qua chỉ là một tên gốc thôi”

Ta không phục, huỳnh ấy tài giỏi như vậy sao trong mắt nữ tử này lại nói như thế, nhưng là câu nói tiếp theo của nàng ta thật sự khiến cho ta không thể thốt thành lời, dường như thanh âm đọng lại nơi cổ họng, cứng ngắt

“Một mối cũng không than, đón đau cũng không nói, cô đơn cũng chỉ biết lặng lẽ gặm nhấm một mình... đã chết lặng rồi...”

‘ Một mối sao? đón đau? Cô đơn??’ Mấy từ này quả thật ta chưa từng nghĩ đến, một mối? với ta huỳnh ấy là nam nhân mạnh nhất thiên hạ, bách chiến bách thắng, tiểu dung luôn trên môi, cứ ngỡ huỳnh ấy là thần, rất giỏi, làm sao một mối? đón đau sao? cô đơn... có lẽ đi, con người mà, sao lại không có những cảm xúc đó, là vì huỳnh ấy bình thường quá mạnh mẽ cho nên ta đã quên mất những cảm xúc tưởng chừng như đời thường ấy sao

Ngẩng đầu nhìn bạch y nữ tử này, ngưng mắt thật sâu, nàng cười nhìn ta, một nụ cười ôn nhu như nước, ấm áp tận đáy lòng, ta không nghĩ rằng, một nữ nhân lãnh đạm như nàng lại có nụ cười ôn nhuận như đóa hoa nở rộ trong tuyết đông giá rét vậy, nụ cười đó cho đến nhiều năm về sau ta vẫn không sao quên được, cái được gọi là nhất tiểu khuynh nhân thành nhị tiểu khuynh nhân quốc, quả thật cũng so ra kém tiểu dung nhu hòa này của bạch y nữ tử

Nữ tử ấy nói với ta rất nhiều điều, rất kì lạ, ta nghi hoặc, có cảm giác như là những lời trần trụi cuối cùng của nữ tử ấy vậy, ta lác đầu cho qua, chắc là tại ta nghĩ nhiều thôi

Khi thất ca ca về, ta có chút buồn cười, rõ ràng ta đứng ngay bên cạnh huỳnh ấy, ấy vậy mà mãi cho đến khi nữ tử kia nhắc đến ta, huỳnh ấy mới chú ý đến, có lẽ dù ở bất cứ nơi đâu, chỉ cần có nữ tử kia ở đó, thì ánh mắt của huỳnh ấy vĩnh viễn không nhìn đến nơi khác được, ấy là... toàn tâm toàn ý, đúng không??

Ta cùng thất ca ca đi mua hoa quế cao, nhìn huỳnh ấy làm culy cho nữ tử kia, nhưng về mặt tràn đầy thỏa mãn, một lần nữa ta cảm thấy, sự chọn lựa buông tay của mình, rất đúng đắn...

Trên đường đi, tình cờ gặp bóng dáng hắc y nhân quen thuộc, cho nên ta vội đuổi theo, lần đầu tiên trong đời, ta lại từ chối đi bên cạnh thất ca ca, khi ấy ta không nghĩ nhiều như vậy, sau này nghĩ lại, cảm thấy có chẳng bản thân ta không biết từ lúc nào lại đi chú ý đến một nam nhân khác?

Cái tên gốc hắc y nhân đó, võ công nhất định rất là cao, cho nên dù khinh công của ta không tệ, nhưng vẫn không kịp bước theo, có chút thất vọng bước về Hoa phủ, cuộc sống của ta lại nhẹ nhàng trôi qua như mọi ngày, nhưng là vài hôm sau có tin về Lăng Hàn vương phủ, khiến cho ta không khỏi hoảng hốt giật mình, cho đến khi chạy đến nơi, nhìn thấy thất ca ca về mặt tiều tụy, điều linh tàn tạ, hốt nhiên lòng đau không sao tả xiết

Nguyên lai, tâm của ta còn vương bận đến huỳnh ấy nhiều như vậy, bất giác đưa tay lên sờ ngực, rất đau nhưng là cũng không còn nhức nhối nhiều như lúc trước nữa, có lẽ thời gian qua đi, tâm ta đứng trước huỳnh ấy, cũng sẽ không loạn nhịp nữa đâu...

Nghe nói thất vương phi không hiểu bệnh gì, lại ngủ suốt ba ngày ba đêm, thất ca ca giống như nổi điên tức giận, nhưng là nổi điên lên rồi thì sao, tất cả hóa thành chết lặng, ánh mắt hầu như tắt dần hi vọng ấy, quả thật rất đáng sợ, ta nghĩ đời này nhìn thấy huỳnh ấy một lần như vậy cũng đủ cho ta khắc sâu một thế. Ta nói cho huỳnh ấy những lời của bạch y nữ tử trước khi ra đi, nhìn mâu quang chột lóe hi vọng, có chút xót xa

Văng vẳng nghe đâu thanh âm nhàn nhạt lãnh đạm nhưng pha chút ấm áp của nữ tử : “Hàn Kỳ! chung quy là hẳn rất tịch mịch.....”

Thật ra, dù huỳnh ấy có ai bên cạnh đi chẳng nữa, thì kết quả vẫn thật cô đơn thôi, bởi lẽ người huỳnh ấy cần, vĩnh viễn chỉ có nữ nhân lãnh đạm nhưng có nụ cười ôn nhu như nước kia....

Nữ tử trên giường đột nhiên tỉnh dậy, ta một thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng là nhìn thấy huỳnh ấy ánh mắt lạnh như băng tàn khốc dùng ta như muốn bóp cổ nữ tử kia, ta chỉ còn biết trợn mắt kinh ngạc

Rõ ràng cùng một dung mạo, rõ ràng là một người sao mà khác xa đến thế, nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người, đầu óc của ta càng thêm mê hoặc,

rốt cuộc bọn họ nói cái gì nha. Thát ca ca nổi giận bước ra ngoài, ta bước theo sau, rất muốn hỏi huynh ấy nhiều điều, nhưng là nhìn dung mạo nghiêm tắn tang thương kia, lời muốn nói cứ ứ đọng ngay cổ họng, không thể hỏi, không thể nói thành lời được nữa....

Ở trong Hoa phủ, ta nghe nói rất nhiều điều về huynh ấy

Nghe huynh ấy tự nhốt mình trong thư phòng

Nghe huynh ấy đóng cửa từ chối tiếp khách

Nghe huynh ấy.... một đêm tóc nhiễm trần sương mai

Nhìn huynh ấy đầu gần nửa tóc bạc, ta bỗng đứng muốn khóc, khóc thay cho huynh ấy, về mặt mệt mỏi không sao che dấu được, nhưng vẫn như lúc trước huynh ấy vẫn luôn tiểu dung trên môi, chỉ là sao nụ cười kia đắng chát quá vậy, cười mà còn khó coi hơn cả khóc, ta rất muốn nói, huynh ấy đừng cười, nếu mệt mỏi quá thì hãy khóc đi, nhưng là huynh ấy chỉ dịu dàng vuốt đầu ta mà nói : “ nàng ấy... chính là thích nhất nụ cười của ta....”

Thời gian mỗi lúc trôi đi, rất nhẹ nhàng, rất từ tốn....

Rất nhiều việc diễn ra, cũng có nhiều việc đổi thay

Ta vẫn làm bạn bên cạnh huynh ấy, nhưng là chỉ có ta biết, huynh ấy vẫn thường ngồi một mình dưới tán đào thụ trong Tây Noãn các, ngẩn ngơ tưởng niệm một người

Ta biết, huynh ấy vì ai mà luyện cầm, vì ai mà chăm sóc cho đàn cá chép trong hồ, vì ai mà cẩn thận chăm chút cho hồ bạch liên.... Vì ai, mà mỗi khi đào hoa nở, lại bật cười chua chát....

Tóc đen ngày xưa nay nhiễm trần sương mai, nụ cười hăng hái ngày xưa hốt nhiên tịch mịch không thốt nên lời.... và mỗi ngày càng thêm lãnh khốc cứng rắn mà thôi

Ta hỏi : “ đã một năm rồi, huynh đã quên được người ấy chưa?”

Y đáp : “ chỉ là một năm thôi mà, làm sao quên cho được....”

Hai năm sau, vẫn câu hỏi đó, rồi y cũng đáp như thế....

Ừ! Chỉ là ba năm thôi mà, làm sao có thể quên được.... nhưng là huynh biết không, tình dù có đậm dù có sâu như thế nào, chỉ cần lòng chết, người thương không ở bên cạnh cũng sẽ dễ dàng quên đi con người chính là dễ dàng thói quen, dễ dàng quên lãng như thế, chỉ có huynh là không sao quên được thôi

Ba năm, ba năm ta thành công hoàn toàn không đau lòng vì huynh, ba năm khiến cho ta chấp nhận một hình bóng khác ngự trị trong lòng, hoàn toàn không còn lưu luyến huynh, chỉ đơn thuần xem huynh như tri kỷ, như bằng hữu.... nhưng là huynh, chỉ có huynh là cố chấp, không muốn buông lại càng không muốn quên....

‘ Có đáng sao?’ ta hỏi y như vậy, một tình yêu vô vọng, có khả năng cả đời chỉ có thể vô vọng ảo tưởng nhưng vẫn cam tâm tình nguyện nhảy vào, đáng sao chứ?

Huynh ấy chỉ mỉm cười dịu dàng, đôi con ngươi một thoáng ôn tình tha thiết nhìn về phương xa : “ là vì nàng ấy, cho nên đáng giá....”

Phải mất bao lâu để yêu một người, mất bao lâu để hận một người, rồi lại mất bao lâu để nhớ, để quên một người?

Ta mười năm bên cạnh làm bạn huynh ấy, ba năm yêu luyến tương tư nhưng nhớ, nhưng lại chỉ mất ba năm quên đi cảm giác yêu đương cháy bỏng đó

Huynh ấy mất vài tháng để yêu một người, nhưng lại dùng một đời tưởng niệm nhưng nhớ người kia

Đến cuối cùng, ta vẫn chưa hiểu được, từ ‘yêu’ kia.... Rốt cuộc vĩ đại như thế nào?!

Đội vào mũ phượng, bước lên kiệu hoa, ta gả cho nam nhân mà mình thích....

Hắn chính là tên ngốc bồi ta uống rượu năm nào

Lần thứ hai gặp lại, ta lại bỏ qua hắn

Lần thứ ba tương ngộ, hắn lại là kẻ ám sát đương kim thánh thượng

Khi ấy, ta chỉ cảm thấy hắn không thể dễ dàng chết đi được, cho nên ta dùng điều kiện năm xưa để vương hứa với ta để đổi lấy một mạng cho hắn

Hắn là sát thủ, có người bỏ tiền để cho hắn ám sát đế vương, cho nên chỉ cần hắn khai ra người bỏ tiền mua tổ chức sát thủ, để vương đồng ý để lại mạng cho hắn

Nam nhân kia quả thật rất ngốc, đã sắp chết đến nơi nhưng vẫn cố chấp không khai, khi ấy hốt hoảng chẳng biết làm sao, ta chỉ biết khóc, tên ngốc đó lại luống cuống tay chân, nói ra đáp ần. Xem đi, chẳng phải là rất ngốc sao, bị dùng hình không khai, ta chỉ rơi vào giọt nước mắt y lại khai ra người đứng sau vụ ám sát, xem ra nước mắt đôi khi cũng có lợi đấy chứ

Hắn đồng ý rời khỏi tổ chức sát thủ theo giúp ta, cùng ta đi ngao du giang hồ, rong chơi tứ hải, nhìn hắn tuy bên ngoài anh tuấn lãnh khốc nhưng tính tình thật thà ngốc hết chỗ nói, chỉ cần ta nói chuyện gì hắn đều nghe lời, điều dụng tâm ghi nhớ chiếu cố ta, nam nhân đó không nói nhiều, cũng chưa từng nói ba từ ấy với ta, nhưng là từng lời nói, từng cử chỉ, mỗi hành động nho nhỏ quan tâm điều khiển cho ta động lòng...

Như vậy... nhiều năm qua đi, tâm của ta một lần nữa luân hãm...

Sau này, khi đã trở thành phu thê, ta hỏi hắn, từ khi nào đã thích ta, khi ấy hắn đỏ mặt trả lời: ‘khi mà ta uống rượu làm phiền hắn một buổi, không biết vì cớ gì từ lần đó, hình bóng của ta cứ ám ảnh trong đầu hắn, không sao quên được’, ta bật cười, vô thức lệ ướt át nơi khóe mắt. Xem đi! Hắn đúng là rất ngốc không phải sao? nhưng là dù ngốc, cũng chỉ là tên ngốc của ta

“Ngốc từ!” ta gọi hắn...

“Ấn...” hắn đáp

“Ta yêu ngươi....” ta nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn mà nói như vậy

Hắn ngưng mắt nhìn ta một lát sau, lại nói: “nguyện đắc một người tâm, bạch thủ không phân li”

Nguyện đắc một người tâm

Bạch thủ không phân li

Còn hơn ba tiếng ‘ta yêu ngươi ấy’, câu nói này của hắn, đủ để ta nhớ một đời.....

Thoáng chốc lại thêm hai năm qua đi, ta mang thai, làm mẹ, nhìn hài tử mỗi ngày mỗi lớn dần trong bụng, lòng nhẹ nhàng hạnh phúc, nhìn nam nhân chân tay luống cuống, sợ ta có chuyện gì xảy ra, lúc nào cũng quần quýt bên cạnh, ta cười khẽ, nguyên lai hạnh phúc lúc nào cũng bên cạnh mình...

Nếu lúc trước ta cố chấp không buông tay, thì liệu giờ đây ta có được viên mãn như thế

Yêu! Có đôi khi là nắm lấy, bá đạo giữ chặt

Yêu! Cũng có khi là buông xuống, chúc phúc đôi phương

Yêu! Cũng có thể là từ từ cảm nhận, từ từ đón lấy....

Năm năm trước, ta buông xuống

Ba năm trước, ta bắt lấy

Và bây giờ.... Ta cảm nhận, ta đón lấy....

Hết Phiên Ngoại

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: CHƯƠNG KẾT – THIÊN HẠ NÀY, AI LẠI LÀ SI NHÂN?! (THƯỢNG)

Mười ngày sau

Cuộc chiến cuối cùng cũng xảy ra...

Hai bên giao chiến, người thương ta vong... nói chung là cả hai bên ai nấy đều bị thiệt hại nghiêm trọng, mà hiện giờ người đang ở thế bị động không ai khác chính là tiểu diện ma vương Hàn Kỳ của chúng ta

Lại nói đến, hơn mười hôm trước, khi Ảnh chủ theo lời của vương phi đến tìm Hàn Kỳ, cùng với đội kỵ binh và số lượng ám ảnh còn lại, đáng nhẽ theo kế hoạch của bọn họ thì ít ra vẫn còn cầm cự được cho đến khi viện binh của triều đình đến, nhưng không ngờ Nam Vân đế lại thiếu kiên nhẫn khai chiến trước, thế quyết không dồn ép người của Hàn Kỳ không bỏ qua

Một điều mà Hàn Kỳ lại không thể ngờ, ấy là Vân Tiểu Khuynh lại có quan hệ mật thiết với vị minh chủ võ lâm trẻ tuổi kia đến vậy, thì ra việc võ lâm cứ liên tục chống đối triều đình dù trong tình trạng bất lợi cho đất nước cũng là có người xúi giục mà thôi, Hàn Kỳ thật sự lắc đầu thờ dài, một Hàn Linh phản bội làm mọi nước cờ của y bị đảo lộn, một Vân Tiểu Khuynh thêm vào làm cho y trở tay không kịp, thực sự hết sức loạn

Từ đại nội cao thủ Sĩ, Mị, Vồng, Lượng do Ảnh chủ đem đến, có thể chống được không ít số lượng cao thủ võ lâm, nhưng mà so với thể lực của hai bên, tình trạng của Hàn Kỳ lúc này đây có thể là nói trùng chọi với đá

Binh lực triều đình không thể ứng đối được, biên cương Nam vân thực sự rất loạn, quả thật tình hình Kỳ châu lúc này đây, khó có thể cứu vớt, Hàn Kỳ một khi bị bắt nhất định Đông Li quốc lần này xong rồi...

Tiếng binh khí va chạm nhau, tiếng hò hét, âm thanh đình tai nhức óc, máu đỏ nhuộm thấm vạt áo, rải đầy khắp nơi, mùi máu nồng đậm bao phủ cả khu chiến trường này

Hàn Kỳ hai tay của y chưa bao giờ nhuộm nhiều huyết đến vậy, trường bào đồ sộ thấm máu còn thêm yêu điểm, dung nhan tuấn mỹ bức người, tay cầm kiếm... trông y giờ khắc này đây quả thật là trong truyền thuyết tiểu diện ma vương mà người đời vẫn luôn kính sợ....

Xác binh lính rải đầy đất, số người quy ngã ngày càng nhiều, mà Hàn Kỳ sau hơn vài canh giờ quyết đấu, người đã cạn kiệt hết sức lực, chẳng qua là y cố chống đỡ thôi. Cơ thể y bách độc xâm nhập nhưng lại không kháng được độc, lần này Độc vương ra tay quả nhiên rất hiệu quả, Hàn Kỳ bị trúng độc, nếu không phải nội công của y cao cường thì giờ khắc này y chắc chắn đã quy ngã...

Đội kỵ binh của Hàn Kỳ, số người hao mòn dần, cả ngàn người đấu hơn ba vạn người, hai bên tử thương vô số, mà số lượng ảnh vệ quả thật chả còn mấy người, ngay cả Ảnh chủ cũng đã như đèn dầu sắp cạn, cả người mệt lã, nhưng vẫn cố sức chống địch, tình trạng này nếu như kéo dài thêm vài canh giờ nữa nhất định là bên Hàn Kỳ chẳng còn ai

Vân Tiểu Khuynh ngồi trên lưng ngựa đứng từ đằng xa, nhìn nam nhân kia một mình đối đầu với cả trăm người, cảm xúc của nàng giờ khắc này đây cũng không biết nên nói gì cho phải

Muốn hấn chết sao?....

Nam nhân kia khiến cho nàng yêu, nàng tuyệt vọng, khiến nàng khổ đau hơn năm năm... nhưng là nàng thật sự muốn hấn chết sao?

Nhìn thấy hấn cả người nhuộm đầy huyết, tâm nàng tựa như bị hàng vạn con côn trùng cắn xé, đau triệt phế tâm can...

“Ly ca ca... rốt cuộc muội làm vậy, là đúng hay sai?” Vân Tiểu Khuynh giờ khắc này đây như một người lạc đường, mờ mịt nhìn nam nhân bên cạnh mình, đôi con ngươi thông khổ tột cùng, là yêu là hận... nàng thực sự mệt, mệt chết đi được....

Thanh y nam tử, cười khổ nhìn Vân Tiểu Khuynh, y nhẹ giọng cười: “Khuynh nhi! Có đôi khi yêu một người... chính là buông xuống...”

Tức thời, Vân Tiểu Khuynh trầm mặc....

“Buông xuống?!” đúng vậy nên buông xuống, nhiều lần nàng luôn tự nói với mình như thế, năm năm trời bao nhiêu lần nàng tự khuyên bản thân mình như vậy, nhưng là vẫn chưa bao giờ hết hi vọng...

Nhưng giờ khắc này đây nhìn nam nhân kia đắm mình trong kia, thấy nam nhân kia điên cuồng huyết chiến, nàng thực sự cảm thấy mệt vô cùng, cứ níu kéo người không yêu mình... có đáng không? Thanh xuân của nàng hầu như điều oán hận người kia, là yêu nhiều hận sâu, hay là cố chấp điên cuồng của nàng??

“Khuynh nhi! Dù gì giờ khắc này đây muội cũng không còn cơ hội hối hận nữa rồi...” thanh y nam tử than khẽ, muội nên hiểu, thời khắc mà nàng giao dịch cùng Nam Vân đế, khi ấy, đường lui của muội cũng đã bị chính muội vùi lấp, Vân Tiểu Khuynh cười nhẹ, nhẹ giọng ní non: “đúng vậy... thật sự không còn đường lui nữa rồi...”

“Ly ca ca, huynh làm như vậy, có hối hận không?” Bất chợt Vân Tiểu Khuynh hỏi như vậy. Thanh y nam tử lắc đầu, y ôn thanh cười: “chẳng phải ta đã nói rồi sao, chỉ cần là muội muốn, ta khuynh tất cả...”

“Tại sao huynh lại ngốc như vậy chứ...”

“Là vì... người đó là muội thôi...! Khuynh nhi...!”

“Nếu như huynh quay về sớm một chút là tốt rồi, nếu như vậy... ta nhất định sẽ không yêu ngài ấy nhiều đến như vậy...” nữ tử bỗng dưng bật khóc, hai hàng thanh lệ vô thanh vô tức rơi, trớ trêu thay, người nàng yêu lại không yêu nàng, người nàng không yêu lại yêu nàng tha thiết, có chăng là thiên ý vốn thích trêu ngươi?!

Thanh y nam tử không nói, vươn tay lau đi lệ nơi khóe mắt của nữ tử, y nhẹ giọng cười khẽ: “ta xin lỗi! sau này mỗi ngày ta sẽ yêu muội nhiều hơn... và... cho đến muôn đời sau vẫn thế, Khuynh nhi! Kiếp sau, kiếp sau nữa của muội... chỉ có thể cho ta, được không?!”

“Được..... kiếp sau ta nhất định sẽ đợi huynh... sẽ chỉ yêu huynh mà thôi...” Vân Tiểu Khuynh ôn nhu cười, đôi con ngươi nhàn nhạt ý cười, tiểu dung ôn hòa mang theo chút gì đó ấm áp không nói nên lời, thanh y nam tử chợt cười, dịu dàng như gió mùa xuân...

Khuynh nhi! Muội biết không, bây giờ nụ cười của muội mới là thật lòng... Ôn nhu, xinh đẹp, nhàn nhạt ấm áp, ấy mới là Vân Tiểu Khuynh mà ta biết....

Kiếp này đây, có thể nhìn thấy tiểu dung này của muội, Thanh Ly ta quả thật sinh không uổng....

Đợi cho đến khi Vân Tiểu Khuynh đến nơi đây, trong tâm nhìn của nàng... Tất cả chỉ là một màu đỏ...

Huyết

Một màu đỏ của huyết....

Nhiễm đỏ cả một vùng...

Sắc màu chói chang rực rỡ đến diêm dúa ấy, thật khiến cho người ta cảm thấy chói mắt... nhất khi đó là huyết của người mình yêu...

Đau thương sao?

Oán hận sao?

Hay là..... ngộp thở đến chết lặng.....

Không biết, không rõ cũng chẳng muốn biết.....

Chỉ là, cái cảm giác ngộp trời lửa giận ấy

Cái cảm giác như muốn nhấn chìm cả thiên địa trong sắc màu đỏ tươi ấy... thật sự lớn, lớn vô cùng.....

Giờ khắc này đây, Vân Tiểu Khuynh thật sự muốn cả thế gian cùng nhau nhiễm tẩm thứ sắc máu diêm dúa yêu diễm đó

Ích kỷ chẳng?

Có lẽ vậy đi.....

Cả thế gian cùng nhau bị ai, như vậy còn hơn nhìn thấy hấn bị thương....

Nữ tử này, bản chất hơn bất cứ ai, là hắc ám, là tu la đến đáng sợ, chỉ là đằng sau lớp ngoài lãnh đạm kia che dấu hết thôi...

Mũi kiếm của một hắc y nhân vung lên tấn công về phía Hàn Kỳ, trong một cái chớp mắt tưởng chừng mũi kiếm ấy sẽ lao thẳng vào tim của y, tức thời Hàn Kỳ xoay kiếm, một đường máu văng lên, hắc y nhân ngay lập tức nằm dưới kiếm của Hàn Kỳ

Vân tiểu khuynh một thoáng thờ phào nhẹ nhõm, nhũn nhũn mà đánh giá tình trạng hỗn loạn của nơi đây, Vân Tiểu Khuynh lắc đầu thờ dài, quả thật cơ hội xoay chuyển chỉ bằng con số không, lần này có lẽ nàng và hấn cùng nhau xuống dưới Diêm vương đạo chơi một vòng rồi...

Tiếng đao kiếm đã yên lặng hẳn...

Quanh Hàn Kỳ giờ khắc này đứng cả trăm cao thủ, mà hấn lại bị thương nặng như vậy...

Nam Vân đế từ lúc bắt đầu cho đến kết thúc, chỉ đứng yên lặng từ xa quan sát, nhìn thấy nam nhân kia lấy một địch trăm, giữa thiên binh vạn mã vẫn diêm nhiên ứng phó, từ đáy lòng rất là bội phục, không hổ là đối thủ số một của y, nhưng là người này cản đường thống nhất thiên hạ của y, người này lại là phu quân của người kia, cho nên y không thể không sát, Lăng Quân Dao một thoáng tiếc nuối, người này có lẽ là đối thủ duy nhất trong thế gian này có thể sánh ngang cùng y...

“Lăng Hàn vương gia, người được xem là chiến thần Đông Li, bách chiến bách thắng xem ra lần này lại thua dưới tay trăm...” Nam Vân đế cười nhạt, thanh âm không ra cảm xúc

Hàn Kỳ một tay chống kiếm, đứng vững, cả người của y nhuộm đầy huyết, y lạnh nhạt cười, vẫn vẫn đậm phong khinh như vậy, người này dù cho bị đòn thế bí như thế nào đi chăng nữa, thì vẫn luôn khiến cho người ta không sao xem thường được: “Nam Vân đế, lần này người cũng tổn thất không nhỏ đâu, nếu ta đoán không lầm, biên cương Nam Vân, Đông Li của ta cũng đã dành thế thượng phong rồi...”

Nam Vân đế cười lạnh: “thì đã sao, hi sinh vài tòa thành, bắt sống được Lăng Hàn vương gia, như vậy trăm vẫn lời mà...”

Hàn Kỳ cười giễu: “Nam Vân bệ hạ a, người tưởng ta sẽ dễ dàng để cho người bắt sống, uy hiếp hoàng huynh sao?! chỉ cần ta chết, thì khi đó lòng dân phản nộ, ý chí binh lính sục sôi, khi ấy chẳng phải Đông Li được lợi thế hơn sao?” Nam Vân đế không ngờ Hàn Kỳ lại dùng chiêu cuối cùng như vậy, nếu như Hàn Kỳ tự vẫn nhất định y sẽ bắt lợi không ít, Nam Vân đế nhìn Hàn Kỳ, nam nhân kia dù trên bước đường sinh tử vẫn cười ngạo nghễ như vậy,

hốt nhiên Nam Vân đế y cũng không rõ, cuộc chiến này rốt cuộc là y thắng hay nam nhân kia mới là kẻ thắng cuộc?!

Hàn Kỳ cười cười, không có ai biết, từ nãy đến giờ, y chỉ đang cố chống chọi mà thôi, cổ độc trong người y đã xâm nhập vào cốt tủy, để đứng thôi cũng thật quá khó khăn, y cười nhẹ, xem ra lần này đến lão thiên gia cũng dồn y vào đường cùng

Không khí lúc này đây thật lạnh a

Không biết nương tử lại đang làm gì rồi. ...

Có lẽ mùa đông năm nay y chẳng thể nào làm ấm lò cho nương tử được

Mùa đông năm sau, và năm sau nữa cũng thế. ...

Nương tử! nàng đã nói chờ ta về, nhưng lần này đây ta thất hứa, nàng có giận không?!

Nương tử, nếu tin ta chết rơi vào tai nàng, nương tử à... nàng có vì ta mà rơi một giọt nước mắt. ...

Nương tử! mặc dù ta rất muốn nàng vì ta mà rơi lệ một lần, nhưng là... ta vẫn hi vọng nàng đừng khóc, nếu không dẫu có xuống đường hoàng tuyền, ta vẫn không sao yên tâm được. ...

Nương tử! hôm nay ta chưa nói câu ‘ta yêu nàng’ với nàng... và có lẽ về sau cũng chẳng còn ta bên cạnh lắm nhai câu nói đó với nàng, nương tử, khi đó... nàng có buồn không?

Nương tử. ...

Nương tử. ...

Ta nhớ nàng. ...

Một lần thôi. ...

Ta... muốn... gặp nàng.

Mí mắt của y thật sự nặng, mọi thứ xung quanh rất mờ, rất mờ, nhạt nhòa dần, thân hình của y cũng không sao đứng vững được nữa. ...

“Hàn Kỳ! chẳng phải ta đã nói, nếu ngươi bị thương thì đừng về gặp ta sao....” vắng vắng đâu đây nghe thanh âm than khê của nữ tử, vẫn lãnh đạm đến như vậy, nhưng là thật sự rất ấm áp. ...

Là y đang mơ sao? là vì quá tưởng niệm nhưng nhớ cho nên mới nghe thấy thanh âm của nương tử rồi, theo bản năng, y cố trợn mắt kiếm tìm nơi phát ra thanh âm. ...

Bạch y nữ tử không biết từ lúc nào từ từ tiến lại gần, hốt nhiên đám cao thủ gần đó cũng không hiểu vì sao lại nhường đường cho nữ tử kia vào

Có lẽ là vì trương dung mạo kia quá mức tuyệt diệu

Hay là vì vẻ mặt kia quá đối thờ ơ đến lạnh khốc, khiến cho người ta không sao hành động gì cho phải?

Bạch y nữ tử bất nhiễm bụi trần, một đầu ngân phát trắng như tuyết, dung mạo khuynh thành khuynh quốc, mi gian yêu điểm một đóa hồng liên, dường như thấu hết mọi vẻ đẹp của thế gian. ...

Nữ tử vươn tay nắm lấy tay nam nhân, vẻ mặt vẫn như vậy vô hi vô bi, khiến cho người ta rốt cuộc không hiểu, nữ tử này là đang muốn gì, nghĩ gì?? Thật sự kỳ lạ

Lăng Quân Dao khi thấy Vân Tiểu Khuynh cũng hết sức bất ngờ, y chỉ còn biết đứng đó, không biết hành động gì cho phải, mỗi lần thấy nữ nhân này, y luôn khó có thể tự điều khiển bản thân mình, là một đề vương cái cảm giác này thật sự nguy hiểm, nhưng là một nam nhân, y lại thích khiêu chiến cái cảm giác mới mẻ đó. ...

“Nương tử! là ta đang mơ sao?” Hàn Kỳ ngây ngô cười, khiến cho đám cao thủ vô lâm cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, này nam nhân tiểu dung ngây ngô như vậy chính là cái kẻ giết người như ma vừa rồi?! thật sự rất khó tin nha

“Hàn Kỳ! ngươi lại bị thương rồi... lần này phạt ngươi một năm không được tiến Tây Noãn các...” Vân Tiểu Khuynh chột cười, tuy là uy hiếp nhưng tiểu dung ôn nhu như hải, tựa đóa tuyết liên hé lộ trong cái lạnh ngàn năm, khiến cho lòng người tăng tăng gợn sóng. ...

“Nương tử hạ thủ lưu tình a...” Hàn Kỳ bỗng dung hét lên, chỉ có điều cử động quá mạnh khiến cho cả người của y lao đảo, Vân Tiểu Khuynh nắm chặt lấy vạt áo của y, để cho y tựa lên người mình, một thân bạch y trắng muốt giờ khắc này đây nhiễm huyết đỏ tươi, tựa đóa đào hoa nở rộ trong cái nền trắng tinh khôi ấy. ...

“Hàn Kỳ! ngươi có còn sức chạy nữa không?” Vân Tiểu Khuynh nhỏ giọng bên tai hắn mà hỏi như vậy? Hàn Kỳ cố rướng mi mắt nhìn Vân Tiểu

Khuynh, gật gật đầu. Vân Tiểu Khuynh khẽ mím môi, nàng nói : “ một lát nữa, có ám hiệu của ta, ngươi ngay lập tức dùng khinh công chạy biết không?!”

“ Không được, nương tử, còn nàng thì sao? nàng đã hứa ở bên cạnh ta... mãi mãi...” Hàn Kỳ không đồng ý. Vân Tiểu Khuynh vươn tay vuốt nhẹ gương mặt của y, một viên thuốc đưa vào môi y, Hàn Kỳ nghi hoặc nhìn Vân Tiểu Khuynh, Vân Tiểu Khuynh thăm thì : “ ta biết, lời hứa với ngươi, ta sẽ không quên...”

“ Vân Tiểu Khuynh...” Bỗng dưng một thanh âm chen vào giữa hai người, Vân Tiểu Khuynh ngẩng đầu nhìn nam nhân đứng cách đó không xa nhìn mình, mi gian một thoáng khẽ nhú, thanh âm không ra hi giận : “ ngươi là ai?” Hắn đứng trong đám bụi Hàn Kỳ, đương nhiên không phải là kẻ tốt rồi

“ Nàng không nhớ ta?” Lăng Quân Dao chợt cười, nữ nhân này, chẳng lẽ ngoài một Hàn Kỳ thì không gì lọt được vào mắt nàng sao chứ, y có thua gì hắn?

“ Ta và ngươi có quen biết sao?” Vân Tiểu Khuynh hỏi lại

“ Hai năm trước, dưới tán đào thụ, nàng cứu ta một mạng...” Lăng Quân Dao khe khẽ thở dài “lần trước hoa đăng hội, chúng ta tương ngộ một lần, nàng chẳng lẽ không có ấn tượng sao?”

Vân Tiểu Khuynh nhìn nhìn hắn, rồi quay sang nhìn Hàn Kỳ, hỏi : “ hắn là Nam Vân đế? Người hạ ngươi ra nông nỗi này đây à?” Hàn Kỳ ra sức gật đầu “ đúng vậy a! nương tử, hắn chính là người xấu đó, khiến cho vị phu ra nông nỗi này, nương tử nhất định không được để ý đến hắn đâu đó”. Giờ khắc này, Hàn Kỳ lấy lại một chút sức lực, hết sức kêu gọi quyền lợi, Nam Vân đế chắc chắn là có ý đồ đen tối với nương tử yêu dấu của hắn rồi...

“ Ta thật sự cứu ngươi một mạng?” Vân Tiểu Khuynh nhìn Lăng Quân Dao, thanh âm lạnh nhạt vô ba

“ Ân...” Lăng Quân Dao gật đầu

“ Vậy cho nên ngươi thiếu ta một mạng”

“ Đúng vậy”

“ Tốt lắm, một mạng đổi một mạng, ta muốn hắn...” Vân Tiểu Khuynh chỉ chỉ Hàn Kỳ

“ Hào!” Lăng Quân Dao không suy nghĩ nhiều đáp, lại nói : “ chỉ cần nàng theo ta, ta sẽ để lại cho hắn một mạng” Dù gì hắn trúng cổ độc, không sống lâu được, cũng không ảnh hưởng gì đến việc thống nhất ngũ quốc của y

Hàn Kỳ mới đầu nghe Lăng Quân Dao đồng ý, một thoáng kinh ngạc, nhưng nghe thấy câu nói tiếp theo của hắn, y càng thêm ra sức ôm chặt Vân Tiểu Khuynh, không nói nhưng cũng đủ biết hắn đang lo lắng như thế nào, Vân Tiểu Khuynh vỗ vỗ nhẹ tay hắn, nhìn Nam Vân đế, thanh âm bình tĩnh : “ ta đã hứa với hắn sẽ bên cạnh hắn, cho nên điều này không được!”

Nam Vân đế hừ lạnh : “ chẳng lẽ nàng không sợ ta sát hắn”

Vân Tiểu Khuynh nhẹ cười, vân đạm phong khinh : “ ngươi giết không được hắn, chỉ cần Vân Tiểu Khuynh ta còn sống, hắn nhất định phải sống, nếu hắn có tử, cũng phải là từ dưới tay ta...”

Nam nhân của nàng, há để cho kẻ khác ức hiếp!

Một nữ tử yếu nhược, tay không tác sắc, thanh âm nhẹ hẫng, không nặn không nhạt nhưng thực sự đủ uy nghiêm bức người

Đông Li vương triều thất vương phi, há có thể là nhân vật tầm thường? dù ở trong thế bị động nhất nhưng cũng không ai có thể vọng động xem thường...

Lăng Quân Dao một lần nữa nhìn kỹ nữ tử mà mình ái mộ tương tư hơn hai năm kia, quả thật y chưa hiểu gì về nàng cả, tuy lạnh nhạt vô tâm nhưng cũng đủ kiên cường, đủ lãnh khốc, đủ tàn nhẫn với bản thân mình, Lăng Quân Dao chợt cười...

“ Ta có gì thua hắn, chỉ cần nàng đi theo ta, nàng sẽ là Đế hậu Nam Vân...”

Vân Tiểu Khuynh giương mi nhìn hắn, lạnh nhạt cười : “ vậy thì sao? đừng nói là Đế hậu cho dù là Đế vương ta cũng không cần, ta chỉ cần hắn... Vân Tiểu Khuynh chỉ cần một tiểu diện ma vương là đủ rồi...”

Ta chỉ cần hắn.....

Vân Tiểu Khuynh chỉ cần một tiểu diện ma vương là đủ rồi...

To continue.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: CHƯƠNG KẾT – THIÊN HẠ NÀY, AI LẠI LÀ SI NHÂN?! (TRUNG)

Hàn Kỳ chợt cười, thanh âm tràn đầy thỏa mãn, y ôm chặt lấy nàng, cảm đặt lên vai nàng, tiểu dung sáng lạng, chói lọi triều dương, đắc ý vô cùng

Nương tử! có lời này của nàng... Hàn Kỳ sinh kiếp này quả thật không uổng!

Lăng Quân Dao chợt im bặt, nhìn Vân Tiểu Khuynh...không thốt thành lời

Hai năm nhưng nhớ, hai năm tưởng niệm, yêu thương chờ mong... tất cả hóa thành hư ảo

Vân Tiểu Khuynh chỉ cần một tiểu diện ma vương sao? hay lắm,... Câu trả lời thật hay... Ha ha... nguyên lai yêu của hần chỉ là vô bổ, là tự mình đa tình thôi...

“Bất hần, đừng để bị thương nàng...” y ra lệnh... Thanh âm bắt giác đầy chán chường...

Đám cao thủ nghe lệnh để vương, đồng loạt vung kiếm về phía Hàn Kỳ, Vân Tiểu Khuynh lấy trong lòng vài quả cầu nho nhỏ, tung lên, tức thời một đám khói không biết từ đâu bao phủ khắp nơi, như một mê trận sương ảo, không ai thấy ai... sự việc diễn ra quá đột nhiên, mọi người một chỗ sững sờ...

“Hàn Kỳ! đi thôi...” Vân Tiểu Khuynh ra hiệu, Hàn Kỳ ngầm hiểu ý, một tay ôm lấy Vân Tiểu Khuynh, dùng tốc độ nhanh nhất của mình thoát ra khỏi đám sương mù,...

“Mọi người đừng hoảng loạn, ngay lập tức tĩnh tâm, bắt lấy Lăng Hàn vương gia...” Một người trong đám cao thủ hô lớn...

“Ly ca ca, huynh đi đâu vậy?!” Vân Tiểu Khuynh nhìn thấy Thanh Ly muốn đi, vội vàng hỏi, Thanh Ly đậm cười, y nói: “ta không muốn để cho muội hối hận về sau”. Vân Tiểu Khuynh hiểu ý, buông tay nam nhân, nàng cười thầm...

Thanh Ly nhanh chóng tiến vào đám đông, lách mình ra tay đã bại bót đám võ lâm cao thủ...

Lăng Quân Dao cũng tiến vào trận đánh, y vung chưởng lực về phía Hàn Kỳ, Vân Tiểu Khuynh xoay người đứng trước mặt Hàn Kỳ, Lăng Quân Dao giật mình, thu lại chưởng lực, y nhìn nữ tử, một thoáng rồi bỏ

“Hai người chạy đi” Thanh Ly dùng chưởng pháp đẩy hai người về phía xa, quay lại đối phó Nam Vân đế, Hàn Kỳ cũng không rõ vì sao nam tử kia lại giúp mình, nhưng cũng không nghĩ nhiều như vậy, nhân cơ hội vẫn còn chút sức lực, ôm lấy Vân Tiểu Khuynh, chạy về phía trước...

“Ngươi tại sao lại phản bội...” Lăng Quân Dao phẫn nộ nhìn Thanh Ly, Thanh Ly cười cợt, y nói: “Nam Vân đế, người nói sai rồi, ta chưa từng trung thành với người, sao lại nói là phản bội được?”

“Ngươi...!” Lăng Quân Dao lạnh lùng gầm từng tiếng, y ra sức đánh về phía Thanh Ly, không chút lưu tình, nói về võ công thì Thanh Ly quả thật thua Lăng Quân Dao một bậc, cho nên chưa đầy một canh giờ sau, Thanh Ly đã là tướng bại dưới tay Lăng Quân Dao. Lăng Quân Dao lạnh lùng đâm một kiếm về phía Thanh Ly, nhanh như chớp một bóng người lao ra trước mặt thanh ly, nữ tử ôm chặt lấy thanh y nam nhân, không thốt thành tiếng, Lăng Quân Dao nhìn nữ tử trước mặt, chợt nhớ lúc này nữ tử kia cũng là như vậy che chắn trước mặt Hàn Kỳ, y buông kiếm...

“Chúng ta xem như chấm dứt giao dịch...” Lăng Quân Dao lạnh nhạt nói, sau đó nhảy lên lưng ngựa, cùng đám cao thủ võ lâm đuổi theo hướng đi của Hàn Kỳ...

“Khụ. khụ. ...!!” Thanh y nam tử cả người sức lực hầu như không còn, Nam Vân đế đó quả là chưởng lực mạnh như vũ bão, cả cơ thể của y giống như bị nghiền nát vậy

“Ly ca ca... huynh không sao chứ?” Vân Tiểu Khuynh lo lắng hỏi

“Khụ! Ta không sao... Khuynh nhi! Đừng khóc...” Thanh y nam tử gắng cười, vươn tay muốn lau đi nước mắt của nữ tử nhưng cái vươn tay giờ khắc này đây đối với nam tử này âu cũng là một chuyện khó. Vân Tiểu Khuynh run run chạm vào nam tử, thanh âm nức nở: “huynh nhất định không được có chuyện gì... muội chỉ còn huynh, chỉ còn huynh mà thôi, Ly ca ca, huynh đã nói chúng ta cùng đi thăm mỹ cảnh thiên hạ, cùng tham gia vào giang hồ... huynh đã hứa...”

“Đúng vậy! ta đã hứa...” nam tử cười nhẹ, ta đã hứa cùng muội nhiều lắm, nhưng lại chưa thực sự mang lại hạnh phúc đến cho muội, lẽ ra nhiều năm trước ta không nên rời muội mà đi, nhẽ ra cứ như vậy ôm chặt lấy muội, có lẽ giờ khắc này đây chúng ta đã không như thế này rồi...

“Ly ca ca... muội thực sự hối hận rồi, ...” Vân Tiểu Khuynh nhẹ giọng ní non: “chỉ cần huynh không sao, muội sẽ không yêu không oán ngái ấy nữa, chỉ cần huynh chỉ cần huynh mà thôi, Ly ca ca... huynh đừng bỏ muội...”

“Khuyhnh nhi! Muội đã hứa... kiếp sau nhất định cho ta...” Thanh Ly mỉm cười dịu dàng, nam tử đôi con ngươi thâm tình như hải, thanh âm tràn đầy sùng nịnh

“Đúng vậy, kiếp sau, kiếp sau nữa,... Đòi đòi kiếp kiếp Vân Tiểu Khuyhnh chỉ yêu một Thanh Ly mà thôi...” Vân Tiểu Khuyhnh thanh âm trở nên nghẹn ngào, muốn khóc cũng không khóc thành tiếng được nữa, chỉ là hai hàng nước mắt không tiếng động cứ thi nhau lặng lẽ rơi...

“Vậy... ta an tâm...” Thanh Ly khe khẽ cười, y nói : “Khuyhnh nhi! Đừng khóc.... Hãy sống thật vui vẻ, đừng đau lòng, dù ở nơi nào, bất cứ nơi đâu ta vẫn luôn chờ đợi muội...”

“Chôn bi ngạn hoàng tuyền, hai bên bờ nở rộ hoa bi ngạn kia.... dù bao nhiêu lâu ta cũng sẽ đợi muội, cùng nhau uống vong xuyên thủy, cùng đầu thai luân hồi, bao nhiêu lâu bao nhiêu kiếp, cũng chỉ yêu muội mà thôi,... được không?!”

“Được... được mà, huynh nói điều được.....”

Thanh y nam tử, an tường tiểu dung, khẽ nhắm mắt, tay buông xuống, nét cười còn đọng lại...

Nữ tử ngồi bên cạnh, ôm chặt lấy nam tử, bật khóc thành tiếng, nghẹn ngào, bi thương

Ly ca ca....

Ly ca ca....

Huynh lúc nào cũng chỉ vì muội, nhưng muội lúc nào cũng phụ huynh! Sao huynh cứ luôn tốt với muội như vậy chứ

Ly ca ca....

Muội thực sự hối hận rồi....

Nếu biết trước oán hận đời này là mạng của huynh, muội tình nguyện không hận....

Thanh Ly ... Thanh Ly....

Tám tuổi năm ấy gặp huynh, đẹp như một giấc mơ

Huynh lúc nào cũng ôn nhu mỉm cười nhìn muội, lúc nào cũng bảo vệ muội, khi ấy với muội, huynh là tất cả, ngày huynh ra đi.... Cũng giống như mặt trời trong muội chột tắt

Nhìn thấy ngài ấy, nụ cười ấm áp bao dung nữ tử kia, nhìn ấy ngài ấy quan tâm săn sóc nữ tử kia muội hâm mộ, muội thầm mến, muội yêu thương... chính muội lại quên mất mặt trời của riêng mình...

Ly ca ca, có lẽ huynh nói đúng, thứ không chiếm được mới là thứ quý giá nhất, muội cố chấp không buông, cuối cùng khiến huynh bồi đắp tính mạng đi vào

Đề rồi mất đi.....

Mới hiểu, ai là người mình thực sự yêu nhất...

Huynh.....

Không phải là ngài ấy, không là thể thân của ngài ấy

Ngài ấy là chói lọi triều dương, còn huynh ôn nhuận như ánh trăng kia

Muội... không cần mặt trời, muội chỉ cần mặt trăng là đủ rồi...

Muội chỉ cần huynh.....là đủ rồi....

Tại sao giờ khắc này muội mới nhận ra điều đó chứ.....?!!

Ly ca ca....

Đau thương

Bất lực..

Khốn cùng.....

Nhân sinh cứ hay đâm đầu vào những huyền tưởng mê hoặc để rồi hối hận...

Khi ấy! thực sự đã muộn rồi.....

Nếu như... nữ tử kia không cố chấp đến như vậy

Nếu như... nữ tử kia không chấp niệm sâu sắc đến như thế

Vậy thì... kết cục của bọn họ có như vậy không?!

Ai...!! Chỉ tiếc là thế gian này không có từ ‘nếu như’ kia

Cho nên.... chỉ còn có thể nuối tiếc suốt đời mà thôi...!!!

Lại nói đến hai nhân vật chính của chúng ta, sau khi được Thanh Ly giúp đỡ thoát ra khỏi đám cao thủ võ lâm cùng Lăng Quân Dao, cứ theo hướng tây mà tiến về phía trước, Hàn Kỳ nhờ có viên thuốc của Vân Tiểu Khuynh mà khôi phục ba phần công lực, nhưng chỉ bấy nhiêu thôi làm sao ứng phó kịp nhiều lộ võ lâm cao thủ đến như vậy? khi Lăng Quân Dao cùng đám võ lâm cao thủ đuổi kịp thì Hàn Kỳ cùng Vân Tiểu Khuynh đã không còn lối để chạy nữa rồi, và bây giờ chính là tình trạng như thế này đây

Đại lục hùng vĩ nhất có ba đoạn thanh nhai, một là dãy Thanh La, hai là Thanh Sơn cùng Thanh Long. Trong đó thì dãy Thanh La cùng Thanh Sơn đã thuộc địa phận của Đông Li. Mà dãy Thanh Sơn hùng vĩ trong truyền thuyết lại rất đúng lúc ở tại Kỳ châu, và cũng thật đúng lúc nó lại là địa điểm tập trung các nhân vật của chúng ta

Hai người đứng chót vót trên đỉnh Thanh Sơn, cách chỉ vài bước chân là đám cao thủ cùng Nam Vân đế, không ai dám hành động lỗ mãng tiến lại gần....

“Vân Tiểu Khuynh! Lại một lần nữa, chỉ cần nài đồng ý theo ta, ta sẽ để lại mạng sống cho hần...” Lăng Quân Dao không nhanh không chậm nói, nữ tử thường rất dễ mềm lòng, chỉ cần nài theo y, y tin thời gian qua đi, nài sẽ quên Hàn Kỳ, sẽ yêu thương y, nhưng là Nam Vân đế y tính lắm, Vân Tiểu Khuynh vốn không là nữ tử tâm thương, nữ nhân này rất đậm mực, đậm mực đến lạnh khốc, chưa từng mềm yếu với bất cứ ai ngoại trừ một Hàn Kỳ. Vân Tiểu Khuynh vẻ mặt vẫn như vậy lạnh nhạt, thanh âm không ra cảm xúc: “Nam Vân đế, dù ngươi có hỏi bao nhiêu lần thì kết quả cũng như vậy mà thôi”

Hàn Kỳ bây giờ tình trạng nửa mê nửa tỉnh, cổ độc đang phát tác, sắc mặt của y tái ngắt, nhưng vẫn cố chấp nắm chặt tay Vân Tiểu Khuynh, cả người hầu như dựa vào người nài, thì ra nương tử của y cũng mạnh mẽ như vậy, không chỉ có y là nơi nương tựa cho nương tử dựa vào, mà thật ra nương tử cũng chính là người duy nhất khiến y an tâm dựa vào, phút giây sinh tử như thế này, có một nữ tử đứng ra trước mặt mình bảo vệ mình, Hàn Kỳ, y thừa nhận y cảm thấy thực sự vui vẻ, xưa nay chỉ có y bảo hộ người khác, chứ chưa từng có ai bảo hộ y, thật ra y cũng chỉ là con người mà thôi, dù là đáng nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, dù là anh hùng cái thế đi chăng nữa, y vẫn cần người bảo hộ... cái cảm giác này thật sự không nói nên lời hạnh phúc

“Vậy thì đừng trách ta độc ác...” Lăng Quân Dao cười lạnh, y vung tay ra hiệu cho vài cao thủ gần đó tiến lại gần chỗ Hàn Kỳ cùng Vân Tiểu Khuynh, Vân Tiểu Khuynh giương mi nhìn hai ba nam nhân tiến lại gần, đôi con ngươi một thoáng lạnh như băng, bất giác cũng khiến cho vài hán tử giật mình, nếu không phải bọn họ thấy được nữ tử này không biết võ công, nếu không chắc chắn bọn họ cũng không dám ra tay, bởi lẽ mâu quang kia quá đáng sợ, không phải là lạnh như băng tuyết, càng không là ánh nhìn sắc bén như ưng như báo, mà là một mảnh tiêu điều xơ xác, hoang vu mờ mịt, tất cả điều là... vạt chết...

“Nam Vân đế! Ta đã nói, nam nhân của ta, nếu tử cũng là ta- Vân Tiểu Khuynh ra tay, chẳng lẽ ngươi không rõ...” Vân Tiểu Khuynh chột cười, tiểu dung lạnh nhạt như có như không, Lăng Quân Dao chỉ còn biết trợn mắt ngáy ngốc nhìn, lặp lại từng câu từng chữ, ý nghĩa trong câu nói của nữ tử này

Vân Tiểu Khuynh nhếch môi cười khê, nài vươn tay đỡ lấy Hàn Kỳ, tay còn lại ôn nhu vuốt ve gương mặt tuấn mỹ của hần, nài nhẹ giọng lên tiếng: “Hàn Kỳ! ngươi nói xem, nếu ta muốn ngươi chết, ngươi có hay không oán hận...”

Hàn Kỳ nửa mê nửa tỉnh, nhưng ý thức hầy còn tỉnh táo lắm, y cười cười, nhỏ giọng lên tiếng, nhưng thanh âm như vậy cũng đủ vào tai của mọi người nơi đây, y nói: “Chỉ cần là nương tử muốn! vì phu có thể làm được... tất cả”

“Tốt lắm... như vậy mới ngoan thôi...” nữ tử khe khẽ cười, ôm chặt lấy nam tử, sau đó rướn người lên một chút, hôn nhẹ môi nam tử, rất nhẹ, rất nhẹ..... sau đó một cái chạm tay nho nhỏ, nam tử thân hình ngã về phía sau, rồi xuống đoạn thanh nhai

Sự việc diễn ra vô cùng bất ngờ, mọi người chỉ còn biết há hốc mồm kinh ngạc, trợn mắt nhìn nữ tử, bạch y nữ tử vẻ mặt vẫn như thế, từ đầu đến cuối, không tức giận cũng không hoảng hốt hay sợ hãi, nhất quán lãnh đạm, nài ngẩng đầu nhìn Lăng Quân Dao, tiểu dung trên môi, nhàn nhạt như là sương là khói, phiêu miểu, phiêu miểu như hai năm về trước, ngày y một thoáng liếc nhìn, liền khuynh một đời tình...

Lăng Quân Dao có chết y cũng chưa từng nghĩ nữ tử kia sẽ tuyệt tình như vậy đây Hàn Kỳ xuống dưới vực, Thanh Sơn cho dù không cao như Thanh La nhưng cũng đủ sâu, đủ nguy hiểm người rơi xuống dưới đó, cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ cũng khó bề sống sót, huống chi Hàn Kỳ lại bị trúng cổ độc, thương nặng như vậy?! y hoàn toàn không đoán được, nữ tử kia là muốn làm gì...

“Nam Vân đế...thế nào, tại sao lại không nói lời nào, chẳng phải ngươi hao tâm tổn sức như vậy cũng chỉ vì muốn mạng của hần sao?” Vân Tiểu Khuynh cười nhẹ

Lăng Quân Dao lên tiếng: “nài... làm vậy là có ý gì?!”

“Ha ha... ý gì đâu! Chẳng phải ta đã nói, nam nhân của ta dù có tử cũng là Vân Tiểu Khuynh ta sát sao! ngươi làm sao xứng giết hần...” Vân Tiểu Khuynh không nhanh không chậm tiến về phía Lăng Quân Dao, vươn tay chạm vào ngực của y, động tác như là thân mật lắm vậy, Lăng Quân Dao bị hành động đột ngột thân thiết của Vân Tiểu Khuynh như là dọa đến, y đứng yên trên trời

Vân Tiểu Khuynh chợt cười, một nụ cười khuynh thành khuynh quốc, làm cho biết bao nhiêu nam nhân cam nguyện khom lưng quỳ gối, tiểu dung thanh lệ xuất trần yêu diễm như yêu nghiệt, câu hồn thể nhân.....

“Ngươi...”. Lăng Quân Dao trên trời nhìn nữ tử tiểu dung xinh đẹp, nhưng lại không biết tự khi nào dùng đoản đao sắc nhọn đâm vào ngực y, máu từ trong lồng ngực ứa ra, đỏ tươi, nhuộm thắm cả vạt áo, bàn tay trắng nõn xinh đẹp của nàng, cũng nhiễm đỏ, chói mắt vô cùng

“Nhân sinh nếu như thế gian vẫn ta có gì hối hận nhất, có chẳng chính là hai năm về trước tình cờ cứu ngươi một mạng, bây giờ một mạng đổi lại một mạng, ta và ngươi ân oán quyết tuyệt, không ai nợ ai...” Vân Tiểu Khuynh đậm cười

“Ta đã nói, chỉ cần Vân Tiểu Khuynh ta còn sống thì không có ai có thể lấy tính mạng của hần, nếu như hần chết, thì Vân Tiểu Khuynh ta cũng không còn trên thế gian này... ngươi khá hiểu?!” nữ tử ôn nhu cười, dịu dàng tựa một xuân phong, giống cánh đào hoa nở rộ bay lá lướt khắp nơi, thanh lệ tuyệt trần

Lăng Quân Dao trở mắt nhìn nữ tử như một cánh bướm trắng, phiêu hốt xinh đẹp, ngã dần, ngã dần dưới đáy đoạn Thiên nhai, không thể nói được gì, càng không thể hành động được gì, hầu như mọi cơ quan trong y bị đình chỉ, không sao cử động được nữa

Thế gian này, kẻ lãnh khốc nhất, vô tình nhất, không phải là Lăng Hàn vương gia Hàn Kỳ, càng không phải là hần Nam Vân đế Lăng Quân Dao, mà là bạch y nữ tử lãnh đạm như nước kia...

Quyết tuyệt, không chừa cho ai bất cứ con đường sống nào, lãnh huyết như vậy, kiêu ngạo như thế..... mới là nàng đương triều Đông Li thất vương phi...

Vân Tiểu Khuynh...

Vân Tiểu Khuynh.....

Sao nàng lại nhẫn tâm như vậy! nhìn người mình yêu tự tuần trước mặt mình, nỗi ám ảnh này, phải mất bao lâu mới có thể quên đi

Tính toán hết cả, hơn thua hết cả, bày mưu tính kế, nước cờ phân định xong rồi, nhưng lại chưa tính đến con tim của mình....

Vân Tiểu Khuynh, chiều này của nàng đủ độc, vì nàng ta mới đánh chiếm Đông Li sớm hơn dự định, không ngờ kết cục là như vậy, rốt cuộc là ta đã mất đi, hay là có được?!

Thống nhất ngũ quốc, lí tưởng cả đời y, trở thành thiên cổ nhất đế là khát vọng của y, ấy vậy mà sự xuất hiện đột ngột của bạch y nữ tử khiến nó hoàn toàn đảo lộn

Nhìn nữ tử buông mình xuống đoạn thanh nhai, bỗng dưng Lăng Quân Dao cảm thấy mệt chết đi được, mệt vô cùng...

Có được thiên hạ rồi thì sao? cũng mất đi người mà mình yêu nhất

Thống nhất thiên hạ rồi thế nào? Có chăng cũng chỉ là cô độc một đời người...

Ước mơ, lí tưởng cả đời của y... hóa ra chẳng bằng tiểu dung ôn nhuận của người kia...

Lăng Quân Dao y chợt cười, cười nhẹ, rồi cười như điên, điên cuồng cười, máu tẩm ướt vạt áo của y, y nắm lấy đoản đao lòi ra khỏi ngực của mình, huyết văng khắp nơi, thân hình một thoáng lao đảo, y nắm chặt lấy đoản đao, xoay người bước đi...

Bước chân nặng nề u uẩn, quanh thân bất chợt điều linh không thể tả

Nam tử, lam bào cao quý, đôi con ngươi tràn đầy nỗi mệt, mi gian u uẩn tang thương, bị ai không thốt thành lời

Tuyết rơi nhẹ, rơi nhẹ, phủ lên bờ vai y, trắng muốt...

Huyết hòa cùng tuyết, đỏ cùng trắng, hòa quyện vào nhau, xinh đẹp vô cùng...

Là tịch mịch

Là bi thương

Hay là... trống rỗng, không thể diễn tả thành lời?!...

Tranh giành một đời, hốt nhiên nhận ra, thì ra mình có được... chẳng là gì cả...

Vẫn còn.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: CHƯƠNG KẾT – THIÊN HẠ NÀY, AI LẠI LÀ SI NHÂN?! (HẠ)

“Hàn Kỳ! ngươi sao rồi...” Vân Tiểu Khuynh khẽ lay nhẹ thân hình Hàn Kỳ, nhưng nam nhân giờ khắc này nằm bất động, không có chút cử động nhỏ nào, hơi thở cũng thật yếu nhược, Vân Tiểu Khuynh một thoáng run rẩy, lần đầu tiên nàng cảm thấy lo sợ như thế này

Hơn mười ngày trước, là nàng cố ý cho người ở dưới đoạn thanh nhai dùng dây leo đan thành một cái lưới không lồ mắc dưới nơi này, cho nên nàng mới tự tin đẩy hắn xuống, để tránh thoát truy kích của Nam Vân đế, nhưng điều nàng không lường trước được ấy là hắn lại trúng cổ độc, y thuật nàng chỉ biết sơ sơ, chứ còn cổ độc thì nàng không rõ, giờ khắc này giữa nơi hoang vắng như thế này, đi đâu mà tìm người giải cổ độc bây giờ?!

“Hàn Kỳ! tỉnh tỉnh... Hàn Kỳ...” Vân Tiểu Khuynh khẽ gọi

“Hàn Kỳ! không sao, đừng lo ta sẽ tìm người giải cổ độc giúp ngươi, ngươi nhất định, nhất định không sao...” Vân Tiểu Khuynh nhẹ giọng lầm nhảm...

Nàng cố hết sức mình dịu hắn, sức lực vốn không còn nhiều, nhưng vẫn cắn răng một tay ôm lấy vòng lưng của hắn, một tay nắm chặt lấy vạt áo của hắn, men theo hướng phía trước mà bước đi...

“Hàn Kỳ... ngươi tỉnh được không, ngươi đừng làm cho ta sợ...” Vân Tiểu Khuynh liên tục nói, chỉ sợ hắn nhắm mắt, là vĩnh viễn không bao giờ mở ra được nữa, nỗi sợ hãi lấn chiếm cả người nàng, chưa bao giờ cảm xúc của nàng lại được bộc lộ nhiều đến như vậy, lo âu, phiền muộn, đau lòng, sợ hãi... Mọi cảm xúc tưởng chừng như nàng chưa từng có lại xuất hiện lần lượt...

“Nương... tử...” thanh âm khô khốc đứt quãng, Vân Tiểu Khuynh nghe được, một thoáng mừng rỡ, nàng nói: “Hàn Kỳ! ngươi cảm thấy sao rồi!” Hàn Kỳ cố mở mắt nhìn Vân Tiểu Khuynh nhưng không được, mi mắt của y thực sự nặng: “khụ...!!” Một hàng huyết đỏ sậm từ trong miệng y chảy ra, chói mắt vô cùng...

“Hàn Kỳ! ngươi hôm nay còn chưa nói ba từ đó với ta, ngươi nhất định không được ngủ, biết không?” Vân Tiểu Khuynh lên tiếng, thanh âm khàn khàn...

“Ân, đã biết....” Hàn Kỳ nhỏ giọng đáp

“Hàn Kỳ...”

“Ân”

“Hàn Kỳ...”

“Nương tử... vì phu không sao thật mà, làm sao vì phu có thể bỏ lại nương tử một mình đâu”

“Hàn Kỳ! chẳng phải ngươi muốn nghe ta nói ba từ ấy với ngươi sao?”

“Đúng vậy, vì...phu,... Rất muốn nghe...”

“Chỉ cần ngươi nghe lời, đừng ngủ, ta nói cho ngươi nghe.... Được không?!”

“Được mà... nương tử nói gì vì phu nghe đó....”

“Hàn kỳ....”

“Hàn kỳ.....”

Chưa bao giờ Vân Tiểu Khuynh lại nói nhiều đến như vậy, dường như ngôn ngữ trong nhiều năm của nàng cũng không bằng một buổi hôm nay nàng nói cùng hắn, Vân Tiểu Khuynh không thể suy nghĩ được gì cả, chỉ liên tục nói, liên tục nói, chỉ sợ hắn không nghe thấy thanh âm của nàng, sẽ nhắm mắt,....

Bước đi một nhọc, bao nhiêu lần ngã xuống, bao nhiêu lần lại đứng lên, bạch y từ lâu đã vương đầy bụi, đã nhiễm bao nhiêu huyết, xơ xác tiêu điều...

Đôi bàn tay trắng nõn xinh đẹp, đầy rẫy vết xước, vì bao nhiêu lần té ngã...

Đôi bàn chân nhỏ nhắn, đã đầm máu cả rồi, đi quá nhiều....

Bước đi như một bản năng, diu lấy hần, đưa hần đi tìm người cứu trị... tất cả như một bản năng, không ý thức gì được nữa...

Cho đến khi cánh vật trước mắt của nàng nhạt nhòa dần, khung cảnh như mơ như ảo... thấp thoáng như ẩn như hiện dung mạo ôn hòa của thanh y nam tử, Vân Tiêu Khuynh chợt mỉm cười, ngã khụy xuống đất, tuy nhiên tay vẫn còn nắm thật chặt tay của Hàn Kỳ, không sao tách rời ra được...

Những hạt tuyết trắng cứ rơi nhẹ, rơi nhẹ, vương vẩn khắp nơi, phủ mờ một màu trắng tinh khôi khắp vạn dặm thiên địa

Mùa đông năm nay thực sự lạnh, lạnh đến tái tê, cái giá rét thấm lạnh tận xương, hàn tận cốt...

Con gió đông vô tình đi ngang qua, mang theo khí lạnh bao trùm...

Trời đã sáng

Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu ánh sáng rất nhẹ, rất nhẹ....

Ánh sáng nho nhỏ, len qua từng góc cạnh không gian, phản chiếu lên dung nhan của nam tử đang nằm trên giường

Hàng mi dài như cánh quạt nhỏ, khẽ nhắm nghiền, dường như bị chút ít ánh sáng kia làm phiền, mi mắt của y khẽ nhú, mãi một lát sau, mới khẽ mở ra...

Nhắm lại rồi mở ra, rồi nhắm lại, mới thích ứng lại thứ ánh sáng nho nhỏ kia, Hàn Kỳ đưa mắt nhìn mọi cảnh vật xung quanh

Căn phòng đơn sơ nhỏ, mộc mạc thanh lịch... nơi này là đâu?

“Nương tử?!” y khàn khàn lên tiếng, muốn ngồi dậy, nhưng sức lực dường như bị ai đó rút hết, mãi một lát sau y mới có thể gượng dậy, Hàn Kỳ chợt cười, không ngờ có một ngày y lại trở nên nông nổi như thế này

“Ngươi đã tỉnh rồi sao?” bỗng dung một thanh âm vang lên, Hàn Kỳ ngẩng đầu, thấy một nam tử thanh sam, ôn hòa mỉm cười nhìn mình, Hàn Kỳ khẽ nheo mắt, một lát sau mới lên tiếng: “là ngươi!” Đúng vậy! người này không phải ai khác chính là Lãnh Quyết Phong, vị tuyệt đại thần y nổi tiếng của chúng ta, lần này y đến Thanh Sơn để tìm Hóa liên – một loại thảo dược quý hiếm, không ngờ lại gặp tình trạng thê thảm của hai vị cố nhân này, quả thật bọn họ rất là có duyên!

“Nương tử của ta đâu?!” Hàn Kỳ vội hỏi, Lãnh Quyết Phong khẽ thờ dài, y nói: “Nhạn nhi, đang bồi Vân cô nương nói chuyện, ngươi đừng lo...” Hàn Kỳ nghe thế một thoáng buông tâm nhưng nhìn thấy vẻ mặt muốn nói rồi lại thôi của Lãnh Quyết Phong, Hàn Kỳ cảm thấy bất an vô cùng, y vội hỏi: “ngươi có chuyện gì muốn nói sao?!”

Lãnh Quyết Phong chỉ còn biết than nhẹ, y nói: “thất vương gia! Ngươi trúng cổ độc, tuy không phải nói là vô phương cứu chữa nhưng là cổ độc của ngươi đã thấm vào lục phủ ngũ tạng rồi, nếu không cứu ngay lập tức thì dù cho là thần tiên cứu thế cũng vô phương cứu chữa”

Hàn Kỳ một thoáng trầm mặc, mãi một lát sau y mới khó khăn thốt nên thành tiếng: “cho nên...”

“Không còn biện pháp nào kịp thời bằng cánh dôi cổ độc trên người của ngươi vào người khác, rồi dùng thuốc áp chế, nếu không ngay lập tức cổ độc phát tác, mệnh vong...” Lãnh Quyết Phong cười khổ: “ngươi nhận cổ phải là người không có nội lực như vậy mới tránh cổ độc lan truyền nhanh chóng, và.... Vân cô nương...” Nói đến đây y không thể nói được gì nữa...

Hàn Kỳ một thoáng run rẩy, cố gắng khống chế mình bình tĩnh, nhưng thực sự sự tự chủ trong y lúc này đây hầu như không còn, y mịt mờ nhìn Lãnh Quyết Phong, như đợi phán quyết tử hình, Lãnh Quyết Phong nhẹ giọng than: “thất vương gia, ngài yên tâm, tính mạng của Vân cô nương vô ưu, nhưng là chân của cô nương ấy.... e rằng cả đời cũng không thể đứng lên được.....”. Một phần là vì chịu sức ép quá nhiều, một phần là do cổ độc, quả thật y đã vô phương cứu chữa rồi...

“Ngươi... thật xin lỗi, có thể để... cho ta một mình một lát...” Hàn Kỳ lên tiếng, mái tóc điểm bạc của y rũ xuống, che gần hết gương mặt, không thấy lắm biểu cảm trên dung nhan tuấn mỹ ấy, Lãnh Quyết Phong lắc đầu thờ dài, xoay người bước đi, để lại Hàn Kỳ ngồi ngơ ngẩn trên giường, không nói nên lời tịch mịch, cô đơn...

Y vùi mặt mình vào đôi tay tràn đầy thương tích, đôi vai khẽ run rẩy, nghẹn ngào không thành lời...

Nương tử.... tại sao nàng lại ngốc như vậy chứ....

Nữ tử một thân tuyết trắng xiêm y không vương chút khói lửa nhân gian, nàng yên tĩnh ngồi đó, dường như cả thiên địa như đọng lại trước thân hình bé nhỏ ấy, một đầu ngân phát mỹ lệ rũ xuống, xóa lên đôi bờ vai gầy, ngũ quan đẹp như họa, chính giữa vàng trắng đỏ chói yêu diễm một đóa hồng liên, hàng chân mày cong cong thanh lệ tràn đầy phong tình, mũi cao kiêu hãnh, làn môi anh đào đỏ mọng, dung nhan mười phần yêu nghiệt nhưng tiếc thay sóng mắt lại quá ư lãnh đạm, tưởng chừng như là vô hi vô bi, lông mi thật dài, cũng trắng như tuyết, rũ xuống, che đi ánh nhìn lãnh đạm của nàng...

Khuynh quốc dung nhan, khí chất nội liễm, phương hoa tuyệt đại tựa đóa tuyết liên ngàn năm hé nở, nữ tử này chỉ an tĩnh ngồi đó, cũng đủ sức thu hút hàng vạn nhân thế...

“Đến rồi sao còn không ra...” nữ tử thanh âm lãnh đạm, rất nhẹ rất nhẹ mang theo chút thờ dãi, khó có ai phát hiện ra, Hàn Kỳ từ từ bước lại gần, nữ tử ngồi đó cách y không xa, chỉ vài bước chân thôi, ấy vậy mà mỗi bước đi y như cảm thấy nói trôi qua cả ngàn vạn năm, như là lướt qua bao nhiêu đời người

Nữ tử vẫn xinh đẹp như vậy, vẻ mặt vẫn như thế nhất quán lãnh đạm, tiểu dung trên môi như có như không.... Không có gì thay đổi cả, nhưng là nữ tử chỉ còn có thể ngồi đó, không bao giờ đứng lên được nữa, cái cảm giác này... cái suy nghĩ này khiến cho y đón đau khôn cùng, không thể nói thành lời, có chăng bi ai nhất của thế gian này, đón đau tận cùng của nhân thế này, cũng chỉ có vậy mà thôi

“Nương tử!” y khe khẽ gọi....

“Hàn Kỳ! từ khi nào ngươi lại chậm chạp như vậy...” nữ tử chợt cười khẽ, nhẹ nhàng như gió thổi, như áng mây trắng lơ lửng trôi....

“Nương tử... ta...” Y muốn nói rất nhiều, rất nhiều điều muốn thốt nên nhưng không hiểu vì có gì thanh âm lại không nói thành tiếng, tất cả như bị ứ đọng ngay lại cổ họng, cứng ngắt....

“Đừng nói gì cả, Hàn Kỳ....” Vân Tiểu Khuynh nhợt nhạt cười : “dùng đôi chân của ta đổi lấy tính mạng của ngươi, cái giá này thật sự rất đáng...”

Hàn Kỳ ngồi xuống bên cạnh Vân Tiểu Khuynh, vươn tay chạm vào khuôn mặt của nàng, đầu ngón tay một thoáng run rẩy....

“Nương tử.....!!” y chỉ còn biết thốt hai từ như vậy, thiên ngôn vạn ngữ đến cuối cùng cũng chỉ nói thành lời hai tiếng như vậy thôi...

“Hàn Kỳ! còn nhớ ngày tương ngộ, ngươi một thân giá y, đỏ như huyết như đốt tẫn chúng sinh, yêu nghiệt vô cùng, nhưng không hiểu vì có gì nhìn thấy nụ cười sáng lạng triều dương của ngươi, ta lại luôn cảm thấy... ngươi thật tịch mịch....

Nhìn thấy ngươi vẻ mặt tức giận nhưng lại không dám làm gì ta, nhìn thấy ngươi vô điều kiện bao dung ta, sùng nịnh ta... bất giác không biết vì có gì, cứ như vậy ghi nhớ hình bóng của ngươi rồi...

Nhưng ta chỉ là một linh hồn, vô tình đi vào thân xác của nữ tử kia, vô tình gặp được ngươi, vô tình được ngươi yêu... ta hiểu rõ không nên thích ngươi, không nên để ngươi vướng vào ta quá sâu, nhưng là ta làm không được, lần đầu tiên trên đời, ta cảm thấy luyến tiếc, luyến tiếc ngươi....

Nhưng là ta cứ như vậy đi rồi... ngươi khi đó chắc hẳn đã rất đau đúng không? Một đêm tóc nhuộm tẫn sương mai, cái này cứ ngỡ chỉ là tưởng tượng của con người thôi, không ngờ ta lại gặp được nó, mà ngươi lại vì ta mà một đêm tóc bạc trắng.....” Vân Tiểu Khuynh vươn tay chạm nhẹ mái tóc của Hàn Kỳ, ánh mắt nhàn nhạt nhu tình, dịu dàng vô cùng

“Nương tử.... nàng nhớ lại tất cả rồi ư...”. Hàn Kỳ cười khổ

“Đúng vậy! nhớ lại tất cả rồi...” Vân Tiểu Khuynh nhẹ giọng đáp : “có chăng là nhân họa đắc phúc?”

“Hàn Kỳ! từ lúc sơ ngộ cho đến bây giờ, ngươi chỉ luôn vì ta, lần này đây.... có thể vì ngươi làm được một chuyện, ta cảm thấy rất thỏa mãn... cho nên ngươi đừng dùng vẻ mặt bi ai như vậy nhìn ta, Hàn Kỳ mà ta biết, là nam nhân tự tin rạng ngời, tiểu dung trên môi rực rỡ như ánh dương quang, rất vô sỉ lại có chút lưu manh mặt dày.... Đôi lúc ngốc nghếch đến đáng yêu... nhưng là ta thích...”

“Nương tử! ta yêu nàng...” Hàn Kỳ mỉm cười, thanh âm nhu tình tràn đầy sùng nịnh tiểu ý, chỉ có điều ánh mắt tràn đầy đau thương, khó thốt thành lời. Nương tử, một đời không thể đi lại, đau đớn này đến ta còn không chịu được huống chi là nàng, nhưng mà nàng lại như vậy vân đạm phong khinh nói với ta, nương tử..... nàng nói ta luôn vì nàng, nhưng thực ra, nàng lại là luôn vì ta....

Nương tử! tình yêu của ta dành cho nàng chói chang rực rỡ tựa ánh mặt trời, thì tấm lòng của nàng dành cho ta lại ôn tồn nhẹ dịu như vàng trắng nhẹ dịu

Rất từ tốn, rất nhẹ nhàng..... rất...thâm trầm...!!

“Ta biết...” Vân Tiểu Khuynh mỉm cười nhìn y....

Sao ta lại không hiểu, ngươi yêu ta có bao nhiêu sâu, bao nhiêu đậm, tình của chúng ta rốt cuộc như thế nào, chỉ là ngươi không nói, ta không nói, chúng ta điều tự hiểu thôi....

Y áp đầu của mình lên đầu gối của Vân Tiểu Khuynh, yên lặng không nói, Vân Tiểu Khuynh khe khẽ cười, vươn tay vuốt nhẹ mái tóc của y...

“Hàn Kỳ! ngươi là đang khóc sao...” Vân Tiểu Khuynh chợt hỏi

“Không có...”

Đúng vậy... y không khóc, chỉ là nước trong mắt vô cớ trào ra thôi...

Một giọt nước mắt còn vương vãn nơi hàng mi.... nhẹ nhàng... lăn dài trên má, rồi rơi nhẹ, thấm ướt vào vạt áo trắng muốt của nàng.....

Cả đời của y, bình nhưng chiến mã, cả đời của y, tranh đấu khắp nơi...

Đã từng sinh tử bao nhiêu lần, đã từng sắp chết bao nhiêu lần, đã từng đón đau bao nhiêu lần? y cũng không nhớ rõ, nhưng là y vẫn lạnh nhạt cười chống đỡ tất cả, chưa từng than đau, chưa từng than mệt, chưa từng rơi một giọt lệ...

Ấy vậy mà hai lần y rơi nước mắt, lại vì nữ tử bạch y lãnh đạm này.....

Có chăng khi đứng trước nàng, y mới có thể buông mọi lớp vỏ cứng rắn y tạo ra, dõ xuống mọi phòng bị chỉ còn lại là chính mình

Biết đau, biết mệt, biết than, biết khóc.....

Có lẽ trên thế gian này, chỉ một Vân Tiểu Khuynh mới khiến cho vị Lăng Hàn vương gia này lệ rơi như mưa

Có lẽ trên thế gian này cũng chỉ có một Vân Tiểu Khuynh mới khiến cho Hàn Kỳ để lộ vẻ bất lực mệt mỏi của mình...

Và..... cũng chỉ có một Hàn Kỳ, mới có thể khiến cho nữ tử lãnh đạm vô tâm vô tình kia để tâm nhiều đến như vậy

Hai người bọn họ gặp nhau, hiểu nhau, yêu nhau... âu cũng là duyên là mệnh... cũng là chấp niệm sâu sắc cả thôi...

“Nương tử...”

“Ân...”

“Nương tử”

“Sao cơ?”

“Nương tử.....”

“Hàn Kỳ...!!”

“Nương tử..... ta yêu nàng.... nhiều nhiều lắm.....”

“Ta biết..... ta điều biết.....”

“Nương tử..... chúng ta về thôi.....”

“ừ...tùy ngươi...”

“Đông sẽ nhanh qua, xuân sẽ lại đến, đào hoa trong Tây Ngã lại nở rộ, khi ấy mỗi ngày vi phu cùng nương tử lại ngắm đào hoa...”

“Mỗi buổi sáng ta lại bẻ một cành đào nho nhỏ tặng nàng...”

“Xuân đi, hạ lại đến, sen trong hồ nở rộ.... vi phu bồi nương tử ngắm sen nở...”

“Thu đến... lá phong sẽ lại rơi, khi ấy chúng ta cùng nhau ngồi dưới tán cây, gảy vài khúc...”

“Đông lại về, vi phu lại tiếp tục làm ấm lò cho nương tử...”

“Nương tử! nàng nói như vậy.. ... có được không?!”

“Ân! Rất tốt.....”

“Chỉ cần có ngươi..... là tốt rồi.....”

Hàn Kỳ! bà từ kia.... ta sẽ không nói với ngươi đâu... Coi như là bí mật nho nhỏ trong ta, coi như là sự trừng phạt cho ngươi...

Nhưng là.....

Sinh tử khế thoát

Dữ tử thành tuyết

Chấp tử chi thủ

Dữ tử giai lão

Tấm lòng của ta..... Ngươi hiểu mà....đúng không?!!!

Này vẫn chưa là kết thúc hoàn toàn.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Dạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: VĨ THANH

Tòa thanh miếu nhỏ, nhưng đông đúc sương khói, mê hoặc như mơ như ảo, giống như chốn thần tiên lại thêm phần hương vị phàm trần...

Tiếng gõ mõ mỗi buổi sớm lại vang vọng khắp tòa thanh miếu, một nữ tử an tĩnh ngồi tụng kinh, vẻ mặt an tường...

“ Sư tỷ, sao Vân cô nương muốn xuất gia nhưng trụ trì lại luôn không cho nha...” Một tiểu ni cô tò tò vẫn

“ Là vì trụ trì sư phụ nói, Vân cô nương còn chưa dứt lòng trần...” một vị ni cô lớn tuổi hơn giải thích...

“ Lòng trần là cái gì nha...” tiểu ni cô càng thêm nghi hoặc

“ Cái này... ta cũng không rõ lắm...” ni cô lớn hơn cũng lắc đầu, khó hiểu...

Sương khói nhẹ nhàng, trầm hương là lướt bay khắp căn phòng

Nữ tử ngồi gõ mõ, dung nhan vẫn thanh lệ tuyệt trần như vậy...

Ly ca ca... huynh ở nơi đó có còn chờ muội, huynh muốn muội vui vẻ sống, muội làm được, cho nên chốn hoàng tuyền kia... huynh nhất định phải chờ muội... phải chờ muội...

Nữ tử khe khẽ mỉm cười, đáy mắt ôn nhu như nước, tiểu dung nhan nháy ý cười, trong trẻo thanh thuần... tựa đóa băng lăng dịu dàng đầm thắm...

Thanh âm gõ mõ lại vang lên đều đặn, như một nhịp khúc... an tĩnh tâm người...

Căn nhà lao ẩm ướt, trần đầy bụi

Một nam tử yên tĩnh ngồi đó, chân tay bị thiết liên xích lại

Cánh cửa lao chợt mở ra, để lộ chút ít ánh sáng nhỏ nhoi lọt vào

Một nam tử bước vào...

“ Ngươi đã đến rồi sao?... ” nam tử ngẩng đầu, nhìn thấy người kia, chợt cười, tiểu dung ôn hòa, tựa như nhiều năm về trước, lần đầu gặp nhau, y cũng đã cười với hắn như thế...

Nam tử yên lặng nhìn y, đôi con ngươi từ phần huyệt chuyển sang mờ mịt... không thốt thành lời

“ Ngươi... Tại sao lại phản bội...” mãi một lát sau, nam tử kia mới cất lên nỗi thanh âm

“ Vì cái gì đâu... chẳng lẽ ngươi không hiểu sao, bệ hạ của ta...” Nam tử bị xích nghe hỏi vậy, chợt cười, tiểu dung vẫn như vậy ôn hòa bao dung, đôi con ngươi nhàn nhạt âm áp, nhu tình như hải, bất giác nam tử kia lùi về phía sau, không dám đối mặt cùng nam tử kia

Hàn Dạ nhìn nam tử bị xích kia, thanh âm không ra cảm xúc : “ Hàn Linh!... ngươi thật sự khiến cho trẫm quá thất vọng!”

Nam tử bị xích, không ai khác chính là Hàn Linh, ảnh vệ của đế vương, đồng thời cũng là người cùng Hàn Dạ, Hàn Kỳ... lớn lên bên nhau. Hàn Linh nghe Hàn Dạ nói vậy, y giương mắt nhìn Hàn Dạ, mãi một lúc lâu mới khe khẽ thở dài : “ đúng vậy, để cho ngươi thất vọng rồi... nhưng là ta không hối hận...” thanh âm trầm đầy quyết tuyệt

“ Ngươi có biết, vì sự phản bội của ngươi mà lão thất...” nói đến đây Hàn Dạ không còn thốt thêm thanh âm nào được nữa, y giương mắt phẫn nộ nhìn Hàn Linh, Hàn Linh cười khổ : “ người ta cảm thấy có lỗi nhất chính là... thất vương gia... nói với ngài ấy, Hàn Linh... nợ này, kiếp sau lại trả vậy...”

“ Hàn Linh, tại sao ngươi lại cố chấp như vậy, ngươi nên hiểu... giữa chúng ta vốn không có kết quả...” Hàn Dạ bị ai cười. Tấm lòng của người này, sao

y lại không hiểu, nhưng là bọn họ vốn không thể được, bọn họ không chỉ là hai nam nhân mà y còn là đế vương, sao có thể làm những chuyện hoang đường như thế được....

“Biết là không có kết quả nhưng vẫn không thể buông, yêu là không hối hận... ta chưa bao giờ hối hận vì yêu ngươi... Biết không?! Đế vương của ta....”

“Chỉ mong.... Có lẽ... trên một nơi nào đó... có thể chấp nhận hai chúng ta... thì tốt biết mấy.....” nam tử cười nhẹ, thanh âm nhẹ dần nhẹ dần....

Đôi con ngươi ôn hòa nhu tình như hải nhìn người kia, mâu quang sáng sáo lưu chuyển thâm tình cố chấp.... hàng mi từ từ buông xuống, từ từ.... buông xuống....

Một hàng máu đỏ tươi từ trong miệng của y tràn ra, thê thảm....

Hàn Dạ đầu ngón tay run rẩy chạm vào người y, không thốt thành lời....

Hàn Linh... không phải là ta không yêu ngươi... mà là... ta không có tư cách để yêu ngươi

Ngươi vì ta.... Rất nhiều lần... bao nhiêu lần sinh tử, cũng vì ta....

Nhưng trách nhiệm trên vai ta quả thực rất nặng nề... không sao buông xuống được....

Kiếp này.... ta phụ ngươi....

Phụ ngươi.... Một đời người.....

Hi vọng... trăm năm sau tương ngộ.... ngươi đừng bao giờ.... Yêu kẻ ích kỷ như ta....

Hàn Linh....

Nam tử nhẹ giọng nức nở....

Y vùi mặt mình vào bờ vai của người kia....

Đôi vai khẽ run run....

Đế vương lãnh tính vô tình một đời người, đến cuối cùng... Một khắc nước mắt rơi như mưa...

Như là... nước mắt của cả một đời y, không tiếng động lặng lẽ rơi....

Thế gian, có những tình yêu sao mà oan trái quá.....

Có chăng... lão thiên gia vốn thích... Trêu ghẹo con người?!!

Nam Vân để không biết vì nguyên do gì, bệnh nặng nằm liệt giường, hơn ba tháng mới hết, chiến sự giữa Đông Li cùng Nam Vân xem như chấm dứt bởi hiệp ước chỉ cần Lăng Quân Dao còn tại vị, tuyệt đối không gây xung đột chiến tranh... với tình trạng như vậy, nhân dân hai nước điều thở phào nhẹ nhõm, vui mừng khôn xiết....

Nam Vân quốc

Nam tử trường bào cao quý bức người, đứng trên cao nhìn xuống dưới, khe khẽ thở dài

Từng một thời muốn dẫm nát thiên hạ dưới lòng bàn chân, ý chí ngang tàng, nay y lại cảm thấy... cứ như vậy, cùng một người cùng nhau đến lão, đơn giản lại hạnh phúc lại tốt hơn rất nhiều

Lăng Quân Dao ngẩng đầu nhìn về phương xa, đôi con ngươi thâm trầm như hải...., y khẽ lẩm nhẩm...

Vân Tiểu Khuynh....

Vân Tiểu Khuynh.....

Ta bại dưới tay nàng....

Cả đời này.... ta điều bại dưới tay nàng.....

Nhưng là..... ta cam tâm tình nguyện.....

—Hoàn—

Vài lời của tác giả :

Phù! Thế là hơn một tháng rưỡi mày mò dò dẫm cuối cùng bộ này cũng hoàn thành, he he... đầu tiên là tung bông tung hoa ăn mừng cái đã

Bộ này có thể hoàn được, một phần là nhờ vào các bằng hữu ủng hộ cùng nhiều comt ủng hộ, Dao Dao mới có thể nhanh chóng hoàn như thế, cho nên Dao Dao xin gửi đến các bằng hữu luôn ủng hộ Dao Dao lời cảm ơn từ tận đáy lòng

Bộ này là bộ truyện dài thứ hai mà Dao Dao hoàn thành sau bộ đầu tay VŨ KHUYNH THÀNH (đương nhiên là không tính hai bộ ngắn kia ^^) Số chương không nhiều bằng bộ đầu tay, mà nội dung cũng đơn giản hơn nhiều, nhưng Dao Dao cảm thấy sau bộ này, tay nghề của Dao lại tăng thêm một bậc rồi *tự kỷ ^^*

Nói đến bộ TIỂU DIỆN VƯƠNG GIA, LÃNH ĐẠM VƯƠNG PHI này, cốt truyện hết sức đơn giản, tình tiết cũng không gì mới mẻ so với các bộ xuyên không khác, nhưng điều Dao Dao tâm đắc ở đây là cá tính độc đáo cùng tình cảm của hai nhân vật, về khoảng tình cảm thì rất chi là.... hắc hắc.... chỉ cần ai đọc điều biết mà đúng không?!

Ai da!!! Nói riết thành ra nói nhiều, đại khái là bộ này còn nhiều chỗ thiếu hụt lắm, mong các bằng hữu góp ý thêm nha, nếu ai cảm thấy thích bộ này, sau khi đọc hết cho Dao vài lời bình nha, để giúp Dao Dao cải thiện thêm trong những tác phẩm tiếp theo....

Hắc hắc, quên mất.... bộ này các nàng thấy kết cục như thế nào? Theo ta mặc dù Khuynh Khuynh không còn có thể đứng lên được nữa, nhưng mà vẫn là HE, có một Hàn Kỳ như vậy bên cạnh, thì ta nghĩ, cho dù như thế nào đi chăng nữa, Vân Tiểu Khuynh cũng sẽ thực sự hạnh phúc !!

Thân ái ^^

Nam Cung Dao

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Diện Vương Gia, Lãnh Đạm Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.